

Ông Già Noel Cười Một Cái

Contents

Ông Già Noel Cười Một Cái	1
1. Quyển 1 - Chương 1	1
2. Quyển 1 - Chương 2	11
3. Quyển 1 - Chương 3	21
4. Quyển 1 - Chương 4	29
5. Quyển 1 - Chương 5	38
6. Quyển 1 - Chương 6	48
7. Quyển 1 - Chương 7	56
8. Quyển 1 - Chương 8	64
9. Quyển 1 - Chương 9	72
10. Quyển 1 - Chương 10	79
11. Quyển 1 - Chương 11	87
12. Quyển 2 - Chương 1	95
13. Quyển 2 - Chương 2	98
14. Quyển 2 - Chương 3	107
15. Quyển 2 - Chương 4	117
16. Quyển 2 - Chương 5	125
17. Quyển 2 - Chương 6	133
18. Quyển 2 - Chương 7	142
19. Quyển 2 - Chương 8	153
20. Quyển 2 - Chương 9	163
21. Quyển 2 - Chương 10	170
22. Quyển 2 - Chương 11	177

Ông Già Noel Cười Một Cái

Giới thiệu

Editor: KanZeThẻ loại: Hiện đại, nhất thụ nhất công, âm ápBeta: Vọng NguyệtTên khác: Thánh Đăn Lão Nhân Gia Tiế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-gia-noel-cuoi-mot-cai>

1. Quyển 1 - Chương 1

Luồng khí lạnh buốt xông vào, gió từ khe hở cửa cửa sổ thổi vù vù vào lạnh chết người.

Một tiếng “Phụt”, đèn điện trong phòng tắt ngúm, lò sưởi trong phòng cũng theo đó ngừng hoạt động.

Mất đi nơi phát ra nguồn ấm duy nhất, Vị Phồn đang cuộn chăn nằm ngủ trên cái giường trong căn phòng cho thuê lại càng vội vàng kéo chăn bông lại trùm kín hết người.

“Lạnh chết người..... ” Vị Phồn vừa ngủ vừa oán trách.

Luồng khí lạnh chết tiệt gì đó, một tuần qua, trời lạnh đến ngay cả không khí cũng muốn đóng băng, mà mình lại thuê một căn phòng vừa cũ vừa nát, cửa sổ không ngừng có gió lùa vào, ngủ ở đây so với ngủ dưới gầm cầu vượt căn bản không có gì khác nhau. Bà chủ cho thuê nhà kia thật sự không có lương tâm, phòng ở rách nát như vậy còn đòi cậu một tháng năm ngàn đồng, thật sự thật sự quá cao.

Nếu cứ như vậy bị đông lạnh thành cây kem thì việc ngày mai cậu được xuất hiện trên mặt báo cũng không phải điều gì bất ngờ. Có lẽ tờ báo sẽ đăng cậu chung với những người bị chết cóng khác nữa, một bên là cây kem dưới cầu vượt, một bên là cây kem trong phòng.

Không gian tối đen, cửa phòng được nhẹ nhàng mở ra. Tiếng giày cao gót nện trên sàn nhà, tiếng lộp cộp lộp cộp vang vọng, mùi nước hoa nồng nặc từ từ thoảng ra khắp nơi, khiến người ta nhin không được hắt xì liên tiếp mấy cái.

Vị Phồn không cần mở mắt cũng biết là ai. Vào lúc này người sẽ đến ổ chó của cậu, còn mang giày cao gót, xức loại nước hoa hàng hiệu này, chỉ có một người.

Công tắc đèn điện chỗ cửa bị bấm vài cái, giọng nói ngọt ngào mang theo biêng nhác mà giàu từ tính vang lên.

“Sao thế này, lại bị cắt điện, không phải chị đã dặn em phải nhớ kỹ đóng tiền điện đúng hạn sao?” Ny Ny vòng quanh quan sát căn phòng tối đen, nương theo ánh sáng đèn đường từ cửa sổ chiếu vào, lúc này mới miễn cưỡng giúp cô có thể thấy được cảnh tượng trong phòng.

“Không có tiền.” Vị Phồn bị đánh thức trả lời gọn lỏn.

Ny Ny thở dài. “Nhà chỉ có bốn bức tường” là câu gần như chính xác nhất để hình dung được nơi này, căn phòng lạnh lẽo, chỉ có một cái lò sưởi hồng một cái bàn sách cũ kỹ, quần áo quăng một đồng lộn xộn ở góc phòng, mà em trai cô thì đang cuộn chăn bông, ngay cả người chị này đến cũng không thèm đứng dậy đi ra chào hỏi tiếp đãi một chút.

“Nếu em cứ tiếp tục không quan tâm việc ăn uống ngày ba bữa của bản thân, chỉ sợ có một ngày chị đây không đến thăm em, em chết đi chị cũng chẳng biết.” Ny Ny đưa tay đẩy đẩy thằng em nằm không nhúc nhích trên giường.

“Tôi không có chị gái, mẹ tôi chỉ sinh cho tôi một anh trai thôi.” Vị Phồn khê nhúc nhích ở trong chăn.

“Muốn chết!” Ny Ny ngồi xổm xuống, mặt mang mỉm cười, nhéo hai má của thằng em trai rồi dùng sức kéo qua hai bên.

“Ai ui, rất đau đó!” Vị Phồn giật tay của Ny Ny ra.

“Chị nói với em mấy trăm lần rồi không được gọi anh, phải gọi chị là chị, em sao lại nói không biết nghe lời vậy hả!”

Vị Phồn mở mắt ra nhìn một chút người ‘phụ nữ’ ăn mặc thời thượng trước mắt, mang vớ lưới khoác bộ đồ đang mốt nhất hiện nay. Đây là anh trai của cậu — vào một ngày nào đó từ công ty trở về, đột nhiên nói mặc kệ họ hàng gì đó, muốn bản thân được tự do, yêu thích hóa trang, mặc đồ hóa trang, còn lấy tiền vài năm làm việc đi mở quán bar gay, thay đổi đổi cái tên nam tính do cha mẹ đặt thành nữ tính hóa ‘Ny Ny’.

“Em đã đói đến nỗi không còn sức lực, chỉ cần cho em ăn, đừng nói kêu là chị, kêu là mẹ cũng còn được.” Vị Phồn mệt mỏi nhắm mắt sắp trên chiếu, muốn chết không muốn sống nói.

“Chị mang bữa tối tới cho em đây này.” Ny Ny cầm túi nilông vừa đặt xuống chân lên, lôi ra tô mì phèo thằng em cô thích nhất.

“Wow!” Vị Phồn lập tức bò dậy nhận lấy tô mì, không ngừng hoan hô. Thờ khắc mở cái nắp đậy đó ra ngửi được mùi, mắt cậu sáng lên, long lanh ướt ướt.

“Em biết chị tốt nhất mà, chị là phèo của em, chị là mì của em, thiên sứ của em, ánh sáng của em, biết em đói bụng đến cứu vớt em, chị là chị gái tuyệt vời nhất xinh đẹp nhất trên thế giới này.” Vị Phồn lấy muỗng si sụp ngốn lấy ngốn để, mồm miệng nói không rõ.

“Bảo em nghiêm túc đi tìm một chỗ làm việc cũng không nghe, luôn bắt người khác bận tâm.” Ny Ny vừa tức giận vừa buồn cười, lại nghiêm mặt nói: “Chị nghĩ rằng, em cứ tiếp tục thế này không được đâu.”

“Chị chỉ cần hai ngày tiếp tế em một tô mì, em sẽ không chết được đâu.” Vị Phồn phớt lờ nói.

“Hai ngày tiếp tế em một tô mì? Em có bằng lòng chịu đói chị cũng không nữa.”

“Vậy chị mỗi ngày quan tâm đem đến ba bữa cơm đi!!”

“Em đấy, câu như vậy mà cũng dám nói ra à.” Ny Ny chọc chọc đầu thằng em.

Vị Phồn quăng cho Ny Ny một nụ cười ngớ ngẩn.

Nhìn em trai tươi cười, Ny Ny đột nhiên cảm thấy rất luyến tiếc.

“Dạo này vẽ tranh sao rồi?” Ny Ny hỏi.

Thằng em của cô vốn là họa sĩ vẽ tranh, nhiều năm trước còn rất nổi tiếng trong giới họa sĩ, chỉ dựa vào một hộp bút chì màu và một hộp phấn màu đã chiếm được tình cảm của người lớn lẫn trẻ nhỏ.

Nhưng mà sau vài lần yêu đương thất bại, lúc thì chứng kiến đối phương lừa dối, lúc thì bị người yêu gạt hết tiền nhuận bút chạy mất, cậu chịu nhiều đả kích nên bây giờ không vẽ tranh được nữa, đáng lẽ cuộc sống ổn định suông sẽ cũng vì gặp biến cố này mà biến thành bộ dạng ngày hôm nay.

“Cũng vậy thôi.” Vị Phồn nói cứ như không có gì quan trọng.

“Em đã lâu cũng không có tí linh cảm nào, chị thấy cũng đừng tiếp tục công việc vẽ tranh này làm gì.” Ny Ny nói: “Chị không có rãnh mà mỗi ngày đều đến thăm em, cũng rất lo em vì vậy sẽ chết đói, cho nên đã thay em tìm một công việc, hay là em cứ dành chút tâm trí của bản thân cho một công việc khác trước đã, còn việc vẽ tranh thì để khi khác hãy nói!”

“Bây giờ khó tìm việc lắm, hơn nữa ngoại trừ việc vẽ tranh ra em cũng chưa từng có kinh nghiệm làm việc gì khác, làm sao có người chịu thuê em?” Cậu ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Ny Ny, trên khóe miệng vẫn còn dính một ít nước miếng chưa kịp nuốt vào.

Ny Ny lấy trong túi xách ra một tờ giấy, nhét vào tay Vị Phồn.

Ny Ny nói: “Trên đó có ghi địa chỉ, em trực tiếp tới đó là được rồi. Yên tâm đi, đó là bạn trung học của chị, nhân cách cũng được, lại còn bao ăn ở đầy đủ, em đến đó làm việc chị cũng thấy yên tâm. Chỉ là sẽ vất vả một chút, cả ngày hai mươi bốn giờ nếu kêu thì phải đi làm, nhưng mà lương một tháng hơn bảy vạn, trả lương như vậy đã rất hậu đãi rồi.”

“Hai mươi bốn giờ? Vậy thì rất mệt rồi. Có tiền bồi dưỡng không vậy?” Vị Phồn vừa ăn vừa hỏi. Thật ra nếu so giữa việc sống một thân một mình trong căn phòng nhỏ nhàm chán này thì ra ngoài làm việc cũng tốt hơn. Ít nhất có cơm ngày ba bữa.

“Chắc là có, lúc tới đó em cứ hỏi kỹ lại đi.”

“Làm công việc gì?”

“Trông coi nhà cửa.”

“Trông coi nhà cửa? Cần làm những gì? Quét dọn, lau nhà, nấu cơm, giặt đồ, chăm sóc trẻ con?” Vị Phồn gãi gãi đầu, không hiểu lắm.

“Bởi vì quản gia nhà người ta tuổi đã cao muốn nghỉ hưu, đúng lúc cậu ấy nói chị nghe, chị xin cậu ấy để vị trí đó lại cho em.” Ny Ny mỉm cười.

“Ra là làm quản gia?” Vị Phồn nhăn mày “Tìm người trẻ tuổi như em làm quản gia có được không đó? Em chả có tí kinh nghiệm nào?”

“Không có kinh nghiệm thì có thể vừa làm vừa học, người ta nói lão quản gia sẽ dạy em.” Ny Ny tiếp tục cười nói “Huống chi trước kia lúc em còn đi học, chuyện trong nhà cũng do em một tay xử lý, chị tin em có thể làm được.”

“Thì được.....”

“Người đó rất tốt, nhất định sẽ chăm sóc em. Em sẽ không phải chịu chút thiệt thòi nào đâu, nhưng đừng có làm ba ngày rồi bỏ về. Chị nói với người ta em là người có trách nhiệm, có lòng cầu tiến, chịu khổ được, em đừng biến chị thành người khoe khoang nói khoác đó.”

“Em cũng không biết mình lại có ưu điểm đó nha.” Vị Phồn cười cười, đem lòng tốt của Ny Ny cùng phèo trên mặt tô mì nuốt hết vào bụng, ăn như vũ bão.

Kỳ thật rời khỏi chỗ này cũng tốt, một mình rất cô đơn.

Cầm địa chỉ do Ny Ny đưa, Vị Phồn đón xe tới nơi mình sắp làm việc.

Hôm nay khí trời vẫn còn rất lạnh, ánh sáng mặt trời lẩn khuất trong những áng mây dày, cậu xách hành lý chậm rãi đi men theo sườn đồi, dọc đường đi gió lạnh thổi từng cơn làm cậu đau cả đầu, nước mũi thì cứ chảy không ngừng.

Cậu cố gắng hít hít cái mũi, dùng mu bàn tay lạnh còng lau chúng đi, cuối cùng khi cậu đi đến chân núi thì mới nhìn thấy một tòa biệt thự to lớn đứng sừng sững giữa sườn núi.

Trời thì mù mịt lạnh muốn chết, bầu không khí trên núi lại âm u, triền núi bốn phía thì sương mù dày đặc, hơn nữa còn có dây leo cùng rêu xanh rậm rạp trên nóc biệt thự, nhìn ra xung quanh trừ bỏ biệt thự này không còn một hộ gia đình nào khác, căn nhà cứ như vậy trở thành nơi độc lập tách khỏi thế gian, trong mắt của cậu, thật sự quý dị kinh khủng.

Vị Phồn rung mình một cái.

Mất nhiều công sức mới tìm được cổng chính của căn nhà, đúng địa chỉ rồi, xác định đúng là nơi này, cậu nhét địa chỉ vào trong túi áo rồi ấn chuông cửa.

“Biệt thự, nhất định là kẻ có tiền.” trong lúc chờ đợi người trong nhà trả lời, cậu thầm nghĩ: “Kẻ có tiền, hẳn là mỗi ngày đều có cơm ăn.”

“Ai đó?” thanh âm một người đàn ông được khuếch đại qua chuông cửa.

Thanh âm này chậm chậm trầm thấp hơi khàn khàn, phối hợp với cảnh tượng rêu xanh trải rộng, Vị Phồn nghe xong da gà nhanh chóng nổi đầy người.

“Trần Vị Phồn, tới để phỏng vấn.” Vị Phồn nói.

Cổng chính đúc đồng theo phong cách cổ điển cốt kết mở ra, Vị Phồn tha hành lý, nhìn trái nhìn phải quan sát cảnh vật chung quanh tòa nhà rồi mới tiếp tục đi trên đường nhựa tiến về căn nhà phía trước.

Phía sau cổng đồng là một con đường rộng rãi trên sườn dốc, men theo sườn dốc phải đi năm phút mới đến được nhà chính.

Cậu mới từ chân núi đi lên đây đã mệt gần chết, giờ còn phải tiếp tục đi nữa, mệt đến nỗi cái lưng không thể duỗi thẳng được, đành phải dùng tốc độ con rùa tha hành lý tiếp tục đi.

Hai bên sườn dốc trồng rất nhiều hoa cỏ cây cối, nhánh cây trong vườn được cắt tỉa rất cẩn thận, giống như là được chuyên gia trông coi. Trên thảm cỏ có hệ thống tưới nước tự động phun vừa giống sương vừa giống mưa cứ như hơi nước mỏng lung, làm cho nơi này như được bao phủ bởi không khí ẩm ướt lạnh lẽo.

“Đúng là sân vườn của kẻ có tiền.” Vị Phồn nghĩ thầm trong bụng.

“Bíp ”

Cậu chỉ lo nhìn xung quanh không cẩn thận làm thiếu chút nữa đã chụp ếch rồi, cúi đầu cậu mới phát hiện mình giẫm lên một con vệt bằng nhựa.

Cậu lại giẫm một phát nữa.

“Bíp ”

Tính trẻ con của cậu nổi lên nên cười cười rồi đập thêm mấy cái, làm cho con vịt kêu mấy tiếng, sau đó mới ngừng cười nhìn đến cánh cửa màu đồng đã mở sẵn chờ cậu, chậm rãi đi vào bên trong.

“Có ai trong nhà không?” cậu lớn tiếng hỏi.

Nhưng không ai đáp lại cậu.

Trong lúc nhàm chán đứng ở cửa để chờ người đi ra, Vị Phồn bắt đầu đánh giá hoàn cảnh.

Bài trí trong phòng không có âm u như bên ngoài. Trong đại sảnh màu trắng có nền nhà bằng đá cẩm thạch hoa văn màu xám trang nhã cùng giấy dán tường màu trắng sữa, dường như xua tan toàn bộ không khí u ám bên ngoài; trên trần nhà treo một cái đèn nước Áo khổng lồ – đúng là hù chết người, ban ngày ban mặt mà cũng mở đèn, chiếu sáng lấp lánh; sô pha màu đỏ sẫm đặt bên lò sưởi sắt tường làm thành hình , chất liệu của sô pha không biết là từ gỗ gì nhưng thoát nhìn rất tao nhã; lò sưởi theo kiểu châu Âu truyền thống có phát ra ánh lửa, đốm lửa tuy nhỏ nhoi yếu ớt nhưng lại ấm áp, ngăn cấm hết thấy lạnh giá lại bên ngoài, giúp lòng người khoan khoái hơn nhiều.

Cậu thấy trong phòng đã bài trí thanh lịch lại xa hoa, cảm lòng không được há hốc mồm.

“Phòng khách của kẻ có tiền...” gia đình của cậu rất nghèo, không, phải nói là cậu rất nghèo mới đúng, phòng khách này so với nơi ở của cậu tốt hơn mấy lần. Cậu đoán rằng, có lẽ ngay cả phòng tắm nơi này, cũng hơn căn phòng tồi tàn của cậu.

Tại hành lang nhỏ trong đại sảnh vang lên tiếng “Đương ”, nghe có chút quen thuộc, nhưng Vị Phồn không xác định được tiếng vang đó là gì.

Có một người đàn ông ngồi trên xe lăn, tay đang đẩy bánh xe xuất hiện từ hành lang, chậm rãi đi về phía Vị Phồn, sau đó dừng cách cậu ba mét, lẳng lẳng đánh giá Vị Phồn.

“Thiệu tiên sinh?” Vị Phồn hỏi.

Người trên xe lăn gật đầu.

Tên người này là “Thiệu Nhạc”, trước khi đến đây Ny Ny đã nói sơ qua về người này.

Thiệu Nhạc, bạn học chung thời trung học của Ny Ny, mấy năm trước bị tai nạn ngoài ý muốn đến nay vẫn chưa đứng dậy được.

Ny Ny còn nói, ở chung với người này rất tốt, bảo cậu yên tâm ở đây rồi từ từ tính.

Nhưng sau khi cậu mặt đối mặt với Thiệu Nhạc, phải suy nghĩ lại lời nói của Ny Ny.

“Cậu đến trễ.” Thiệu Nhạc giọng nói lạnh lùng phảng phất giống như không khí bên ngoài. “Chín giờ sáng có mặt, đã trễ hơn ba tiếng.”

“Ách, bởi vì xe buýt chỉ dừng ở dưới chân núi, tôi vừa đi vừa hỏi, đã đi một đoạn đường rất dài....” Vị Phồn muốn nói bản thân cậu không phải là cố ý đến trễ, trên thực tế cậu có thể được xem là một người có ý thức thời gian, chỉ là không nghĩ tới nhà của Thiệu Nhạc lại hẻo lánh như vậy, hỏi đường tìm nhà hơn nửa tiếng.

“Cậu không cần giải thích với tôi, trễ chính là trễ. Lý do gì cũng vậy thôi.” không đợi đối phương nói hết câu, Thiệu Nhạc đã mở miệng, không hề có ý nghe đối phương giải thích.

Tóc Thiệu Nhạc được chải rất gọn gàng, gương mặt vì ở trong nhà quá lâu mà có vẻ tái nhợt lộ rõ đôi mắt sắc bén đến mức khiến người khác sợ hãi, hơn nữa hai hàng lông mày nhếch cao cao, cái mũi giống chim ưng cùng đôi môi mỏng hình thoi, điều này khiến cho mặt của anh nhìn thoáng qua có cảm giác tàn nhẫn lạnh khốc.

Vị Phồn cảm thấy nếu mình đang đi ngoài phố, anh ta nhìn thế nào cũng thấy giống đại ca xã hội đen dọa người.

Thiệu Nhạc nói: “Không giữ lời thì sẽ tạo ấn tượng ban đầu không tốt cho người khác.”

Vị Phồn nhăn mày, ngôn từ Thiệu Nhạc dùng mặc dù không nói rõ, nhưng ẩn ý đằng sau chính là lần đầu gặp mặt anh ta đã không thích mình.

“Đi làm việc đi!” Thiệu Nhạc nói xong, xe lăn chuyển bánh trở về hướng hành lang lúc này đi tới.

“Anh xác định muốn thuê tôi.” Vị Phồn cảm thấy Thiệu Nhạc hẳn là nhìn cậu không vừa mắt, cũng giống như cậu nhìn Thiệu Nhạc cũng rất không vừa mắt.

“Phải.” Thiệu Nhạc trả lời.

“Tôi phải làm việc gì?” Vị Phồn hỏi.

“Nhìn là thấy.”

“Nhìn là thấy? Nhìn là thấy cái gì?” cái đáp án ba phải sao cũng được này thật đúng là làm cho Vị Phồn bất mãn. Cậu là người thích người khác nói thẳng, nếu đối phương nói quanh co, cậu thật vất vả mới hiểu được.

“Không phải nói trước là có quản gia dạy cho tôi những việc cần chú ý? Xin hỏi quản gia đâu?” Vị Phồn đi theo phía sau Thiệu Nhạc, cậu lại không quen thuộc nơi này, làm sao biết phải bắt đầu làm từ chỗ nào chứ trời.

“Bị cảnh sát bắt.” Thiệu Nhạc tiến vào trong thang máy.

“Bị cảnh sát bắt?” có khi nào quản gia của đại ca xã hội đen này là kế toán chuyên môn làm sổ sách rửa tiền, cho nên mới bị cảnh sát bắt?

Vị Phồn trong đầu nhảm chán bắt đầu suy nghĩ vớ va vớ vẩn.

Cửa thang máy đóng, Thiệu Nhạc không để ý tới Vị Phồn tiếp tục lên lầu. Lúc thang máy dừng ở tầng hai, tiếng “Ting” vang lên, Vị Phồn lúc này mới rõ hóa ra tiếng động kia là tiếng chuông thang máy đóng mở.

“Đúng là dư tiền, trong nhà còn sắm thang máy.”

Bên trong thang máy bề mặt kim loại ánh lên lấp lánh cứ như tấm gương, cái nút cũng là cảm ứng. Vị Phồn lần đầu tiên thấy nhà có hai tầng lại gắn thang máy, nơi này đúng là xa hoa đến từng góc.

Vị Phồn vẫn không biết bản thân phải làm những gì.

Ở trong phòng đi dạo, vì để có thể nhanh chóng bắt đầu công việc, cậu bắt đầu cẩn thận quan sát từ lầu một đi lên.

Ny Ny lừa cậu, gì mà nói sẽ có người hướng dẫn công việc cho cậu, còn nói Thiệu Nhạc là người rất dễ sống chung, thực tế hoàn toàn ngược lại.

Nhìn sơ sơ, chỉ riêng lầu một thì có đại sảnh, phòng khách nhỏ, phòng tiệc, nhà kho, phòng WC cho khách dùng.

Cậu thuận tay lấy một cây chổi lông gà trong nhà kho đông quơ quơ tây khua khua, từ đại sảnh nạm vàng cao cấp quay về thành cầu thang một đường quơ hướng lên lầu hai. Căn phòng lớn được dọn dẹp hoàn toàn sạch sẽ, những nơi quét qua một hạt bụi cũng không có, sàn nhà cũng tỏa sáng lấp lờ, cả gian phòng không vương một hạt bụi.

Phòng của lầu hai còn muốn nhiều hơn, cậu một đường gõ cửa một đường thăm dò mãi đến một phòng cuối cùng, phát hiện đó là phòng sách.

Sàn nhà cũng là đá cẩm thạch cứ để vậy không có trải thảm, bốn vách tường xung quanh có ba vách đều là giá sách bằng gỗ đào, trên giá sách sắp đầy sách đủ kiểu đủ loại, còn Thiệu Nhạc thì đang ngồi bên cửa sổ tràn đầy ánh nắng, lật xem cuốn sách bìa cứng rất nặng.

“Chuyện gì?” Phát giác có người gõ cửa tiến vào, Thiệu Nhạc đang xem sách đầu cũng không ngẩng lên, mở miệng hỏi.

“Thiệu tiên sinh, xin hỏi nhà này tổng cộng có mấy người?” Vị Phồn mở miệng nói.

“Hai đứa nhỏ, quần gia, lái xe.” Thiệu Nhạc trả lời ngắn gọn.

“Thiệu tiên sinh, ngài nói chuyện đều ngắn gọn súc tích vậy sao?” Vị Phồn không nhịn được tò mò hỏi.

Lúc này, Thiệu Nhạc mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn cậu.

Vị Phồn xấu hổ cười hai tiếng. “Thật ngại, tôi biết tôi nói khá nhiều.”

Vô duyên tự làm mất mặt mình, Vị Phồn lập tức đóng cửa phòng sách lại. Biết Thiệu Nhạc rất không dễ sống chung, về sau cậu nếu không có gì, nên ít đến quấy rầy anh ta.

“Nói vậy quét nhà lau nhà nấu cơm giặt quần áo mình đều phải làm...” Ngay lúc đó Vị Phồn đoán rằng sự thật trong toàn bộ việc này, dễ nghe một chút là quần gia, nói trắng ra chính là loại người hầu nhiều chức năng tổng xử lý.

Cậu đi xuống dưới lầu, bởi vì không muốn lại chạy đến nhà kho, cho nên đơn giản vặt cây chổi lông gà ở lưng quần, xách hành lý hướng thẳng lên lầu.

Nhưng mới bước hai bước lên cầu thang trắng lẹ, cậu đột nhiên quay đầu lại nhìn một lối đi nhỏ nơi khuất sau thang máy.

Chưa từng đi thang máy cao cấp nha, không biết đi trong đó là cảm giác gì.

Khóe miệng Vị Phồn thoáng gợi lên mỉm cười. Nhìn qua có vẻ thú vị lắm đây, cậu nóng lòng muốn thử.

Nhưng mà cậu vẫn chưa nhúc nhích, trên đầu đột nhiên bộp một tiếng, đau đớn mãnh liệt.

Một miếng xếp hình lego màu vàng từ trên đỉnh đầu cậu rơi xuống sàn nhà từng từng trên đất lăn vài vòng, tiếng động đó cùng tiếng mới vừa rồi đập vào đầu cậu không khác nhau mấy.

Vị Phồn đau đến mắt đều nheo lại, cậu quay đầu hướng trên cầu thang nhìn, phát hiện có một bé trai đang ngồi tại khoảng giữa hai thanh của lan trên lầu can ló đầu ra ngoài.

Hai chân bé trai xuyên ra ngoài lan can lơ lửng nhẹ nhàng đung đưa, hai tay ôm lấy thanh lan can, một đôi mắt to tròn tròn cậu, cái miệng nhỏ nhắn mím đến sẫm màu, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà phùng đến đỏ bừng.

“Nhóc ném anh?” Vị Phồn hướng đứa bé kia rống lên.

Bé trai lại cầm lên cái xếp hình màu đỏ khác dùng sức ném về phía Vị Phồn, Vị Phồn chưa kịp tránh đi, lần này bị ném ngay giữa trán.

“Đồ quỷ, nhóc đúng là thứ siêu cấp không lẽ phép đó!” Tuy rằng Vị Phồn thích trẻ con, nhưng mà đối với trẻ con không gia giáo thì không có hảo cảm.

Cậu cũng mặc kệ đứa nhỏ này nếu đã ở trong nhà, hẳn cũng là ai đó của ông chủ Thiệu Nhạc, ném vali hành lý xuống, một bước dài chạy hướng đến cầu thang, ba bước chỉ còn hai bước nhanh chóng xông lên lầu hai.

Bé trai thấy Vị Phồn lửa giận hùng hực hướng mình chạy tới, sợ đến mức liên thanh hét chói tai, nhặt mấy miếng xếp hình còn lại trên sàn nhà ôm trước ngực, quay trái quay phải liều mạng muốn trốn đi khỏi hiện trường gây chuyện.

“Đồ quỷ chết tiệt!” Vị Phồn rống lên.

Đứa nhỏ nhỏ như vậy đâu thể chạy thoát khỏi người lớn thể lực khỏe vượt hơn mấy tuổi, Vị Phồn không tốn bao nhiêu sức đã bắt kịp cậu nhóc, liền tóm lấy áo của nó, xách đứa nhỏ kia lên khiến nó muốn chạy như thế nào cũng chạy không thoát.

“Nhóc tên gì?” Vị Phồn hỏi.

“Tiểu Hỉ!” Tiểu Hỉ không ngừng giãy dụa, xếp hình rơi rải rác trên đất.

“Tôi nói này Tiểu Hỉ tiên sinh, mẹ ngài không có dạy ngài không thể dùng những thứ cứng như vậy ném người khác sao? Nếu đầu của tôi bị ngài ném ra cái lỗ thủng thì phải làm sao bây giờ? Nếu hỏng mắt thì

phải làm sao bây giờ? Bên trong có gì đó chảy ra thì phải làm sao bây giờ?” Vị Phồn giả bộ như hung thần ác sát, hung tợn hỏi.

“Oa a a ” Tiểu Hỉ nhúc nhích thân thể nhỏ nhắn mập mập mềm mềm, thân thể giống như xích đu đưa qua đưa lại, âm thanh chói tai trong miệng không ngừng kêu gào đó.

“Nói, em xin lỗi.” Vị Phồn tâm địa cứng rắn không buông tay.

Cậu cảm thấy không thể vì nghĩ rằng trẻ con do tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện mà không dạy dỗ khiến trách. Bởi vì trẻ con lúc còn nhỏ không dạy, khi lớn tuyệt đối sẽ không thể tự nhiên trở nên tốt, cho nên trách nhiệm của người lớn, chính là phải dạy cho chúng hiểu được cái gì đúng, cái gì sai.

“Cứu mạng cứu mạng ” Tiểu Hỉ lúc này đổi thành kêu cứu.

“Trong nhà này ngoại trừ tôi không còn ai cả, sẽ không ai đến cứu ngài đâu!” Vị Phồn xách Tiểu Hỉ lên cao thêm chút, để cho Tiểu Hỉ đối mặt với cậu. “Mau nói, em xin lỗi, nói xong tôi thả ngài ra.”

Đột nhiên bị chọi, không sai cậu thực sự rất giận, nhưng thật ra cũng không có giận đến như vậy. Biểu tình hung ác trên mặt tất cả đều là giả vờ, đối xử với trẻ con hư hỏng, phải so với nó càng dữ càng ác mới được.

Tiểu Hỉ ngược lại nhào đến nắm tay thành quyền đâm vào mắt Vị Phồn, Vị Phồn không hề phòng bị ăn một cú này, đau xót kêu một tiếng, phản xạ buông tay đang nắm áo Tiểu Hỉ ra, khiến Tiểu Hỉ rơi bịch trên mặt đất.

Bởi vì lực va đập rất lớn, đau đớn khiến cho đứa nhỏ mới bốn tuổi này oa một tiếng bắt đầu gào khóc, tiếng khóc vang vọng đến từng góc nhà, ngay cả vách tường cũng có cảm giác hơi hơi chấn động.

Vị Phồn thầm nghĩ đàn hiền đứa nhỏ này sao lại có sức như vậy, khóc lên giống như sét đánh. Cậu thật sự vô phương trước nước mắt trẻ con, đang định ôm lấy cậu nhóc sờ sờ đầu, an ủi nó đừng khóc nữa, cửa phòng sách bất ngờ mở ra vào đúng ngay lúc này, phía sau cánh cửa, Thiệu Nhạc đẩy xe lăn đi ra.

Vị Phồn vừa thấy Thiệu Nhạc hướng về phía này thì trực giác liền mách bảo cậu – không hay rồi. Cái gì khiến cho Tiểu Hỉ ngang ngược như vậy, mười phần là tính tình của trẻ con nhà có tiền, tám phần là con trai của Thiệu Nhạc.

Làm cho con trai của ông chủ khóc vậy khẳng định cậu sẽ phá kỉ lục, vừa mới đi làm một ngày đã bị đuổi về nhà của mình. Cậu vốn nghĩ dù thế nào đi nữa cố sống cố chết cũng phải cầm cự vượt qua ba tháng, như vậy dù có trở về cũng còn mặt mũi gặp Ny Ny, không nghĩ đến trời không thuận theo nguyện vọng của con người nha, ngày đầu tiên đã xảy ra chuyện!

Xe lăn của Thiệu Nhạc từ từ đến gần, Tiểu Hỉ vừa thấy Thiệu Nhạc đến đây, tiếng khóc càng lớn hơn, liền vừa nhảy vừa la hướng trên người Thiệu Nhạc trèo lên, vùi đầu trong lòng Thiệu Nhạc dụi mắt, nước mắt chảy mãi không ngừng.

“Chết.....” Vị Phồn nhìn chằm chằm Thiệu Nhạc, nhìn biểu tình anh ta căng thẳng, lúc này thật sự là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, chắc chắn phải cuốn gói.

Ánh mắt sắc bén của Thiệu Nhạc phóng về hướng Vị Phồn, khuôn mặt hung ác hù chết người kia, càng ngày càng u ám, sắc mặt cũng càng ngày càng không xong.

Toàn thân Vị Phồn đều cứng ngắc. Ánh mắt Thiệu Nhạc tựa như đao sắc bén, chỉ hướng lại đây nhìn cậu, cậu đã cảm thấy bản thân như bị chém rất nhiều đao, nhanh chóng trọng thương ngã xuống đất.

Nhưng tiếp theo thảm kịch bị cuốn gói cũng không có phát sinh như tưởng tượng của Vị Phồn.

Sau khi Thiệu Nhạc trừng mắt nhìn cậu vài lần, đẩy xe lăn, mang theo Tiểu Hỉ đang dựa vào trước ngực anh từ từ chuyển hướng, trở lại trong thư phòng cuối hành lang.

Nhìn theo bóng dáng họ, Vị Phồn đứng thật thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cậu được cứu sống lại rồi

Thân ảnh xa xa của Thiệu Nhạc hình như cúi đầu nói gì đó với Tiểu Hỉ ngồi trong lòng, tiếng khóc của Tiểu Hỉ từ từ nhỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại tiếng nức nở mà thôi.

Vị Phồn không khỏi nghĩ, thật đúng là thân tình ràng buộc người một nhà mới có. Rõ ràng là mặt khùng bố như vậy, đứa nhỏ lại không bị dọa, cậu thì không được, bị Thiệu Nhạc trừng một cái, cho dù lá gan có lớn thêm đi nữa, cũng không chống đỡ nổi.

“Cái tên Ny Ny này..... Nói gì mà anh ta là người dễ sống chung..... Lừa người.....” Vị Phồn rùng mình một cái, cảm thấy quần gia của nhà này, tuyệt đối không dễ làm.

Qua thời gian bữa trưa hồi lâu, Vị Phồn cũng không dám đến hỏi Thiệu Nhạc muốn ăn gì.

Cậu lấy cây lau nhà chuyên dụng của người có tiền, mang theo một thùng nước từ đại sảnh lầu một chậm rãi đi hướng lầu hai.

Dù sao ông chủ nói nhìn thấy cái gì thì làm cái đó, vậy trước hết cậu làm phần sàn nhà nhìn thấy được đi!

Thăng đến căn phòng cuối cùng của lầu hai, Vị Phồn nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó cố lấy dũng khí đi vào trong.

Trong phòng sách cũng không có người trả lời cậu, trên chiếc ghế nằm dài sâu bên trong là Tiểu Hỉ sau khi khóc một hồi đang ngủ.

Chiếc áo thun nhỏ trên người Tiểu Hỉ kéo lên, lộ ra cái bụng trắng trắng tròn tròn, thời điểm nó ngủ ngón tay cái đặt trong miệng thỉnh thoảng mút hai cái, khuôn mặt trắng trắng ửng hồng, bụ bẫm bụ bẫm.

Nhìn kỹ, Vị Phồn thật cũng cảm thấy đứa nhỏ này bộ dạng rất đáng yêu.

Cậu cầm cây lau nhà đứng trước mặt Tiểu Hỉ, nhìn cậu nhóc lúc đang ngủ giống như thiên sứ, khó mà tưởng tượng mới này đứa nhỏ này còn lấy đồ chơi cậu đau đến mắt cũng không mở nổi.

Nằm bên cạnh Tiểu Hỉ chính là Thiệu Nhạc lúc ngủ vẻ mặt vẫn cứ hung ác. Mặt trời xuất hiện bên cửa sổ, ánh mặt trời chiếu đến mặt cậu, ánh sáng chói mắt khiến mí mắt cậu nóng rực mà nhanh nhúu chặt mày.

Xe lăn trống rỗng lảng lảng đặt bên cạnh chủ nhân, điều này khiến Vị Phồn tò mò rốt cục Thiệu Nhạc làm sao để chuyển từ xe lăn qua ghế nằm. Chân của anh ta không thể cử động, chẳng lẽ chỉ trông cậy vào lực của tay sao? Nếu như có thể chống đỡ được cơ thể nặng như vậy, vậy cánh tay kia của anh ta khẳng định phải dùng không ít sức lực.

Đi đến bên cửa sổ kéo lại màn sáo, Vị Phồn ở trong phòng sách nhẹ nhàng chậm rãi lau qua lau lại, lúc vắt nước càng cẩn thận hơn, sợ đánh thức ông chủ với con trai ông chủ.

Nào ngờ đợi cậu lau gần xong, lúc đi đến bên cạnh ghế nằm, vừa nhấc đầu lại thoáng thấy Thiệu Nhạc đang chăm chú nhìn cậu.

“Á!” Cậu bị dọa, cán lau nhà trong tay cầm không được, liền ngã xuống đất phát ra tiếng vang.

Tiểu Hỉ bị tiếng động ồn ào, ngủ không yên thân thể tròn tròn nhúc nhích, phát ra tiếng anh anh.

Thiệu Nhạc vỗ vỗ lưng Tiểu Hỉ, trấn an cậu nhóc tiếp tục ngủ.

Vị Phồn không biết Thiệu Nhạc đã nhìn cậu bao lâu rồi, cậu vẫn thực chuyên tâm làm việc, cũng không ồn lảm, Thiệu Nhạc là khi nào tỉnh cậu cũng không biết.

“Tôi sắp lau xong rồi.” Vị Phồn nói, tiếp đó cúi đầu cố gắng di chuyển cây lau nhà.

Vài giây sau cậu lại ngẩng đầu, phát hiện Thiệu Nhạc vẫn đang nhìn mình.

Làm ơn đi, nói cũng không nói, cứ như vậy hung ác trừng mắt cậu, nhìn cậu chỗ nào không vừa mắt nói thẳng ra đi không phải xong rồi sao, cho dù muốn cậu lập tức rút đi cũng được, im lặng không lên tiếng, có cần thiết như vậy không?

“Bằng không trễ một chút tôi quay lại cũng được, Thiệu tiên sinh ngài tiếp tục ngủ đi!” Vị Phồn không cách nào đỡ nổi gương mặt có tính uy hiếp này cùng ánh mắt mười phần sát thương kia.

“Bề ngoài của cậu thật giống Kính Chi.”

Đột nhiên, vào lúc xoay người xách thùng nước đang định chuẩn, sau lưng lại truyền đến tiếng nói của Thiệu Nhạc.

Kính Chi là tên trên chứng minh của Ny Ny. Cậu vốn có chút giật mình Thiệu Nhạc sao lại biết được tên thật của Ny Ny đã từ lâu rồi không còn dùng nữa, sau đó mới nhớ đến họ vốn là bạn cùng lớp thời trung học, biết cũng là chuyện đương nhiên.

“Bởi vì cùng một mẹ sinh ra!” Vị Phồn nhú mày, không hiểu Thiệu Nhạc nói chuyện này để làm gì.

“Con mắt, cái mũi, cái miệng đều rất giống.” Thiệu Nhạc lại nói.

Vị Phồn cảm thấy ngữ khí của Thiệu Nhạc có chút quỷ dị cùng kỳ quái nói không nên lời, vì thế quay đầu lại đối anh mỉm cười có lệ, sau đó liền cầm lấy cây lau nhà cùng thùng nước khăn trương rời khỏi phòng.

Cậu càng ngày càng cảm thấy bát cơm của công việc do Ny Ny giới thiệu phi thường khó nuốt.

Buổi tối, cậu không biết người Thiệu gia muốn ăn gì, vì thế từ trong tủ lạnh lấy ra ít nguyên liệu, tùy tiện nấu vài thứ thường ăn trong nhà, ẩn vào bộ đàm treo trên vách tường trong nhà bếp.

“Thiệu tiên sinh, tiểu Thiệu tiên sinh, có thể dùng bữa.”

Tối nay nấu chính là món ăn trẻ em kiểu Mỹ, có hamburger và khoai tây chiên, kỳ thật cậu chủ yếu là làm cho Tiểu Hỉ ăn.

Cậu không biết Tiểu Hỉ đến tốt cùng nhìn cậu không vừa mắt chỗ nào, nhưng muốn làm việc ở đây, bị ông chủ nhỏ chán ghét có thể những ngày tới sẽ không dễ dàng mà sống. Nếu những món ăn trẻ em này có thể nhiều ít hối lộ Tiểu Hỉ một chút, để tương lai cậu với Tiểu Hỉ chung sống hòa bình, tương lai của cậu mới không đến nỗi quá lộn độn, tiếp tục bị viên gạch ném trúng.

Sau khi Vị Phồn chuẩn bị xong bữa cơm, lấy cái hamburger, ở trên lầu hai tùy tiện chọn căn phòng khách trống để ở.

Sau khi ăn xong hamburger cậu vừa uống nước ngọt, vừa đem gia sản bên trong vali hành lý lấy ra thu dọn sắp xếp.

Nhanh chóng mà quý tắc phân loại đồ dùng, học bàn trong phòng bị cậu nhét dụng cụ vẽ vào, cọ lớn cọ nhỏ được để riêng với màu vẽ, bản vẽ cũng vững vàng nằm xuống ngăn kéo.

Sau khi sắp xếp xong mấy thứ, cậu ngồi ở trên ghế chăm chú nhìn chúng nó trong chốc lát, mới khép ngăn kéo lại.

Rõ ràng đã không vẽ nữa, nhưng không biết vì sao cậu vẫn dọn toàn bộ gia sản này đến đây.

Tiếp theo sắp xếp xong quần áo, cất toàn bộ chúng nó vào trong tủ, nhìn đồng hồ mới hơn tám giờ, nhưng cậu đã mệt mỏi.

Trước đây lúc ở ở chỗ bởi vì phải tiết kiệm tiền điện, cho nên mỗi ngày dậy rất sớm, buổi tối cũng ngủ sớm, thường là sau chín giờ đã nằm trong chăn bông, nhưng hôm nay bởi vì cả ngày lao động lại thêm chịu đủ kinh hãi, cũng mệt mỏi vô cùng.

Vị Phồn tắt đèn điện bò lên trên giường, không quen với giường mềm mại khiến cậu lật qua lật lại vài lần. Duỗi người nằm thành hình chữ đại tay không có gì đó để ôm, cảm giác có chút trống rỗng, cậu đem chăn bông cuộn cuộn lại, ôm vào trong lòng.

Nhắm mắt lại thở dài, không thể ôm ai đành phải ôm chăn bông, ôm tâm tình khổ sở như vậy, cậu buồn bực từ từ chìm vào mộng đẹp.

Nào biết lúc này bộ đàm trong phòng cậu truyền đến tiếng vang rè rè, sau hai tiếng ồn, đột nhiên vang lên tiếng của Thiệu Nhạc, giọng nói kia không hề có cảm tình gì, lạnh lùng nói:

“Cậu chỉ biết nấu hamburger với khoai tây chiên sao?”

Một câu này khiến cho Vị Phồn đã gần thiếp đi từ trên giường nhảy dựng lên, cậu đại ra nhìn nơi phát ra âm thanh cạnh cửa, phát giác thì ra kia chính là lời của Thiệu Nhạc thông qua bộ đàm truyền đến, mà không phải bản thân Thiệu Nhạc có mặt, lúc này mới quay trở lại giường.

Vị Phồn miệng thì thảo niệm vài câu: “Anh cũng không nói rõ muốn ăn gì, ai đoán được!”

Cậu thật sự rất mệt mỏi, cũng không muốn để ý đến ông chủ khó hiểu này, sau khi dính trên giường được vài giờ, liền đem hết thầy quảng lên chín tầng mây, hơi thở lại bình ổn vang lên.

2. Quyển 1 - Chương 2

Nhiệt độ không khí ở vùng núi chênh lệch rất cao, Thiệu Nhạc cảm giác nhiệt độ trong phòng khá lạnh, ngủ được nửa thì tỉnh lại, xem xét nhiệt độ của máy điều hòa.

Anh khoác áo ngủ ngồi lên xe lăn đi đến phòng của Tiểu Hỉ, đứa nhóc này quả nhiên lại đá chặn, anh lần nữa giúp Tiểu Hỉ kéo chặn bông lại ngay ngắn, miễn cho ngày mai đứa nhỏ này phải chảy nước mũi chạy khắp nhà.

Học kỳ này Hoan Hoan bắt đầu nội trú, một tháng mới có thể về nhà một lần, Tiểu Hỉ không có chị gái làm bạn, thường hay khóc nháo không ngừng. Ngay cả hôm nay người mới đến bắt đầu làm việc, cũng gây khó dễ để trút giận, thực không biết nên dạy nó như thế nào nữa.

Còn có quần gia kia, bởi vì nửa đêm ra ngoài tụ tập đánh bài bị cảnh sát kiểm tra bắt về, đã ngoài sáu mươi còn hồ đồ như vậy, lần này anh quyết định không bảo lãnh cho quần gia nữa, tạm thời cứ để ông ấy ở lại cục cảnh sát vài ngày tự kiểm điểm rồi tính sau.

Chẳng qua trong nhà thoảng cái thiếu đi hai thân ảnh quen thuộc, thêm một giọng nói xa lạ, điều này khiến anh rất không quen.

Sau khi rời khỏi phòng Tiểu Hỉ, Thiệu Nhạc trượt xe đi đến ngoài cửa phòng Vị Phồn.

Tuổi quần gia đã lớn, thân thể cũng không còn khỏe. Lúc trước trong lúc vô tình anh nói qua với Kính Chi chuyện của quần gia, sau đó Kính Chi liền ra sức đề cử em trai của mình. Kính Chi nói Vị Phồn chịu được cực nhọc lại thật thà chất phát ngay thẳng, tuyệt đối có thể đảm nhiệm công việc này, thay anh chăm lo tốt mọi chuyện trong ngoài.

Bởi vì người mở miệng là Kính Chi, cho nên anh không cần nhắc liền đồng ý.

Thời trung học anh từng đi đến nhà Kính Chi, cũng gặp qua người tên Vị Phồn này. Vào lúc một đám bạn học bọn họ ở trong phòng khách thảo luận bài học, Vị Phồn là người bưng bánh ngọt trái cây nước uống từ nhà bếp đến phòng khách chạy vô chạy ra.

Khi đó cậu như là bản thu nhỏ của Kính Chi, bất luận là kiểu tóc, mắt, mũi, miệng, khuôn mặt hay vóc dáng, đều cùng Kính Chi diễm đạm ưu nhã giống nhau như đúc. Nhìn cậu, liền như phảng phất có thể nhìn thấy Kính Chi của trước đây.

Năm đó anh không dám đặt ánh mắt của mình lên người Kính Chi, sợ ánh mắt của mình quá lộ liễu, khiến Kính Chi sẽ phát hiện được ánh mắt của mình và những suy nghĩ thầm kín trong lòng anh.

Vì thế cả ngày, anh gần như đều đặt ánh mắt của mình lên người Vị Phồn.

Nhưng bởi vì trời sinh anh đã là bộ dáng hung thần ác sát thể này, khi đó Vị Phồn cũng vì vậy mà bị hoảng sợ, tưởng rằng mình đặc biệt bất mãn cậu ta. Tốc độ bùng mầm dạn mầm càng ngày càng nhanh, làm việc cũng càng ngày càng siêng, cuối cùng lúc bắt gặp tầm nhìn của anh vẫn cả người ngẩn ngơ, sợ tới mức mầm trái cây muốn rơi xuống đất.

Anh cũng tự biết bản thân bề ngoài không được “lương thiện”, mặc dù nội tâm chẳng qua là người bình thường, nhưng ánh mắt chỉ cần vừa nhìn xa, bộ dáng kia tựa như đang trừng người.

Gương mặt hung thần ác sát khiến cho anh không ai dám làm quen, thời trung học chỉ có một mình Kính Chi chịu nói chuyện với anh, thậm chí giúp đỡ anh hội nhập vào đoàn thể của bọn họ, để mọi người dần dần tìm hiểu anh, tiếp nhận anh.

Nán lại bên ngoài phòng hồi lâu, nhớ đến chuyện lần đầu gặp Vị Phồn trước đây, cũng nhớ đến Kính Chi. Trong lòng anh có chút áp lực dâng lên không đè nén được, biết rõ làm như vậy không được, nhưng vẫn không nhịn được mở cửa phòng Vị Phồn ra.

Trong phòng tối đen, chỉ có ánh đèn mờ nhạt ngoài hành lang hắt vào.

Thiệu Nhạc đẩy xe lăn từ từ tiến vào phòng, nhẹ nhàng không phát ra tiếng động, chậm rãi đi đến trước giường Vị Phồn.

Anh ngắm nhìn Vị Phồn say ngủ, thấy cậu trong lúc ngủ say ôm lấy chăn bông lăn qua lăn lại, không phải thói quen ngủ tốt, đem ra giường biến thành một đống lộn xộn, thậm chí một nửa chăn đã rơi xuống đất, chỉ còn một góc còn đang ôm trong lòng cậu.

Trán Vị Phồn lúc này đã không còn giống như lúc trước là bản sao khuôn mặt Kính Chi, bộ dáng hiện tại của Vị Phồn so với Kính Chi cao hơn, so với Kính Chi cường tráng hơn, khi đôi mắt mở to tỏa sáng còn lấp lánh có thần, miệng nói chuyện giống như pháo liên thanh, lúc nói chuyện qua lại vừa gọn gàng vừa nhanh chóng. Tuy rằng rất giống khuôn mặt ôn hòa kia, tuy rằng ngũ quan cũng đồng dạng như sinh một bộ tinh tế tuấn mỹ, nhưng thiếu đi phần thanh tú xinh đẹp của Kính Chi, hơn phần khí khái đàn ông.

Thiệu Nhạc vô phương với bản thân nhìn Vị Phồn, không ngừng ở trên người cậu tìm kiếm bóng dáng của Kính Chi.

Anh cảm giác bản thân thật sự vô phương cứu chữa, rõ ràng mấy tháng sẽ lại gặp mặt, nhưng hôm nay khi nhìn thấy Vị Phồn không thể kiềm chế mà nhớ đến Kính Chi.

Anh cố gắng thuyết phục bản thân, người trước mắt không phải là Kính Chi. Anh cố gắng nói với bản thân, người này bộ dạng so với Kính Chi xấu hơn nhiều, so với Kính Chi bình thường hơn nhiều, mắt nhỏ hơn Kính Chi, lông mi vừa ngắn vừa thưa, tóc lại cứng giống như gai một chút cũng không mềm mại như của Kính Chi. Nhưng những điều này cũng không cách nào bình ổn nội tâm xao động, khuôn mặt người này so với Kính Chi tương tự bảy phần, cũng đủ khiến cho anh thần hồn điên đảo.

Vị Phồn trong khi ngủ cảm thấy hơi lạnh, lúc lăn qua lăn lại, chăn không biết đã lưu lạc đến phương nào, khiến cậu bắt đầu rung mình cả người lạnh cóng đến co lại thành một đống.

Nhưng đang lúc ngủ ngon, cậu cũng không muốn từ trong mộng tỉnh lại đi tìm chăn, chỉ cần tiếp tục nhắm nạy, nhắm nạy nhắm nạy.

Đột nhiên, hình như có thứ gì đó được kéo lên từ dưới của cậu, tiếp theo cái chăn ầm ập một lần nữa quay lại trên người cậu.

Cậu có chút buồn bực, lại trở người đem chăn quấn chặt một chút. Lúc này mới hé hai mắt một tí, cậu nhìn thấy chính là trong bóng đêm thấp thoáng có ánh sáng, ánh sáng yếu ớt chiếu tới, trước mắt là khuôn mặt mình không quen.

Mí mắt cậu đóng lại rồi mở thêm lần nữa, lúc này mới phát hiện người có gương mặt hung ác đang nhìn mình, hai mắt của người kia khủng bố cứ y như ác linh trong bức ảnh ma quỷ của Nhật Bản, còn có một tia một tia tơ máu, muốn bao nhiêu khủng bố có bấy nhiêu khủng bố.

“Á!” Bị dọa sốc mạnh, Vị Phồn từ trên giường giật bắn dậy.

Đối phương vẫn nhìn cậu, nói cũng không nói.

Vị Phồn vội vàng lui về phía sau, lui đến góc đầu giường. Ngủ được một nửa đột nhiên phát hiện có người nhìn cậu, điều này làm cho cậu sợ đến mức ba hồn bảy vía đều bay mất.

Vị Phồn được một lúc mới phản ứng lại, nhớ ra người này là ai.

“Thiệu tiên sinh, nửa đêm ngài chạy đến phòng tôi làm gì vậy?” Vị Phồn bực tức hỏi. Tim cậu thiếu chút nữa đã ngừng đập rồi.

Thiệu Nhạc thấy trên gương mặt vừa tỉnh ngủ của Vị Phồn tràn ngập nghi ngờ và khó hiểu, hơi cúi đầu, mặt không chút thay đổi nói: “Tôi..... đến giúp cậu đắp chăn.”

“Hả?” Vị Phồn ngây người, cậu có nghe lầm không.

Sau đó Thiệu Nhạc vội vàng rời khỏi phòng Vị Phồn. Sau khi cấp tốc rời khỏi cũng đồng thời kéo cửa lại, sắc mặt Thiệu Nhạc lúc đỏ lúc trắng. Anh không nên nhìn Vị Phồn xuất thần lâu như vậy, còn vì Vị Phồn đã chặn bèn thay Vị Phồn kéo lại đắp chăn hoang. Cũng tại thường ngày hay giúp Tiểu Hỉ đắp chăn, chuyện xảy ra ban nãy tự nhiên như vậy, khiến anh ngay cả nghĩ cũng không kịp nghĩ làm như bình thường.

Nhưng mà không nghĩ đến một cử động nho nhỏ lại đánh thức Vị Phồn, bị Vị Phồn phát hiện mình nửa đêm không ngủ chạy đến phòng của cậu ta, chuyện này thật gay go.

Hy vọng Vị Phồn đừng tưởng rằng anh có ý đồ gì mới được.

Nhưng mà thật khó giải thích với Vị Phồn hết thảy.

Ngày thứ hai làm việc ở Thiệu gia, sáng sớm Vị Phồn nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức liên tỉnh dậy.

Cậu làm bữa sáng trước đặt trên bàn ăn, sau đó lúc tám giờ mới thông qua bộ đàm gọi ông chủ lớn cùng ông chủ nhỏ rời giường.

“Đây là nấu cái gì, người có thể ăn sao?”

Qua nửa giờ, Thiệu Nhạc thông qua bộ đàm nói cho cậu hay về cảm tưởng của bữa sáng này.

“Không muốn ăn thì đừng ăn!” Vị Phồn rất muốn rống lại như vậy, nhưng cậu chỉ ở trong nhà bếp trút giận lên nồi niêu xong chảo.

Cũng không biết bao giờ quản gia mới được cảnh sát thả ra, trước lúc đó, Vị Phồn đành phải đông làm làm tây làm làm, nơi này dọn dẹp một chút nơi kia sắp xếp một chút, nhưng vì Thiệu gia vốn đã sạch sẽ sáng sủa, không nhiễm một hạt bụi, cho nên cậu rất nghi ngờ mình là đến đây làm công, rốt cục dựa vào cái gì để lãnh lương.

Trong tủ lạnh gần như sắp trống rỗng, Vị Phồn nghĩ rằng mai hoặc mốt cũng đến lúc cần phải xuống núi mua sắm đồ ăn tươi sống. Nhưng nơi này muốn xuống núi, chỉ đi bộ thì phải mất cả ngày, cậu chuyển hướng nghĩ chẳng phải Thiệu gia có tài xế sao? Nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào với Thiệu Nhạc xin anh ta cho phép tài xế cậu xuống núi mua hàng.

Không có phương tiện giao thông đi đâu cũng thật phiền phức.

Ở trong tòa nhà lớn không tính quen thuộc xoay qua xoay lại, Vị Phồn nghĩ đến cậu còn có thể giặt quần áo, vì thế chạy vào phòng Thiệu Nhạc, lấy áo ngoài cùng quần lót trong giỏ quần áo dơ ra đặt vào trong giỏ.

Lúc này Thiệu Nhạc không có trong phòng mình, Vị Phồn đoán anh có lẽ đi phòng sách rồi!

Lúc rời khỏi phòng tắm, Vị Phồn thoáng nhìn qua thiết kế bàn lavabo trong phòng tắm cùng tay vịn inox trên tường.

Cậu dùng hai mắt thăm dò kỹ càng, mới phát hiện ngoại trừ bồn tắm lớn ra, dưới vòi sen tắm rửa còn có một cái ghế dựa có chiều cao so với bồn tắm không khác lắm. Cậu đoán cái này đại khái là nơi Thiệu Nhạc ngồi khi tắm, bởi vì thiết kế như vậy, sau khi tắm vòi sen xong có thể rất thuận tiện chuyển qua bồn tắm.

Mà mặt khác bên ngoài WC sử dụng chính là Hydra Bidet Shower¹, bên cạnh bồn cầu cũng bắt thêm tay vịn, những thứ này đều là thiết bị giúp Thiệu Nhạc sử dụng thuận tiện.

(Hydra Bider Shower: bồn cầu miễn phí, có thiết kế thêm vòi nước nóng, theo y học chứng minh, mỗi ngày dùng nước ấm rửa hậu môn 3-5 phút có thể giảm khả năng bị bệnh trĩ, chú ý: mình chỉ kiểm trên mạng thôi, còn đúng không không biết nha...)

Sau khi nhìn vài lần, tiếp theo cậu đến phòng Tiểu Hỉ lấy quần áo dơ, lại phát hiện Tiểu Hỉ cũng không có thay quần áo.

Không có thay quần áo thì chúng tỏ Tiểu Hỉ không có tắm.

“Chẳng lẽ tôi còn phải giúp nó tắm?” Nghĩ nghĩ, Vị Phồn chậm rãi rời khỏi phòng đi đến nhà bếp, cầm quần áo bỏ vào trong máy giặt.

Làm việc liên tục đến tận buổi chiều, buổi chiều khiến cho người ta buồn ngủ, tiếng chuông điện thoại trong đại sảnh đột nhiên vang lên, Vị Phồn đang ngu ngơ cầm chổi lông gà quơ qua quơ lại chung quanh sau khi điện thoại vang lên liên tục hơn mười tiếng mới chợt hồi phục tinh thần, chạy nhanh lại cầm điện thoại lên:

“Biệt thự Thiệu gia, xin chào.” Vị Phồn nói.

“Ôi, chưa thích nghi làm quen tình hình nha!” Đầu kia điện thoại truyền đến, đúng là giọng nói thùy mị ung dung mềm mại nữ tính hóa của Ny Ny.

“Là chị, chị gọi điện đến đây làm gì?” Vị Phồn ngáp lớn một tiếng.

“Xem xem cậu đi làm như thế nào?” Ny Ny cười lên tiếng: “Sao rồi, cũng quen rồi chứ, có cố gắng làm việc không, không thâu lại mặc ngư chứ?”

(thâu lại mặc ngư: nhàn hạ mò cá, lười biếng, tốn thời gian làm những việc linh tinh không mục đích)

“Tôi luôn rất chăm chỉ.” Vị Phồn cảm giác biểu hiện làm việc của mình tính ra cũng được xem là khá tốt, không được chín mươi cũng được tám lăm, mười đến mười lăm phần kia trừ đi là bởi vì cậu vừa mới đến, vẫn chưa rõ bản thân phải chủ động làm những việc gì, cho nên có rất nhiều chuyện nghĩ đến mới làm.

“Cậu đúng là thật ngoan, không làm mất mặt tôi!” Ny Ny nói.

“Hoàn hảo.”

“A Nhạc đối xử với cậu thế nào, tôi giới thiệu đến, cậu ta hẳn là không làm khó dễ cậu chứ?” Ny Ny có hơi lo lắng hỏi. Tuy rằng anh biết Thiệu Nhạc cũng không phải loại người này.

“Chị nói đùa?” Vị Phồn mắt trợn trắng, giọng điệu không phải rất tốt.

“Cậu ta với cậu không hợp?” Ny Ny kinh ngạc hỏi.

“Đâu chỉ không hợp mà thôi.” Vị Phồn nhớ lại: “Tôi nói chị hay, người bạn học này của chị thật là siêu cấp ‘quái dị’, ngày hôm qua nửa đêm lúc tôi đang ngủ, anh ta tự nhiên chạy vào phòng của tôi, nói cái gì giúp tôi đắp chăn. Lúc đó nửa mê nửa tỉnh nhìn đến khuôn mặt kia, thiếu chút nữa hù chết tôi!”

“Ôi chao, người ta chính là tốt như thế.” Ny Ny phớt lờ cười hai tiếng. “Cậu nhìn mặt cậu ta như thế, nhưng thật tính cách cậu ta thực là nhẹ nhàng. Đừng để bị cậu ta dọa, nhìn người không nên chỉ nhìn bề ngoài.”

Ny Ny còn nói: “Không nói chuyện này nữa, cậu ta đâu? Đưa điện thoại cho cậu ta nghe, tôi gọi điện tới là tìm cậu ta.”

“Ồ, từ từ, anh ta ở trong phòng sách, tôi cầm điện thoại lên cho anh ta.”

Vị Phồn chạy rầm rầm rầm lên tầng hai cầm điện thoại vô tuyến đem vào phòng sách, giao cho Thiệu Nhạc đang đọc sách. “Thiệu tiên sinh, anh tôi tìm ngài.”

Thiệu Nhạc vốn đang cúi đầu đọc sách vừa nghe thấy là anh trai của Vị Phồn, lập tức ngẩng đầu lên, nhanh chóng cầm lấy điện thoại, trong ánh mắt dường như còn sáng lên hào quang.

Vị Phồn thậm chí hoài nghi bản thân có phải nhìn lầm hay không nữa. Kia quả thực giống như đêm tối vốn yên tĩnh, bỗng nhiên có tia chớp quét qua, trong nháy mắt cả bầu trời sáng rực lên.

Lòng hiếu kỳ của Vị Phồn bị nhen nhóm, bởi vậy đối chuyện giữa Thiệu Nhạc cùng Ny Ny nổi lên hứng thú.

Cậu thấy Thiệu Nhạc nói chuyện điện thoại nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, lúc Thiệu Nhạc trả lời Ny Ny, lời nói ra quả thực là thao thao bất tuyệt, ngôn ngữ tha thiết. Đây cùng cách thức đối xử người làm như cậu nói chuyện hoàn toàn không giống nhau, Vị Phồn ngây người ngẩn ngơ.

“Ừ, hoàn hảo, hết thấy đều rất thuận lợi.” Thiệu Nhạc nói. “Cậu không cần lo lắng, cứ như vậy đi!”

Khi bọn họ nói xong, Thiệu Nhạc vẫn cầm chặt điện thoại vô tuyến trong tay thật lâu không buông, Vị Phồn cuối cùng cũng biết hai người kia thật ra là có chuyện gì.

Thiệu Nhạc nghe xong điện thoại của Kính Chi, tuy rằng trong đó tất cả đều là quanh quẩn qua lại vấn đề tình hình làm việc của em trai cậu, trọng tâm đề tài cũng không phải chuyện giữa hai người bọn họ, nhưng có thể nhận được điện thoại của Kính Chi, Thiệu Nhạc đã rất vui vẻ.

Song vui sướng của anh biểu hiện ở trên mặt chỉ là chút ửng hồng không thể nhìn ra, khuôn mặt kia vẫn giống như thường ngày, vô cùng hung ác, người khác không dám đến gần.

Thiệu Nhạc di chuyển xe lăn, vươn tay muốn đặt điện thoại vô tuyến lên trên bàn.

“Thiệu tiên sinh, ngài thích anh trai tôi sao?” Vị Phồn đem kết luận sau khi quan sát không chút suy nghĩ nói thẳng ra.

Thiệu Nhạc bị dọa tim đập thật mạnh, điện thoại vô tuyến trong tay chưa đặt vững, từ mép bàn rớt xuống.

“Cẩn thận!” Vị Phồn vội vàng hứng lấy điện thoại.

“Cậu nói bậy gì đó! Ai nói với cậu chuyện này?” Bí mật trong lòng bị phát hiện, điều này khiến Thiệu Nhạc vạn phần khiếp sợ. Sau đó thoáng nhìn sang cậu, ánh mắt như hai lưỡi dao sắc bén trực tiếp chém thẳng vào mặt Vị Phồn. Tuy rằng anh chẳng qua là khẩn trương, nhưng với biểu hiện khẩn trương trên gương mặt này, lại dễ dàng trở thành dựng mào trừng mắt khiến người ta hiểu lầm.

“Người mù..... cũng nhìn ra được mà.” Vị Phồn vội vàng lui về phía sau, Thiệu Nhạc nổi giận, mặt liền trở nên càng khủng bố.

“Nhìn ra được? Làm sao nhìn ra được?” Thiệu Nhạc lại truy hỏi. Thanh âm rống giận của anh lớn đến như sét đánh, nhưng bởi vì không chế không được cảm xúc của bản thân, anh ngay cả âm lượng quá lớn cũng chưa phát hiện ra.

Vị Phồn chỉ chỉ Thiệu Nhạc. “Hành động, biểu tình.”

“Thật sao? Rất rõ ràng sao?” Thiệu Nhạc kinh ngạc hỏi. Vậy phải làm sao bây giờ, chuyện rõ ràng như thế, vậy Kính Chi có thể biết mình đang thích cậu ta hay không? Như vậy lần sau mình nên dùng gương mặt thế nào đối diện cậu? Cho đến giờ cũng không có ai nói với anh những chuyện này!

“Chỉ có một chút, một chút mà thôi.” Vị Phồn nói.

“Đi ra ngoài.” Thiệu Nhạc vô cùng xấu hổ, rồi lại không thể nói gì, chỉ có thể hy vọng Vị Phồn nhanh chóng rời khỏi nơi này, để anh có chút không gian để thở.

“Đã rõ, Thiệu tiên sinh.” Vị Phồn rất lễ phép gật đầu sau đó chậm rãi lui ra ngoài.

Nhưng vào khoảng khắc trước khi cửa đóng lại, cậu vẫn không nhận được đối Thiệu Nhạc nhắc nhở một câu: “Thiệu tiên sinh, anh tôi đã kết hôn.”

“Tôi biết, cậu không cần nhắc nhở tôi.” Thiệu Nhạc chỉ muốn đào lỗ vùi đầu mình xuống đó thôi.

“Ngài có nói với anh tôi ngài thích anh ấy không?” Trước khi đi, Vị Phồn lại nhin không được hỏi một câu. Cậu thật sự rất tò mò giữa người này và Ny Ny rốt cục là chuyện thế nào, vì sao anh ta thích Ny Ny, thật sự là rất kỳ lạ.

“Không cho phép cậu nói đến chuyện này!” Thiệu Nhạc đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt hoảng loạn nói.

“Đó là ý không có sao? Anh ấy không biết ngài thích anh ấy!” Vị Phồn thấy Thiệu Nhạc không hề còn bộ dạng bình tĩnh, điều này khiến cậu không nhận được muốn truy hỏi đến cùng.

Sau khi bí mật trong lòng Thiệu Nhạc ngoài ý muốn bị phát hiện, anh tay chân luống cuống đặt trên xe lăn lại vạn phần hoảng loạn, biểu tình hung ác trên khuôn mặt kia lại nhiều hơn một chút, khuôn mặt vốn khủng bố cũng từ từ yếu dần.

Đôi lông mày giương lên cao cao của Thiệu Nhạc cũng hạ xuống, tất cả động tác đều khiến Thiệu Nhạc cảm giác anh không còn tản mát tàn bạo nữa, ngay cả ánh mắt đáng sợ cũng bởi vì khẩn trương mà chẳng còn sắc bén.

Vị Phồn suy nghĩ có phải mình nhìn lầm hay không, uy hiếp của Thiệu Nhạc tựa hồ giảm bớt.

Chẳng lẽ giống như ông anh nói, Thiệu Nhạc thật sự hảo tâm đến nửa đêm sẽ đi giúp người khác đắp chăn, hoặc có lẽ là anh nhìn thấy một mặt khác của người này hoảng hốt lo sợ đến không thể che dấu chính mình.

Vì vậy đặc điểm “cá tính tốt”, “dễ dàng sống chung” gì đó trước đây ông anh nói, dường như cậu cũng mơ hồ nhìn ra một chút.

“Anh tôi thật sự không biết ngài thích anh ấy sao? Ngài sẽ không phải từ trước đến nay đều là yêu thầm anh ấy chứ?” Vị Phồn không nhịn được lại hỏi thêm vài câu.

Lúc này Thiệu Nhạc không bao giờ muốn trả lời thêm bất cứ vấn đề gì nữa, anh thẹn quá hóa giận quơ đại bất cứ thứ gì trên bàn, được cuốn sách bìa cứng liền ném thẳng tới Vị Phồn.

“Thực xin lỗi tôi nhiều chuyện quá rồi.” Vị Phồn vội vàng đóng cửa lại, cuốn sách vì thế trực tiếp dừng tại trên cánh cửa, phát ra tiếng động không nhỏ. Hù chết người, Thiệu Nhạc này lúc nóng nảy thật đúng là khủng bố.

Khi sách rời tay Thiệu Nhạc cũng tự mình khiếp sợ không thôi, anh thật sự ném một cuốn sách nặng như vậy. May là Vị Phồn đóng cửa đúng lúc ngăn lại, nếu không sách nên trúng cậu, khẳng định sẽ làm cậu bị thương, nếu cậu tố cáo với Kính Chi, vậy tất cả mọi chuyện tuyệt đối sẽ lộ.

Chán nản không vui cúi đầu, Thiệu Nhạc vò vò tóc mình, làm cho những sợi tóc vốn suông mượt trở nên lộn xộn.

Anh lại nổi giận.

Không biết vì sao khi nhìn thấy Vị Phồn dùng khuôn mặt có bảy phần giống Kính Chi nói chuyện, liền khó có thể không chế cảm xúc của bản thân.

Người kia, nói chuyện thẳng thắn như vậy, luôn không chút nào che dấu tùy tiện mở miệng, khiến anh vô cùng không quen.

Anh chưa từng quen biết người nào có tính cách rất ngược ngạo như vậy.

Vì sao Kính Chi lại để một người như vậy đi đến bên cạnh anh?

Vì sao một người như vậy lại là em trai của Kính Chi?

Anh không thể không chế bản thân mình.

Sau khi quyết định giữa trưa sẽ nấu món gì, Vị Phồn trước lấy hộp canh bắp đặc ra cho thêm vào trộn đều, tiếp theo bật bếp gas để lửa nhỏ từ từ nấu sôi.

Nhân lúc đang có thời gian, anh lấy điều thuốc đi ra ban công ngoài nhà bếp, nhâm nhi hút mấy hơi.

Đến Thiệu gia cũng gần một tuần, trước mắt thích ứng cũng tốt, duy nhất rất không thể nhẫn nhịn chính là chuyện hút thuốc này.

Trong nhà có một người đi lại không tiện, lại thêm một đứa nhỏ mới hơn bốn tuổi, ở trước mặt bọn họ hút thuốc tuyệt đối là không được, cậu bị ung thư phổi thì không nói, bắt người ta hút khói thuốc của cậu, vậy rất không đạo đức.

Cho nên cậu luôn trộm chuồn ra giải cơn nghiện thuốc lá, ở nơi không ai thấy hưởng thụ niềm vui nuốt mây nhả khói.

Cậu biết hút thuốc là do người yêu trước dạy.

Cậu vốn cũng không hút thuốc, lúc đối phương hút thuốc cậu sẽ nhíu mày, sau đó tên kia dứt khoát đem điếu thuốc nhét vào miệng cậu nói muốn cùng cậu hút, dần dà quen với hương vị thuốc lá, về sau biến thành bản thân cũng không thể bỏ thuốc.

Vì vậy bây giờ mỗi khi bắt đầu hút thuốc, không khỏi nhớ đến người kia.

Việc đó nói thế nào cậu cũng không quên được, cậu trai vừa xinh đẹp vừa bốc đồng.

Nhớ lại đủ, thuốc cũng hút xong, Vị Phồn vội vàng quay lại nhà bếp rửa tay súc miệng, sau đó đi đến trước bếp gas khuấy nồi canh bắp.

Chính là đang khuấy khuấy, phát hiện trong nồi đáng ra chỉ có nước canh sao lại có gì đó giá mức canh chạm vào cái gì đó cứng cứng.

Vừa vớt lên nhìn, Vị Phồn thiếu chút nữa phát điên mất.

Cậu vớt lên được một miếng xếp hình lego lớn màu xanh, trên mặt còn có hai cái mô hình bánh xe nhỏ đen đen.

“Tiểu Hỉ!” Vị Phồn buông giá tắt lửa, quay đầu từ nhà bếp lớn tiếng rống giận, âm thanh truyền tới trong phòng khách. “Canh bắp thêm viên gạch và bánh xe có thể ăn sao? Mày đi ra cho anh! Lần này anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày!”

Bên ngoài phòng bếp truyền đến tiếng thét chói tai của Tiểu Hỉ và tiếng chạy.

Vị Phồn ném giá, theo tiếng nói đi vào đại sảnh, hơn nữa rất nhanh ngay tại chỗ khuất phía sau ghế dựa sofa bắt lấy hung thủ phá hỏng bữa trưa.

Tiểu Hỉ cầm trong tay một con vịt nhựa màu vàng, con vịt kia nhìn có chút quen mắt, nhưng Vị Phồn đang trong cơn nóng giận không có thời gian suy nghĩ bản thân mình gặp qua con vịt khi nào, cậu chỉ nghĩ hảo hảo giáo huấn đứa nhỏ hư hỏng này một phen.

Vị Phồn vẽ mặt tức giận đi tới trước mặt Tiểu Hỉ, cậu quyết định không dành cho Tiểu Hỉ gương mặt dễ nhìn.

Tiểu Hỉ nhìn thấy bộ dáng tức giận của Vị Phồn, sợ hãi ở trên dàn ghế dựa sofa trèo lên trèo xuống, ngay cả con vịt cũng rơi trên mặt đất, miếng hét lớn: “Cứu mạng cứu mạng ”

“Kêu ai tới cứu mày cũng vô dụng, mày là đồ hư hỏng, thật là bị chiều hư.” Vị Phồn một cái đã bắt được áo Tiểu Hỉ, xách cậu nhóc lên.

“A a a a cứu mạng quá thú đến muốn ăn em ” Tiểu Hỉ hét to.

“Quái thú.....” Vị Phồn đen mặt. “Bộ dáng ta giống quái thú sao?”

“Cứu em anh ơi ”

“Im coi.” Vị Phồn đóng cửa Tiểu Hỉ một chút. “Mày nói tiếp đi, dám la nữa anh mày lập tức đem mày ra ăn luôn!”

Tiểu Hỉ lập tức dùng hai tay bịt miệng lại, hai con mắt tròn xoe mở thật lớn, không chớp mắt nhìn Vị Phồn.

“Hiện tại anh hỏi mày cái gì, mày phải trả lời cái đó, bằng không an có lẽ sẽ một ngụm đem mày nuốt luôn, hiểu không?” Vị Phồn nhìn bộ dạng Tiểu Hỉ cảm thấy thật buồn cười, những cậu vẫn cố gắng nhin cười, chỉ có nghiêm khắc nóng giận, mới có thể trấn được tiểu ác ma này.

Tiểu Hỉ bịt miệng không ngừng gật đầu.

“Vì sao mày hư hỏng như vậy, lấy đồ chơi xếp hình ném anh, lại còn quăng đồ chơi xếp hình vào trong nồi canh?” Vị Phồn hỏi.

“Tiểu Hỉ không có hư, anh quái thú xấu xa!” Tiểu Hỉ hét lớn một tiếng, lại nhanh chóng bịt miệng lại.

“Anh quái thú xấu xa chỗ nào?” Vị Phồn tiến theo tuần tự từ từ hỏi.

“Anh quái thú đập vịt con, đập đập đập, vịt con đau đau, anh đập đập đập.” Tiểu Hỉ thực tức giận nói.
“Tiểu Hỉ giúp vịt con báo thù anh xấu xa.”

“Nói chuyện gì ngoài hành tinh vậy, nghe không hiểu. Mà đến từ sao Hỏa hả?” Vị Phồn nhủ mày, lời nói trẻ con của Tiểu Hỉ khiến cậu mơ hồ không rõ. Sau đó, cậu đột nhiên nhìn thoáng qua con vịt nhựa màu vàng kia.

“A ” Cậu nhớ lại, ngày đầu tiên đến Thiệu gia lúc bắt đầu làm việc, cậu gặp qua con vịt này. Không nghĩ đến bởi vì cậu buồn chán đập con vịt này vài cái, chỉ có vậy lưu lại những hậu quả xấu về sau.

“Mày là nói anh đập con vịt này, cho nên mày mới giận anh?” Vị Phồn hỏi.

Tiểu Hỉ không ngừng gật đầu.

Vị Phồn áp chế nóng nảy chịu đựng kích thích nói với Tiểu Hỉ: “Đó là bởi vì vịt con bị đặt ở ven đường, anh lúc đi qua đường không cẩn thận mới đập trúng, anh không phải cố ý, mày không thể vì vậy mà làm loạn ức hiếp người, chỉ có đứa nhỏ hư hỏng mới đi ức hiếp người.”

Tiểu Hỉ chuyển tầm mắt qua bên cạnh. “Nhưng..... nhưng mà..... anh đập vịt con.....” Cậu nhóc còn muốn biện giải, nhưng vì tuổi còn nhỏ từ ngữ có hạn, không biết nên nói thế nào.

“Được rồi, anh đây hỏi lại một vấn đề.” Vị Phồn nói.

Tiểu Hỉ vội vàng gật đầu.

“Là ai để vịt con bên ngoài?” Vị Phồn hỏi.

“Em.” Tiểu Hỉ gơ tay, biểu tình khờ dại.

“Vì sao em không mang vịt con vào trong nhà, muốn đem nó để ở bên ngoài hả?”

“Vịt con cùng ông mặt trời chơi đùa.”

“Bởi vì vịt con cùng ông mặt trời chơi đùa, cho nên em đem vịt con đặt trên đường cái, đúng không?” Vị Phồn hỏi.

“Đúng đúng.” Tiểu Hỉ gật đầu.

“Thế nhưng trên đường cái có người đi còn có xe chạy, cho nên rất nguy hiểm, anh trai thực hung ác xấu xa trên lầu kia có nói với em không thể chơi đùa trên đường cái hay không?” Vị Phồn thuận theo trình tự, từ từ cùng người sao Hỏa này khai thông.

“Anh Nhạc mới không xấu xa, không xấu xa.” Nghe thấy có người mắng anh hai mình, Nhạc nhỏ bắt đầu múa may nắm tay nhỏ nhắn, lớn tiếng la hét.

“Được được được, anh Nhạc không xấu xa, nhưng mà anh quái thú cũng không xấu xa!” Vị Phồn nói. “Bởi vì vịt con chạy đến trên đường đi nguy hiểm, anh mới có thể không cẩn thận đập trúng vịt con. Cho nên anh quái thú cũng không có xấu xa.”

Vị Phồn rất kiên nhẫn giải thích một lần nữa cho Tiểu Hỉ nghe, trẻ em còn nhỏ, cơ hội dạy bảo cũng rất quan trọng, Vị Phồn cảm thấy đây là cơ hội tốt, nên khiến cho Tiểu Hỉ biết đường cái rất nguy hiểm.

“Có, anh xấu xa!” Tiểu Hỉ kiên trì.

“Như vậy anh hỏi em, là ai đem vịt con để trên đường cái hả?”

“Em.” Tiểu Hỉ đơn thuần lập tức gơ tay.

“Bởi vì em để vịt con trên đường cái nguy hiểm, vịt con mới có thể bị anh quái thú đập trúng.” Vị Phồn thực cố gắng giải thích.

“Anh đập trúng vịt con, Tiểu Hỉ nhìn thấy.” Nói qua nói lại, đến cuối cùng sao lại biến thành mình không đúng, Tiểu Hỉ bị treo giữa không trung không ngừng nãy người, biểu đạt kháng nghị, rõ ràng người đập trúng vịt con là anh quái thú.

“Như vậy, anh phải nói xin lỗi với vịt con phải không?” Vị Phồn nói.

“Phải.” Nghe được Vị Phồn chịu nhận lỗi, Tiểu Hỉ thật cao hứng gật đầu.

“Sau khi nói xin lỗi, mày cũng không thể lại nổi giận với anh quái thú!”

“Được.” Tiểu Hỉ hào phóng đồng ý.

Vị Phồn nhẹ nhàng thả Tiểu Hỉ lên ghế sôpha, sau đó Tiểu Hỉ đem con vịt nhựa yêu thích nhất lên nâng niu trong hai lòng bàn tay, giơ tay lên cao cao, đưa con vịt đến trước mặt Vị Phồn.

“Xin lỗi, anh không phải cố ý đập mày đâu, mong mày tha thứ cho anh!” Vị Phồn còn rất thật tình xin lỗi con vịt.

Tiếp theo, Vị Phồn lại ngẩng đầu nhìn nhìn Tiểu Hỉ.

“Vịt con Tương Tử không đau, vịt con ghét anh!” Tiểu Hỉ gật gật đầu, lùi tay về, sau đó đem con vịt nhét vào trong đũng quần.

Tiểu Hỉ tươi cười ở trên ghế sôpha nhảy vài cái, sau đó đi lên lầu, muốn đi tìm anh trai cậu.

“Này này, chờ chút!” Vị Phồn la lên. Động tác của thằng nhóc này cũng thật nhanh nhẹn.

Tiểu Hỉ lập tức dừng lại, ngoảnh đầu khó hiểu nhìn Vị Phồn.

“Anh nói xin lỗi với vịt con, vậy mày lấy xếp hình chơi đầu của anh, còn đem nó bỏ vào trong nồi canh, có phải cũng nên nói xin lỗi với anh hay không?” Vị Phồn cười nhìn Tiểu Hỉ.

“Xin lỗi!” Tiểu Hỉ lớn tiếng kêu, sau đó nhảy nhảy chạy đi.

“Thật là.” Vị Phồn lắc lắc đầu.

Con nít chính là đáng yêu như vậy, thoáng cái đã hòa giải được.

Sau đó Vị Phồn cũng nhớ kỹ ở Thiệu gia tốt nhất không nên đập đồ lung tung, nếu không đập đến bảo bối của Tiểu Hỉ, Tiểu Hỉ lại muốn trở mặt kiểm chuyện với cậu, vậy cậu cũng không có được ngày tháng an lành.

Kỳ thật cậu rất thích trẻ em, cảm thấy trẻ em rất ngây thơ dễ thương lại dễ lừa, cho nên đương nhiên cũng hy vọng đứa nhỏ kia cũng thích cậu, như vậy mỗi ngày trôi qua mới có thể vui vẻ.

Sau khi cùng Tiểu Hỉ hoàn toàn tốt đẹp hòa giải, Vị Phồn một lần nữa nấu một hộp canh ngô đặc hòa tan, chiên vài miếng bánh củ cải kiểu Hồng Kông, rồi sau đó chờ bọn họ xuống lầu dùng bữa.

Vội vàng hoàn thành phần lớn công việc, sau chín giờ tối Vị Phồn cũng chuẩn bị nghỉ ngơi.

Sau khi cậu trở về phòng của mình, nhìn bàn học được một lúc, tiếp theo mới từ từ ngồi vào ghế, mở ngăn kéo lấy cuốn tranh ra.

Mở cuốn tranh ra, bên trong là trang trắng không có màu sắc gì.

Cậu lấy bút chì ra tốn hơn giờ đồng hồ họa tốt bản thảo, lại dùng bút màu sáp tô màu lại, tiếp theo trái nhìn nhìn phải nhìn nhìn, phát hiện người tuyết trong bức tranh nhìn thấy nào cũng không hợp, vì thế nhào nát tờ tranh quăng nó vào trong thùng rác.

Cậu có cảm giác bản thân sau khi thất tình tựa hồ mất đi khả năng vẽ tranh.

Bởi vì thế giới biến thành màu xám, không có động lực gì, cho nên cậu cũng đã quên đi phải làm sao để đem cảm giác vui vẻ rót vào ngòi bút, nhân vật của cậu mất đi sinh mệnh không thể sôi nổi trên tờ giấy, dù có vẽ lại thế nào đi nữa, cũng vẫn một bức tranh chết, khô khan nhạt nhẽo.

Sau khi thu dọn xong dụng cụ, cậu nhứt chí bò lại lên giường ngủ.

Đang ngủ đang ngủ, đương say mộng đẹp, đột nhiên một tiếng vang va chạm thật lớn truyền đến, ngay cả sàn nhà cũng cảm thấy chấn động, chấn động thậm chí còn truyền đến trên giường.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Vị Phồn lập tức bật dậy, cậu khoác áo ngủ caro đen trắng, cũng không rảnh chỉnh lại quần áo cho gọn gàng, đi chân trần vội vàng chạy tới phòng ngủ của Thiệu Nhạc.

“Thiệu tiên sinh, xảy ra chuyện gì!” Vị Phồn mở cửa phòng của Thiệu Nhạc ra, bật đèn điện sáng lên.

Cậu chỉ thấy Thiệu Nhạc cả người ngã trên mặt đất, khăn lông vốn đắp trên đùi hiện tại rơi ở bên cạnh, lộ ra đôi chân của người tàn phế, mặc dù có ống quần che đậy nhưng vẫn nhìn ra được gầy trơ xương bắp thịt cơ hồ không còn bao nhiêu.

“Đi ra ngoài!” Thiệu Nhạc ngã xuống giường, phát hiện một phần bản thân dọa người bị Vị Phồn nhìn thấy, giận không thể ức chế rống lên.

“Thiệu tiên sinh..... Tôi nghĩ tôi phải đỡ ngài về giường đã.....” Vị Phồn nhìn bộ dáng của Thiệu Nhạc, tuy rằng đối với giọng điệu của Thiệu Nhạc có chút khó chịu, nhưng vẫn lo lắng nói. Tiếng động vừa rồi lớn như vậy, khẳng định Thiệu Nhạc ngã rất nặng. Hơn nữa thân thể Thiệu Nhạc lại bất tiện, nếu cậu thật sự đi ra ngoài, vậy Thiệu Nhạc có thể leo tới hững đông ngày mai cũng leo không đến!

“Bảo cậu đi ra ngoài cậu không nghe thấy sao?” Thiệu Nhạc thuận tay cầm lấy gì đó, liền ném mạnh thẳng đầu Vị Phồn. Anh không muốn cho người khác nhìn thấy bộ dáng chật vật của mình!

“Bang ” một tiếng, Vị Phồn cảm giác một cơn đau nhức trên trán. Thiệu Nhạc ném sức lực không nhỏ, đau đến cậu hoa mắt vài giây mới có thể mở mắt ra.

Thứ trên mặt đất được xếp thành gạch có hình dạng như xếp hình lego màu đỏ lẫn vài vòng, dừng lại trên sàn nhà lạnh như băng.

Vị Phồn nheo mắt lại, sờ sờ cái trán đau đến run lên, tiếp theo hạ tay xuống nhìn, phát hiện trên dính máu.

“Mẹ nó!” Vị Phồn cúi đầu nhìn những vết máu này, giận đến lên tiếng chửi mắng. “Lớn nhỏ gì đều giống nhau, hễ cái kính lên thì ném đồ.”

“Ngày mai cậu không cần đi làm, hiện tại lập tức thu dọn đồ đạc đi, xéo khỏi nhà tôi ngay.” Ném đồ xong Thiệu Nhạc vẫn không thể nguôi giận, anh không ngừng rống giận.

Vị Phồn chùi bàn tay dính máu lên áo ngủ, không thèm để ý đến Thiệu Nhạc sắc mặt hết trắng rồi xanh đang nói gì đó, lại càng bất chấp biểu tình Thiệu Nhạc ngày càng giống xã hội đen, giống như tội phạm đang lúc đấu súng, cũng giống như cha của Sadako khi phải nhìn con gái đối mặt với cái chết, cậu dùng khí lực có vẻ non nớt của mình, bế bổng Thiệu Nhạc một người có vóc dáng còn cao to hơn mình, dùng sức ném trở lại giường.

Còn thuận đường giúp anh đắp chăn bông lại đàng hoàng.

“Ngủ ngon, Thiệu tiên sinh ” Vị Phồn phẫn nộ trừng mắt Thiệu Nhạc, nói với tên khiến người khác nổi đóa này.

Tiếp theo Vị Phồn hoàn toàn không để ý tới Thiệu Nhạc nổi giận đùng đùng rời khỏi phòng, đóng sầm thật mạnh cửa phòng.

“Cậu quay lại cho tôi!” Thiệu Nhạc tức giận nói. Vị Phồn hoàn toàn không đáp lại anh, điều này khiến cho lửa giận của anh đang hạ xuống lại đốt thịnh thêm một tầng.

“Lúc thì bảo đi, lúc thì bảo quay lại, ngài không phiền tôi cũng thấy phiền. Hiện tại tôi muốn đi ngủ, có chuyện gì ngày mai nói sau, tạm biệt!” Vị Phồn khó chịu ở bên ngoài cửa phòng rống lại, thanh âm kia so với Thiệu Nhạc cũng không nhỏ hơn.

Mới rống Thiệu Nhạc xong, Vị Phồn quay người lại, chỉ thấy Tiểu Hỉ mở to hai tròng mắt sợ hãi, núp ở sau cánh cửa phòng mình, hướng cậu nhìn chăm chú.

“Tiểu Hỉ tiên sinh,” Vị Phồn hận tiểu gia hỏa này hận đến nghiến nghiến răng. “Ngài có phải lại quên thu dọn sạch sẽ đồ chơi không?”

“Tiểu Hỉ thu dọn sạch trơn!” Nhìn bộ dáng trán đỏ máu khủng bố của Vị Phồn, Tiểu Hỉ hoảng sợ ôm lấy con vịt trước ngực.

“Vậy sao trong phòng anh trai ngài lại có một chồng gạch giống như mảnh xếp hình lớn vậy?” Vị Phồn suy đoán, nhất định là đồ chơi của tiểu quỷ này quăng loạn xạ trên giường Thiệu Nhạc, lúc Thiệu Nhạc trên giường vương phải xếp hình, mới có thể trọng tâm không vững té thảm như vậy. Đứa nhỏ hư hỏng này thật sự một chút cũng không nhận được bài học.

Tiểu Hỉ mãnh liệt lắc đầu.

“Lắc đầu? Mày còn dám lắc đầu với anh!” Vị Phồn từng bước một đi về phía Tiểu Hỉ.

“Oa a a a cứu mạng ” Tiểu Hỉ vội vàng đóng cửa lại, trốn ở trong phòng.

Vị Phồn đi đến ngoài cửa phòng Tiểu Hỉ, dùng sức đập hai cái.

“Xin lỗi anh quái thú ” Tiểu Hỉ liều mạng hét lên.

“Nói với anh trai nhóc, không phải nói với tôi!” Vị Phồn đứng lại một chút, Tiểu Hỉ vẫn không chịu mở cửa, đợi được một lát cậu áp chế cơn giận của mình, vết thương trên trán bắt đầu phát đau từng trận, vừa buồn ngủ vừa mệt nên cậu liền quyết định không để ý gì hết, quay về phòng mình.

“Tức chết mình mà!” Vị Phồn vừa đi vừa quát.

“Hộp cứu thương để ở đâu, máu đã chảy đến mắt rồi!”

Ông anh ngu ngốc kia còn nói gì Thiệu Nhạc là người tốt, căn bản là một tên thần kinh!

3. Quyển 1 - Chương 3

Cả một đêm, Thiệu Nhạc cũng không ngủ.

Anh vừa là chán nản, vừa là không vui. Mang thân thể tàn tật là nỗi đau lớn nhất trong lòng anh, anh không muốn để người khác nhìn thấy, lại càng không muốn để người khác thương hại.

Không hề báo trước một tiếng, Vị Phồn xông vào.

Trông Vị Phồn bộ dáng ốm yếu như vậy, hai cánh tay một chút cũng không tráng kiện, thế nhưng đủ để ôm lấy anh, lúc này anh biết cơ thể buông thả bỏ mặc những năm gần đây rốt cục biến thành bộ dáng gì.

Anh là một tên phế nhân sau này chỉ có thể sống cả đời trong căn nhà này, cùng người bình thường như Vị Phồn không giống nhau.

Anh không muốn người khác đụng vào thân thể anh, nhìn thấy hai chân không thể đi lại của anh, đó là vết thương trí mạng của anh, vĩnh viễn rửa cũng không rửa trôi được vết tích xấu xí.

Trần trở đến bình minh. Sát vách của sát vách của sát vách, vào sáng sớm lúc chim bắt đầu cất tiếng hót có tiếng vang làm việc.

Anh nghe thấy tiếng Vị Phồn đi lại, rồi sau đó xuống đến nhà bếp. Anh thầm nghĩ có lẽ Vị Phồn lại bắt đầu chuẩn bị những thứ mùi vị không được tốt lắm, đồ ăn chỉ có thể miễn cưỡng bỏ vào miệng.

Kỹ thuật nấu ăn của Vị Phồn khiến người khác không dám tăng bốc, nhưng mà kỹ xảo giản dị này cùng nguyên vị thực vật, thật muốn bắt bẻ, nhưng cũng không phải là khuyết điểm gì lớn lao lắm.

Biết Vị Phồn thật chăm chỉ nấu ăn, cho nên dù ghét bỏ thì ghét bỏ, mỗi bữa ăn anh vẫn đem toàn bộ ăn hết.

Anh chỉ là cùng Vị Phồn không có nhiều chuyện có thể nói, vì từ trước đến nay đã không giao thiệp với người khác, cho nên mới đem tình hình biến thành tệ hại như vậy, thậm chí còn ngộ thương Vị Phồn.

Đêm qua cả một đêm Thiệu Nhạc đều không thể ngủ được, thấy Vị Phồn chảy nhiều máu như vậy, lại không biết rốt cục cậu bị thương ra sao. Nhưng mà Thiệu Nhạc cũng chỉ có thể lo lắng ở trong lòng, không đi ra khỏi cửa để hỏi thăm, không mở miệng nói ra lời giải thích.

Tâm rối rắm cứ như vậy gắt gao quấn xiết nhau, anh đã hối hận, rồi lại cảm thấy bản thân không nên hướng Vị Phồn cúi đầu trước, dù sao cũng là Vị Phồn đột nhiên xông vào, anh đã cảnh cáo Vị Phồn đừng tới gần, nhưng Vị Phồn vẫn cố tình đi về phía anh.

Lúc này cửa chính truyền đến tiếng “Ầm ầm!” rung mạnh mở ra nặng nề rồi đóng lại, sau đó trong nhà khôi phục sự yên tĩnh, yên ắng, không một tiếng động.

Thiệu Nhạc đợi hồi lâu, nghĩ rằng sau đó sẽ có tiếng động. Nhưng xem ra Vị Phồn cũng không như anh nghĩ là đi ra ngoài sân quét đất, một căn nhà lớn như vậy sau khi Vị Phồn rời khỏi trở nên yên tĩnh.

Thiệu Nhạc nhớ tới đêm qua chính mình bảo Vị Phồn đi, cho nên cậu thật sự đi rồi.

Đi thì đi thôi, dù sao anh cũng không thiếu một tên người hầu. Nếu Vị Phồn không phải em trai của Kính Chi, anh vốn cũng sẽ không thuê cậu.

Cửa phòng của Tiểu Hỉ mở ra, cậu bé lúc này gần như là rời giường đi chân trần trên sàn nhà, vừa đi vừa kêu: “Anh anh, nước tiểu nước tiểu, nước tiểu nước tiểu.....”

Đột nhiên Thiệu Nhạc nghĩ đến Vị Phồn vừa đi, quần gia lại chưa về, hiện tại không ai chăm sóc Tiểu Hỉ.

Đáy lòng anh nổi dậy một cỗ tức giận không tên, Vị Phồn thật sự là vô trách nhiệm, nói đi là đi, một chút cũng không nghĩ đến tình cảnh của họ, một chút cũng không chịu hiểu tối hôm qua cũng không phải anh cố ý nổi giận.

Thay quần cho Tiểu Hỉ đái dầm xong, Thiệu Nhạc cả đêm không ngủ vì thế lại quay về phòng lần nữa, Tiểu Hỉ cũng đi theo anh về phòng.

“Anh ơi, anh buồn ngủ à?” Tiểu Hỉ nhìn Thiệu Nhạc thuận thực trượt xe lăn đến cổ định bên giường, tiếp theo kéo lại tay quay, nhờ vào sức cánh tay chuyển qua giường, vì thế tò mò hỏi.

“Anh có hơi mệt, cho nên phải nghỉ ngơi một chút.” Thiệu Nhạc nói.

“Tiểu Hỉ cùng anh ngủ chung.” Tiểu Hỉ leo lên giường Thiệu Nhạc, giúp đỡ kéo chăn lên đắp lại cho Thiệu Nhạc cùng mình.

“Ngoan.” Thiệu Nhạc vỗ vỗ đầu Tiểu Hỉ.

“Anh, thực xin lỗi.” Tiểu Hỉ chôn trước ngực Thiệu Nhạc, một bên đùa con vịt nói: “Tiểu Hỉ không thu dọn xếp hình, Tiểu Hỉ không ngoan.”

“Không có gì.” Anh vỗ nhẹ lưng em trai, không đành lòng khiển trách nặng nề.

“Không thấy anh quái thú, đi đâu rồi?” Tiểu Hỉ nghi hoặc hỏi.

“Anh quái thú quay về nhà mình rồi.” Thiệu Nhạc nói.

“Vì sao?” Tiểu Hỉ mím môi hỏi.

“Anh không biết.”

“Dạ.” Tiểu Hỉ buồn chán bóp con vịt nhựa, con vịt không ngừng phát ra tiếng kêu cạp cạp. Mãi đến lúc bàn tay nhỏ bé mỏi nhừ cùng mệt mỏi, cậu mới chậm rãi đóng mắt lại đi vào giấc ngủ.

Thiệu Nhạc cầm lấy đồ chơi của Tiểu Hỉ đặt lên đầu giường, nhìn mặt Tiểu Hỉ khi ngủ, suy nghĩ hỗn loạn.

Vị Phồn xách bao lớn bao nhỏ gì đó, thật vất vả mua xong đồ ăn, cậu mới từng bước từng bước từ từ đi về phía trên núi, đi mấy giờ liền, về đến cổng chính Thiệu gia.

“Mệt chết.” Cậu thở hồng hộc lấy chìa khóa ra mở cửa, sau đó đem nguyên liệu nấu ăn bày trên đất, đồng đảo tây ngà đi về phía sôpha màu đỏ trong đại sảnh, lung lung lay lay ngã xuống sôpha, hô hấp dồn dập mở lớn miệng liều mạng hít thở.

Thiệu Nhạc ngồi trên sôpha chăm chú nhìn Vị Phồn, anh thấy vết thương trên trán Vị Phồn chỉ dùng một miếng băng cá nhân nho nhỏ dán lại, phần lớn miệng vết thương màu đỏ sẫm còn chưa kết vảy đều lộ ra, cần bản là có dán cũng như không.

Thiệu Nhạc không rõ người này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Anh cho rằng cậu đi rồi, nhưng cậu lại trở về, còn đem miệng vết thương băng bó thành như vậy, là cố ý để anh nhớ tới hành vi ngu xuẩn ngày hôm qua của bản thân sao, tận tâm khiến lương tâm anh bất an sao?

Nguyên bản nhìn thấy Vị Phồn trở về đầy lòng còn có chút ngạc nhiên và vui mừng, Thiệu Nhạc đợi hồi lâu, đợi mắt của Vị Phồn nhìn qua anh, nói tiếng xin lỗi với anh, sau đó anh có lẽ sẽ tha thứ cho Vị Phồn, cho cậu tiếp tục lưu lại.

Nhưng mà bất động thanh sắc nhìn Vị Phồn hồi lâu, lúc này Thiệu Nhạc mới phát hiện Vị Phồn căn bản chỉ lo nghĩ ngợi không phát hiện ra anh.

Phần vui sướng lúc nhìn thấy cậu trở về kia nhanh chóng chuyển thành không vui, Thiệu Nhạc đóng sách lại, đột nhiên phát ra tiếng: “Trễ như vậy mới về, chạy đi đâu? Bữa trưa cũng không nấu?”

“Oái, làm tôi sợ muốn chết!” Vị Phồn mệt đến giống như con chó không chú ý đến Thiệu Nhạc ngay bên cạnh, cậu sau khi bị tiếng nói kia hù dọa, mới phát hiện Thiệu Nhạc thần tình khó chịu lại là ánh mắt sắc bén trực tiếp bắn lại phía cậu.

“Về quá trễ, hiện tại đã hơn bốn giờ.” Giọng điệu Thiệu Nhạc không vui nói.

Thiệu Nhạc không muốn để cho Vị Phồn biết mình cả ngày hôm nay nghĩ rằng cậu thực đã đi không trở lại, mà một trận râu rĩ không thoải mái, lại càng không muốn cho Vị Phồn biết lúc vừa nhìn thấy miệng vết thương trên trán cậu, cảm giác tội lỗi khác thường này tự nhiên dâng lên trong lòng.

Anh che giấu suy nghĩ thực của mình, trưng ra bộ dáng mọi chuyện đều không thành vấn đề. Anh muốn để cho Vị Phồn biết cậu quay về thậm chí bỏ đi, đối bản thân mà nói một chút cũng không phải việc quan trọng.

“Sáng nay lúc tôi nấu ăn phát hiện tủ lạnh trống rỗng, còn lại không bao nhiêu nguyên liệu có thể dùng, cho nên mới chạy xuống núi mua hàng hóa bổ sung!” Vị Phồn lau mồ hôi. Tuy rằng thời tiết lạnh vô cùng, thể nhưng ở bên ngoài chạy cả ngày, thân thể có lạnh hơn nữa cũng biến thành nóng, hiện tại toàn thân ẩm áp dễ chịu, cậu dựa vào sôpha lăn lộn cởi ra chiếc áo khoác len, mệt đến không bỏ dấy nổi.

“Mua đồ cần đến thời gian cả ngày sao?” Sau khi nghe Vị Phồn giải thích tuy rằng đối với việc Vị Phồn rời đi có chút tiêu tan, Thiệu Nhạc vẫn là bộ dạng không hài lòng.

“Thiệu tiên sinh, từ đây đi đến chân núi rồi lại đón xe bus đi siêu thị, sau đó lượn một vòng lớn mua xong đồ lại đón xe bus trở về sau đi dọc theo sườn núi về đến nhà, động tác của ta như vậy đã tính là nhanh, tiêu chuẩn của ngài có cần phải cao như vậy không?” Một gần chết còn bị chê trách, Vị Phồn trưng ra khuôn mặt ngày càng đen lại, rất không dễ chịu.

Ngữ khí không tốt của Vị Phồn đã phá hỏng tâm tình vốn đang tốt của Thiệu Nhạc, trước tối hôm qua Vị Phồn vẫn nói chuyện rất lễ phép chú ý lễ tiết, nhưng mà hiện tại có chút bất đồng.

“Cậu đừng tự cho là nắm được nhược điểm của tôi, thì có thể nói chuyện càn rỡ như vậy. Nếu cậu nghĩ rằng tôi sẽ cho phép cậu dùng điều này uy hiếp tôi, vậy cậu đã sai hoàn toàn.” Thiệu Nhạc đột nhiên cảm giác có lẽ Vị Phồn đã biết chuyện kia, vì thế bắt đầu thay đổi thái độ.

“Ngài đang nói gì?” Vị Phồn dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm Thiệu Nhạc, thập phần khó hiểu hỏi. “Nhược điểm gì? Uy hiếp gì?”

“Chuyện tôi thích Kính Chi.” Thiệu Nhạc xoay đầu đi.

“Đó là chuyện giữa ngài cùng Ny Ny, tôi không có rãnh để quản đâu!” Vị Phồn đơn giản đáp lại một câu.

Đáp án của Vị Phồn khiến Thiệu Nhạc kinh ngạc quay đầu lại, Thiệu Nhạc nhìn Vị Phồn, cẩn thận nhìn chăm chú biểu tình của người thanh niên trước mắt này, nhìn ánh mắt của cậu. Rồi sau đó phát hiện người này không có nửa điểm ý nghĩ lừa gạt anh, người này từng câu từng chữ đều nghiêm túc và thành thực.

Im lặng tràn ngập giữa hai người, trải qua một lúc lâu, Thiệu Nhạc mới chậm rãi mở miệng. Nhưng đề tài của câu chuyện lúc này đã quay lại vấn đề đi lại trước đó, Thiệu Nhạc thông minh không hề đề cập đến chuyện giữa mình và Ny Ny nữa.

“Đường đi mua đồ ăn thật sự rất xa sao?” Thiệu Nhạc hỏi. Giọng nói đã khôi phục bình tĩnh.

“Vừa xa vừa mệt, vừa mệt vừa xa.” Vị Phồn lập tức mở miệng oán trách.

“VẬY..... lần sau nói A Nghĩa lái xe chở cậu đi.” Thiệu Nhạc nói.

“Thật chứ?” Vị Phồn không dám quá tin tưởng những gì lỗ tai mình nghe được.

“Cậu muốn tự mình đi bộ một vòng cũng không sao.”

“Tôi muốn A Nghĩa, tôi muốn tôi muốn!” Vị Phồn vội vàng nói.

A Nghĩa là tài xế của Thiệu gia, lái chính là loại xe Cadillac xa hoa. Được Cadillac đưa đi siêu thị mua đồ, vậy cũng đủ lóa mắt.

Dừng một chút, miệng không nín được bao lâu, Vị Phồn yên lặng liếc mắt nhìn Thiệu Nhạc một cái.

Hôm nay Thiệu Nhạc chịu nói chuyện với cậu, không phát điên giống như tối hôm qua, còn cho cậu mượn tài xế, cậu thật sự không làm rõ được Thiệu Nhạc rốt cục là người thế nào.

Cậu nghĩ rằng Thiệu Nhạc tính tình gắt gỏng lại không hợp tình người, nhưng hiện tại mọi chuyện lại giống như không phải như vậy.

“Thiệu tiên sinh, về chuyện tối hôm qua ngài nói có thể suy nghĩ lại một lần nữa không? Ngày hôm qua tôi cũng không phải cố ý.....” Cảm giác bầu không khí hiện tại đang rất tốt, Vị Phồn vội vàng mở miệng nói.

Tối hôm qua là do cậu nhất thời không khống chế được mới hướng Thiệu Nhạc chửi ầm lên, đối ông chủ làm ra loại hành vi gây hấn này khẳng định sẽ bị đuổi việc, nhưng mà làm chưa đến ba tháng đã bị đuổi về nhà, việc này thật sự rất mất mặt. Hơn nữa đầu năm nay không dễ gì tìm được công việc, có cơm ăn đã không tới, hơn nữa cậu cũng không muốn quay lại căn phòng nhỏ tích mịch kia nữa, trải qua cuộc sống cô đơn một mình.

Vì thế hôm nay lúc rời giường cậu cũng tự mình làm một cuộc kiểm điểm nho nhỏ về hành vi của bản thân, đồng thời quyết định nếu như Thiệu Nhạc đồng ý để cậu lưu lại, vậy thì cái vết thương trên trán mình cậu sẽ không tính toán, sau này cho dù nửa đêm động đất, hồng thủy ập đến, đất đá lở sụp xuống phòng, cậu cũng sẽ không nửa đêm chạy tới quan tâm xem ông chủ của mình rốt cục còn sống không, hay là chết rồi!

Thiệu Nhạc lật qua lật lại sách, ánh mắt đảo qua chữ viết, nhưng lại hoàn toàn không xem vào nội dung. Anh nói: “Ngày hôm qua tôi ngủ rất ngon, không có chuyện gì xảy ra cả.”

Vị Phồn ngẩn ngơ, một hồi lâu cậu mới hiểu ra hàm ý trong lời nói của Thiệu Nhạc. Lúc này cậu mới mặt mày hớn hớn lên tiếng trả lời: “Đúng vậy đúng vậy, ngày hôm qua không có chuyện gì xảy ra cả.”

“Lần sau nếu tôi không gọi cậu, đừng đi vào phòng của tôi.” Thiệu Nhạc nhắc lại lần nữa.

“Tôi đã biết, Thiệu tiên sinh.” Vị Phồn gật đầu, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Đi nấu cơm đi, tôi đã đói bụng.” Thiệu Nhạc nói.

“A, tôi có mua một vài thứ, ăn trước một chút sẽ không quá đói!” Vị Phồn đi tới cửa, khui ra một hộp quà, từ bên trong lấy ra một bình thủy tinh đựng phen tổ yến, ngay cả thìa cũng đưa qua cho Thiệu Nhạc.

Nghe nói người có tiền đều lấy tổ yến súc miệng, ở trong tủ lạnh Vị Phồn cũng thấy những bình thủy tinh rỗng của loại tổ yến này thừa lại.

Loại đồ ăn này dường như làm đẹp hơn nữa đối với cơ thể rất tốt, Vị Phồn hy vọng Thiệu Nhạc có thể ăn nhiều một chút, ăn đến ăn no ngủ kỹ thì sẽ không nổi giận lung tung. Chỉ cần Thiệu Nhạc không nổi bão rống loạn, đương nhiên cậu cũng sẽ không rống lại.

Như vậy mới có thể bình bình an an cùng sống dưới một mái nhà.

Khí hậu mùa mưa rét lạnh liên tục không ngừng thổi rất cực cũng đi qua, chương trình khí tượng sáng sớm hôm nay cũng nói thời gian tới sẽ có một tuần ngắn ngủi khí hậu tốt.

Hôm nay Vị Phồn thay drap trải giường mới cho từng phòng, vốn định nhân lúc thời tiết buổi sáng tốt nhanh chóng giặt hết rồi đem ra phơi nắng, thế nhưng Tiểu Hỉ mới rời giường liền ném đồ chơi khắp nhà, cậu xách giỏ sắp đầy drap giường đi đến phòng khách, thấy đồ chơi xếp hình rải rác trên mặt đất cùng sôpha, nhú nhú mày.

“A, anh, chào buổi sáng.” Tiểu Hỉ đang nghịch trên sàn nhà lạnh lẽo nhìn thấy Vị Phồn, bày ra một nụ cười ngọt ngào đáng yêu với cậu.

Tươi cười kia nhất thời làm Vị Phồn mềm lòng hơn phân nửa, đứa nhỏ thiên chân khả ái đơn thuần ngây thơ như vậy, cậu sao có thể quyết liệt mắng ra miệng chứ?

“Tiểu Hỉ tiên sinh,” Vị Phồn đằng hắng. “Không phải tôi đã nói đồ chơi không thể vứt lung tung sao?”

“Không có, Tiểu Hỉ đang chơi đồ chơi.” Tiểu Hỉ vội vàng lấp ráp xếp hình Lego, động tác của bàn tay nhỏ bé chưa phát triển đầy đủ hơi không vừa ý chậm chạp, mới lấp ráp xong nhưng nhìn không ra hình thù của vật thể kỳ quái này.

“Đây là ráp cái gì?” Vị Phồn hỏi.

“Vịt con!” Tiểu Hỉ đưa xếp hình Lego mới vừa gấp xong cho Vị Phồn.

“Cho anh sao ~” Vị Phồn có chút thụ sủng nhược kinh.

“Cho anh!” Tiểu Hỉ gật đầu.

Vị Phồn cười đặt xếp hình một chút cũng nhìn không ra hình dạng con vịt vào trong giỏ giặt đồ, sau đó để giỏ ở bên cạnh, vui vẻ cùng Tiểu Hỉ đùa giỡn.

Cậu nghĩ, những xếp hình này của Tiểu Hỉ đông đúc một miếng tây quăng một miếng cũng không phải biện pháp, vài ngày trước Thiệu Nhạc ngã mạnh một lần, ai cũng không thể cam đoan tương lai sẽ không phát sinh một chuyện giống vậy nữa.

Vị Phồn đến nhà kho lục lọi, lấy một cái khăn bàn lớn chưa tháo ra.

Cậu đâm thủng bốn góc của khăn bàn đồ xong lấy dây thừng chắc chắn buộc vào, tiếp theo kéo dây thừng lên trên, khăn bàn lập tức biến thành một cái túi lớn có thể chứa rất nhiều đồ vật.

Tiếp theo Vị Phồn bày khăn bàn ra, đặt trên mặt đất lạnh lẽo lại thành một tấm thảm lớn. Cậu cùng Tiểu Hỉ từ từ thu dọn toàn bộ đồ chơi lên tấm vải, để Tiểu Hỉ an vị chơi đùa trên tấm vải, thế này thì dù mùa đông có lạnh hơn nữa, cũng không sợ Tiểu Hỉ cả ngày lăn lộn trên sàn nhà lạnh lẽo sẽ bị cảm mạo.

“Nè, hiện tại anh giúp em làm cái túi lớn này, về sau có thể thu dọn đồ chơi của em vào trong đó, đi đâu cũng có thể xách theo.”

“Dạ ” Tiểu Hỉ vui vẻ lăn qua lăn lại trên tấm vải mềm mại, sau đó lại bật dậy, bắt chước thủ pháp vừa rời của Vị Phồn, kéo dây thừng bốn phía lên, làm cho tấm vải lớn lập tức biến thành cái túi, tiếp theo nắm lấy dây thừng của cái túi, ở trong phòng khách tha qua tha lại, vui đến chết đi được.

“Như vậy sau này em đi đâu, toàn bộ đồ chơi có thể cùng nhau đi theo em, sẽ không bị rơi mất. Lúc ngủ còn có thể mang vào phòng, để đồ chơi tiên sinh cùng vịt con tiên sinh ngủ chung với em.” Vị Phồn nói.

Cứ thế này thì Tiểu Hỉ có thể tập thành thói quen thu dọn đồ chơi, đồng thời không để Thiệu Nhạc dựa vào xe lăn di chuyển trong nhà chưa được bao nhiêu bước đã gặp phải xếp hình của Tiểu Hỉ bố trí thành chướng ngại vật trên đường.

“Đây giống như là túi túi của ông ông sao, anh?” Tiểu Hỉ dùng ánh mắt sùng bái nhìn Vị Phồn, hỏi như vậy.

“Cái gì túi túi?”

“Túi túi có rất nhiều quà rất nhiều kẹo.” Tiểu Hỉ nói.

Vị Phồn ngẩn người, mới nghĩ đến ông ông mà Tiểu Hỉ nói, hẳn là ông già Noel. Cậu nghĩ rằng có lẽ khăn bàn màu đỏ khiến Tiểu Hỉ liên tưởng đến ông già Noel, vì thế lộ ra tươi cười gật gật đầu.

“Oa, túi túi của ông già Noel nha!” Tiểu Hỉ vừa reo vừa nhảy, vô cùng vui vẻ.

Đó là chuyện cổ tích chị gái kể cho cậu nghe, ông già Noel có một cái túi màu đỏ, mở cái túi ra giống như là vải, khép lại có thể sắp rất nhiều rất nhiều quà. Tiểu Hỉ cảm thấy anh quái thú rất thần kỳ, biến ra cái túi của ông già Noel cho cậu, để cậu có thể sắp rất nhiều rất nhiều đồ chơi.

Sau đó Vị Phồn để Tiểu Hỉ một mình lưu lại đại sảnh từ từ ráp đồ chơi, đi giặt sạch xong một đồng drap giường mới quay lại cùng Tiểu Hỉ dùng xếp hình xây một cái nhà.

Thiệu Nhạc ở trên lầu lẳng lẳng đọc sách nghe thấy tiếng cười ha ha từ dưới lầu truyền lên, anh đi đến hành lang lầu hai nhìn xuống lầu một.

Tòa nhà này được xây theo kiểu lầu trong lầu, ở tại nơi cao trên lầu hai nhìn xuống, có thể thu vào mắt toàn cảnh đại sảnh lầu một.

Thiệu Nhạc nhìn bộ sôpha bày giữa đại sảnh bị dời đi toàn bộ, tất cả xếp hình của Tiểu Hỉ đều dưới bàn tay khéo léo của Vị Phồn ráp thành nhà cao tầng, xe hơi nhỏ con vịt con toàn bộ bày ra giữa dãy building.

TV lớn trong đại sảnh đang chiếu bộ phim cũ “Gozzilla”, mà hai người trong đại sảnh, cũng hứng khởi đùa giỡn.

Vị Phồn đeo mặt nạ khủng long, miệng không ngừng hí vang: “Quái thú đến đây, quái thú đến đây, gầm gầm ” một cước đá ngã lăn cao ốc, một cước đá bay xe hơi.

Tiểu Hỉ cũng đeo mặt nạ, đi theo sau Vị Phồn, học động tác của cậu, mở lớn đôi tay nho nhỏ kia gật gù đắc ý gào theo, phá sạch tất cả xếp hình mới vừa ráp xong.

Một lớn một nhỏ ở trong đại sảnh không ai quản diễn trò “Quái thú phá hoại New York”, tiếng vui cười nổi lên bốn phía, hai người vui vẻ vừa la vừa nhảy, lại vờ như Bộ Quốc phòng điều động phi cơ chiến đấu công kích bọn họ, tiếp theo tại tám vài trên mặt đất lăn qua lăn lại, bắt lấy mô hình phi cơ làm bộ như trúng đạn ngã xuống đất.

Nhìn hai người giỡn điên cuồng, Thiệu Nhạc vốn vẫn còn chút dè chừng với Vị Phồn, dần dần cũng hiểu Vị Phồn là người có thể tin tưởng.

Tòa nhà này đã thật lâu không ồn ào như vậy, từ lúc Hoan Hoan nội trú cả nhà như trở thành âm ẩm đạm đạm, không ai cùng Tiểu Hỉ đùa giỡn, cũng không cười nhiều như trước kia, sau đó Vị Phồn đến, tuy rằng mới bắt đầu hai bên từng có xung đột, nhưng sau khi tìm hiểu lẫn nhau khúc mắc này liền dần dần tan biến.

Thiệu Nhạc vui mừng vì mình đã giữ Vị Phồn lại không để cậu rời đi, Vị Phồn là một người có trách nhiệm, hơn nữa Tiểu Hỉ cũng thích cậu, nhìn thấy căn nhà được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp cùng em trai vui vẻ nô đùa, Thiệu Nhạc lộ ra vẻ mặt hoài niệm.

Tuy rằng thời gian sống cùng nhau không tính là lâu, nhưng dần dần Thiệu Nhạc cũng sâu sắc hiểu biết về con người Vị Phồn này. Vị Phồn là một người rất đơn giản, lúc phần nộ sẽ tức giận, lúc vui vẻ thì cười to, thẳng thắn mà chân thành, cùng tính cách móp méo của mình hoàn toàn bất đồng.

Nhìn Vị Phồn, Thiệu Nhạc có loại cảm giác bình yên và an toàn. Cùng một người không suy tính ở cùng một chỗ, tâm sớm lập nên ngăn cách đề phòng người khác tựa hồ cũng có thể dễ dàng dỡ xuống, tâm rồi rầm cũng dần dần buông thả, không còn xoắn thành một đoàn nữa.

Thế nhưng, ngay tại lúc nhẹ nhõm vui sướng này, âm thanh mở ra cổng chính khép kín kia đột ngột truyền đến.

Tài xế A Nghĩa trên mặt có một vết sẹo thật dài, nghe nói là do cưỡi xe máy ngã xuống văng vào chiếc xe phát tài của người bán dưa hấu rong bên đường, vô tình bị dao cắt dưa hấu ngộ thương, nhưng mà bộ dáng thật sự nhìn như xã hội đen mở ra cổng chính.

A Nghĩa sau khi mở cổng ra liền lui sang một bên, tiếp đó một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi, đồ trang sức trang nhã nổi bật trên mặt, mặc đồ thời thượng thanh lịch, trên cổ trắng nõn còn đeo dây chuyền kim cương lấp lánh tỏa sáng đi vào.

Giày cao gót của người phụ nữ nện trên sàn nhà cẩm thạch, âm thanh cộp cộp cộp chói tai vang lên.

Tâm tình Thiệu Nhạc vốn xem như không tồi nhìn thấy một màn này, sắc mặt nhất thời tối sầm lại.

Anh rời khỏi hành lang dài, di chuyển vào trong thang máy, tiếp theo ấn vào nút xuống lầu dưới đã được anh sửa phù hợp với chiều cao của mình, hoạt động thang máy.

Lục Kỳ vừa vào cửa liền thấy trong nhà lộn xộn, đứa con nhỏ thích nghịch ngợm kia của bà đeo mặt nạ xấu không thể tả chẳng biết mua được ở đâu, đang ném mô hình xe hơi.

“Mẹ!” Tiểu Hỉ nhìn thấy mẹ đã về, thật vui mừng chạy như bay về phía bà, cả người nhào vào người cô, ôm lấy đùi của bà.

“Được rồi được rồi, mẹ đang rất mệt, muốn đi ngủ. Con đừng dính lấy mẹ.” Lục Kỳ vỗ vỗ Tiểu Hỉ, sờ sờ đầu cậu.

Lục Kỳ ngẩng đầu, theo đó trông thấy Vị Phồn cầm mặt nạ quái thú.

Bà hỏi: “Cậu là ai? Sao lại ở nhà tôi.”

“Cậu ấy là quản gia tôi mới thuê.” Thiệu Nhạc từ trong thang máy lầu một đi ra nói.

“Quản gia đâu?” Lục Kỳ hỏi.

“Nửa đêm chạy đi đánh bạc, hiện tại còn đang bị nhốt trong trại tạm giam.” Thiệu Nhạc nói.

“Đi bảo lãnh ông ta ra.” Lục Kỳ mở miệng kiểu như ra lệnh, yêu cầu Thiệu Nhạc như vậy. “Nhà của chúng ta chỉ cần một quản gia là đủ, đừng tùy tiện tìm người loạn thật bất tao về nhà, cũng không biết tay chân có sạch sẽ không.”

Tiếp theo Lục Kỳ vẽ mặt uể oải kéo Tiểu Hỉ ra, vuốt tóc mình, còn nói: “Tôi mới vừa xuống phi cơ rất mệt, đừng làm phiền tôi, cơm chiều cũng không cần gọi tôi.”

“Mẹ ôm một cái!” Tiểu Hỉ không ngừng nhảy lên.

“Bảo anh ôm con đi, mẹ không rảnh.” Lục Kỳ nói.

Vững vàng tao nhã nhịp nện bước, Lục Kỳ uốn thẳng lưng đi lên lầu hai, bà vừa đi, đèn thủy tinh trong đại sảnh vừa chiếu xuống đồ trang sức kim cương trên búi tóc, ánh lên hào quang rực rỡ lóa mắt. Một thân quần áo Armani màu đen, giúp cho khuôn mặt khôn khéo sắc sảo của bà nhu hòa hơn nhiều, ánh sáng chói lóa của kim cương càng tôn lên khí chất chỉ phu nhân xã hội thượng lưu vốn có của bà.

Kim cương viên lớn viên nhỏ không ngừng lấp lánh, mức độ lóe sáng sáng đến nỗi áp chế ánh sáng đèn huỳnh quang, mắt Vị Phồn gần như không thể mở mắt. Thì ra bà chủ của nhà có tiền là dùng cách này khoe khoang tài phú bản thân, mắt cậu bị chói đến phát đau.

Chỉ chốc lát sau Vị Phồn hồi phục lại tinh thần, hỏi Thiệu Nhạc: “Thiệu tiên sinh, đó là mẹ ngài sao?”

Thiệu Nhạc không trả lời câu hỏi của Vị Phồn.

Anh chuyển hướng xe lăn, chậm rãi rời khỏi đại sảnh.

Tiểu Hỉ thấy anh trai cùng mẹ đều đi rồi, cũng không muốn chơi trò quái thú nữa. Cậu chạy hai bước muốn leo lên lầu đi tìm mẹ, lại bị Vị Phồn lập tức bắt về.

“Tiểu Hỉ tiên sinh, tôi đã nói gì a? Đồ chơi chơi xong phải thu dọn sạch sẽ mới có thể đi.” Vị Phồn nói.

“Đồ chơi rất nhiều a, nhiều như vậy phải thu dọn thật lâu thật lâu thật lâu thật lâu!” Tiểu Hỉ vung vẩy hai tay, khoa trương nói.

“Không sao, thời gian của tôi rất nhiều, có thể tiếp cậu.”

Tiểu Hỉ vốn tưởng Vị Phồn muốn tiếp cậu cùng nhau thu dọn đồ chơi, nhưng lại không nghĩ đến, Vị Phồn chỉ đứng một bên, dùng hai mắt chăm chú nhìn cậu, để một mình cậu từ từ nhặt xếp hình cùng xe hơi nhỏ.

“Anh quái thú đùa..... Tiểu Hỉ thu.....” Tiểu Hỉ mắt hàm lệ, bất mãn nói: “Tiểu Hỉ muốn ôm mẹ một cái.....”

“Thu dọn xong sẽ để cậu đi, thích ôm bao lâu thì ôm bấy lâu, tôi cũng sẽ không quản cậu.” Vị Phồn hai tay vòng qua sau lưng, nghiêng người tựa vào cửa sổ, chăm chú nhìn Tiểu Hỉ để cậu không thể làm qua loa.

Đây gọi là giáo dục yêu thương kèm kỷ luật sắt.

Đối với việc phát triển nhân cách tương lai của trẻ em có ích nhất.

Nửa đêm, hiem khi vẫn còn sức lực, nhưng Vị Phồn cũng chỉ là mở mắt thao láo ngẩn người nhìn cuốn tranh, nghe thấy tiếng tranh chấp thật nhỏ ngoài hành lang.

Cậu hơi hé cửa ra thành một khe nhỏ, tựa vào cạnh cửa chỉ lộ ra một con mắt, lặng lẽ nhìn nơi phát ra tiếng động cuối hành lang.

Lục Kỳ mặc áo ngủ tơ tằm đất tiền màu quýt lợt, một đầu tóc dài xoa sau lưng, hai tay khoanh trước ngực đưa lưng về phía Vị Phồn.

Thiệu Nhạc trên xe lăn vẻ mặt không kiên nhẫn, cúi đầu trả lời, ánh mắt hiển nhiên vô tình đặt trên người người phụ nữ trước mặt.

“Tôi nói rồi tôi không cần, bà hủy buổi tiệc kia đi.” Thiệu Nhạc nói.

“Thật là buồn cười, anh có tư cách gì nói không. Cho dù anh không phải do tôi sinh ra, đừng quên, tôi dù sao cũng là do ba anh cưới hỏi dàng hoàng lấy về. Anh gọi tôi một tiếng mẹ, tôi vẫn có tư cách quản anh.” Khẩu khí của Lục Kỳ thập phần bất hảo, nàng nhìn xuống hai chân của Thiệu Nhạc, hừ hai tiếng, rồi nói:

“Từ sau khi lão gia chết, cả tập đoàn Thiệu thị đều do tôi quản lý, anh chỉ biết cả ngày ngồi trên cổ xe lăn này, ngay cả cửa nhà cũng không ra. Muốn phản bác đề nghị của tôi, có thể thôi, trước đứng lên cho tôi xem thử đi! Chỉ cần anh có thể sử dụng hai chân để đi đường, đừng nói không xem mắt, cho dù muốn tôi hai tay đem Thiệu thị hoàn trả cho anh cũng được!”

Cuối cùng Lục Kỳ còn bồi thêm một câu. “Cả ngày trưng ra khuôn mặt đáng ghét muốn chết không muốn sống, nhìn anh liền thấy không may hết mười ngày. Anh vẫn là nhanh chóng lấy vợ chia gia tài mau mau rời khỏi đây, mới không khiến người ta chướng mắt.”

Sắc mặt Thiệu Nhạc càng ngày càng khó coi, trong mắt anh lộ ra tia điên cuồng khiến người khác không rét mà run. Anh cắn răng, khẽ nói với Lục Kỳ:

“Tôi là kính trọng bà, mới đồng ý gọi bà một tiếng mẹ. Tòa nhà này là do ba lưu lại, anh chị em trong nhà đều có thể ở.”

“Có điều ở cùng một chỗ với cậu, thật khiến người ghê tởm.” Sau khi Lục Kỳ nói xong, lắc lắc đầu bước đi. Nàng cũng không muốn đối diện với loại diện mạo khó coi đến cực điểm này của Thiệu Nhạc, làm như nhìn lâu sẽ làm hư mắt của những người xung quanh trong vòng nửa mét.

Vị Phồn rùng mình một cái, cảm thấy diện mạo của Thiệu Nhạc cực kỳ đáng sợ. Nhưng mà người phụ nữ kêu Lục Kỳ này sao lại gay gắt như vậy, nói đến nỗi Thiệu Nhạc không thể mở miệng, hơn nữa ngôn từ sắc bén đâm người nơi nơi, ngay cả người như Thiệu Nhạc vậy mà cũng vô pháp chống đỡ.

“Anh ơi, anh đang làm gì vậy.....” Tiểu Hỉ mở cửa phòng ra ngay đối diện phòng của cậu, cậu nhóc lim dim dụi dụi mắt, phát hiện cửa phòng của anh quái thú chỉ hơi hé ra, con mắt cũng chỉ lộ ra một chút, không biết để làm gì.

“Đi, đi!” Vị Phồn vội vàng vẫy tay. “Đi ngủ đi!” Tiểu gia hỏa kia nhằm ngay lúc này chạy ra phá rối, không phải muốn cho mọi người trên thế giới biết cậu đang nghe lén mẹ con người ta nói chuyện sao?

“Tiểu Hỉ nước tiểu nước tiểu.” Tiểu Hỉ cầm cầm tiểu kê kê ở dưới, bộ phận ngưng ngưng trong quần ẩm ướt, khó khăn nói.

Sau khi Lục Kỳ rời khỏi, Thiệu Nhạc vốn định về phòng, nhưng vào lúc anh chuẩn bị chuyển động xe lăn thì nghe thấy tiếng của Tiểu Hỉ, cũng vì vậy mà quay đầu lại, nhìn thấy Vị Phồn này giờ nghe lén bọn họ nói chuyện.

Lúc này Vị Phồn di động mắt quay lại trên người Thiệu Nhạc, phát giác Thiệu Nhạc cũng nhìn cậu.

Ánh nhìn khủng bố giết người kia lại mãnh liệt chém về phía cậu.

Vị Phồn cười khở với Thiệu Nhạc. Nghe lén người ta nói chuyện bị phát hiện, điều này khiến cậu xấu hổ vô cùng.

Vị Phồn vội vàng cởi quần của Tiểu Hỉ, sau đó đi vào phòng của cậu nhóc lôi toàn bộ drap giường ướt mem ra cuộn thành một đồng.

Rồi đi về hướng Thiệu Nhạc, thu hồi gương mặt vốn tươi cười, cung kính nói với Thiệu Nhạc: “Tôi đem cái này đi giặt, sau đi giúp Tiểu Hỉ tiên sinh thay drap giường.”

Tiếp theo chạy như bay xuống lầu, ngay cả quay đầu lại cũng không dám.

Tiểu Hỉ thì quay về phòng rồi cầm một cuốn truyện cổ tích đi ra, đi lại chỗ anh của mình.

“Anh hai đọc truyện cho Tiểu Hỉ nghe.” Tiểu Hỉ nói.

Ánh mắt của Thiệu Nhạc không vui từ trên người Vị Phồn thu lại, từ từ điều tiết, sau đó mới lấy giọng ầm áp hỏi Tiểu Hỉ: “Buổi tối trước khi ngủ không phải anh hai đã đọc truyện rồi sao?”

“Tiểu Hỉ còn muốn nghe nữa.” Tiểu Hỉ đem cuốn truyện để lên đùi Thiệu Nhạc, bò lên ngồi trên người của Thiệu Nhạc, đưa ra yêu cầu bức đồng.

“Đã khuya rồi, anh hai lại kể một câu chuyện, sau đó Tiểu Hỉ phải đi ngủ có biết hay không?”

“Dạ.” Tiểu Hỉ ôm cuốn truyện, nằm ở trong lòng Thiệu Nhạc.

Nhưng mà do không có mặc quần, lông cừu của miếng vải phủ nửa người Thiệu Nhạc đâm vào mông Tiểu Hỉ rất ngứa, cho nên lúc Thiệu Nhạc trở về phòng, Tiểu Hỉ không ngừng ở trên đùi anh xích qua xích lại, giống như có con trùng cắn vậy.

“Ngứa quá.” Tiểu Hỉ nói.

“Chờ một chút giúp em mặc quần.” Thiệu Nhạc nói.

4. Quyển 1 - Chương 4

Bỏ drap giường của Tiểu Hỉ vào máy giặt, quay lên lầu giúp cậu nhóc thay một bộ drap giường với lót thêm tấm đệm mới không thấm nước ở dưới, Vị Phồn về phòng thu dọn sạch sẽ tập tranh, dụng cụ vẽ và giấy lúc này mình mới lấy ra.

Ban này lại phạm thêm một chuyện mất mặt nữa. Cậu ngồi trên ghế trước bàn học, bắt đầu tự kiểm điểm bản thân trước khi đi ngủ.

Tuy rằng không phải cậu cố ý, chỉ là tò mò thò đầu ra mà thôi, nhưng nghe chuyện nhà người ta vốn đã không hay, cũng khó trách Thiệu Nhạc lại tức giận.

Cậu cho rằng ít nhất mình cũng nên lên tiếng xin lỗi mới được.

Sau khi quyết định, Vị Phồn chạy đến nhà bếp phải mò trái tìm, tìm được một hũ có ghi đường tâm hạt sen cao cấp trong hộp quà. Cậu mở hũ này ra, đổ nguyên liệu bên trong vào chén dùng lò viba hâm sơ qua, sau đó bùng nó lên lâu, muốn cho Thiệu Nhạc uống.

Đương lúc Vị Phồn mở cửa phòng Thiệu Nhạc ra, Thiệu Nhạc đang chuẩn bị quay xe lăn chuyển qua giường. Còn Tiểu Hỉ thì đang thu xếp truyện cổ tích của mình.

Vị Phồn nhớ đến Thiệu Nhạc không thích người khác nhìn thấy chân của mình, vì thế quay người đi, đưa lưng về phía Thiệu Nhạc.

“Chuyện gì? Chưa gõ cửa đã đi vào.” Tiếng nói của Thiệu Nhạc tràn đầy tức giận.

Vị Phồn biết vừa rồi Thiệu Nhạc mới cùng mẹ kế của mình cãi nhau một trận tức giận còn chưa tiêu, cũng không thêm để ý.

“Tôi làm thức ăn khuya cho ngài, canh đường tâm hạt sen, giải nhiệt.” Vị Phồn nói.

“Có thể quay đầu lại.” Sau khi Thiệu Nhạc lấy chân đắp lại hai chân của mình, mở miệng nói.

Vị Phồn đợi Thiệu Nhạc cho phép, lúc này mới bưng canh hạt sen đến trước giường của Thiệu Nhạc, đưa cho anh uống.

“Làm gì vậy?” Ngữ khí Thiệu Nhạc không được tốt lắm. Anh không rõ Vị Phồn vì sao nửa đêm lại chạy qua đây.

“Nói xin lỗi với ngài!” Vị Phồn nói.

“Nghe lén chuyện người khác thú vị lắm sao?” Thiệu Nhạc liếc mắt nhìn Vị Phồn một cái, chậm rãi tiếp nhận chén. Thì ra là Vị Phồn tới để nhận lỗi, tuy rằng cảm thấy cậu làm vậy thật rất dư thừa, nhưng vẫn không từ chối chén canh hạt sen kia.

“Mấy người nói chuyện lớn tiếng quá, muốn không nghe cũng thật khó.” Vị Phồn giải thích.

“Cậu có thể che lỗ tai lại.” Thiệu Nhạc không vui nói.

“Kỳ thật mẹ ngài đối với ngài rất kém, vừa nhìn đã biết là mẹ kế.” Vị Phồn không chọn cách áp dụng đề nghị của Thiệu Nhạc, vòng một vòng, đem đề tài câu chuyện chuyển đến vấn đề khiến cậu hứng thú.

Nếu bề ngoài của Thiệu Nhạc không giống như đại ca xã hội đen, thái độ đối nhân xử thế cũng không xa cách như vậy, Vị Phồn sẽ cảm thấy tình cảnh hiện tại của Thiệu Nhạc có điểm giống với cô bé lọ lem bị mẹ kế ngược đãi. Bất quá cũng chỉ một chút mà thôi.

“Vậy thì sao.” Thiệu Nhạc đã sớm quen rồi.

“Muốn tổ chức tiệc còn lo liệu luôn chuyện xem mắt lớn như thế, cùng ngài ở chung lâu vậy hẳn phải biết ngài không thích người ngoài, tôi cảm giác là bà ấy cố ý, chắc không phải ngài cùng bà ấy có khúc mắc gì chứ?” Vị Phồn đoán thế. Từ nhỏ cậu đã là người tràn đầy lòng hiếu kỳ, mặc dù biết chuyện nhà người ta cùng mình không quan hệ, nhưng lại vẫn không nhịn được muốn dò hỏi dò hỏi.

“Cậu làm tốt chuyện của bản thân là được rồi, đừng quản nhiều chuyện không đâu như vậy.” Thiệu Nhạc liếc Vị Phồn một cái, sau đó chậm rãi uống chén canh hạt sen.

Vị Phồn nhìn kiểu cách khi ăn của Thiệu Nhạc, cảm thấy người này xem ra cũng rất có tư thái. Người thường uống canh hạt sen đều phát ra tiếng “Soàn soạt!”, nhưng Thiệu Nhạc lại có cách không phát ra một chút tiếng động nào, muống đưa vào miệng sau đó lại sạch sạch sẽ sẽ đi ra, giờ tay nhắc chân đều phát ra quý khí.

“Anh anh, truyện cổ tích.” Tiểu Hỉ thật vất vả nằm xong trên giường, cũng đắp chăn lại đàng hoàng, nhưng đợi cả nửa ngày anh chỉ lo cùng anh quái thú nói chuyện, không để ý đến cậu, điều này làm cho mặt cậu đều phùng lên đến, mặt húng.

“Đợi anh ăn xong cái này đã.” Thiệu Nhạc không còn cách nào khác đành một tay ăn canh một tay lật sách tranh.

Cả mặt Tiểu Hỉ xẹp xuống: “Anh nói kể truyện cổ tích..... anh không kể truyện cổ tích..... làm cho Tiểu Hỉ chờ anh thật lâu thật lâu.”

“Tiểu Hỉ tiên sinh, chuyện cổ tích tự mình xem là được rồi, vì sao nhất định muốn anh ngài kể cho anh nghe chứ?” Vị Phồn mở miệng đặt câu hỏi.

“Tiểu Hỉ không thích.” Cậu liều mạng lắc đầu.

“Tiểu Hỉ nhất định phải có người kể chuyện cổ tích cho nó nghe mới ngủ được, canh hạt sen cậu bưng đi đi, tôi không uống.” Thiệu Nhạc trả đồ bỏ đất tiền mới uống được mấy ngụm lại cho Vị Phồn.

Tiểu Hỉ nghe Thiệu Nhạc nói vậy, hai mắt sáng lên. Cậu đem một chồng sách tranh lớn đặt trên đùi của anh mình.

“Đây đây.” Ý muốn nói, một chồng lớn sách tranh này đều kể cho cậu nghe.

Vị Phồn cảm giác ngoại trừ việc đối đãi với mọi người xung quanh, Thiệu Nhạc ở phương diện làm anh hai của Tiểu Hỉ phải nói là làm đến vô cùng tuyệt vời. Đối em trai tốt đến không thể tốt hơn nữa, bất quá cũng chính vì thế mới đem tiểu gia hỏa Tiểu Hỉ này chiều đến coi trời bằng vung.

Không quen nhìn cách thức người có tiền cưng chiều trẻ em, rõ ràng biết không cần để ý tới, lấy chén canh kia đi, sau đó về phòng mình ngủ là xong rồi, nhưng mà mấy ngày nay cậu cùng Tiểu Hỉ ở chung cũng cảm thấy rất thích đứa nhỏ này, liền không có lý do nào để đi, để người lớn Thiệu Nhạc kia sẽ không tiếp tục dạy hư đứa nhỏ này.

“Thiệu tiên sinh ngài cứ tiếp tục uống, loại việc nhỏ kể chuyện cổ tích này, tôi làm là được rồi.” Vị Phồn đi đến bên giường, một tay bắt lấy Tiểu Hỉ.

“A a em không cần em không cần em muốn anh trai ” Tiểu Hỉ giãy dụa.

“Bé ngoan phải tự mình đọc sách tự mình ngủ, không thể đeo theo anh trai!” Một tay kia của Vị Phồn quơ hết sách trên đùi Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc không muốn tay Vị Phồn sẽ đụng tới chân anh, kinh ngạc há ra một chút, canh hạt sen trong tay thiếu chút nữa tràn ra.

“Thật ngại, tôi chỉ lấy sách thôi.” Vị Phồn bối rối lên tiếng, vội vàng giải thích. Tiếp theo cậu kẹp Tiểu Hỉ ở dưới nách, nhanh chóng bước khỏi phòng Thiệu Nhạc.

Cái loại cảm giác chán ghét khi bị người khác đụng chạm sau một lúc lâu mới tan đi. Khuôn mặt Thiệu Nhạc đông lại, từ sau lúc Vị Phồn rời đi, vẫn không thể tự mình thoát khỏi loại cảm giác này.

Mặc dù Vị Phồn chỉ là vô ý, nhưng Thiệu Nhạc vẫn thập phần để ý đến chuyện bị người khác đụng tới chỗ tàn tật của mình.

Vốn chỉ cần để Tiểu Hỉ lưu lại là được rồi, anh cũng không để ý việc ở bên giường đọc truyện cổ tích cho Tiểu Hỉ nghe.

Nhưng Vị Phồn lại không nghĩ vậy. Vị Phồn là một người rất tự lập, đương nhiên cũng cho rằng trẻ em không nên quá mức ỷ lại vào người lớn.

Người này dường như càng lúc càng xâm nhập sâu vào cuộc sống của anh, nhất cử nhất động của mình dần dần bị người ta để ý, cảm giác không được tự nhiên này khiến anh cảm thấy khó chịu vô cùng.

Vốn chỉ là một người xa lạ không quen biết, hiện tại thay anh chăm sóc Tiểu Hỉ, bưng ché cho anh uống, lại còn ngẫu nhiên chạm vào vết thương của anh.

Từ lúc đáp ứng Kính Chi để cho người này bước vào nhà anh, anh cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý để thay đổi một vài vấn đề, nhưng mà khi chân chính gặp một người ngoài xâm nhập vào cuộc sống của anh, anh vẫn khó mà quen được.

Vị Phồn là một người thẳng thắn mà đơn giản, từ sau khi chung sống cùng cậu anh dần dần rõ ràng hơn. Nhưng chướng ngại ở trong lòng cũng không phải có thể dễ dàng vượt qua. Anh chỉ có thể tự thuyết phục bản thân sớm ngày chấp nhận sự tồn tại của Vị Phồn.

Rời khỏi phòng của Thiệu Nhạc, Vị Phồn kẹp Tiểu Hỉ, đặt cậu ở trên giường.

“Anh nhóc dữ dần như vậy, khuôn mặt khủng bố đến giống như Godzilla gian ác, nhóc còn nữa đêm chạy tới tìm anh ta kể chuyện cổ tích, không sợ bị ăn luôn sao?” Vị Phồn bắt chước bộ dáng của khủng long, há mồm hướng Tiểu Hỉ rống lên, vươn hai tay gãi chọc Tiểu Hỉ nhột.

Tiểu Hỉ nhột đến ở trên giường cười không ngừng, sau khi Vị Phồn buông tay cậu tròng lớn đôi mắt to tròn vo hỏi: “Cái gì là Godlala gian ác?”

“Chính là con khủng long rất lớn rất lớn chúng ta xem trên TV ngày hôm nay. Godzilla, không phải Godlala.” Vị Phồn cười một tiếng, trẻ em nói đi nói lại, vẫn là đáng yêu như vậy.

“Anh trai không dữ, Godlala dữ, anh quái thú dữ, anh trai không dữ, không ăn Tiểu Hỉ!” Tiểu Hỉ nghĩ đến con quái thú khủng bố kia trong TV, liền múa may nắm tay lớn tiếng kháng nghị.

Cậu cực kỳ không thích cách nói của Vị Phồn, anh Nhạc của cậu là người tốt.

“Anh ta rõ ràng rất dữ, hơn nữa còn mắng người thăm, dữ muốn chết. Anh nhóc chỉ đối với nhóc tốt mà thôi!” Vị Phồn nhẹ nhàng nựng khuôn mặt non nớt của Tiểu Hỉ một phen, sau đó thay Tiểu Hỉ đắp chăn lại đàng hoàng.

Cậu đi đến góc phòng kéo chiếc ghế sôpha đơn chuyển đến bên giường của Tiểu Hỉ.

“Bởi vì anh quái thú hư hư.” Tiểu Hỉ vừa nói chuyện vừa gật đầu, cậu cảm thấy suy nghĩ của bản thân rất đúng.

“Tôi làm gì mà hư hư?” Vị Phồn cười hỏi.

“Tiểu Hỉ hư hư, anh quái thú dữ dữ. Anh quái thú hư hư, anh Nhạc dữ dữ.” Tiểu Hỉ dựa vào suy nghĩ logic của mình.

Vị Phồn đối với kiến giải của Tiểu Hỉ không lưu tâm. Ở trong mắt trẻ em người lớn có thể để nó dựa dẫm thì chính là người hiền lành nhất dịu dàng nhất.

Hướng hồ căn cứ vào những gì cậu chứng kiến, Thiệu Nhạc đích thực đối với người em trai này cương chiều vô cùng, cũng khó trách mỗi khi cậu nghi ngại khuôn mặt vừa hung ác vừa khủng bố của Thiệu Nhạc thì Tiểu Hỉ sẽ đứng ra nỗ lực bảo vệ ông anh mình.

Bất quá nếu Tiểu Hỉ kiên trì anh trai mình là người tốt đến như vậy, thì có lẽ Thiệu Nhạc cũng thật sự không xấu như trong tưởng tượng của cậu.

Nếu không thì bắt đầu từ bây giờ, mỗi ngày ngay tại lúc nhìn thấy Thiệu Nhạc cậu ở trong lòng không ngừng niệm mười lần “Anh là người tốt.” đi, về sau tự thôi miên bản thân, nói không chừng Thiệu Nhạc có thể biến thành người tốt, sẽ không mỗi ngày nhìn cậu xem thường.

“Được rồi, không nói nữa, anh quái thú phải kể chuyện cổ tích cho nhóc nghe. Nhóc chỉ có thể chọn một chuyện, muốn nghe về ai?” Vị Phồn chuyển đề tài, phân tán lực chú ý của Tiểu Hỉ.

“A..... năm, năm!” Tiểu Hỉ thất vọng rên một tiếng, sau đó lại bắt đầu trả giá.

“Nói một là một.” Vị Phồn đương nhiên sẽ không để ý đến kháng nghị của Tiểu Hỉ. Nếu thực phải đọc năm truyện, vậy không phải đọc đến hừng đông sao? Cứ như vậy thì hai người bọn họ đều khỏi ngủ.

Cậu mở mấy quyển truyện cổ tích ra bày ở trước mặt Tiểu Hỉ, vốn định để cậu nhóc tùy ý chọn một quyển, nào ngờ vừa nhìn thấy bức hình quen thuộc in trên bìa sách, bản thân lại kinh ngạc trước.

“Lão ông.” Tiểu Hỉ mang theo ngữ điệu đồng âm nói.

Vị Phồn không có lập tức trả lời Tiểu Hỉ, cậu chỉ nhìn chằm chằm vào mấy quyển truyện tranh thiếu nhi cơ hồ đã từng bị lật nát, nhìn kỹ chữ viết trên bìa quyển sách.

Trong đó có một quyển sách trên bìa viết: “Minh họa, Trần A Phồn.”

Dựa vào điểm này, đây không phải là quyển truyện tranh nhi đồng do cậu vẽ đó sao? Cẩn thận nhìn lại thì đúng là vậy, Trần A Phồn là bút danh của cậu, mà tranh vẽ bên trong cùng chuyện cổ tích cũng đều xuất phát từ ngòi bút của cậu!

Tuy rằng người của nhà xuất bản có nói truyện tranh nhi đồng của cậu bán không tồi, nhưng tại đây trong ngôi nhà này nhìn thấy tác phẩm của mình, cái loại kinh ngạc này vẫn khiến cậu xúc động đến tột đỉnh.

Vị Phồn lập tức ôm lấy quyển sách kia, nước mắt thiếu chút nữa tràn mi.

“Lão ông!” Tiểu Hỉ thấy Vị Phồn đã lâu như vậy vẫn không để ý tới mình, tức giận ở trên giường la lên.

“Được được được, hôm nay liền kể về lão ông.” Vị Phồn cười cười.

Cậu chưa từng có cảm giác Tiểu Hỉ giống như hôm nay đáng yêu thiện lương đến như vậy, vì vậy dềnh dảnh, xoay xoay đầu, buông sách xuống, quyết định dùng cách truyền đạt hay nhất, vì đứa nhỏ ngoan ngoãn Tiểu Hỉ này diễn xuất có một không hai trong trời đất này, thân thể vận động biểu diễn theo truyện cổ tích nhi đồng.

Kết quả là sau đó cậu dùng cả tứ chi vừa diễn ông già Noel thấy quà, vừa giả bộ làm con tuần lộc leo ống khói còn bị ông già Noel cười, suốt cả đêm tiếng la thất thanh sợ hãi cùng tiếng cười của Tiểu Hỉ không hề ngừng.

Hôm nay cậu ở lại phòng Tiểu Hỉ đến hơn ba giờ mới rời khỏi, lúc cậu đi Tiểu Hỉ còn kéo áo ngủ của cậu, nói thế nào cũng không chịu thả người.

Ny Ny từng nói cậu có khả năng trình diễn thiên phú cỡ chỉ đáng điệu ưu việt, kỳ thật cậu cũng cho rằng nếu như không làm quần gia, có thể cân nhắc việc đến nhà trẻ làm lão sư chuyên gia kể truyện cổ tích cho trẻ em. Hiện tại cậu cũng có chút tán thành.

Lục Kỳ chỉ lưu lại Thiệu gia một đêm, sáng sớm đã lập tức rời khỏi đáp chuyến bay khoang hạng nhất đến Ý bàn công việc, hôm qua về, cũng chỉ là xem Thiệu gia như khách sạn quá cảnh, nghỉ ngơi chốc lát mà thôi, không chút lưu luyến.

Tối qua Tiểu Hỉ nghe truyện cổ tích kích động cả đêm, xong ngủ thẳng đến giữa trưa mới rời giường lại phát hiện không thấy mẹ, buồn bã khóc cả buổi chiều, sau đó trốn ở xó nhà tự mình chơi xe hơi, ngay cả lúc Vị Phồn gọi cậu đi ăn cơm, cậu cũng xa cách phớt lờ.

Không khí mất vui chỉ đơn giản vì một người phụ nữ lưu lại không đến hai mươi bốn giờ, người trong phòng liền vì vậy cả ngày tâm tình không tốt, Vị Phồn cảm giác chuyện này thật sự không đáng.

Buổi chiều, Thiệu Nhạc rất hiếm thấy xuất hiện lại đang ở đại sảnh xem TV.

Vị Phồn lập tức cắt một mâm hoa quả, đặt ở trên bàn trà trong phòng khách, còn thuận đường pha một ấm hồng trà bưng lên.

Vị Phồn đang suy tư Thiệu Nhạc lại xuống đây, có phải là vì muốn nhìn thử tình hình của em trai một chút. Tiểu Hỉ khóc đến khàn tiếng, tuy rằng trẻ em một khi xúc động đều sẽ như vậy, khóc rồi khóc phát tiết phát tiết rồi xong, nhưng thoát nhìn Thiệu Nhạc dường như vẫn lo lắng cho Tiểu Hỉ.

Vị Phồn thực hiện phận sự của mình, phơi xong quần áo đã giặt rồi quét dọn sân, lúc quay lại Thiệu Nhạc vẫn còn ở đó, cậu đem quần áo mới lấy vào đặt ở trên sofa, từ từ xếp từng thứ từng thứ một, cuối cùng thực sự chịu không nổi không khí nặng nề này, vì thế tùy tiện chọn một đề tài để mở miệng.

“Hôm này thời tiết cũng không tệ lắm.”

“Ừm.” Thiệu Nhạc trả lời.

“Mẹ ngài không phải thực sự muốn tổ chức tiệc để thay ngài xem mắt chứ!” Vị Phồn vừa xếp quần áo vừa nói.

Thiệu Nhạc không rõ Vị Phồn hỏi loại chuyện này để làm gì. Nhưng mà sau một lúc chần chừ, vẫn là gạt đầu.

“Đến khi đó sẽ có rất nhiều người ở trong nhà, tôi nghĩ ngài hẳn sẽ thực vất vả.” Vị Phồn đáp vài câu giống như đang nói chuyện phiếm. Dù sao cậu vẫn cảm thấy trong phòng này mặc dù có người nhưng không khí vẫn thực trầm lắng. Thiệu Nhạc trời sinh hủ nút có thể cả ngày không nói một câu, nhưng cậu thì không được, miệng chỉ cần nghẹn mấy giờ không nói, cậu liền cảm giác muốn phát điên.

(hủ nút: chỉ những người thích yên lặng, khó hiểu)

“Đây là chuyện của tôi, không tới phiên cậu quan tâm.” Thiệu Nhạc nhìn TV, không ngừng bấm remote. Quả thực Vị Phồn đã đoán trúng lo lắng trong lòng anh, với bề ngoài hiện tại thế này anh không muốn đi bất kỳ đâu, càng không kể đến chuyện phơi bày trước mặt một đám người xa lạ để bị bình phẩm đủ điều.

Huống hồ cho đến tận bây giờ anh cũng chưa từng dự định sẽ kết hôn, một là anh đã có người trong lòng, hai là không cần thiết vì một phé nhân không thể đi được như anh mà làm chậm trễ tuổi thanh xuân của một cô gái nào đó.

“Chỉ là quan tâm chút thôi mà.” Vị Phồn nói.

“Cậu quan tâm tôi làm gì!” Thiệu Nhạc hoàn toàn không tiếp nhận lòng tốt của Vị Phồn.

Sau khi nói được mấy câu, im lặng lại lan tỏa hồi lâu giữa hai người bọn họ.

Vị Phồn không nghĩ đến sau khi thoát ly cái tổ nhỏ cô độc của mình, cư nhiên lại đi tới giúp việc cho một nhà không thích nói chuyện. Tiểu Hỉ vẫn trốn ở xó rầu rĩ chơi xe hơi, không còn là cậu nhóc từ trước tới nay thích quậy rối, giữa bọn họ rốt cục thì cũng bị thăm không tìm thấy đề tài gì để tán dóc.

Vị Phồn chậm rãi xếp quần áo, không khí trong phòng khách có chút ngưng ngập. Cậu vốn định xoay người cất bước rời đi, nhưng không hiểu sao trên gương mặt lạnh đạm của Thiệu Nhạc lại nổi lên một tia bất đắc dĩ.

“Dù sao đây cũng là đám tiệc, không bằng ngài cũng mời mấy người bạn quen biết! Như vậy ít nhất sẽ không vô vị.” Vị Phồn đề nghị.

“Tôi không có bạn bè.” Thiệu Nhạc đối với đề nghị của Vị Phồn tương đối lơ đãng. Từ lúc xảy ra tai nạn đến nay, cả ngày ru rú trong tòa nhà này, bạn bè có thể liên lạc thì gần như cắt đứt.

“Anh tôi thì sao? Gọi cho anh ấy được không?” Vị Phồn ngay vào lúc đang xếp cái quần lót màu xanh đậm hoa văn ô vuông của Thiệu Nhạc đột nhiên bất ngờ nghĩ ra, nghĩ đến đây là người thích hợp nhất để chọn.

Vị Phồn quay đầu lại nhìn mắt Thiệu Nhạc, chỉ thấy Thiệu Nhạc vào lúc nghe thấy tên của anh mình, ánh mắt đột nhiên trũng lớn một chút, gương mặt vốn đã đủ khủng bố, hiện tại càng khủng bố.

Vị Phồn bị gương mặt dữ tợn của Thiệu Nhạc dọa nhảy dựng. Người bình thường khi nghe thấy tên người mình thích hẳn là sẽ cao hứng, hiện tại người này hẳn cũng là đang ở hứng đây! Chỉ là ngay cả lúc cao hứng như thế này, thoát nhìn qua vẫn giống như muốn chém người, ánh mắt sắc bén đến khủng bố!

“Thiệu tiên sinh, đám tiệc được tổ chức vào lúc nào?” Vị Phồn sau khi xếp xong quần lót, chạy đến cầm lấy điện thoại vô tuyến trên bàn thủy tinh, bắt đầu ấn bíp bíp bíp dây số của nhà anh cậu.

“Cậu sao lại nhiều chuyện như vậy!” Nhìn thấy Vị Phồn bấm điện thoại, Thiệu Nhạc có chút hoảng, tức giận hướng Vị Phồn lên tiếng khiển trách.

“Hiện tại chưa đến hai giờ, anh ấy hẳn là mới rời giường!” Vị Phồn nhìn nhìn đồng hồ báo giờ nơi đại sảnh, sau đó lại quay qua nhìn Thiệu Nhạc lần thứ hai hỏi: “Rốt cục là vào lúc nào?”

“Đám tiệc..... Ừm..... Thời gian còn chưa có định..... Khoảng hai tuần nữa.....” Thiệu Nhạc tròng mắt nhìn tay đang cầm điện thoại của Vị Phồn, trong lòng có chút khẩn trương. Điện thoại đã gọi đi rồi, không biết Kính Chi có tiếp không?

Nếu Kính Chi nói có thể tới, đám tiệc muốn tổ chức mấy trăm lần, muốn anh lộ diện mấy ngàn lần cũng không sao.

“Alo, anh phải không?” Điện thoại kết nối, Vị Phồn nói chuyện với người ở đầu dây bên kia: “Tôi Vị Phồn nè!”

Thiệu Nhạc cẩn thận lắng nghe nội dung cuộc đối thoại của Vị Phồn, trong đầu cũng hồi hộp theo.

“Người bạn học này của anh nói muốn tổ chức tiệc, anh có muốn đến không a?”

Vị Phồn đang nói chuyện điện thoại, phát hiện ánh mắt Thiệu Nhạc đều phát sáng, quang cảnh thần kỳ này khiến Vị Phồn thiếu chút nữa nghẹn ngào cười ra. Về mặt lúc này của Thiệu Nhạc một chút cũng không lão đại xã hội đen dữ dằn ngoan độc, ngược lại giống như thiếu nữ hoài xuân đang vào tuổi dậy thì, mang theo một chút hương vị thẹn thùng, hai gò má còn ửng hồng!

“Hả? Có người xuất tiền cho anh mở tiệm mới? Yêu cầu phải làm liên tục đến tháng sau? Này, khoan đã, bạn học anh đang đợi anh này, anh có muốn nói chuyện điện thoại với anh ấy không?”

Tít tít tít tiếng dập điện thoại vang lên, Ny Ny rất khó chịu dập điện thoại, lúc anh ấy ngủ không thích người khác làm phiền, vì như vậy sẽ quấy rầy giấc ngủ cùng dưỡng da của anh ấy.

Vị Phồn nhún nhún vai, đối Thiệu Nhạc nói: “Xin lỗi Thiệu tiên sinh, anh ấy đã nói như vậy, tôi cũng không có cách.”

Thiệu Nhạc chuyển tầm mắt trở lại TV, cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn màn hình đom đóm trên TV.

Cái loại không khí ngưng ngập này lại như cũ, Vị Phồn bên xếp quần lót nhỏ của Tiểu Hỉ, bên cảm giác như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Vốn chỉ nghĩ nếu Ny Ny nói tới, nói không chừng tâm tình Thiệu Nhạc sẽ tốt hơn, bớt quảng cho cậu những ánh nhìn khó chịu, giúp cậu những ngày sau này có thể sống khá giả. Nào biết Ny Ny nhẫn tâm như vậy dập điện thoại của cậu, liên đới đem hai người bọn họ cùng nhau xô xuống vực sâu.

Nhìn dáng vẻ buồn bực của Thiệu Nhạc, Vị Phồn thật sâu cảm nhận nếu tiếp tục làm việc ở chỗ này, Thiệu Nhạc tuyệt đối chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cậu bị mắc phải chứng bệnh trầm cảm nơi công sở.

“Haiz..... Thiệu tiên sinh, kỳ thật ngài đã quen anh tôi lâu vậy rồi, trung học đến tận bây giờ chỉ ít cũng mười năm! Ngài cùng anh ấy..... Ừm..... Ấy.....” Vị Phồn nghĩ không ra những từ thích hợp để miêu tả, lắp bắp nói: “Phải có gì đó, tôi thấy sẽ thực hợp..... Có phải hay không..... Ngài rõ ràng cũng đã nhận ra chút ít..... Cho dù vậy.....”

“Cậu không cần quan tâm nhiều như vậy.” Thiệu Nhạc khó chịu nói.

“Anh tôi hẳn là biết ngài thích anh ấy..... Bất quá anh ấy đã kết hôn rồi..... Vậy chúng tôi.....”

“Cậu câm miệng lại.” Thiệu Nhạc lớn tiếng rống lên.

Thiệu Nhạc phản ứng quá mức mãnh liệt cũng dọa tới Tiểu Hỉ đang ngồi trong xó, Tiểu Hỉ cầm lấy mô hình xe hơi nghi hoặc nhìn anh trai của mình, không biết anh trai làm sao vậy, sao lại nóng nảy như thế.

Thiệu Nhạc nhìn thấy biểu tình của Tiểu Hỉ, thu hồi ánh mắt chuyển về trên người Vị Phồn: “Về sau đừng nêu ra những vấn đề này với tôi!”

Có lẽ Vị Phồn thật sự là vô tâm, nhưng Thiệu Nhạc không thể chịu nổi việc có người ở ngay vết thương của mình bổ một đao. Việc mà anh đã cố phải quên đi, lại lần nữa trở nên thống khổ.

Sau đó Thiệu Nhạc trượt xe lăn hướng trong thang máy, lưu lại Tiểu Hỉ đã bị khiếp sợ cùng Vị Phồn trong đại sảnh.

“Câm miệng thì câm miệng, tôi chỉ là hảo tâm nhắc nhở, không nghe thì thôi.” Tự dưng lại bị rống, Vị Phồn vốn có lòng tốt giúp người bị làm cho tâm tình quá khó chịu.

Rõ ràng đều là người, nhưng Thiệu Nhạc đối Ny Ny cùng Tiểu Hỉ thì vừa dịu dàng vừa quan tâm, lúc đối cậu lại giống như cậu chính là một cái nùi giẻ rách, muốn đập thể nào cũng được.

Không ai thích nghe lời thật, nhưng trốn ở trong tháp ngà của chính mình, cuộc sống cũng sẽ không có bao nhiêu vui vẻ.

Cùng ở dưới một mái nhà, Thiệu Nhạc không vui vẻ, cậu đương nhiên cũng sẽ không tốt hơn.

Thiệu Nhạc là hết hy vọng, Ny Ny thật sự rất yêu tình nhân hiện tại. Cái loại này là yêu đến ngày cả người bên ngoài cũng có thể nhìn thấy, đều cảm thấy bất khả tư nghị.

Nhìn thấy Thiệu Nhạc lúc này, cậu lại nghĩ đến khoảng tình cảm trước đây của mình.

Cậu muốn nói với Thiệu Nhạc, đừng u mê như vậy.

Vì sao muốn vì một người sẽ không yêu mình, đem đời người làm cho bi thảm như vậy?

Không khí ngưng trọng ngày càng nặng, một tuần tiếp theo Vị Phồn cùng Thiệu Nhạc cơ hồ nói không được mấy câu.

Thiệu Nhạc cả ngày tránh ở trong phòng sách không ra ngoài, Vị Phồn cũng chỉ những lúc ngẫu nhiên vào phòng sách dọn dẹp mới nhìn thấy Thiệu Nhạc. Tình hình của hai người cực kỳ giống như đang chiến tranh lạnh, nhưng Vị Phồn không rõ là hai người bọn họ có gì hay để chiến, Thiệu Nhạc thật sự là rất quái lạ.

Trong đại trạch Thiệu gia mấy ngày nay cũng không có vẻ yên tĩnh, rõ ràng thân thì đang ở nước ngoài họp hội nghị, nhưng Lục Kỳ vẫn luôn có cách kêu một đám người đến nhà, vì cái gọi là bày biện cho buổi tiệc xem mắt.

Trong đại sảnh qua qua lại lại đều là những người đó, trong mấy phòng trống chất đầy những chiếc ghế sofa thoải mái màu đỏ sẫm viền vàng, ngoài bể bơi cũng được dọn dẹp hết thảy một lần, trong vườn lớn hoa hoa cỏ cỏ được cắt tỉa mới từ đầu tới chân, ngay cả vách tường cũng được quét vôi hai lượt.

Rất nhiều thứ đều có chuyên gia xử lý, Vị Phồn vui vẻ nhàn rỗi. Chỉ là thấy vẻ mặt Thiệu Nhạc một ngày so với một ngày ngưng trọng hơn, nếp nhăn giữa hai chân mày càng ngày càng sâu, ở chung lâu như vậy ít nhiều cũng có chút cảm tình, dáng vẻ của Thiệu Nhạc làm Vị Phồn cảm giác có chút không đành lòng.

Ngày hôm nay hai mươi bốn tháng mười hai tuy rằng không được chờ mong, nhưng nó vẫn cứ đến.

Tối ngày Giáng Sinh, đèn trong tất cả các phòng của Thiệu gia đều được mở lên. Biệt thự tọa giữa sườn núi này, tựa như lọt vào một ngọn núi sao, đem rừng rậm đêm đen tô điểm đến lộng lẫy lạ thường.

Cho dù Thiệu Nhạc không muốn lộ diện, thế nhưng xe limousine sang trọng lại một chiếc rồi một chiếc chạy vào Thiệu gia, khách khứa tụ tập, tiếng người hoan nghênh, anh có không muốn như thế nào đi nữa, cũng vô phương buông tay mặc kệ. Dù sao khi cha còn sống cũng xem như người rất có danh vọng, những người đến hôm nay ngoại trừ đối tượng xem mắt do Lục Kỳ lựa chọn, ít nhiều trưởng bối cũng theo đến tham gia.

Thư ký của Lục Kỳ gõ cửa, đem âu phục được đặt may cho Thiệu Nhạc vào phòng của anh.

Vị Phồn vừa mới thay lễ phục cho Tiểu Hỉ xong dắt cậu nhóc đi dọc theo hành lang, Tiểu Hỉ kéo Vị Phồn chạy vào phòng Thiệu Nhạc.

“Anh!” Tiểu Hỉ nhảy vào lòng ngồi lên chân Thiệu Nhạc, kéo cái nơ nhỏ trên áo mình vui vẻ cười nói: “Anh ơi xem nè, mẹ mua cho em, rất đẹp đó!”

Thiệu Nhạc sờ sờ đầu em trai. Tiểu Hỉ mặc vào quần áo cổ điển, thoát nhìn tựa như một tiểu đại nhân vậy.

“Thiệu tiên sinh, nếu trong lòng ngài thật không muốn xuống dưới, tôi có thể thay ngài nói.” Vị Phồn bắt đầu cho rằng mẹ kế của Thiệu Nhạc đối xử như vậy với anh ta, có phần hơi tàn nhẫn. Tuy rằng xem mắt là chủ ý tốt, thế nhưng ngay lập tức tại nơi nhiều người như vậy lộ diện, nếu hôm nay là cậu ngồi trên xe lăn bị buộc ra sân khấu, cậu nghĩ mình khẳng định cũng sẽ không chịu nổi.

“Khách khứa đều đến rồi sao?” Thiệu Nhạc hỏi.

“Gần như đã tới đông đủ.” Vị Phồn trả lời. “Trong đại sảnh toàn là người.”

“Giúp tôi lấy bộ quần áo kia lại đây, tôi phải thay quần áo.” Tiếng nói của Thiệu Nhạc trầm thấp mà khàn khàn.

Đó là lần đầu tiên khi Vị Phồn nhìn thấy Thiệu Nhạc, lần đầu âm điệu Thiệu Nhạc mở miệng khiến cho Vị Phồn khắc sâu vào ký ức. Có chút lạnh lùng cùng xa cách, phẳng phất người là người, ta là ta, từ trong tiềm thức ngăn một bức tường giữa bản thân và mọi người, cường ngạnh chặt đứt liên hệ với thế giới bên ngoài.

Vị Phồn đem bộ âu phục màu xám đen đặt trên giường đưa cho Thiệu Nhạc, cậu giúp Thiệu Nhạc dỡ lớp vải trùm bên ngoài bộ âu phục xuống trước, rồi sau đó phỉ phỉ. Cậu đoán bộ quần áo này nhất định không rẻ, tuy là là âu phục cổ điển, nhưng chất liệu vải khi sờ vào vô cùng thoải mái, cách đây mấy hôm có một người nước ngoài đến đây đo đạc cho Thiệu Nhạc, bộ này hẳn là do người nước ngoài kia giúp Thiệu Nhạc may đây!

“Cậu có thể ra ngoài.” Thiệu Nhạc tiếp quần áo xong lên tiếng.

Biết Thiệu Nhạc sẽ không chấp nhận đề nghị của cậu, Vị Phồn gật đầu, kêu Tiểu Hỉ lại, cùng nhau chờ bên ngoài phòng.

Nửa giờ sau, Thiệu Nhạc rốt cục mở cửa phòng đi ra.

Mặc bộ âu phục đặt may thoát nhìn cả người anh so với ngày thường anh tuấn hơn ba phần, bộ quần áo vừa vặn kia hoàn toàn tôn lên khí chất xa cách cao ngạo của anh. Tuy rằng Thiệu Nhạc vẫn biểu hiện như vậy khiến người khác khó có thể gần gũi, Vị Phồn cũng không thể không thừa nhận xác thật người này không tầm thường, khí thế nhưng không bá khí tựa như tự nhiên mà toát ra từ người anh, lại khiến người khác có loại cảm giác muốn hướng anh nghiêm trang cúi chào.

“Đi thôi!” Thiệu Nhạc nhìn mất Tiểu Hỉ.

Tiểu Hỉ lập tức nhào về phía anh trai.

Thiệu Nhạc một tay dắt Tiểu Hỉ, một tay trượt xe lăn, hai người đưa lưng về phía Vị Phồn đi về phía thang máy, Tiểu Hỉ ngẫu nhiên lại đối anh trai mình nói vài câu, mà Thiệu Nhạc cũng chỉ đơn giản đáp một hai chữ.

Vị Phồn nán lại trên lầu, nhìn bọn họ xuống lầu, nhìn một đám người vì bọn họ đi vào mà vỗ tay thăm hỏi, từ trên lầu hai nhìn xuống, thân ảnh của Thiệu Nhạc giống như nhỏ đi một ít, mà vẻ mặt anh vẫn không hề thay đổi, tựa như khoác một lớp mặt nạ, biểu cảm duy nhất chính là lãnh đạm.

Một đám người qua qua lại lại bên cạnh anh, nhưng không bất kỳ ai lưu lại lâu bên cạnh anh.

Đến ngay cả mẹ kế Lục Kỳ của anh cũng vậy, Lục Kỳ chỉ nhìn hai mắt Thiệu Nhạc, dẫn theo vài cô gái khí chất cũng không tệ lắm ăn mặc cũng rất khéo giới thiệu cho Thiệu Nhạc, nhưng mà những cô gái này vừa nhìn vào mắt của Thiệu Nhạc không phải khiếp sợ quá độ phát không ra tiếng, thì là ngậy đại không dám nói chuyện.

Ngay sau khi Lục Kỳ rời khỏi, mấy cô gái kia lập tức tìm lý do bỏ đi.

Nói là buổi tiệc xem mắt, nhưng Vị Phồn cảm giác Lục Kỳ chính là đang làm cho Thiệu Nhạc khó xử.

Anh sao lại không biết những người này nghĩ gì. Phần lớn người trong đại sảnh đều có lại lịch, không phải ông lớn trong giới chính trị, chính là nhân tài kiệt xuất của giới kinh doanh, con gái của bọn họ đến hơn phân nửa là nể mặt Lục Kỳ, thế nhưng một người tàn tật cả đời ngồi xe lăn không thể đứng dậy, diện mạo lại còn dọa đến các cô bé, ai lại muốn đến gần.

Dù sao các cô gái này thân ngọc mình ngà, nhiều người theo đuổi, hôm nay xuất hiện cũng chỉ xem như một hoạt động xã giao thôi! Ai lại thật sự nghiêm túc xem Thiệu Nhạc như đối tượng kết hôn.

Buổi tiệc như vậy một màn đối trá qua đối trá lại, Vị Phồn nhìn đến nổi điên.

Cậu vừa vặn phát hiện trong đại sảnh rất nhiều người, tiệc buffe quây bar cùng khách khứa ngồi ghế chồng chất khắp nơi, giữa phòng khắp bày trí một cây thông Noel lớn lấp lánh phát sáng, dưới gốc cây xếp một đống quà, còn có một đứa con nít cùng Tiểu Hỉ đang đuổi qua đuổi lại, giỡn đến không biết trời đất.

Bởi vì chút duyên cớ này, không gian không chướng ngại vốn có thể để cho xe lăn di chuyển bị chặn thành các vùng nho nhỏ, Thiệu Nhạc bị cô lập vào nơi bên phải dựa sát cửa sổ không thể đi đâu, cho dù muốn đi về phía thang máy cũng không thể, đành phải như thần giữ cửa cao quý để cho người khác chiêm ngưỡng.

Lúc này có mấy người đàn ông ăn mặc modern, xấp xỉ tuổi Thiệu Nhạc, không hẹn mà cùng nhau đi đến bên cạnh Thiệu Nhạc, nâng chén rượu cúi đầu, nói nói cười cười cũng không biết đang bàn về chuyện gì.

Vị Phồn vốn đang tựa vào lan can lập tức đứng thẳng lên, chú ý nhất cử nhất động của những người đó.

Thiệu Nhạc vẫn là khuôn mặt kia, vẻ mặt không đổi, cho dù mở miệng nói chuyện cũng không vượt quá hai câu. Nhưng thời gian mấy người này nán lại thật sự rất lâu, đáng tươi cười chế nhạo còn mang theo trêu tức, điều này khiến Vị Phồn cảm giác được Thiệu Nhạc hẳn đang gặp phải phiền toái.

Vị Phồn đứng ở lầu hai không ngừng tự thuyết phục bản thân chuyện không tệ như trong tưởng tượng của mình đâu, nói không chừng đối phương chỉ là cùng Thiệu Nhạc nói chuyện phiếm một chút mà thôi.

Hơn nữa, chuyện giống như vậy trong các bữa tiệc nhà giàu không phải chuyện của cậu, cậu không nên ra mặt.

Nhưng mà Thiệu Nhạc là ông chủ của cậu, Thiệu Nhạc thuê cậu, khi gặp khó khăn cậu nên giúp đỡ, huống hồ loại tình cảnh lấy đông khi ít, mạnh hiếp yếu vốn đã không đúng, chuyện không đúng, cậu sao cũng nhìn không quen.

Vì thế Vị Phồn đã quên ông chủ cậu ghét nhất người khác can thiệp vào chuyện riêng của mình, kích động từ trên lầu đi xuống, xuyên qua đám người trùng trùng điệp điệp cùng chướng ngại vật trên đường, cố gắng chen chúc đi về phía Thiệu Nhạc.

5. Quyển 1 - Chương 5

Khuôn mặt Thiệu Nhạc lạnh nhạt, một chút cũng không muốn cùng những người gọi là thế giao này trò chuyện.

Một người đàn ông mặc âu phục màu đen nâng ly champagne, hớp một ngụm, mỉm cười hỏi:

“Thế nào, hôm nay có đối tượng nào nhìn vừa ý hay không a? Ở đây nhiều em như vậy, anh có thể tha hồ lựa chọn, chọn một người cánh tay to một chút, tương lai mới đủ sức thay anh đẩy xe lăn mỗi ngày a!”

“Tôi không cần.” Thiệu Nhạc trả lời ngắn gọn.

“Không cần? Là không cần vợ sao?” Một người đàn ông mặc âu phục đeo một cái nơ buồn cười lập tức xen mồm: “Vậy sao bác gái còn nói cho em gái tôi biết, chỉ cần anh thích em ấy, cưới em ấy vào nhà, có thể không cần hỏi môn, tiền cưới chỉ nhiều không ít? Nghe đến mấy thứ này tôi còn đang tưởng anh học theo dưới quê, dùng tiền mua vợ chứ!”

“Cha tôi nói, niệm tình ông cùng cha anh quen biết nhiều năm, cho dù tặng một người con gái cho Thiệu gia anh cũng không sao cả, nhưng đáng thương nhất là em gái của tôi, vừa nghe nói đối tượng xem mắt là một người ngồi xe lăn, thì khóc mấy đêm liền.”

“Ôi, chị của tôi cũng thế. Tuy rằng đã hơn ba mươi tuổi, nhưng vừa biết đối tượng đến xem mắt lần này, liền công khai bày tỏ cho dù không ai lấy, cũng không làm vợ của người đứng cũng không thể đứng.”

“Cái gì, đứng cũng không thể đứng? Chị cậu là ngại chỗ nào của người ta đứng cũng không thể đứng?”

“Tôi nào biết chị ấy là nói chỗ nào đứng cũng không thể đứng?”

“Tôi xem là mỗi chỗ đều đứng cũng không thể đứng đó!”

Vị Phồn từ từ lại gần Thiệu Nhạc, cậu nghe vào tai những lời hai nghĩa không chịu nổi do một cậu ấm còn trẻ mới gia nhập nói, trong đầu cảm giác những người này thật sự rất vô vị. Đem bệnh của người ta ra trêu chọc còn tự cho là hài hước, thật sự thấp kém đến cực điểm.

“Thiệu tiên sinh, có muốn tôi đẩy ngài đi ăn chút gì không?” Vị Phồn đẩy ra đám người chường mắt bên cạnh Thiệu Nhạc, đứng ở phía sau anh cúi đầu nhẹ giọng hỏi một câu.

“Cậu lại đây làm gì?” Thiệu Nhạc trừng mắt liếc Vị Phồn một cái, thanh âm không phải rất cao hứng.

“Cầm tiền lương của ngài, đương nhiên đến làm việc.” Vị Phồn trả lời.

“Tiểu Hỉ đâu? Cậu đi trông nom Tiểu Hỉ cho tốt, đừng đến phiền tôi.” Thiệu Nhạc không hy vọng tình cảnh quần bách của mình bị Vị Phồn trông thấy, anh hy vọng bản thân ít nhất còn có thể lưu lại một chút tự tôn trước mặt Vị Phồn.

Những người này đối xử anh thế nào anh cũng không quan trọng, anh có thể ứng phó. Vị Phồn lại đây để làm gì, nhìn anh đáng thương đồng tình với anh cho nên đến giải vây sao?

Trong lòng Thiệu Nhạc dâng lên tức giận. Anh chẳng hề cần đồng tình của người khác, lại càng không cần của Vị Phồn.

“Vừa mới thấy cậu ấy cùng một đám bạn nhỏ chơi với nhau, yên tâm, có mấy bảo mẫu theo bọn họ.” Mới vừa nãy ở lầu hai lúc từ trên cao nhìn xuống, Vị Phồn đã sớm nhìn rõ tình hình của Tiểu Hỉ rồi. Hiện tại cậu lo lắng cho Thiệu Nhạc hơn.

“Vị này là?” Loại người vô vị lại mở miệng.

“Tôi là quản gia mới của Thiệu tiên sinh.” Vị Phồn chớp mắt, rất không vui vẻ trả lời những người đó.

“Quản gia mới? Hỗ trợ đẩy xe lăn sao?” Những người đó lại cười.

“Nào nào nào, Thiệu Nhạc, uống ly rượu nào!” Có người cầm một ly rượu vang đỏ lại:

“Xem như chúc mừng đám bạn bè chúng ta lâu như vậy mới lại tập hợp lần nữa. Anh cũng biết, tất cả chúng tôi đều bận rộn vô cùng. Joe bận rộn quản lý bệnh viện cho ông cha của cậu ấy, Denny cả ngày trên trực thăng bay qua bay lại để làm bất động sản, Mark đóng đô ở chi nhánh công ty bên Châu Âu đã lâu không về Đài Loan, tôi đây thì sau khi kết hôn, bà vợ cứ dính lấy suốt hai bốn giờ không tha, ngay cả đi công ty họp cô ấy cũng đòi theo, hiện tại thật sự là một cái đầu hai cái đại. Hôm nay nếu không phải bác gái dụng tâm như vậy tổ chức bữa tiệc này, có thể chúng tôi muốn cũng không cách nào gặp mặt đâu!”

Vị Phồn rất không thích kiểu cách đối thoại khoe khoang thế này, những người này thật sự làm cho cậu đen mặt.

“Tôi đã kiêng rượu.” Thiệu Nhạc nói.

Ly rượu vang đỏ kia cứ như vậy xấu hổ dửng giữa không trung, tay đối phương đưa ra không có lý do để thu hồi, Thiệu Nhạc cũng không tính tiếp lấy, chỉ mặc cho đối phương cầm như vậy.

“Không phải chứ, chẳng qua là một ly rượu nhạt, uống cũng không say, anh sao ngay cả chút mặt mũi cũng không cho tôi?” Đối phương có chút không vui.

“Tôi không uống rượu.” Thiệu Nhạc nhắc lại.

“Làm ơn đi, mới có chút xú như vậy thôi, tính là đồ uống cũng không quá chứ!”

“Đúng vậy, anh cũng không nghĩ thử xem hôm nay là ai biết anh thiếu một người vợ, liền đem chị gái em gái mang đến tùy anh lựa chọn. Chỉ bằng điểm ăn thiệt thòi lớn như vậy, anh không nên kính cậu em vợ tương lai này một ly sao?”

Đám người vô vị này nói chuyện đều mang theo châm chọc, Vị Phồn gần như nghe không lọt tai nữa.

“Tôi chưa nói qua muốn tuyển từ trong các cô ấy, tất cả những chuyện này đều là chủ ý của mẹ tôi. Các người có thể mang chị gái em gái của mình về, tôi ngay cả liếc mắt một cái cũng nhìn không vô, đừng nói đến lựa chọn.” Thiệu Nhạc nghiêm nghị trả lời. Các cô gái này anh ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn, càng đừng nói hứng thú.

“Chân đã tàn phế, còn nói chuyện ngạo mạn như vậy!” Trong đám người vô vị, có một vài người vì Thiệu Nhạc trả lời không khách khí mà tức giận.

“Hôm nay chúng tôi chính là nể mặt Lục Kỳ cùng cha anh mới đến, anh đừng kiêu ngạo quá, tưởng rằng ngồi xe lăn có tư cách chọn người sao? Hiện tại là người ta chọn anh, cũng không phải là anh chọn người ta!”

“Chân tàn phế thì sao hả!” Vị Phồn nắm chặt tay đẩy của xe lăn, hướng đám người có mặt, trực tiếp nói: “Đám người các anh đứng trong nhà của người ta, nói chuyện khách khí một chút cũng không biết, thương tổn của Thiệu tiên sinh liên quan gì các người đánh rắm, có thể đi lại thì rất giỏi sao? Về sau anh ra khỏi cửa cẩn thận một chút, tốt nhất cũng đừng để bị xe đụng vào đến cuối cùng đứng cũng không đứng nổi, chờ sau khi người đứng cũng không đứng nổi còn có thể nói ra loại lời này, đợi đến lúc đó muốn nói thế nào người lại đến nói!”

“Vị Phồn,” Thiệu Nhạc biến sắc, rống lên: “Câm miệng lại cho tôi!”

Vị Phồn thở hổn hển còn muốn tiếp tục nói, bị Thiệu Nhạc rống như vậy, cư nhiên trừng ngược lại Thiệu Nhạc.

“Tôi nói sai sao?” Vị Phồn hướng Thiệu Nhạc rống lên.

Cậu thật sự không hiểu Thiệu Nhạc là thế nào, cứ để mặc người dùng ngôn từ sỉ nhục như vậy, cũng không phản kích. Con trai con gái của người có tiền thì không thể đắc tội sao? Tiền của Thiệu gia cũng không ít hơn so với những người này mà, tính cách Thiệu Nhạc thì ra là ủy khuất cầu toàn như vậy sao?

“Ôi chào, làm sao vậy, sao mọi người đều bức tức quá vậy?” Trong đông đảo giọng nam trầm thấp, đột nhiên phát ra giọng nói từ tính ưu nhã mang theo biếng nhác.

Vị Phồn ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc vô cùng, đến ngay cả lời mắng chửi người ra tới miệng rồi cũng khiếp đảm nuốt vào lại.

“Chị hai” Ny Ny nhà cậu cư nhiên đến đây, cậu không hoa mắt nhìn nhầm chứ?

Ny Ny mặc bộ sườn xám cách tân Trung Quốc, trên vai choàng khăn lông thú màu hồng phấn, một đường xẻ tà từ đùi chạy lên tận bên hông, để lộ ra da thịt ngọc ngà màu trắng hồng mịn màng.

Trên khuôn mặt trái xoan của anh trang điểm quyến rũ, có đôi mắt to lí trí thâm thúy, khuôn mặt lơ đãng toát ra phong tình vạn chủng, xinh đẹp nhưng không kiêu ngạo. Dáng người duyên dáng thướt tha nhiều vẻ hình chữ S, xứng với nụ cười thản nhiên say lòng người, vừa xuất hiện nói chưa đến hai câu, ánh mắt mọi người đều đã đặt trên người anh.

Buổi tiệc vốn lộn xộn náo nhiệt cũng vì vậy mà yên tĩnh một hồi, sau khi mọi người hoàn hồn, mới lại bình phẩm Ny Ny từ đầu tới chân, nghị luận lung tung.

“Tôi tưởng cậu không rảnh đến.” Thiệu Nhạc nhìn Ny Ny, vừa kinh ngạc vừa vui sướng. Anh không biết bao lâu rồi, không trông thấy người này.

Ny Ny đến bên cạnh xe lăn của Thiệu Nhạc, chậm rãi ngồi xổm xuống, hai tay đặt lên tay vịn hai bên xe lăn, hạnh phúc từ từ nhìn về phía Thiệu Nhạc, cười nói:

“Cho dù không rảnh thế nào đi nữa, cũng nhất định phải vì cậu đi một chuyến.”

Khi Ny Ny ngồi xổm xuống đường xẻ tà bên đùi càng tách ra, một đám đàn ông bên cạnh nhìn thấy thiếu chút nữa phun máu mũi, không biết mỹ nữ sườn xám này bên dưới còn mặc gì đó không?

“Nhưng mà cậu công việc bề bộn.” Thiệu Nhạc khi nói chuyện thu hồi sắc bén mới vừa rồi, giọng điệu cũng ôn hòa hơn nhiều.

“Tôi vì cậu xin phép rồi, một ngày kiếm ít một hai trăm vạn cũng không kém bao nhiêu, ở trong lòng tôi, đương nhiên là cậu quan trọng hơn chứ!” Ny Ny nói, nghiêng đầu mỉm cười.

Nụ cười này không chỉ mê đảo Thiệu Nhạc, mà còn mê chết đám đàn ông xung quanh.

Cả người Vị Phồn nổi da gà, cậu vội vàng đóng xoa tây xoa xoa xoa cánh tay. Thật sự rất khủng bố, Ny Ny sao có thể nói ra những lời buồn nôn sến rện này một cách tự nhiên tới thế! Quả nhiên làm má mì trong quán bar, tài ăn nói cao hơn người ta một bậc, nói dối cũng không chớp mắt.

“A Nhạc, chúng ta lên lầu được không? Người ở đây nhiều quá, không khí thật oi bức nha!” Ny Ny dùng kiểu giọng điệu nũng nịu nói, người nghe được xương cốt đều rã rời.

“Ừ!” Thiệu Nhạc gật đầu.

Ny Ny cười cười, chậm rãi đứng dậy đi ra phía sau Thiệu Nhạc, cầm tay nắm cửa xe lăn, sau đó nhìn em trai Vị Phồn ở bên cạnh đang không ngừng xoa nắn cánh tay tựa hồ rất lạnh, dùng giọng điệu nhẹ nhàng như thường lệ nói:

“Cậu nha, vẫn thích rượu lấy phiền phức như trước. Đợi lát nữa lấy chút gì ăn đem lên lầu hai, chúng tôi không xuống!”

“Lấy thì lấy, ngữ khí kém nhiều như vậy!” Vị Phồn quả thực mắt tròn, rõ ràng đối Thiệu Nhạc thì dịu dàng đến chảy nước, sao lúc gọi cậu thì lại giống như gọi thằng nhóc ở bãi giữ xe.

Ny Ny cười ha hả hai tiếng, lưu lại cái ngoái đầu lướt qua phong tình vạn chủng, đẩy Thiệu Nhạc đi, hai người ưu nhã tiến vào trong thang máy.

Vị Phồn “sách” một tiếng, đi tới chỗ tự phục vụ kế quầy bar, cầm cái mâm, bày lên vài cái đĩa, sau đó dốc sức gấp một ít món ăn nóng sốt, phải hiến lên cho “chị hai” không lúc nào không giảm béo ăn kiêng của cậu.

Lúc xoay người lên lầu, thấy rượu vang đỏ trong góc. Cậu đưa tay bắt lấy bốn chai, sau đó nhanh chóng đi lên phía lầu hai.

Lúc đi vào phòng Thiệu Nhạc, hai người kia đang trò chuyện quên mình.

Vị Phồn không muốn làm kì đã cản mũi hai người, dọn lên một bàn nhỏ đồ ăn cùng rượu xong, sau khi giúp khui bình rót rượu, nghĩ cầm lên một hộp rượu vang đỏ uống liền nhanh chóng rời đi.

“Vừa rồi thật là phiền cậu, kỳ thật cậu không cần làm như vậy.” Trước khi đi, Vị Phồn nghe thấy Thiệu Nhạc nói vậy.

“Đã là bạn bè lâu như vậy rồi, cậu tưởng rằng tôi sẽ nhìn cậu bị người ta khi dễ mà không để ý tới sao?” Tiếng nói của Ny Ny không còn nũng nịu giống như lúc nãy nữa, nhưng vẫn giấu không được vài phần nhu mì nữ tính.

“Bọn họ là khách của Thiệu gia, không thể đắc tội.” Thiệu Nhạc nói.

“Cậu a, đến giờ vẫn luôn suy nghĩ vì người khác như thế, sao cũng không thay bản thân mình suy nghĩ suy nghĩ? Cho dù đem toàn bộ bọn họ đuổi đi, đó cũng không phải lỗi của cậu, là thái độ của những người đó quá kém cỏi, một chút giáo dục cũng không có.” Ny Ny nói. Giọng điệu kia nghe vào cũng chỉ đơn thuần là thay bạn tốt của mình bất bình, không có chút ám muội nào.

Vị Phồn trộm liếc mắt nhìn Thiệu Nhạc một cái, chỉ thấy vẻ mặt Thiệu Nhạc ôn hòa, cùng bình thường quả thực so ra cách xa một trời một vực.

Thì ra chỉ cần Ny Ny bỏ ra một chút điểm hảo ý, Thiệu Nhạc sẽ vui vẻ cả ngày như vậy.

Nhìn tình hình hai người bọn họ ở chung, Vị Phồn không khỏi lắc đầu. “Oan nghiệt a.....” Cậu thầm thì.

Sau khi quay về phòng của mình, Vị Phồn nằm trên giường nghỉ ngơi một chút.

Cậu khui chai rượu vang đỏ ra trực tiếp đưa lên miệng uống, bởi vì dưới lầu có người hầu theo thời vụ do Lục Kỳ mời về trông chừng, cậu cũng không cần đi xuống.

“Anh quá thú!” Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Tiểu Hỉ cực kỳ phấn chấn cầm một đồng kẹ phóng đến giường cậu, tiếp theo đem toàn bộ kẹ đặt vào lòng cậu. “Lão ông cho kẹ kẹ, Tiểu Hỉ cho anh quá thú kẹ kẹ.” Hôm nay Giáng Sinh ông già Noel thật sự đến đây, ông cầm một cái túi màu đỏ thật lớn phát kẹ dưới lầu. Vì anh quá thú không đi lấy kẹ, cho nên cậu giúp anh quá thú mang lên.

“Cho anh à, Tiểu Hỉ thật ngoan.” Vị Phồn cười xoa xoa mặt Tiểu Hỉ một phen.

Sau khi đem kẹo chia cho Vị Phồn, Tiểu Hỉ lại chạy ra ngoài.

“Đã khuya em không ngủ còn muốn chạy đi đâu?” Vị Phồn hỏi.

“Tiểu Hỉ ngóng tìm lão ông!” Tiểu Hỉ nhảy a nhảy, biến mất nơi hành lang.

Vị Phồn cầm theo chạy rượu vang đỏ ra ngoài, đi theo thân ảnh của Tiểu Hỉ, cậu thấy Thiệu gia vào đêm Giáng Sinh mời ông già Noel đến phát kẹo cho đám trẻ con.

Tiểu Hỉ thật cao hứng đứng dưới chân ông già Noel, ngửa đầu nhìn ông già Noel râu tóc bạc phơ, bụng tròn vo, vừa nhảy vừa gọi nói: “Kẹo Kẹo ”

Học sinh vừa học vừa làm được mời tới giả làm ông già Noel rất cố gắng làm tròn bốn phần lại lấy ra thêm một đồng kẹo đủ màu, trong đại sảnh nhạc giáng sinh nhẹ nhàng vang lên, buổi tiệc từ này giờ vốn không thú vị, lúc này mới có hơi thở của đêm Giáng Sinh.

“Lão ông, lão ông!” Tiểu Hỉ đột nhiên nhớ đến một chuyện, cậu thiếu chút nữa đã quên. “Chân chân của anh? Lão ông, chân chân của anh?”

Học sinh vừa học vừa làm lần đầu tiên ra đi làm vào đêm Giáng Sinh khó xử đứng tại chỗ, đối với vấn đề kỳ quái do đứa nhỏ của cô chủ nói ra không biết nên trả lời thế nào.

Tiểu Hỉ đem kẹo nhét vào từng túi trên quần áo, tiếp theo kéo túi quà lớn màu đỏ của ông già Noel ra sức lắc lắc, giọng điệu ngây thơ nói: “Tiểu Hỉ là bé ngoan, Tiểu Hỉ ngoan, lão ông cho Tiểu Hỉ chân chân được không, chị nói anh có chân mới, có thể dẫn Tiểu Hỉ ra ngoài chơi ”

Học sinh vừa làm vừa học có vẻ lo lắng bất an, cậu cho rằng có lẽ mình cho kẹo không đủ, cho nên liều mạng lấy kẹo từ trong túi ra cho Tiểu Hỉ.

Kẹo càng lấy càng nhiều, tất cả túi trên người Tiểu Hỉ đều bị nhét đầy, lúc cậu học sinh kia lại lấy thêm một đồng cho cậu, cậu tức giận đẩy tay đối phương ra bắt đầu náo loạn ầm ĩ.

“Không cần cái này ” Tiểu Hỉ the thé kêu lên “Chân chân của anh Không cần cái này ”

Tiệc hội vốn còn có chút ồn ào bởi vì tiếng tranh cãi ồn ào của Tiểu Hỉ mà hơi lặng xuống, Tiểu Hỉ không ngừng nhảy lên dùng âm lượng đề-xi-ben cao hét chói tai, điều này khiến cho khách khứa đang có mặt phải nhíu mày.

“Mang Tiểu Hỉ lên lầu đi ngủ.” Lục Kỳ đi ra, chỉ huy hai tên người hầu mang đứa con trai nhỏ của bà lên lầu. Mới không nhìn một chút mà thôi, không biết Tiểu Hỉ lại nháo cái gì kỳ quặc, đứa nhỏ này tám phần là theo anh nó lâu quá, tính cách cũng móp méo.

Người hầu đem Tiểu Hỉ bế lên lầu, căn bản không để ý đến ý nguyện của Tiểu Hỉ. Tiểu Hỉ bị ngột ngạt, oa một tiếng liền khóc ra, liều mạng nện vào người đang bế cậu.

“Chân chân Chân chân ” Tiểu Hỉ khóc đến lợi hại.

Vị Phồn thấy thế vội vàng xuống lầu ôm lấy Tiểu Hỉ, cậu đã có thể xem là thô lỗ, động tác của người hầu kia cư nhiên còn so với cậu thô lỗ hơn.

“Được rồi được rồi, người sao hỏa chúng ta nên trở về sao hỏa ngủ, người địa cầu nghe không hiểu người sao hỏa nói gì đâu, em đừng khóc nữa.” Vị Phồn vỗ vỗ lưng Tiểu Hỉ, mang cậu lên lầu, đưa vào phòng.

“Chân chân....” Tiểu Hỉ không ngừng nức nở. “Tiểu Hỉ không hư hư, lão ông cho anh Tiểu Hỉ chân mới....”

“Phải, Tiểu Hỉ không phải đứa trẻ hư.” Vị Phồn bên uống rượu, bên dỗ Tiểu Hỉ ngủ.

“Lão ông không có chân chân....” Tiểu Hỉ khóc đến nước mũi chảy đầy mặt.

Vị Phồn cầm khăn giấy lau mặt cho Tiểu Hỉ. Cậu đoán có thể có người từng nói với Tiểu Hỉ, đêm Giáng Sinh ông già Noel sẽ tặng quà cho mỗi bé ngoan, cho nên Tiểu Hỉ mới lại nhấn mạnh mình không phải đứa trẻ hư như vậy, ông già Noel phải tặng quà cho cậu.

Mà quà Tiểu Hỉ muốn, đó là đôi chân mới cho người anh trai không thể đi lại được của cậu. Cậu hy vọng có thể cùng anh trai mình cùng nhau đi ra ngoài chơi.

Vị Phồn lại gần nhẹ giọng nói với Tiểu Hỉ: “Đó là vì có rất nhiều người muốn quà a, Giáng Sinh lão ông mỗi ngày đều phải tặng quà, tất cả mọi người đều phải xếp hàng, cho nên còn chưa đến phiên của Tiểu Hỉ a!”

“Bao giờ thì đến Tiểu Hỉ?” Tiểu Hỉ nghe Vị Phồn nói vậy, nước mắt cũng chậm rãi ngừng, chờ mong lại thêm nghi hoặc hỏi.

“Chỉ cần Tiểu Hỉ vẫn cứ thực ngoan, một ngày nào đó Tiểu Hỉ sẽ nhận được quà, anh trai sẽ có một đôi chân mới.” Vị Phồn vỗ vỗ lưng Tiểu Hỉ, mềm mỏng lừa dụ đứa trẻ trên giường còn chưa ngủ này.

“Thật vậy chứ?” Tiểu Hỉ hỏi.

“Thật.” Vị Phồn cười.

Sau đó Vị Phồn lại kể chuyện cổ tích lễ Giáng Sinh Tiểu Hỉ thích nghe nhất cho cậu nghe, thẳng đến lúc Tiểu Hỉ thiếp đi, Vị Phồn mới cầm chai rượu đã uống trống trơn trở về phòng mình.

Mí mắt Vị Phồn càng ngày càng nặng, cậu quay về giường nằm, đem chăn bông cuộn thành một đoàn ôm vào lòng. Trong lòng có gì đó để ôm, chung quy vẫn cảm thấy như vậy mới có thể có được cảm giác an tâm.

Vừa mệt vừa uể cậu cảm giác đầu óc trống rỗng, nhắm mắt lại, bắt đầu có chút hình ảnh thoáng hiện qua trong đầu.

Linh cảm vốn đã muốn khô cạn, lại tìm về trong yên lặng. Giống như đang nằm mơ, lại giống như không phải. Cậu thấy một chiếc xe trượt tuyết chở theo quà từ trên không trung rơi xuống, một ông già Noel mặc quần áo màu đỏ ngồi trên tuyết.

Ông già Noel quay đầu lại nói với cậu, chân của ông bởi vì lúc này từ trong không trung rơi xuống mà ngã bị thương, tuần lộc của ông cũng vì vậy mà chết mất, ông không bao giờ có thể tặng quà nữa.

Mà gương mặt của ông già Noel kia, Vị Phồn cảm thấy rất quen, rất quen.

Một lát sau cậu mới nhớ tới, thì ra, đó là Thiệu Nhạc.

“Vị Phồn..... Vị Phồn.....”

Đèn điện trong phòng bị bật lên, nguyên bản tối tăm lập tức tán đi. Vị Phồn giơ tay lên che mắt lại, ánh sáng thành linh áp tới chói mắt khiến mắt cậu có chút không quen.

“Vị Phồn, tỉnh tỉnh, đứng dậy chút nào.” Ny Ny không ngừng tát hai má Vị Phồn.

“Chuyện gì?” Vị Phồn tức giận quát. Vừa mới ngủ được, lại mặc danh kỳ diệu bị người ta gọi rời giường.

“Rạng sáng ba giờ.” Ny Ny đối qua lắc lắc bả vai Vị Phồn.

“Chị cũng biết ba giờ, ba giờ em phải đi ngủ, ngày mai sáu giờ còn phải dậy làm việc.” Vị Phồn thì thào nói, nằm ý trên giường không chịu đứng dậy.

“A Nhạc đang ngủ ở trên xe lăn, với sức một mình chị không di chuyển cậu ấy nổi, em đến giúp chị chuyển cậu ấy lên giường đi.” Ny Ny kéo tay Vị Phồn, quả thực là đem cậu từ trên giường lôi đi.

“Gạt người..... Chị một người đàn ông trưởng thành lại không di chuyển được 70kg gì đó.....” Vị Phồn miệng lẩm bẩm.

“Cậu nói gì?” Ny Ny nhéo hai má Vị Phồn, hung hăng kéo qua hai bên.

“Đau đau đau.....” Đau kia như đâm tim khoan xương, khiến cơn buồn ngủ của Vị Phồn đều bay biến hết.

“Nhanh lên, chị còn phải trở về tiệm làm việc!” Ny Ny tóm lấy tai Vị Phồn, một đường đem cậu xách đến phòng của Thiệu Nhạc.

Chai rượu vang đỏ trên bàn nhỏ ngã lộn xộn, mặt Thiệu Nhạc đỏ bừng so với Quan Công không khác nhau mấy, trong phòng tràn ngập mùi rượu vang đỏ, ngay cả trên người Ny Ny cũng là loại hương vị này.

“Các người đã uống bao nhiêu vậy?” Vị Phồn ngẩn ngơ.

“Sau khi uống hết ba chai kia, chị lại bảo người cầm lên thêm sáu chai.” Ny Ny nói.

“Không phải Thiệu Nhạc không uống rượu?”

Ny Ny che miệng cười khê hai tiếng. “Em cho chị em là ai. Chị cùng cậu ấy uống, cậu ấy còn có thể không uống nhiều!”

“Uống đến say thành bộ dáng này....” Vị Phồn lắc lắc đầu.

“Được rồi, giúp nhanh lên. Chị không có nhiều thời gian vậy đâu.”

Sau khi bọn họ hợp lực nâng Thiệu Nhạc lên giường, Ny Ny ngồi bên mép giường nhìn Thiệu Nhạc, tiếp theo từ trong túi xách lấy ra một gói thuốc lá, châm lửa liền hút.

Vị Phồn đưa tay qua, thực tự nhiên nhận lấy điếu thuốc trên tay Ny Ny, hút một hơi thật sâu, để cho nicotine xua tan cơn buồn ngủ trong đầu cậu, lúc sau đem điếu thuốc còn lại trả về.

Vị Phồn phát hiện đầu điếu thuốc dính son môi của Ny Ny, mũi cũng ngửi được mùi son môi. Cậu đưa tay lên môi mình lau lau, phát giác lúc này khi hút thuốc, để son môi của Ny Ny dính vào môi mình.

Ngồi bên cạnh Ny Ny cậu thở một hơi, hỏi: “Hôm nay nghĩ sao lại muốn đến?”

“Từ người khách nào đó phong phanh nghe được, nói lần này là muốn giúp Thiệu Nhạc xem mắt, suy nghĩ một chút vẫn là nên đến.” Ny Ny bên hút thuốc bên nói.

“Nghe thấy người ta xem mắt thì chạy đến, chị như vậy thực có lỗi với ông chồng chị nha!” Vị Phồn trêu ghẹo nói.

“Em nói bây bạ gì đấy, chị chỉ là sợ thằng gốc này bị khi dễ.”

“Bị khi dễ?” Vị Phồn cảm thấy bản thân nghe được một truyện cười hiếm thấy. “Kính nhờ, đáng vẻ anh ta hung ác như vậy, ai dám khi dễ anh ta.”

“Chi mới phải van em một chút đấy, cùng cậu ấy sống chung cũng đã gần một tháng, sao em còn không tìm hiểu cậu ấy.” Ny Ny hút vài hơi lại nói: “Tính tình của A Nhạc cùng bề ngoài căn bản là hai việc khác nhau.”

“Em phải tìm hiểu cái gì?” Vị Phồn gãi đầu.

“Tính cách A Nhạc vốn tốt lắm rất hiền lành. Tụi chị học trung học, lúc cậu ấy còn có thể đi lại, thấy ven đường có cụ già muốn qua đường, cậu ấy sẽ chủ động đi dắt bọn họ qua đường.” Ny Ny vừa hút thuốc vừa nói.

Vị Phồn ngẩn ngơ. “Cụ già sẽ bị mặt anh ta dọa đi!”

Ny Ny phụt một tiếng cười lên. “Đúng vậy.” Anh còn nói tiếp: “A Nhạc chính là một người đáng yêu như vậy đấy, cậu ấy đối với tất cả bạn học đều rất tốt, vừa hợp mặt giúp tụi chị làm bài tập, lại vừa mời tụi chị ăn gì đó, dù sao thì hết thấy những gì cậu nghĩ đến được, cậu ấy gần như đều sẽ làm.”

“Em vẫn cảm thấy hai chữ ‘đáng yêu’ này dùng ở trên người anh ta, từ này cùng khuôn mặt kia, thật sự cách xa nhau nhiều lắm, căn bản không thể làm người ta ghép nối lại được.” Vị Phồn mãnh liệt lắc đầu.

“Cậu ấy thật sự rất tốt, bằng không chị cũng đã không làm bạn với cậu ấy nhiều năm như vậy. Những bạn học trước đây đã sớm cắt đứt liên lạc, cũng chỉ có A Nhạc còn liên lạc.”

Lúc Ny Ny nói chuyện Vị Phồn mặc dù không cho là đúng, vẫn cứ cố gắng nghe.

“Nếu không phải lần tai nạn xe kia biến động cuộc sống của cậu ấy thì hiện tại em nhìn thấy cậu ấy, cũng sẽ giống như chị trước đây nhìn thấy cậu ấy. Hiện tại cậu ấy có chút thay đổi, nói chuyện không còn ôn hòa giống trước kia, tâm cậu ấy bởi vì tổn thương mà dần dần khép kín, cho nên mới có thể bất cần nhân tình như vậy, không thích kẻ cận người.” Ny Ny nói:

“Kỳ thật thêm một thời gian nữa, cậu ấy có thể tiếp nhận em. Bản tính A Nhạc lương thiện như vậy, chỉ cần em mọi chuyện đều thuận theo cậu ấy, cậu ấy sẽ không đối tệ với em.”

Để em trai cùng Thiệu Nhạc có thể bình yên chung sống, Ny Ny tận tình nói lời khuyên bảo.

“Chị có biết, người chỉ cần nội tâm móp méo, thì ngay cả chị rót một chén nước cho anh ta uống, anh ta cũng sẽ tưởng là chị bỏ thạch tín muốn độc chết anh ta.” Nhớ tới thái độ của Thiệu Nhạc lúc này đối mình, Vị Phồn vẫn khó tránh khỏi niềm vui cười.

“Không nghiêm trọng vậy chứ!” Ny Ny cười cười.

“Được rồi, được rồi, những gì chị nói em sẽ tiếp thu. Ba giờ rưỡi, chị phải đi thì đi trước đi, còn lại em thu dọn là được rồi.”

“Vậy chị đi trước, bye bye.” Ny Ny đem mẫu thuốc đưa cho Vị Phồn, phát phát tay với cậu nói tạm biệt, mang theo tâm tình vui sướng rời đi.

Sau khi Ny Ny đi rồi, Vị Phồn đem mẫu thuốc ném vào trong ly rượu vang đỏ, đuổi người, tiếp theo đem căn phòng dọn dẹp qua loa một chút.

Thiệu Nhạc trong lúc mơ ngủ giật mình, cánh tay dè lên điều khiển từ xa của giường đặt tại bên cạnh, đem cái nệm cao cấp do Đức sản xuất bíp bíp hai tiếng sau đó từ từ rung động, ngay cả tính năng viễn hồng ngoại tuyến2 cũng được mở.

Vị Phồn phát hiện tình hình xảy ra vội vàng dừng động tác thu dọn bàn lại, không nghĩ nhiều liền sải bước tới giường, đưa tay kéo Thiệu Nhạc đang dè lên điều khiển từ xa ra.

Sau khi tắt rung động cùng tính năng viễn hồng ngoại tuyến, cậu tò mò nhìn điều khiển từ xa một chút. Thì ra cái nệm này còn có tính năng điều chỉnh góc độ nâng lên hạ xuống, thật sự rất thần kỳ, người có tiền không hổ là người có tiền, ngay cả cái giường ngủ cũng có thể cầu kỳ như vậy.

“Kính Chi....”

Phía dưới có thanh âm người phát ra, Vị Phồn liếc mắt, hoảng sợ, Thiệu Nhạc vốn đang ngủ không biết vì sao đột nhiên tỉnh lại, Thiệu Nhạc từ từ bò dậy, một tay chống đỡ để cho nửa thân trên rời khỏi mặt giường, dùng đôi mắt mộng lung mang theo cảm giác say kìa, si mê nhìn cậu.

“Thực..... Thực xin lỗi, Thiệu tiên sinh..... Tôi lập tức đi xuống.” Vị Phồn thiếu chút nữa bị Thiệu Nhạc hù chết. Cậu tưởng là Thiệu Nhạc ngủ say, mới trèo lên giường anh lấy điều khiển từ xa, không ngờ rằng Thiệu Nhạc vậy mà lại tỉnh dậy.

“Kính Chi....”

Thiệu Nhạc miệng niệm tên người, đem Vị Phồn vốn định xuống giường một phen kéo vào lòng, thậm chí còn đem đầu vùi tại cổ Vị Phồn, ngửi thật sâu mùi hương nơi tóc sau tai cậu.

Vị Phồn nháy mắt nổi hết da gà, cậu nghe thấy Thiệu Nhạc đang gọi tên của Ny Ny, vội vàng nói: “Thiệu tiên sinh, anh tôi đã về rồi, ngài ôm sai người.”

Thiệu Nhạc khẳng định là uống rượu quá liều đại não phá hư, mới có thể ngộ nhận cậu thành Ny Ny. Tuy rằng cậu và Ny Ny cùng một lão mẹ sinh, lớn lên vốn thập phần giống nhau, nhưng mà hiện tại một người là nam, một người là nữ, hai người căn bản sớm một trời một vực.

“Kính Chi cậu đừng đi..... ở lại được không.....” Thiệu Nhạc giọng điệu dịu dàng, thanh âm trực tiếp thổi vào trong lỗ tai Vị Phồn.

Hơi thở nóng ẩm kia đích thực làm cho Vị Phồn rung mình một cái. “Lỗ tai của tôi thực miễn cảm, ngài làm ơn đừng ngay cạnh tai tôi thổi khí!” Cậu không thích nhất người ta chạm vào lỗ tai cậu.

“Vậy tôi không nói gì cả..... Cậu ở lại.....”

Cho tới bây giờ Vị Phồn chưa từng nghe qua Thiệu Nhạc dùng loại thanh âm này nói chuyện. Ngôn ngữ của anh mang theo ngọt ngào, hai tay cố chấp mà thật cẩn thận giữ lấy mình, tựa như đang kiểm chế lực đạo sợ làm hư thứ gì đó yêu dấu.

Vị Phồn biết Thiệu Nhạc tưởng cậu là Ny Ny, tình cảm như vậy, Thiệu Nhạc chỉ biết dùng trên người Ny Ny.

Nhưng mà bị Thiệu Nhạc từ phía sau ôm lấy, hai tay lại bị khống chế, Vị Phồn căn bản không tìm được chút lực nào để có thể dùng, không thể từ trong lòng Thiệu Nhạc giãy ra. Cậu vùng vẫy hai cái, đối tình huống hiện tại có chút tức giận.

Một tay còn rảnh của Thiệu Nhạc, chậm rãi cởi dây lưng quần Vị Phồn ra, trượt vào trong quần lót, cầm phần thân đang mềm rũ giữa hai chân Vị Phồn.

Vị Phồn hít sâu một hơi, nơi mẫn cảm đột nhiên bị cầm lấy, tay Thiệu Nhạc bắt đầu cao thấp di động, vỗ về chơi đùa vùng mẫn cảm dưới quần lót. Vị Phồn từ thất lưng như nhũn ra, cả đan điều vô lực, cậu liều mạng muốn rời khỏi lòng Thiệu Nhạc, lại bị cầm càng chặt, loại cảm giác cả người tựa hồ như bị dụi vào trong lòng đối phương, nơi thân thể cùng thân thể tiếp xúc ngay cả một khe hở cũng không có.

“Hỗn trưởng Thiệu Nhạc, anh lắm đối tượng rồi!” Không thể chịu đựng được loại đối đãi này, Vị Phồn gấp khuỷu tay mãnh lực đánh về sau, nào biết mới nảy bản thân cũng uống nhiều ít rượu, hiện tại cả người mềm nhũn nằm úp sấp không hề có khí lực gì cả.

Thiệu Nhạc bị đánh chỉ khe khẽ rên lên, tiếp theo tăng nhanh động tác trong tay mình, âm hưởng có hơi dâm mỹ vang lên trong phòng.

Từ trước đến nay Vị Phồn chưa từng bị người khác đối xử như vậy thiếu chút nữa điên lên. Trước đây cậu chỉ giúp tiểu tình nhân của mình làm vậy, còn chưa có trải nghiệm qua bị nam nhân khác cầm, sau khi cùng đối tượng trước đây chia tay đã nửa năm không có tiếp xúc với cơ thể ấm nóng của người khác, dục vọng kiềm nén hồi lâu bị đụng chạm như vậy, tuy rằng chỉ là một nam nhân xa lạ, nhưng khoái cảm thành thật từ giữa đùi truyền về đại não, khiến cậu cả người phát run lên.

“Mẹ nó..... Thiệu Nhạc.....” Vị Phồn nghiêng răng nghiêng lợi hét lên, thanh âm lại mang theo điểm thờ dốt kịch động dục vọng. Cậu cố sức muốn vặn bung tay Thiệu Nhạc ra, lại phát hiện làm thế nào đều vô ích.

Vị Phồn biết người này say rượu hồ đồ ngộ nhận cậu thành một người khác, cậu dùng tất cả khí lực còn sót lại chống cự, nhưng Thiệu Nhạc ngày thường trượt xe lăn lực cánh tay tôi luyện ra cũng không phải đùa, mặc cậu lôi kéo thế nào, chính là vô phương giãy ra.

Vị Phồn lấy gót chân dùng sức đá vào xương ống chân của Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc đau hơi nhíu mày lại, cong chân khóa gấp giữa hai chân của Vị Phồn, khiến cậu không có chỗ có thể sử lực.

Thiệu Nhạc hôn sau gáy của Vị Phồn, dùng sức mút hòa cùng cắn nghiêng. Theo đó đầu lưỡi liếm liếm nhiều động vành tai, đem đầu lưỡi vói vào trong lỗ tai của cậu.

A Vị Phồn rung mình một cái.

Lỗ tai là nơi mẫn cảm nhất của cậu, bị Thiệu Nhạc chơi đùa như vậy, nửa thân dưới của Vị Phồn lập tức cứng lên.

Vị Phồn đã xấu hổ lại phần nộ, cả khuôn mặt đều phồng đỏ. Cho tới bây giờ cậu chưa từng nghĩ tới bản thân lại để một người đàn ông làm cho tới cứng lên, hơn nữa người đàn ông này còn gắt gao áp chế cậu, khiến cậu hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Nhưng cậu không thích cảm giác như vậy, từ trước đến nay đều chỉ có cậu đùa người ta, không có ai đối xử với cậu như vậy. Khoái cảm xa lạ nhưng thân thuộc quá nhiều đến đầu cậu loạn như hồ, cảm giác cả người bị ôm thật cẩn thận rồi lại không để cho giãy ra khiến cậu thập phần không thoải mái.

“Buông tôi ra, đừng sờ soạng nữa.” Vị Phồn nửa điểm cũng không muốn bị Thiệu Nhạc đối xử như vậy, thân thể lại cứ tự nhiên nổi lên phản ứng mãnh liệt, điều này khiến cậu khua mặt vô cùng.

Tay Thiệu Nhạc nắm thành quyền không ngừng ma sát phần thân của Vị Phồn, anh cảm giác thứ trong tay mình dần dần bành trướng, động tác trên chộc của bản thân càng thêm mạnh.

Từ chậm rãi vuốt ve phía trước, đùa giỡn hai túi nang, tiếp theo đảo một vòng phía trước, du di tại hậu môn cùng âm nang phía sau nơi da thịt mẫn cảm, dùng sức chơi đùa đủ để đối phương trong lòng cảm thụ

được.

Tiếp theo hứng lấy điểm điểm tích tích chất lỏng ướt át không ngừng tiết ra ngay trước, làm dính ướt ngón trở của mình, rồi sau đó trực tiếp sáp nhập vào huyết khẩu nơi móng đối phương.

“Thiệu Nhạc..... Tôi không phải Kính Chi..... Tôi không phải.....” Vị Phồn hít sâu một hơi, dọa ra một thân mồ hôi lạnh, giọng nói đều run rẩy cả lên. “Thiệu Nhạc..... Thiệu Nhạc..... Anh lắm người rồi.....” Cậu hoàn toàn không dám nghĩ đến hiện tại Thiệu Nhạc đang làm gì, thế nhưng hình dạng ngón tay vùi sâu trong cơ thể rõ ràng như vậy, khiến cậu tưởng bỏ qua cũng làm không được.

Thiệu Nhạc kiên nhẫn tìm kiếm tuyến tiền liệt của đối phương, sau đó không ngừng chăm chỉ tạo áp lực mạnh cùng ấn tìm một điểm kia.

“Kháo..... Hồn đản..... Buông.....” Vị Phồn nhanh nhắm chặt mắt cắn răng, cả người cứng đờ. Nơi từ trước đến nay chưa từng bị đụng qua truyền đến cảm giác vô phương hình dung, thất lự giống như muốn hòa tan di chuyển một chút cũng thấy khó khăn, chỉ có thể mặc cho Thiệu Nhạc tùy ý đùa nghịch thân thể cậu.

Đầu lưỡi Thiệu Nhạc thâm nhập chọc vào trong lỗ tai cậu.

“A.....” Một tiếng rên rỉ ngắn ngủi thốt ra, sau khi phát giác tái mở miệng chỉ lại kêu ra thanh âm như vậy, Vị Phồn cắn chặt môi, không thêm nói nữa.

Còn còn tồn lưu trong não vang lên ong ong, Vị Phồn cấp bách hít thở, trong lòng không ngừng mắng người đang khống chế cậu. Hồn trưởng vương bát đản, vì sao còn không buông ra, đã biến thành như vậy còn chưa đủ sao? Ngực Vị Phồn phập phồng kịch liệt, loại khoái cả xa lạ mà Thiệu Nhạc mang đến này quá mức kịch liệt cũng quá mức khủng bố, khiến cậu hoàn toàn vô pháp chống đỡ.

Hai người kẻ sát, thân thể Thiệu Nhạc cũng dần dần có phản ứng.

Vị Phồn cảm giác tựa hồ lại có thứ gì đó cứng cứng đè vào mình, đợi lúc cậu phát hiện ra, toàn thân đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Lúc này cậu bắt đầu suy nghĩ cứ tiếp tục thế này sẽ có hậu quả nghiêm trọng gì. Đời này cậu đều là làm người đằm, cho tới giờ cũng không bị đằm qua. Cái này cũng không phải đùa, cậu chết cũng không muốn bị người ta thương.

Vị Phồn sử xuất sức lực còn sót lại, liều mạng giãy dụa. Nhưng vẫn không địch lại sức mạnh của Thiệu Nhạc.

Ngay trong thời khắc bi thảm này, tay cậu lại không cẩn thận đụng phải điều khiển từ xa của giường, tiếng điều khiển từ xa bíp bíp, cả cái giường bắt đầu từ từ rung động.

Ngón tay Thiệu Nhạc mượn rung động của nệm truyền vào trong cơ thể Vị Phồn. Tuyến tiền liệt yếu ớt dễ kích thích đã bị áp cùng với rung động hai tầng công kích.

Ngay lúc này Thiệu Nhạc lại tăng thêm một ngón tay, hai ngón tay cùng ở trong cơ thể Vị Phồn vỗ về chơi đùa, rung động phối hợp cùng vật thể hình trụ, liền giống như gậy massage chạy bằng điện, khiến cho khoái cảm không ngừng ở trong cơ thể Vị Phồn khuấy đảo.

Thiệu Nhạc lúc này lại chuyển về vành tai của Vị Phồn, dịu dàng liếm mút đùa giỡn.

Cuối cùng Vị Phồn duy trì không được, cậu đem đầu vùi vào gối rầu rĩ rống lên một tiếng, phần thân ngay phía trước bắn ra một lượng lớn chất lỏng nồng sệt, huyết khẩu chật hẹp giữa móng cũng theo cao trào áp đến mà không ngừng dùng sức co lại, đem ngón tay của Thiệu Nhạc gắt gao kẹp lấy không buông.

Phát giác đối phương đã phát tiết, vì thế Thiệu Nhạc từ từ rút ra ngón tay của mình.

Vị Phồn thở hổn hển không thể nhúc nhích nằm trên giường, cậu bị làm đến hơn cả mệt, chưa từng có lần nào giống như lúc này đây, tưởng rằng bản thân sắp đứt hơi.

Phát giác Thiệu Nhạc buông lỏng tay, Vị Phồn cố nén đi hư nhược không ổn khi cao trào, chân run rẩy từ trên giường bò dậy hung hăng nói: “Hồn đản..... Hồn đản..... Hồn đản.....” Đại não của cậu giống như nổi

hồ đặc cái gì cũng không nghĩ được, hỗn loạn nóng rực lại vừa loạn thất bát tao, chỉ nghĩ phải nhanh chóng rời khỏi nơi khủng bố này.

“Hỗn đản..... Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh..... Anh cứ đợi đấy.....” Vị Phồn tức giận nói, giọng nói cũng yếu ớt bối rối.

Thiệu Nhạc phát hiện người trong lòng muốn rời đi, một phen kéo cậu lại.

Vị Phồn một quyền đâm qua phía hàm dưới của Thiệu Nhạc, đầu Thiệu Nhạc bị đánh lệch qua một chút, nhưng không chút phật lòng bắt lấy tay Vị Phồn giữ yên ở phía trên.

Thiệu Nhạc dịu dàng hôn lên khóe miệng của Vị Phồn, đem đầu lưỡi thâm nhập trong miệng cậu, tiếp xúc với đầu lưỡi của cậu.

Vị Phồn còn đang thở dốc đột nhiên cảm giác hai chân của mình bị tách ra, nơi thẳng cứng nóng rực của Thiệu Nhạc đột ngột chen tiến vào, hoàn toàn không để ý cậu có thể hay không dung nạp được, cường ngạnh đâm vào.

Đau đớn kịch liệt khiến cho trước mắt Vị Phồn trống rỗng, cắn răng mím chặt môi, nơi giữa hai mông truyền đến cảm giác bị xé rách, thế nhưng Thiệu Nhạc lại đột nhiên đẩy mạnh tiến vào.

Sau đó Thiệu Nhạc ngừng động tác, anh căn bản là không phát tiết nhưng lại vẫn lộ ra biểu tình cảm thấy mỹ mãn, ôm lấy Vị Phồn, cứ như vậy nhắm mắt lại vui sướng trong cơ thể Vị Phồn, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Vị Phồn mồ hôi lạnh càng không ngừng chảy, đại não vốn đang say rượu cũng vì cơn đau nhức này mà hoàn toàn thanh tỉnh.

Sắc mặt cậu trắng bệch, không dám hành động thiếu suy nghĩ, Thiệu Nhạc còn đang ở trong cơ thể cậu, cái loại cảm giác nóng rực lấp đầy khác thường này khiến cả người cậu cơ hồ muốn ngất đi.

Cậu ở trên giường Thiệu Nhạc nhẩn nại một hồi lâu, rất sợ Thiệu Nhạc sẽ tỉnh lại tiếp tục động tác tiếp sau. Cho đến lúc cậu xác định Thiệu Nhạc đã hoàn toàn ngủ say, mới nín thở đem cánh tay Thiệu Nhạc vận bung ra, run rẩy từ từ xé dịch cái mông của mình để cho bộ phận vui bên trong của Thiệu Nhạc rời khỏi cậu.

Tiếp theo, cậu cố gắng bò xuống giường, bưng cái mông đau đến không xong chạy như tên về phòng của mình.

Nhanh chóng khóa cửa lại, Vị Phồn không ngừng phát ra mồ hôi lạnh. Cậu cảm giác có chút khác thường, có dòng nhiệt lưu nhầy dính xuôi theo đùi cậu chảy xuống. Sau khi nhìn thấy, Vị Phồn tức giận đến phát run, đó là lượng lớn hỗn hợp máu cùng troc bạch.

Nhưng mà loại cảm giác kích tình này vẫn lưu lại trong thân thể Vị Phồn, cho dù gấp phải đối đãi bất kham như vậy, phần thân của cậu lại vẫn trình ra trạng thái bán cương, không có một chút dấu hiệu sẽ rũ xuống.

Rõ ràng không phải là phía bị động, mặc danh kỳ diệu bị một người đàn ông cắm vào còn có cảm giác. Còn có Thiệu Nhạc kia, cư nhiên không để ý đến phản kháng của cậu, dám mạnh hơn cậu.

A a a a a Hỗn trưởng Thiệu Nhạc

Sâu trong nội tâm không ngừng khóc thét, ôm đầu, Vị Phồn ở trong phòng kêu gào.

Thế giao: quan hệ nhiều đời. Viễn hồng ngoại tuyến: tia hồng ngoại dựa theo bước sóng chia làm cận, trung, viễn.

6. Quyển 1 - Chương 6

Bởi vì tối hôm trước uống đến say mềm, hôm nay Thiệu Nhạc ngủ suốt tỉnh dậy rất muộn.

Ban đêm anh đã mơ một giấc mơ thật dài thật dài, trong mộng người mình thích kia vẫn cứ rúc trong lòng mình không hề rời đi, Thiệu Nhạc nhìn hai tay của mình, xúc cảm da thịt kia giờ phút này cơ hồ còn có thể cảm giác được.

Say rượu cùng đau đớn khó chịu cường liệt, cũng là nguyên nhân mà giấc mơ tốt đẹp này chậm rãi ung dung diễn ra.

Nhìn đồng hồ báo thức nhỏ ở đầu giường, đã hơn mười giờ, Thiệu Nhạc nghi hoặc hôm nay Vị Phồn sao lại không dùng bộ đàm gọi anh rời giường ăn cơm.

Là do mình ngủ rất trầm không có nghe thấy sao? Hay là Vị Phồn biết một đêm tiệc tùng kia khiến người khác kiệt sức, cho nên không làm phiền anh?

Sau khi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu xong, Thiệu Nhạc tốn thời gian hai mươi phút thay xong quần áo ra khỏi cửa phòng.

Tiểu Hỉ đã rời giường, cậu cầm vệt con báo bối của mình trong đại sảnh đã thu dọn ngăn nắp đi qua đi lại, vô cùng nhàm chán.

Thiệu Nhạc trượt về phía Tiểu Hỉ, hỏi: “Sao chỉ có một mình em? Ăn cơm chưa?”

Tiểu Hỉ lắc lắc đầu.

“Anh quái thú đâu? Anh ấy không ở cùng em?” Thiệu Nhạc cảm thấy nghi ngờ.

Bình thường Vị Phồn là người dậy sớm nhất nhà này, ngày trước bọn họ xuống đến trước phòng khách, đêm trước có lộn xộn cũng đã được thu dọn xong xuôi, trong phòng ăn cũng bày đầy đồ ăn sẵn sàng cho bọn họ dùng. Nhưng hôm nay lại có chút khác thường, thời gian cũng đã trễ thế này, Vị Phồn cư nhiên còn chưa xuất hiện.

“Anh quái thú, đang ngủ.” Tiểu Hỉ chấp hai tay lại để tại bên má, nghiêng cổ bày ra tư thế ngủ.

Thiệu Nhạc nghi hoặc nhìn về phía lầu hai, ở góc độ này không thể nhìn thấy cửa phòng của Vị Phồn, anh chỉ là buồn bực ngày thường Vị Phồn làm việc rất coi trọng trách nhiệm, hôm nay sao lại đột ngột thay đổi?

Là vì chuyện tối hôm qua tại đại sảnh, Vị Phồn mở miệng thay anh lên tiếng lại bị anh rống ngược lại sao?

Có phải vì tiếng mắng giận dữ kia của mình làm cho Vị Phồn cảm giác khó chịu hay không?

Thiệu Nhạc không thể không lo lắng chuyện này.

Bình thường nếu như Vị Phồn ở trong nhà làm xằng làm bậy, gây rối, hay đùa giỡn, anh có trách cứ như thế nào đi nữa, Vị Phồn cũng sẽ nhịn xuống. Nhưng tối hôm qua nhìn ra được là Vị Phồn thật sự lo lắng cho mình nên mới chạy xuống, mà anh cư nhiên còn đối xử với Vị Phồn như vậy, có lẽ Vị Phồn thật sự vì vậy mà tổn thương.

Trước kia lúc Hoan Hoan ở nhà đã thường nhắc nhở anh, anh không thể tùy tiện trù người, trù người sẽ thực khủng bố, càng không thể tùy tiện mắng người, bởi vì các người hầu chỉ cần bị anh mắng vài lần, cũng sẽ không dám đến làm nữa.

Tòa nhà này lớn như vậy, trước kia lão quản gia cũng từng mời vài người hầu tới, nhưng những người này đều làm chưa tới ba ngày thì vội vàng chào từ giả, Hoan Hoan nói, những người đó đều bị anh dọa chạy mất.

Bởi vậy trong khoảng thời gian chờ Vị Phồn xuống lầu, Thiệu Nhạc suy nghĩ bản thân có nghiêm khắc thái quá với Vị Phồn hay không.

Nói thế nào đi nữa Vị Phồn cũng là em trai của Kính Chi, tuy rằng tới đây mang tính chất là làm việc, nhưng chung quy cũng là Kính Chi mở miệng nhờ anh chiếu cố. Song vì chưa từng tiếp xúc qua với loại người như Vị Phồn, cảm giác cậu nói chuyện rất không đứng đắn, tính cách lại càng thiếu chín chắn, nửa điểm kinh nghiệm xã hội cũng không có.

Ngay từ đầu ấn tượng đã không tốt, khiến anh cho tới bây giờ chưa từng cho Vị Phồn về mặt dễ nhìn, Vị Phồn có thể dưới lời nói lạnh nhạt của anh nhẫn nại làm hết một tháng, đã đáng khen ngợi.

Thiệu Nhạc nhẫn nại chịu đựng chờ dưới lầu, muốn xem chừng nào thì Vị Phồn mới chịu xuống lầu.

Nhưng qua hồi lâu, Vị Phồn vẫn không có một chút động tĩnh.

Tình huống này khiến Thiệu Nhạc bắt đầu cảm thấy có chút không hợp lý, anh lo lắng suy nghĩ, Vị Phồn sẽ không phải là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ? Nếu không người coi trọng trách nhiệm như vậy, không lý nào đã đến giờ cũng không xuất hiện.

Đi đến phòng bếp tùy tiện trộn chút bột ngũ cốc với sữa, giúp Tiểu Hỉ lấp đầy bụng trước đã. Thiệu Nhạc đi lên lầu hai về phía cửa phòng Vị Phồn, dừng lại suy nghĩ vài phút, cuối cùng vẫn gõ cửa.

Vừa gõ cửa một cái, trong phòng Vị Phồn liền truyền ra một tiếng vang vô cùng lớn, dường như là tiếng người từ trên giường ngã xuống mặt đất.

“Vị Phồn.” Thiệu Nhạc lại gõ cửa một lần nữa. “Rất cực cậu đang làm gì vậy? Vì sao không xuống lầu cũng không lên tiếng, trốn trong phòng làm gì?” Thiệu Nhạc lo lắng trong lòng, nhưng tiếc rằng vừa mở miệng, giọng nói thâm trầm hùng hồn trời sanh kia lại khiến cho một tiếng quan tâm đột nhiên trở thành chất vấn.

“Anh tránh ra, cách tôi càng xa càng tốt. Đừng tưởng anh bộ dáng giống xã hội đen tôi sẽ sợ anh, tôi cảnh cáo anh không được tới gần phòng tôi nửa bước, bằng không tôi sẽ không khách khí với anh đâu!” Vị Phồn ở trong phòng kích động rống lên, giọng của cậu khàn khàn, giống như tiếng cái chày bị hỏng.

“Cậu đang nói gì đấy?” Thiệu Nhạc không hiểu gì cả, căn bản đã không hiểu vì sao Vị Phồn lại phát cáu lớn như vậy.

“Tôi nói gì trong lòng anh tự hiểu!” Vị Phồn vẫn rống.

Thiệu Nhạc vặn khóa mở cửa đi vào, phát giác Vị Phồn đang mặc áo khoác dày của mùa đông, ôm lấy va li hành lý của cậu rút trên giường sắc mặt trắng bệch.

Vị Phồn vừa phát giác Thiệu Nhạc tiến vào, cả người từ trên giường nhảy dựng lên. Vơ lấy va li vội vã lui về phía sau.

“Tránh ra, không được lại đây! Tôi đã muốn đi, anh làm gì còn không chịu buông tha cho tôi!” Trên mặt Vị Phồn ngay cả nửa điểm huyết sắc cũng không có, nôn nóng hoảng loạn.

“Công việc này cậu không muốn làm sao?” Thiệu Nhạc cảm giác buồn bực. Phản ứng của Vị Phồn thật sự thái quá, trước kia dù có nhiều vất vả, cậu cũng chưa từng nói muốn thôi việc, chẳng lẽ câu tối qua anh mắng cậu thật sự ảnh hưởng đến cậu lớn như vậy sao?

“Đúng vậy, tôi mặc kệ! Anh nhanh chóng đưa tiền lương cho tôi, từ nay về sau chúng ta cả đời này không qua lại với nhau, vĩnh viễn cũng đừng gặp mặt nhau nữa.” Vị Phồn càng không ngừng lui về phía sau, một mực thối lui rồi thối lui, một chút cũng không muốn đứng gần Thiệu Nhạc quá mức.

Chuyện tối hôm qua chính là ác mộng của cậu, từ lúc cậu mở cửa bước chân vào giới gay tới nay, luôn luôn chỉ có cậu giúp tiểu xử nam khai bao, dạy bọn họ thể nghiệm vui sướng được đàn ông tiến vào, nhưng không ngờ đêm qua lại đột nhiên đảo ngược, không chỉ bị Thiệu Nhạc xem như 0 sử dụng, thậm chí còn vì vuốt ve của Thiệu Nhạc mà đạt cao trào.

Chuyện đêm qua, quả thực là sỉ nhục lớn nhất đời này của cậu.

“Rất cực cậu làm sao vậy?” Thiệu Nhạc nói: “Nếu là vì chuyện tối hôm qua, cậu tất phải biết..... Tôi làm như vậy cũng không sai. Cậu hãy nghĩ cho tình cảnh của tôi.”

Dù sao khách khứa tối hôm qua cũng là Thiệu gia mời tới, thân phận lúc đó của Vị Phồn là đại diện của Thiệu gia, tuyệt đối không thể làm ra loại phát ngôn thất lễ kia. Bằng không nếu như bị thổi phồng lên, ở trong giới xã giao không biết sẽ bị bình luận thành thế nào. Huống hồ thân phận những người đó đều là đặc biệt, đặc tội bọn họ, tuyệt đối bất lợi với Vị Phồn.

“Anh không sai?” Tiếng Vị Phồn ngân cao tám độ. “Đem cái thứ kia của anh sáp vào, hại mộng tôi giống như suối phun vậy chảy một đồng máu, không sai, chẳng lẽ là tôi sai?”

“Ồ?” Nghe được lời kinh người Vị Phồn thốt ra, Thiệu Nhạc mở to hai mắt nhìn.

“Tôi.....” Vị Phồn còn muốn nói tiếp, nào ngờ đột nhiên giẫm chân lên một khoảng không, cả người cậu ngã xuống đường đi giữa giường và tường, đầu bị đập mạnh vào cái tủ nhỏ cạnh giường, va li hành lý từ trong lòng cậu rơi ra, lăn vài vòng trên nền đất cứng.

Một trận đau nhức mãnh liệt kéo tới, làm Vị Phồn chưa kịp thóa mạ tên Thiệu Nhạc uống rượu loạn tính này một chút, cứ như vậy hai mắt trợn trắng bất tỉnh tại chỗ.

Thiệu Nhạc cả người đại ra tại chỗ, không thể quyết định mình là nên nâng dậy Vị Phồn ngã thê thảm kia trước, hay là cố gắng ngấm lại tối hôm qua sau khi uống rượu xong đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Anh nhìn Vị Phồn hai mắt trợn trắng miệng còn sùi bọt mép, nhìn vành tai cùng cổ của Vị Phồn có nhiều hôn ngân cùng dấu răng vừa hồng vừa tím.

Đột nhiên, ký ức tối qua sau khi uống say đánh mất, từng giọt từng giọt chậm rãi chảy ngược về trong đại não của anh, ký ức cũng dùng phương thức phát lại đoạn ngắn mơ hồ giấu diếm không rõ.

Anh nhớ lại cảnh trong mơ tối qua của mình.

Thì ra kia cũng không phải là nằm mộng, là trăm phần trăm chân thật.

Mà người anh ôm cũng không phải là Kính Chi, mà là người trước mắt này.

“Ông trời của tôi a....”

Chấn động bất ngờ xảy ra khiến Thiệu Nhạc không biết nên phản ứng thế nào. Anh kinh ngạc đến không thể khép miệng lại, lảng lảng nhìn Vị Phồn bất tỉnh đằng kia, trong lúc nhất thời chỉ có thể lưu lại căn phòng nhỏ này, vô phương hoạt động.

“Sao có thể như vậy....”

Anh chống đỡ huyết thái dương bắt đầu phát đau, cũng muốn giống như Vị Phồn bất tỉnh cho rồi, như vậy ít nhất còn có thể tạm thời trốn tránh vấn đề khó giải quyết này, hiện tại anh thật sự cảm thấy vô cùng lúng túng.

Vậy nên ăn nói thế nào với Kính Chi? Vị Phồn chính là em trai duy nhất của Kính Chi.

Kính Chi sau khi biết chuyện này sẽ đối xử với anh thế nào? Điểm ấy Thiệu Nhạc hoàn toàn không dám tưởng tượng quá tốt.

Lát sau, Thiệu Nhạc hít một hơi thật sâu, trượt xe lăn đến gần giường của Vị Phồn, tiếp theo tốn hơn nửa giờ dùng hết sức của chín trâu hai hổ, mới đem được Vị Phồn từ trong đường nhỏ giữa giường và tường từ từ kéo về trên giường.

Kéo cổ áo của Vị Phồn xuống, Thiệu Nhạc nhìn thấy ấn ký màu đỏ tràn lan cả cổ cùng đầu vai.

Anh khó khăn nhắm mắt lại, đối Vị Phồn càng thêm áy náy không thôi.

Sau khi bác sĩ đo nhiệt độ kiểm tra thân thể cho Vị Phồn đang hôn mê xong, phát hiện cậu sốt cao đến ba mươi chín độ rưỡi, vì thấy lập tức truyền nước biển cho cậu.

Bác sĩ không phát hiện vấn đề gì trên người Vị Phồn, vì thế rất mạnh dạn phỏng đoán, có lẽ người bệnh kinh hải quá độ, mới có thể bị dọa đến phát sốt.

Thiệu Nhạc nhờ các y tá giúp Vị Phồn đổi căn phòng lớn hơn một chút, nơi cậu đang ở hiện tại quá nhỏ, chỉ cần ba y tá, một bác sĩ, một ít thiết bị chữa bệnh chen vào, xe lăn của mình đã không đẩy vào được.

Nói vậy Vị Phồn sốt cao cũng là do mình gây nên, điểm trách nhiệm này Thiệu Nhạc trốn tránh không được, anh chỉ hy vọng Vị Phồn nhanh chóng tốt lên, anh mới có thể chính thức nói một tiếng xin lỗi với Vị Phồn.

Từ sau khi vì say rượu mà gây ra tai nạn xe, khiến hai chân này không thể đi lại được cho tới nay, anh rất hiếm khi uống rượu. Nhưng vì tối qua gặp lại Kính Chi sau vài tháng không tụ tập cùng nhau, nhất thời phấn chấn hí hửng uống mấy chai rượu, một chuyện nhỏ ngoài ý muốn như vậy, lại khiến anh một lần nữa bước chân vào một vực sâu vạn trượng.

Không dám nhìn Vị Phồn lần nữa, Thiệu Nhạc chọn quay về phòng sách.

Anh chọn mấy cuốn sách văn học tối nghĩa của Anh Quốc, cố gắng muốn làm bản thân bình tĩnh lại.

Người đem qua ôm cự nhiên là Vị Phồn.....

Lần nữa nghĩ về điều đó, ngực Thiệu Nhạc liền bị một thứ tình cảm không tên tắc nghẽn.

Một người cực kỳ giống Kính Chi, nhưng lại không phải là Kính Chi.....

Hít sâu một hơi, Vị Phồn mở hai mắt, cả người mồ hôi chảy ròng ròng.

Trong phòng chỉ có một cái đèn mỏng manh nơi đầu giường, cậu nằm trên một chiếc giường lớn xa hoa không thuộc về mình, bên giường móc một ống nước biển, nước biển trong ống xuôi theo ống tiêm chảy vào trong cơ thể cậu.

Thân thể phi thường nặng nề, nặng đến giống như có người đem bụng của cậu rạch ra, nhét vào đó mấy tấn chì rồi đem khâu nó lại vậy. Cậu thử nghĩ lật người dậy, nỗ lực rất lâu, mới miễn cưỡng làm thân thể ngồi dậy được.

Một đồng thanh âm ong ong quanh quẩn hỗn loạn trong não, cái gì cậu cũng không thể nghĩ được, ý niệm duy nhất tồn tại trong đầu, chính là nhanh chóng rời khỏi nơi đáng sợ này, trở lại cái ổ nhỏ rách nát của cậu.

Cho dù trong nhà nửa người cũng không có, còn cảm giác tịch mịch mà cậu ghét nhất kia cũng không sao, chỉ cần có thể tránh xa Thiệu Nhạc, hết thấy cậu đều có thể chịu được.

Rút ống tiêm truyền dịch trong mạch máu ra, Vị Phồn dùng hết sức lực toàn thân xuống giường. Nhưng chân vừa đạp lên sàn nhà chưa tới hai giây, hai đầu gối vì vô lực mà khụy xuống.

Cậu dùng tay vịn vào mép giường, lúc nhúc trên mặt đất lạnh như băng. Tiếp theo mượn cánh tay cùng sức lực toàn thân ngoẻo ngoẻo từ từ lật ra ngoài, vô cùng chậm chạp đi qua hành lang, đi đến cầu thang, nhìn một bậc lại một bậc thang cẩm thạch có độ cao thập phần khó khăn, sẽ phải bò xuống sao.

Đầu cậu sớm đã không thể nghĩ đến bất kỳ thứ gì, chỉ tồn tại duy nhất một ý niệm “Nơi này không phải là nơi người ở.”

Thiệu Nhạc ở trong phòng nghe có tiếng động, anh thò đầu ra phát hiện bóng dáng của Vị Phồn. Cũng đã ba giờ rưỡi khuya, Vị Phồn ở đầu cầu thang là muốn làm gì? Một đường bò ra ngoài sao?

Thiệu Nhạc không kịp ấn bộ đàm gọi y tá rời giường. Thân thể Vị Phồn suy yếu như vậy còn muốn miễn cưỡng xuống lầu thật sự rất nguy hiểm, vì thế anh mặc áo ngủ ngay cả áo khoác cũng chưa kịp khoác, đã vội vã trượt xe lăn ra ngoài hành lang, đứng ở trước mặt Vị Phồn.

“Cậu muốn lăn xuống lầu sao?” Thiệu Nhạc nói.

Vị Phồn vừa ngẩng đầu, phát giác khuôn mặt hung ác của Thiệu Nhạc cúi xuống, cơ hồ muốn dán trên mặt cậu. Cậu sợ tới mức xoay người, dựa sát về phía vách tường.

“Anh muốn làm gì?” Vị Phồn sắc mặt tái nhợt nói.

“Chuyện tối hôm đó, thành thật xin lỗi. Tôi uống nhiều rượu quá..... Không nghĩ tới lại đem cậu ngộ nhận thành..... anh trai cậu.....” Mấy ngày qua Thiệu Nhạc vẫn luôn suy nghĩ phải xin lỗi Vị Phồn như thế nào, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ suy yếu của Vị Phồn cùng gương mặt nhợt nhạt đến tái xanh của cậu, lời nói đã đến miệng lại vẫn cà lăm.

“Không biết uống rượu còn bắt chước người ta.....” Vị Phồn kích động nói, nhịn không được ho khan vài tiếng. Xong quát tiếp: “Chuyện thể này chỉ cần nói tiếng xin lỗi thì có thể bù đắp sao!” Từ trước đến nay cậu thể nhưng chưa từng nghĩ đến mình sẽ gặp phải chuyện như vậy, không chỉ mất hết tôn nghiêm, còn mất mặt đến cực điểm.

“Vây.....” Thiệu Nhạc khó xử suy nghĩ. “Cậu có thể đưa ra bất luận điều kiện gì, chỉ cần tôi có thể làm được, tuyệt đối sẽ làm.”

“Vây đổi lại mong anh để cho tôi酣 được hay không.....” Vị Phồn phẫn nộ nói.

“....” Mặt Thiệu Nhạc hết xanh rồi trắng, sau khi nghe xong yêu cầu của Vị Phồn, sắc mặt thê thảm so với Vị Phồn chẳng khác nhau là mấy.

“Làm không được còn tỏ vẻ kiêu ngạo cái gì....” Vị Phồn lại khụ hai tiếng “..... Tưởng rằng dùng tiền thì có thể giải quyết sao? Tôi nói cho anh hay, không phải chuyện gì cũng có thể tùy anh sắp xếp.”

Vị Phồn lúc suy yếu ngay cả rống người khác nửa phần mạnh mẽ hung tợn cũng không có, Thiệu Nhạc nhìn vào mắt, chỉ cảm thấy mình thật sự đã phạm phải một lỗi rất lớn, làm cho Vị Phồn chịu phải vũ nhục nặng nề, cũng liên đới làm hại cậu.

“Tôi rất có thành ý muốn giải quyết chuyện này.” Thiệu Nhạc hạ thật thấp thái độ, anh sâu sắc hiểu rằng tất cả đều là lỗi của mình. “Nếu cậu muốn liên lạc với Kính Chi tới đây xử lý cũng được, tôi sẽ giúp cậu gọi điện thoại cho cậu ấy.”

Phạm lỗi, chính là phạm lỗi. Có thêm nhiều lý do đi nữa cũng không đủ để nguy biện.

Thiệu Nhạc đã chuẩn bị tốt đương lúc Kính Chi biết chuyện này, tình bạn hơn mười năm của bọn họ cũng sẽ theo đó tan vỡ. Cho dù Kính Chi không bao giờ quan tâm tới anh nữa, thậm chí oán giận anh, đây cũng là việc phải làm.

Hiện tại anh chỉ hy vọng làm cho Vị Phồn dễ chịu hơn. Vô luận là dùng phương pháp nào.

Vị Phồn hoảng loạn nói: “Không được, tuyệt đối không thể nói cho anh tôi biết!”

Sau đó cậu lại ra vẻ hung tợn quăng ra lời nói nặng nề: “Chuyện thế này anh định để cho bao nhiêu người biết! Anh muốn dùng nó uy hiếp tôi sao? Hay là uy hiếp anh tôi? Tôi nói cho anh biết, đừng tưởng hiện tại tôi đứng không nổi thì không có cách đối phó anh, chỉ cần đợi tôi tốt hơn, anh cứ chờ đấy, tôi nhất định sẽ đem mặt anh đánh tới biến dạng, cho mẹ anh cũng nhìn không ra anh!”

“Cậu đứng lên đã, rồi tùy cậu thích đánh thế nào, thì đánh thế đó. Tôi sẽ không nói hai câu.” Thiệu Nhạc trả lời.

“Tâm thần!” Vị Phồn căn bản không hề tin Thiệu Nhạc sẽ thật sự làm như vậy.

“Tôi đổi chuyện xảy ra đêm đó, thật sự cảm thấy có lỗi. Nhưng chuyện cũng đã xảy ra, tôi không có khả năng thay đổi, chuyện duy nhất tôi có thể bù đắp cho cậu, chính là cậu có hy vọng chuyện gì, tôi cũng sẽ thành toàn cho cậu.” Thiệu Nhạc nói.

Vị Phồn cảm giác loại thái độ hạ thấp mình này của Thiệu Nhạc tuyệt đối là đang diễn trò. Anh ta nhất định là muốn thừa dịp sau khi cậu thả lỏng mình, sẽ tìm cơ hội đem mình giết trước chôn sau, dù sao đây cũng là trong chỗ thâm sơn đất trống nhiều như vậy, tùy tiện chôn một người ở chỗ nào đó, có thể mấy trăm năm sau cũng chưa chắc sẽ bị phát hiện.

Vị Phồn cảm giác bản thân lưu lại đây rất nguy hiểm, cậu cũng không muốn lại tin tưởng Thiệu Nhạc là người có bao nhiêu tốt.

Chỉ cần hôm nay có thể rời khỏi đây, rời xa tên Thiệu Nhạc kia, cậu cũng có thể lần nữa quay về ổ chó của mình, bình bình an an trôi qua những ngày tháng sau này của mình.

Vị Phồn đưa tay đặt lên bậc thang ở phía dưới, ra sức đem thân thể di chuyển về phía trước. Nhưng bởi vì sốt cao chưa khỏi hơn nửa nhiều ngày rồi cũng chưa ăn cơm, mới vừa rời từ trong phòng đi ra đã tiêu phí hơn nửa sức lực của cậu, lúc này cánh tay mới vươn ra chống đỡ chưa tới hai giây, đã mất hết sức lực nhuyền xuống.

Thân thể đang tiến lên không ngờ tới phản ứng bất thành linh, chưa kịp lui về phía sau. Vị Phồn trọng tâm không vững, liền ngã nhào về phía trước, cả người giống như quả cầu tuyết không ngừng lăn xuống phía lầu một.

Thiệu Nhạc chứng kiến tình cảnh của Vị Phồn, trong nháy mắt không chút suy nghĩ, đã vươn tay bắt lấy chân của Vị Phồn, nhưng mà lực rơi xuống kia thật sự quá lớn, cho dù cánh tay anh có sức như thế nào đi nữa cũng không giữ được trọng lượng của hai người.

Nửa người dưới của Thiệu Nhạc không thể sử dụng mất cân bằng, từ trên xe lăn ngã xuống, anh gắt gao giữ lấy Vị Phồn, hai người cứ như vậy vừa đập vừa đụng lẫn xuống lầu một.

Xe lăn trên lầu trượt về phía trước, cũng theo đó đó rớt xuống dưới.

Một tiếng lại một tiếng vang lớn truyền đến, Thiệu Nhạc còn chưa kịp hoàn hồn, xe lăn đã ngã nặng nề đập vào đầu của anh, khiến trước mắt anh trống rỗng, mất đi ý thức, hôn mê.

Vị Phồn ngã ở trên người Thiệu Nhạc, nhưng vị trí thấp hơn một tí, cực kỳ nguy hiểm chưa bị xe lăn đập trúng, chậm rãi bò dậy.

Cậu đem xe lăn dời khỏi đầu Thiệu Nhạc, hoảng loạn chưa bình phục khiến cậu không ngừng thở hổn hển.

Sau khi dời xe lăn đi, trên trán Thiệu Nhạc một đường vết thương bị xé rách kéo theo miếng thịt hồng phấn lộ ra ngoài, máu từ từ chảy ra, rồi sau đó máu càng chảy càng nhiều, càng chảy càng nhiều.....

Thiệu Nhạc nằm trong vũng máu, vẫn không mở mắt.

Vị Phồn quá mức khiếp sợ, ngây ngẩn cả người.

“Anh.....”

Trên hành lang lầu hai, truyền đến tiếng nói kinh ngạc mà run rẩy của Tiểu Hỉ.

Vị Phồn chậm chạp ngẩng đầu, chỉ thấy Tiểu Hỉ đứng ở đầu cầu thang nơi bọn họ ngã xuống, nghẹn ngào thút thít khóc hai cái, sau đó khóc rống lên.

“Anh, anh ơi, oa oa, anh chết mất!” Này máu không ngừng trào ra, Tiểu Hỉ cũng vì tiếng vang lớn mà chạy đến quan sát cả người sợ hãi.

“Ây da, đổ máu.”

Đột nhiên có thêm một giọng nói già nua xuất hiện bên tai Vị Phồn.

Vị Phồn quay đầu lại, nhìn thấy bên cạnh không biết lúc nào thì xuất hiện một cụ già thoát nhìn ước chừng sáu bảy mươi tuổi.

Cụ già mặc âu phục truyền thống, chải kiểu đầu âu phục bóng bóng loáng loáng, tất cả nếp nhăn trên làn da của gương mặt già nua đều rũ xuống, hai vành mắt của hốc mắt hảo thâm hảo thâm, còn mang vẻ mặt âm trầm.

Đột nhiên nhìn thấy gương mặt khủng bố này, Vị Phồn bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, không rõ ông lão này từ đâu chạy ra, xuất quỷ nhập thần ngay cả một tiếng động cũng không có.

Cụ già lấy một cái điện thoại di động mới lạ từ trong túi áo âu phục, sau đó nhấn phím cực nhanh.

“Cậu chủ xảy ra chuyện.” Cụ già sắc mặt âm trầm, phát ra giọng nói âm trầm, khiến người khác nghe thấy không nhận được mà răng nanh phát run. “Liên lạc bệnh viện, lập tức phái người qua đây đón đi.”

Vị Phồn đời này chưa từng thấy qua chiến trận lớn như vậy, càng chưa thấy qua người bị trọng thương không phải đi xe cứu thương, mà là một máy bay trực thăng từ trên không trung âm ầm đáp xuống, trực tiếp chở người bay thẳng đến bệnh viện.

Thiệu gia đột nhiên xuất hiện một đám bác sỹ y tá, nhanh chóng khâu lại miệng vết thương cho Thiệu Nhạc sau khi kiểm tra thương thế xong, phán là não bộ bị chấn động mạnh hôn mê.

Tiếp theo máy bay trực thăng từ dưới chân núi bay lên, đậu ở bãi cỏ rộng lớn sân trước, Thiệu Nhạc lập tức được băng-ca nâng ra chuyển lên trực thăng.

Vị Phồn này giờ vẫn theo bên cạnh cũng bị cụ già đẩy lên, cụ già thì ôm lấy Tiểu Hỉ đang khóc nháo không ngừng, theo sau lên trực thăng.

“Anh chết mất..... Ô ô..... chết mất.....” Tiểu Hỉ không ngừng òa khóc.

“Không đâu, còn chưa chết còn chưa chết.” Cụ già nói.

Vị Phồn vô lực tựa vào cabin, thuận theo chấn động của trục thăng khi bay mà ngã trái té phải đầu choáng váng muốn nôn ra.

Theo trục thăng đáp xuống sân bay của bệnh viện, Thiệu Nhạc được đẩy xuống, cụ già mang theo Tiểu Hỉ lại cùng cậu đi xuống. Tiểu Hỉ vẫn khóc, khóc đến đầu cậu cũng đau theo. Cậu không hiểu bản thân làm gì mà theo đến bệnh viện, cậu hiện tại thậm chí nghĩ nhanh chóng rời khỏi chỗ này về nhà.

Thiệu Nhạc làm rất nhiều kiểm tra, sau khi chụp CT não bộ cùng X-quang xong, cụ già cùng bác sỹ bàn bạc kỹ càng tỉ mỉ, cậu ngồi ở ghế dựa vào ngủ mê man vừa mới tỉnh lại, cuối cùng Thiệu Nhạc được chuyển qua phòng bệnh đơn, cậu cũng bị cụ già xua đi vào.

“Chăm sóc cậu chủ cho tốt, tôi mang cậu chủ nhỏ về trước.” Cụ già sâu kín nói, giọng điệu kia rất giống ngữ điệu kể chuyện cổ tích ma quỷ về Tư Mã Trung Nguyên mà Vị Phồn mới nghe qua trước đây, mặt đất âm u vù vù thổi qua thổi lại, trời thì lạnh như vậy, thực sự giống như bị đẩy lên Bắc Cực.

Vị Phồn không để ý tới ông già kia, sau khi ông già đi được nửa giờ rồi, cậu bối vì bệnh trong người mà thân thể rất khó chịu, tự mình chạy đi đăng ký để bác sỹ tiêm cho cậu một mũi thuốc hạ sốt cùng một bình nước biển lớn, sau đó ngồi chờ sức khỏe khôi phục một chút, lại nhìn Thiệu Nhạc đang ngủ thật sự sâu nhưng trên trán sưng một cục lớn.

“Đáng đời, đây là báo ứng của anh.” Vị Phồn xì một tiếng.

Thiệu Nhạc biến thành thế này cũng không có gì đáng thương, cậu không nên thông cảm anh.

Nhưng mà ngay tại lúc muốn rời khỏi phòng bệnh, một cái liếc nhìn lần cuối khi quay đầu, khiến cậu lại nghĩ đến khi ngã xuống lầu, Thiệu Nhạc không để ý tới an nguy của bản thân nhào lên muốn giữ lấy cậu, kết quả hai người bọn họ cùng nhau té ngã xuống lầu.

Cậu bất ngờ nhớ lại từng câu từng chữ Thiệu Nhạc nói trước đó, chữ xin lỗi chân thành kia tựa hồ thật sự là sám hối lớn nhất phát ra từ nội tâm của anh.

Thiệu Nhạc quả thực không biết uống rượu, đêm đó anh say đến hồ đồ miệng cũng toàn là niệm tên của Kính Chi. Nếu Thiệu Nhạc thật sự là say rượu không khống chế được, như vậy cậu sao lại có thể vì vô tình lầm lỡ của người ta, đi trách tội đối phương?

Thế nhưng, cho dù là vô tình, cậu thật sự là bị Thiệu Nhạc đem ra làm!

Cái mộng đáng thương đến tận hôm nay, vẫn còn âm ỉ cảm giác đau đớn. Món nợ này phải tính với ai đây?

Vị Phồn nhắc chân đi về đầu giường, tròng mắt Thiệu Nhạc, tiếp theo không chút lưu tình đập mạnh một cái vào vết thương trên trán anh. Lần này làm cho máu vốn đã ngừng chảy lại chậm rãi rỉ ra, nhiễm đỏ băng gạc.

“Oái, cậu làm gì vậy, vết thương của bệnh nhân mới vừa khâu lại.” Y tá vào cửa thấy một màn này, vội vàng ngăn lại.

“Tôi đang báo thù.” Vị Phồn hừ một tiếng với y tá.

Sau đó cậu lại quay qua nói với Thiệu Nhạc: “Lần này xem như huề nhau, chúng ta không ai nợ ai.” Vị Phồn rống Thiệu Nhạc: “Từ giờ trở đi xem như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, về sau anh đi cầu của anh, tôi đi đường của tôi, nghe thấy không hả, hỗn trưởng vương bát đản!”

Vị Phồn cũng không để ý tới ánh mắt cô nàng y tá đem cậu cùng kẻ điên xem như nhau, thân thể cậu không thoải mái vịn vào vách tường chậm chạp đi ra ngoài.

Cậu ngồi trong taxi màu vàng đón ngoài bệnh viện, chỉ đường quay về Thiệu gia.

Vì Thiệu Nhạc, cậu ở bệnh viện bị gây sức ép cả buổi, từ nửa đêm hôm qua đợi suốt tới tối nay. Nhìn đồng hồ báo giờ điện tử trên taxi, cũng đã hơn mười một giờ, cậu vừa mệt vừa rã rời tuy rằng cũng muốn tìm

một chỗ để dừng lại nghỉ ngơi trong chốc lát trước, nhưng hành lý của mình còn để ở Thiệu gia, cậu phải về lấy trước.

Từ bệnh viện đến Thiệu gia nơi thâm sơn, taxi cứ nhiên nhảy hơn một ngàn đồng, Vị Phồn đau lòng móc bóp ra trả tiền, sau đó cố gắng xuống xe. Cũng không kêu tài xế chờ cậu, đi xe mất như vậy, chút nữa đành phải kiểm chế kiểm chế, tự mình đi xuống là xong.

Thời gian đêm khuya yên tĩnh, đèn đóm trong nhà đều đã tắt gần hết, chỉ còn lại mấy ngọn đèn nhỏ rọi đường.

Bởi vì không mang theo chìa khóa, Vị Phồn phải mất rất nhiều công phu bay qua tường vây, đến gần nhà, lại từ cửa sau không khóa của nhà bếp lặng lẽ vào nhà chính.

Leo lên lầu hai, khe khẽ không dám phát ra tiếng động, Vị Phồn sau khi tìm được va li hành lý của mình làm rơi cạnh giường, không tốn nhiều thời gian lưu lại liền định xuống lầu.

Thế nhưng vào khoảng khắc ra đi, chợt phát hiện hành lang ngoài phòng sách có ánh đèn hắt ra, còn có tiếng thì thào to nhỏ truyền đến, nghe giọng hình như là một nam một nữ.

Trong nhà lúc này ngoại trừ ông già kia cùng Tiểu Hỉ hẳn là không còn ai mới đúng, sao lại có thể có giọng nữ.

Cảm giác kỳ quái, sau một phút do dự Vị Phồn nhẹ nhàng nhắc chân tiến về phía trước, tựa vào cửa trộm nhìn que khe cửa quan sát bên trong.

Cũng vì thế kinh ngạc phát hiện, Lục Kỳ vốn ngay đêm Giáng Sinh đã đáp phi cơ đi Pháp, hiện tại lại xuất hiện trong phòng sách của Thiệu gia.

.

7. Quyển 1 - Chương 7

“A Nhạc hiện tại sao rồi?” Lục Kỳ hỏi.

“Cậu chủ hiện tại hôn mê bất tỉnh nằm trong bệnh viện, bác sĩ nói là não bị chấn động nhẹ, có lẽ sẽ rất nhanh tỉnh lại.”

Lục Kỳ trầm ngâm một lúc lâu, mới mở miệng: “Tên vô dụng kia ta cứ nhiên còn chưa bắt đầu đối phó nó, thì nó đã tự mình gây ra chuyện lớn như vậy trước rồi. Trước là đắc tội với tên thế tử kia trong bữa tiệc, sau lại từ trên cầu thang ngã xuống.”

“Đúng vậy, bà chủ.” Lão già cười đến mức u ám.

Vị Phồn lúc này mới nhớ ra Thiệu Nhạc từng nói Thiệu gia còn có một quản gia, quản gia kia bởi vì tụ tập đánh bạc nên bị cảnh sát chop, sau Lục Kỳ muốn Thiệu Nhạc nhanh chóng bảo lãnh quản gia ra, cậu cẩn thận đánh giá tình hình, phỏng đoán lão già đang nói chuyện với Lục Kỳ hẳn là quản gia của Thiệu gia.

Chính là hai người đêm hôm khuya khoắc lén lút ở đây thầm thì to nhỏ, cũng không biết đang âm mưu cái gì.

Mặc dù biết bản thân không cần thiết lưu lại, nhưng mà lòng hiếu kỳ nổi lên, Vị Phồn vẫn muốn nghe xem đến tột cùng là âm mưu quỷ kế gì đang chuẩn bị xảy ra.

“Đây là cơ hội ngàn năm một thuở, ngay cả ông trời cũng giúp ta, kế hoạch an bài lúc trước cuối cùng cũng có thể tiến hành, không cần phải đợi thêm nữa. Quản gia, ông đợi lát nữa dẫn luật sư cùng chuyên viên kế toán lại đây, người biết càng ít càng tốt, tôi muốn bọn họ trong thời gian sớm nhất dưới danh nghĩa của A Nhạc đem tất cả bất động sản cùng vốn lưu động của nó chuyển tên cho tôi.” Lục Kỳ cười lạnh, giọng nói kia khiến người khác không rét mà run.

Bà còn nói: “Người có thể giúp nó, trong bữa tiệc đều bị nó đắc tội cả rồi. Mà nó cũng không phải là loại người sẽ chịu cúi đầu trước người khác, lần này nó muốn trở mình, thật đúng là khó khăn chồng chất.”

“Cô chủ cùng cậu chủ nhỏ cũng y theo kế hoạch dẫn bọn họ rời khỏi sao?” Quản gia hỏi.

“Đương nhiên, tôi tuyệt đối không lưu bất kỳ đường lui nào cho nó. Nhất là Hoan Hoan, phải xem chừng tiểu quỷ đó kỹ một chút.”

“Bà chủ thật sự cái gì cũng không lưu lại cho cậu chủ?” Quản gia hỏi lại một câu.

“Sao vậy, mềm lòng?” Lục Kỳ ngoan độc trừng mắt liếc nhìn lão gia đã làm việc cho Thiệu gia hơn mười năm.

“Không phải.....” Quản gia nói.

“A Nhạc chỉ cần có cái xe lăn kia là được rồi. Nghĩ đến trước đây lão gia tốn bao nhiêu tiền hao tổn bao nhiêu tinh lực, mới tìm được bác sĩ tốt nhất tiến hành phẫu thuật cho nó, rõ ràng bác sĩ đã nói nó chỉ cần làm vật lý trị liệu là có thể đi được, nhưng nó lại khăng khăng dựa vào chiếc xe lăn kia.” Nói tới đây, Lục Kỳ tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ngay cả giọng nói cũng thay đổi:

“Hiện tại nó căn bản không đủ tư cách có được hết thấy những gì lão gia để lại, ta làm thế, cũng chỉ là thay lão gia giáo huấn đứa con này!”

“Đúng vậy, bà chủ.” Quản gia đáp lại.

“Không có thế, để xem nó còn có thể làm cậu chủ lớn thế nào.” Lục Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng.

Vị Phồn ở ngoài cửa nghe lên hít một hơi thật sâu, đây không phải là cuộc chiến tranh giành tài sản của hào môn thường hay trình chiếu trên TV sao? Không nghĩ tới cậu hôm nay có thể trực tiếp trải nghiệm qua.

Kỳ thật Vị Phồn cho tới giờ vẫn cảm giác Lục Kỳ nói chuyện sắc bén, cư xử bá đạo, chỉ là không nghĩ tới bà ấy cư nhiên còn cùng quản gia hợp mưu, nhân lúc Thiệu Nhạc còn đang hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện, cướp sạch tiền của Thiệu Nhạc.

Trời, đêm nay cậu nghe thấy cũng không phải là chuyện nhỏ!

Ân oán hào môn nha!

Cảm giác loại chuyện này nghe nhiều đối mình không tốt, nếu để cho hai người bên trong phát hiện cậu ở bên ngoài nghe trộm cuộc đối thoại, rất có thể sẽ bị đối phương bí mật giết sau đó đem chôn phía sau núi.

Vị Phồn lui về sau từng bước dự định rời đi, thế nhưng không cẩn thận đạp lên va li hành lý một cái, cả người hơi lão đảo, thiếu chút nữa té ngã.

Lỗi tai Lục Kỳ cực nhạy nghe được có tiếng vang, bà nghiêng đầu nhìn về phía cánh cửa đang khép hờ, ánh mắt sắc nhọn bắn quét qua.

Vị Phồn ôm lấy va li hành lý ngay tức khắc phóng về phía đầu kia của hành lang, trong đầu nghĩ thầm: “Chết, chết, giờ mà trốn không thoát, nhất định sẽ chết chắc!”

“Bà chủ?” Quản gia hỏi.

“Hình như bên ngoài có tiếng động.” Lục Kỳ nói.

“Có lẽ là cậu chủ nhỏ tỉnh lại, tôi đi trước nhìn xem.”

Vị Phồn vừa nghe thấy tiếng cửa phòng sách từ từ mở ra, bất chấp tất cả, cố sức nhảy ra ngoài cửa sổ đang mở ở đầu hành lang, tiếp theo cả người bám vào thân cây cổ thụ ở ngoài, sử dụng tứ chi giống như gấu koala, liều mạng đạp lên trên, cố gắng trèo.

Quản gia đến trước cửa phòng Tiểu Hỉ nhìn Tiểu Hỉ, thấy Tiểu Hỉ đang ngủ rất say.

Lúc quay đầu muốn trở về phòng sách, nhìn thấy ngoài cửa sổ những chiếc lá khô tung bay trong gió, cũng không phải trời nổi gió sao lại rụng nhiều lá như vậy, điều này làm ông nổi lên cảnh giác đi đến cạnh cửa sổ, nhìn xuống.

Phát hiện không có bóng người, lúc này quản gia mới yên tâm đóng cửa sổ lại, quay trở về.

Vị Phồn bám ở trên ngọn cây vạn phần khản trương nhưng vẫn đợi đến khi tất cả đèn trong nhà đều tắt, mới vác va li, từ phía trên chậm rãi trèo xuống.

Cậu thở cũng không dám thở mạnh một tiếng, thật cẩn thận men theo mép nhà từ từ bước đi, chậm rãi lách đến cửa trước.

Tài xế taxi lúc này đã sớm rời đi, Vị Phồn quay đầu lại liếc mắt nhìn đại trạch Thiệu gia trong đêm âm khí nặng nề, nổi một trận da gà, tha theo hành lý của cậu ba bước thành hai bước vừa chạy vừa nhảy, phóng về phía chân núi.

Cậu một đường lo chạy lấy mạng, cũng quên mất mệt, thẳng đến lúc gọi được taxi quay về căn nhà đã xa cách một tháng, Vị Phồn thở mạnh một hơi, ném hành lý, nằm sải lai trên giường đan chiếu đầy bụi.

“Mệt chết ta....”

Nhiệt độ cơ thể vốn đã giảm xuống, trải qua kinh hách vừa rồi, lại tăng lên.

Vị Phồn ngay cả sức đưa tay sờ trán của mình cũng không có, cũng vì đã trở lại nơi có thể làm bản thân yên tâm, mà thả lỏng, ôm lấy va li hành lý ngủ mê man.

Một tháng bầy vạn hai thực sự không dễ kiếm như vậy....

Không cần Thiệu Nhạc nói, cậu cũng quyết định từ chức....

Có cái loại cổ chủ uống rượu sẽ loạn tính, còn có cái loại mẹ kế thừa dịp người bệnh muốn mạng người, cậu chính là người chưa từng thấy qua cảnh đời của phổ phường trăm họ, chỉ có một trái tim với sức chống đỡ bình thường, thật sự không thể chịu nổi loại người tranh ta đoạt phát sinh trong nhà của người có tiền, đại thẩm kịch thân tình luân lý....

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, sau khi Vị Phồn tỉnh lại, phát hiện trời đã mờ tối, thái dương vừa xuống núi chưa lâu.

Cậu thử động dậy thân thể đau nhức, đáy mắt còn lưu lại nồng đậm mơ ngủ. Dùng sức chà xát mặt, sau đó đi đến bên cửa sổ hứng gió, để cho gió lạnh đêm đông thổi bay hết sâu ngủ trong não cậu, giúp cậu thanh tỉnh một chút.

Hiện tại Thiệu Nhạc hẳn là đang ở bệnh viện? Vậy anh ta hẳn là chưa biết chuyện Lục Kỳ muốn chiếm đoạt tài sản của mình.

Kỳ thật đây là chuyện của Thiệu Nhạc, cho dù Lục Kỳ có lấy sạch toàn bộ tiền của Thiệu Nhạc, làm cho Thiệu Nhạc không còn xu dính túi, thì cũng không có quan hệ gì tới cậu. Dù sao trước đây Thiệu Nhạc đối xử với cậu cũng đâu phải rất tốt, còn uống say làm ra chuyện kia, bởi vậy làm trong cậu vẫn còn lưu lại bóng ma.

Nhưng mà.... Vị Phồn không ngừng đấu tranh....

Nói sao Thiệu Nhạc cũng không phải là cố ý, anh ta bắt quá chỉ là uống say mất trí.

Hơn nữa Thiệu Nhạc là vì cứu cậu mới bị ngã nghiêm trọng như vậy, nhập viện, nếu cậu vẫn còn để ý chuyện kia không báo cho Thiệu Nhạc, mặc kệ Lục Kỳ cướp sạch tài sản của Thiệu Nhạc, vậy rất không nên.

Huống hồ Thiệu Nhạc cũng đã thành tâm tạ tội với cậu, lúc cậu rời bệnh viện cũng đã hung hăng nện một quyền vào vết thương của Thiệu Nhạc. Đó gọi là một quyền ân oán đều hết, cậu nên nói lời giữ lời, bà mẹ nó nếu cứ tiếp tục dây dưa như vậy, ngay cả chính cậu cũng muốn kinh thường mình.

Sau khi hạ quyết tâm, Vị Phồn lập tức đi tìm lão chồng Đại Hùng của Ny Ny mượn xe, rồi lái xe đến bệnh viện, còn từ chỗ Đại Hùng lấy theo hai trái táo, xem như quà thăm bệnh Thiệu Nhạc.

Khi Vị Phồn đi vào phòng bệnh đơn của Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc đã tỉnh, trong phòng bệnh của anh không một bóng người lạnh lạnh tanh tanh, mà ánh mắt của Thiệu Nhạc cũng khác thường, tựa hồ đã phát hiện chuyện gì đó.

Thiệu Nhạc vừa thấy Vị Phồn đến, mặt vốn đang sa sầm không biểu tình mới từ từ dịu xuống.

“Cậu tới thăm tôi?” Thiệu Nhạc hỏi.

“Cho anh.” Vị Phồn ném trái táo đến trên giường của Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc thoáng ngưng thần rồi cầm trái táo lên nhìn một chút, liền cắn lấy. Buổi sáng từ sau khi anh tỉnh lại thì chưa ăn gì cả, trong phòng bệnh cũng không thấy bất luận ai để anh sai phái. Y tá cùng bác sĩ tuần phòng bất quá cũng năm phút, anh cũng không có ý định nói chuyện này với họ.

Nếu anh được đưa vào bệnh viện, thì quản gia đã được anh bảo lãnh ra từ hai ngày trước hẳn phải một tắc không rời canh chừng ở trước giường hoặc mời y tá riêng mới đứng, thế nhưng hôm nay lại có chút khác thường, điều này khiến anh thập phần khó hiểu.

Lại chuyển mắt qua nhìn Vị Phồn, Thiệu Nhạc nhớ tới chuyện đêm đó. Anh có chút kinh ngạc Vị Phồn lại đến thăm anh, vốn tưởng rằng Vị Phồn sẽ không xuất hiện nữa.

“Chuyện kia tôi thực xin lỗi.” Thiệu Nhạc nói.

“Miễn bàn chuyện kia!” Vị Phồn dè thấp giọng gầm lên. “Tôi đã quên gần muốn hết rồi, anh còn nhớ tới làm gì!”

“Hãy cho tôi một cơ hội bù đắp.” Thiệu Nhạc đầy chân thành nói.

“Bù cái đầu mẹ anh, lại không có màng trinh như thế nào bù!” Vị Phồn vốn hết giận, Thiệu Nhạc cứ nhiên lại nhắc tới, khiến cơn tức trong người cậu bốc lên đầu.

“....” Câu trả lời của Vị Phồn khiến Thiệu Nhạc neho mắt lại. Trước kia Vị Phồn rất ít dùng giọng điệu thế này nói chuyện với anh, luôn trước Thiệu tiên sinh, sau Thiệu tiên sinh. Nhưng hôm nay lại vì chuyện ngoài ý muốn kia, thái độ của Vị Phồn hoàn toàn thay đổi. Có lẽ đây mới là bản tính của Vị Phồn, thẳng thắn mà không che giấu.

Song chính anh là người làm sai, cho nên đối với thái độ của Vị Phồn như vậy, anh cũng không có ý định tỏ vẻ bất mãn với Vị Phồn.

Thiệu Nhạc buồn bực gặm táo.

Bởi vì một câu của Vị Phồn khiến người khác xấu hổ, hai người trong phòng bệnh lại trầm mặc.

Cuối cùng đợi Thiệu Nhạc gặm xong hai trái táo, Vị Phồn mới nói:

“Bác sĩ có nói khi nào anh được xuất viện không?”

“Còn phải theo dõi hai ngày nữa.” Thiệu Nhạc trả lời.

“Đợi hai ngày sau xuất viện, toàn bộ tiền của anh đã sớm bị mẹ kế anh lấy hết rồi.” Vị Phồn khoanh hai tay trước ngực, tựa vào vách tường không vui nói.

Thiệu Nhạc chuyển ánh mắt đến trên người Vị Phồn, khe cau mày, chăm chú nhìn Vị Phồn.

“Anh có thể đừng trừng người như vậy không!” Vị Phồn không thích ánh mắt của Thiệu Nhạc.

“Đây là trời sinh.” Thiệu Nhạc nói.

“Mắt của anh trời sinh đã trừng người?” Vị Phồn không tin.

“Mắt chỉ cần hơi dùng sức nhìn một chút, sẽ cảm giác như đang trừng người.” Thiệu Nhạc trả lời.

“Sao có thể.” Vị Phồn bật cười.

“Bởi vì trời sinh mắt dài như vậy, cho nên nói gì cũng không ai tin, bởi vì trời sinh mắt dài như vậy, tùy ý nhìn nhìn cũng khiến người ta có cảm giác đang trừng người.” Giọng nói của Thiệu Nhạc nhẹ nhàng, thiếu đi một phần cứng nhắc cộc cằn trong dĩ vãng.

Vị Phồn trừng mắt nhìn, vẫn có chút không thể tin. Dáng vẻ hung ác rành rành của Thiệu Nhạc là vốn có, không phải bởi vì yếu tố nuôi nấng. Không phải nói tướng mạo do tâm sinh sao? Dáng vẻ hung thần ác sát hẳn là do thời kỳ trưởng thành dưỡng nên mới đúng, đâu thể nào trời sinh đã có dáng vẻ như thế.

“Quên đi, đừng nói linh tinh nữa, bàn chuyện quan trọng trước.” Vị Phồn lắc đầu, điều chỉnh lại suy nghĩ trong đầu: “Tối hôm qua lúc tôi quay về lấy hành lý, nghe thấy mẹ kể anh cùng quần gia âm mưu muốn thừa dịp anh đang ở bệnh viện chuyển nhượng tất cả tài sản của anh qua cho mẹ kể anh, tôi còn nghe bọn họ nói phải lập tức tìm luật sư cùng chuyên viên kế toán giải quyết, thậm chí còn muốn mang em trai em gái anh đi, không cho các người gặp mặt.”

Lúc Vị Phồn nói việc này, sắc mặt của Thiệu Nhạc càng ngày càng u ám, càng ngày càng âm trầm.

“Tuy rằng không quan hệ tới tôi, nhưng chuyện thế này nếu để tôi nghe thấy, tôi nghĩ cứ đến nói cho anh hay.” Vị Phồn một bên nói, một bên quan sát biến hóa trên gương mặt Thiệu Nhạc.

Vị Phồn rung mình một cái, gương mặt Thiệu Nhạc thật là càng ngày càng khủng bố, cậu hoài nghi Ny Ny vì sao có thể làm bạn với anh ta hơn mười năm, nếu là cậu, nhiều lắm mười ngày đã chịu không nổi chạy lấy người.

“Mẹ tôi sẽ không làm vậy.” Thiệu Nhạc không muốn tin, nhưng dáng vẻ nghiêm chỉnh của Vị Phồn lại không giống đang nói đùa.

“Vì sao sẽ không?” Vị Phồn nói: “Anh dù sao cũng đâu phải bà ta sinh.”

Thiệu Nhạc chậm chạp đem tầm mắt quay về trên người Vị Phồn, nói: “Tôi hoàn toàn tin tưởng bà ấy. Miệng bà ấy tuy có hơi xấu, tâm địa tuyệt không xấu.”

Vị Phồn trầm mặc trong giây lát. Cậu không thể tin Thiệu Nhạc vậy mà là loại người sẽ nói chính anh tín nhiệm Lục Kỳ. Chẳng lẽ đây là tâm địa hiền lành mà Ny Ny nói? Nhưng ở trong mắt Vị Phồn đây thực sự là rất ngu, trong thế giới hiện tại này ngay cả có quan hệ huyết thống cũng không thể tin, còn nói tín nhiệm gì đó với người ngoại.

“Lúc tôi vào đây đã hỏi qua y tá, toàn bộ viện phí của anh đều chưa có người đến thanh toán, xem tình hình, cũng sẽ không có người đến thanh toán.” Vị Phồn gãi trán, muốn giúp Thiệu Nhạc sáng mắt.

Thiệu Nhạc không trả lời, anh đang rơi vào trong suy nghĩ của chính mình.

“À, quên đi quên đi. Có lẽ ngày hôm qua là do tôi phát sốt sinh ảo giác nên nghe lầm thôi.” Tài sản này là của Thiệu Nhạc, cũng không phải của cậu, Vị Phồn không rõ bản thân vì sao lại thay Thiệu Nhạc khẩn trương.

Vị Phồn tiếp tục nói: “Bây giờ cũng đâu phải thời đại trước, muốn động thủ động cước cũng phải có chứng nhân thân phận của anh, con dấu, sổ sách, giấy tờ bất động sản,..... mới được. Không đơn giản như vậy!”

Đương lúc Vị Phồn nói, Thiệu Nhạc bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Vị Phồn.

“Không thể nào....” Vị Phồn thoáng ngây người. “Chẳng lẽ những thứ đó anh đều đưa cho bà ta trông coi?”

Thiệu Nhạc chậm rãi gật đầu.

Thằng đàn này..... Vị Phồn trong lòng thầm mắng.

Vị Phồn vô lực hỏi: “Vậy kế tiếp anh định làm thế nào đây? Có tiền trả tiền thuốc men không? Tháng trước anh chưa phát tiền lương, hiện tại tôi rõ ràng túi cũng không cách nào ứng tiền cho anh.”

“Về nhà trước.” Vài phút sau, Thiệu Nhạc đưa ra quyết định như vậy.

Mượn xe của Đại Hùng là quyết định đúng đắn, nếu không Vị Phồn cho dù nghĩ đến nát đầu cũng không cách nào mang một người ngồi xe lăn, trở lại căn nhà chỗ lưng chừng núi của Thiệu gia.

Làm bộ đẩy Thiệu Nhạc từ phòng bệnh ra chỗ sân vườn hoa cỏ um tùm tản bộ, sau khi Vị Phồn quan sát kỹ xung quanh, phát giác không ai chú ý đến bọn họ, liền đẩy Thiệu Nhạc vọt tới bãi đậu xe, tiếp đó nhanh chóng ôm Thiệu Nhạc cùng xe lăn đã gấp lại nhét vào ghế sau, rồi nổ máy xe nhanh như chớp chạy mất.

Hai người bọn họ hiện tại thật sự trống túi, ngay cả một đồng cũng không có. Phí điều trị của bệnh viện cứ để đó trước vậy, Vị Phồn cảm thấy bọn họ hẳn là nên đi tìm Lục Kỳ mà đòi.

Cậu lái xe chở Thiệu Nhạc trở về Thiệu gia, xe còn chưa dừng lại, xa xa từ trên con đường nơi sườn núi đã có thể nhìn thấy một chữ “Bán” màu đỏ treo trên cửa lớn của Thiệu gia, phía dưới còn viết tên của văn phòng môi giới.

“Không thể nào, hành động nhanh như vậy!” Vị Phồn dừng xe lại, đi xuống kéo a kéo cửa sắt, phát hiện cửa được khóa trái.

Cậu trèo qua tường vây, mở cửa ra, Thiệu Nhạc lúc này cũng tự mình cầm lấy xe lăn, thận trọng ngồi lên.

Vị Phồn theo sau đẩy Thiệu Nhạc vào.

Cửa lớn vào nhà có lẽ là do người cuối cùng rời khỏi đã quên khóa, nên bọn họ rất dễ dàng đơn giản tiến vào đại sảnh.

Thiệu Nhạc vỗ tay hai cái, đèn trong phòng nháy mắt sáng rực lên.

Khi bọn họ nhìn thấy cảnh tượng trong phòng khiếp sợ không thôi, đồ đạc gần như đã bị dọn sạch sẽ, đại sảnh trở nên trống rỗng. Ngay cả đi lên lầu hai cũng tương tự như vậy, toàn bộ phòng đều là khoảng không yên lặng, đến ngay cả bộ sách do Thiệu Nhạc tốn nhiều năm sưu tầm cũng bị lấy không chừa một cuốn.

“Công ty chuyển nhà mẹ anh tìm thật sự lợi hại, mới một ngày thôi, dọn sạch trơn cả tòa nhà.” Vị Phồn trầm nghĩ lần này Thiệu Nhạc thật sự xong rồi, bọn họ quay về quá trễ.

“Tiểu Hỉ!” Thiệu Nhạc trượt xe lăn, hướng bên ngoài gọi to tên của em trai.

“Tiểu Hỉ em ở đâu?” Anh không ngừng gọi.

Nhưng khi anh đi vào phòng của Tiểu Hỉ, nhìn thấy cảnh này tâm thật sự tan nát.

Trong lòng vốn vẫn kỳ vọng em trai thương yêu sẽ ở nhà chờ anh quay về, nhưng sự thật luôn luôn tàn khốc, mẹ anh ngay cả Tiểu Hỉ cũng nhất quyết mang đi.

Bọn họ lưu lại trong nhà hơn hai giờ. Hơn hai giờ, Thiệu Nhạc giống như không tin vào sự thật trước mắt, càng không ngừng trượt xe lăn đảo quanh căn nhà, nhưng mặc kệ anh đảo như thế nào đi nữa, những thứ đã mất đi, cũng sẽ không vì anh không thừa nhận sự thật mà tự nhiên quay về.

Cuối cùng, Thiệu Nhạc vừa mới xuất viện cũng mệt mỏi, lẳng lặng đứng trước lò sưởi âm tường nơi đại sảnh.

Căn phòng vốn lúc nào cũng ấm áp, cũng vì điều hòa không còn vận hành nữa, củ lửa trong lò sưởi âm tường không còn bùng cháy nữa, mà trở nên lạnh lẽo.

“Tiếp theo anh định làm gì?” Vị Phồn an vị nơi bậc thang nhìn Thiệu Nhạc không ngừng đảo quanh, đợi đến khi Thiệu Nhạc bình tĩnh lại mới hỏi.

“Không có.”

“Có thân thích có thể giúp anh xử lý việc này không?”

“Không có.”

“Bạn bè đâu?” Vị Phồn tiếp tục hỏi.

Thiệu Nhạc không lên tiếng. Kính Chi là người duy nhất anh chơi thân, nhưng anh gặp phải chuyện thế này, sao có thể để Kính Chi biết. Tiền tài từng là sức mạnh giúp anh có thể hùng hồn ngáng đầu uốn ngược đối mặt với bên ngoài, hiện tại mất đi hết thảy, anh mặt mũi nào đi tìm Kính Chi.

Vị Phồn đứng lên, lấy chìa khóa xe ra lắc a lắc, phát ra tiếng leng keng.

Thiệu Nhạc vốn tưởng rằng Vị Phồn giúp mình đến nước này cũng đã đủ lắm rồi, mục đích cậu lấy chìa khóa xe ra là định chạy lấy người.

Thế nhưng anh lại không nghĩ đến Vị Phồn cũng không phải đi về phía cửa, mà là đi tới phía sau anh, giữ chặt xe lẫn của anh, chuyển hướng, tiếp theo đẩy anh đi ra ngoài.

“Cậu muốn làm gì?” Thiệu Nhạc trong lòng cả kinh.

“Còn có thể làm gì?” Vị Phồn trả lời một cách đương nhiên.

“Tôi lưu lại đây là được rồi.”

“Lưu lại đây, sau đó mặc kệ anh cứ như vậy đói chết sao?” Vị Phồn hừ một tiếng. Chuyện như thế cậu làm không được.

“Đói chết cũng không cần cậu quản.”

Hai người người đẩy người kéo, Thiệu Nhạc chính là không chịu để cho Vị Phồn đẩy đi, Vị Phồn hao hết sức chín trâu hai hổ, hoàn hảo đem Thiệu Nhạc xem ngã mấy lần kéo trở về xe lẫn, hai bên cứ thế lôi lôi kéo kéo, cuối cùng cũng đẩy được Thiệu Nhạc đến cạnh xe.

Vị Phồn nhanh chóng tống Thiệu Nhạc cùng xe lẫn lên xe, sau đó nổ máy phóng nhanh xuống chân núi.

“Cậu chính là người hầu do tôi thuê, hiện tại tôi đã không có tiền, thuê không nổi cậu, cậu không cần làm những việc này.” Thiệu Nhạc lạnh lùng nói.

“Đừng quên, chuyện anh còn thiếu tôi bảy vạn hai.” Vị Phồn một bên xoay vô-lăng thuận theo đường núi uốn lượn mà xuống, một bên nói.

“Tôi đã không còn tiền.” Thiệu Nhạc nhắc lại lần nữa.

“Không có tiền thì nghĩ cách.” Vị Phồn nói.

Vị Phồn lái xe đến trước chỗ ở của Ny Ny, đẩy Thiệu Nhạc tâm bất cam tình bất nguyện lên lầu mười hai sau đó nhấn chuông, đi ra mở cửa chính là lão chồng Đại Hùng của Ny Ny.

Đại Hùng cao một trăm chín mươi mấy cm đáng người cường tráng lấp kín cửa, cửa lớn gần như bị hình thể của anh chiếm hết. Anh vừa mới tan ca bụng chén cơm vừa ăn vừa mở cửa, lúc nhìn thấy Vị Phồn cùng Thiệu Nhạc ngồi xe lẫn, ngu người.

“Ny Ny đâu?” Vị Phồn đẩy Thiệu Nhạc vào nhà.

Tổ ấm của Ny Ny cùng Đại Hùng dán giấy dán tường màu vàng nhạt, gắn đèn sáng mờ ảo, trong phòng trang trí xa hoa, Vị Phồn đặt mông an vị trên ghế sofa màu trắng trong nhà bọn họ, một đến nằm liệt ra không động đậy.

“Đang đi làm, không về sớm vậy đâu.” Đại Hùng vừa lừa cơm, vừa hướng bàn ăn gấp đồ ăn.

“Làm ơn gọi điện thoại kêu chị ta về đi. Nói bạn học họ Thiệu của chị ta trong nhà gặp chuyện không may, mẹ kế xấu xa cướp hết toàn bộ tiền của bạn học chị ta.” Vị Phồn ngửi được mùi cơm, bụng cũng thấy đói.

Đại Hùng sau khi ôn thuận đi gọi điện thoại xong quay về, gặp cảnh Vị Phồn nhìn đồ ăn trên bàn chảy nước miếng, thì rất tự nhiên vẩy vẩy tay với cậu.

“Còn chưa ăn cơm sao? Cùng ăn đi!” Đại Hùng nói với Vị Phồn.

“Vậy tôi không khách khí.” Vị Phồn lập tức phóng qua sofa chạy vào nhà bếp cầm một bộ chén đĩa đi ra, rồi tự mình xới cơm tự mình gấp đồ ăn, còn bóc một cái đùi gà lên gặm.

“Vị này là?” Đại Hùng đưa ra câu hỏi.

“Thiệu Nhạc, bạn học của Ny Ny.” Vị Phồn đã vô cùng đói bụng, tùy tiện nói vài câu, liền cúi đầu vội vàng lừa cơm vô miệng.

“Là A Nhạc ư!” Đại Hùng đối Thiệu Nhạc cười cười, trên gương mặt đôn hậu là ý cười giản đơn. Anh thay Thiệu Nhạc chuẩn bị chén đĩa, vẩy vẩy tay với anh, muốn anh lại cùng nhau dùng bữa tối.

Thiệu Nhạc tiến không được, lui không xong, khuôn mặt chỉ cố giữ tầm mắt không chuyển.

“Tôi đoán anh ta không đối bụng.” Vị Phồn nói.

Đại Hùng ở bên bàn ăn đi qua rồi đi lại, thấy Thiệu Nhạc thật sự không lại, hơi cân nhắc, vẫn là đẩy Thiệu Nhạc đến trước bàn ăn. “Tôi không biết anh đã xảy ra chuyện gì, bất quá vẫn phải ăn no, thân thể khỏe mạnh, vậy mới có thể giải quyết chuyện phía sau.”

Đại Hùng cười cười, khi cười nơi khóe mắt hiện lên nếp nhăn, nụ cười kia thật khiến người ta an tâm.

“Ăn đi.” Đại Hùng nói: “Ăn no mới có sức lực.”

Thiệu Nhạc vẫn chưa từng gặp qua người lần đầu tiên nhìn thấy mặt anh, cũng không bị khuôn mặt trời sinh hung thần ác sát của anh dọa sợ, còn dùng thái độ tốt như vậy đối xử với anh.

Người này kêu Đại Hùng, vậy hẳn là chồng của Ny Ny.

Trước đây anh cũng từng rất muốn gặp người này, muốn gặp để biết người có thể bắt đi chân tâm của Ny Ny đến tột cùng có đáng vẻ thế nào. Hôm nay gặp mới biết..... Thì ra là người thế này.....

“Bộ dạng anh ta rất giống một ngọn núi đúng không!” Vị Phồn nhìn thấy dáng dấp của Thiệu Nhạc, cười cười.

Thiệu Nhạc quay đầu liếc mắt nhìn Vị Phồn một cái, mới chậm rãi nói ra lời trong lòng “..... Phải.....” Thân cao, dáng cường tráng, thật sự như một ngọn núi.

“Đừng nhìn anh ta vậy thì tưởng anh ta là đào đường hay thợ hồ, kỳ thật anh ta mở nhà trẻ, một đám con nít đều do anh tay trông nom.” Vị Phồn nói.

“Nhìn không ra.” Thiệu Nhạc nói.

Đại Hùng cười ha ha hai tiếng, đối với câu trả lời của Thiệu Nhạc hoàn toàn không để bụng.

“Đại Hùng anh cho rằng Thiệu Nhạc làm nghề gì?” Vị Phồn tiếp tục nói. Ba người đàn ông trưởng thành ngồi trước bàn ăn, không nói chút gì đó mà cứ ngồi yên thật rất không tự nhiên.

Thiệu Nhạc để ý thấy, Vị Phồn đã không còn giống như trước đây, cách xưng hô với anh một tiếng Thiệu tiên sinh mang theo chế nhạo. Lúc Vị Phồn gọi tên anh giống như gọi một người bạn bình thường, giọng điệu hòa nhã mà tự nhiên. Tuy rằng chỉ là lơ đãng nói ra, nhưng cũng khiến Thiệu Nhạc cảm giác có chút nhức nhối.

Có lẽ Vị Phồn đã không còn ghi hận chuyện đêm đó. Nếu không cậu sao có thể đại phí chu chương quay lại bệnh viện tìm anh, còn dẫn anh về nhà, lại sợ anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn đưa anh tới nơi này nữa.

“Ây..... Xã hội đen sao?” Đại Hùng ngờ nghệch hỏi đáp.

“Phụt Ha ha ha ha!” Vị Phồn nhin không được cười to lên. “Anh có suy nghĩ thật giống tôi, ban đầu mới gặp anh ta, cũng tưởng rằng khuôn mặt này chứng tỏ anh ta là hỗn hắc đạo!”

“Bởi vì cái trán của anh.....” Đại Hùng ngượng ngùng so sánh với cái trán của mình. “Hắn là khâu vài mũi, tôi tưởng là do anh cùng người ta đánh nhau.....”

“Kỳ thật chức nghiệp chân chính của anh ta là.....” Vị Phồn ra vẻ thần bí muốn nói lại thôi.

“Là gì?” Đại Hùng khẩn trương hỏi.

“Người Có Tiền ” Vị Phồn kéo dài âm cuối.

Đúng lúc này, cửa lớn truyền đến tiếng mở cửa, tiếng chìa khóa đing đing đang vang lên, Đại Hùng lập tức đứng lên đi về phía cửa.

“Ny Ny em đã về!” Đại Hùng nói.

“Bảo bối em đã về, bạn học của em đâu?” Ny Ny từ phía cửa đi lại.

“Anh ta đang ăn cơm.” Đại Hùng thuận tay tiếp nhận áo khoác cùng túi xách của vợ yêu, dẫn Ny Ny đi về phía bàn ăn.

Ny Ny một câu bảo bối làm cho Vị Phồn nháy mắt toàn thân nổi da gà. Cậu vẫn không thể quen được cái cách Ny Ny gọi chồng thân yêu của mình, bảo bối đến bảo bối đi, thật sự là ngọt đến khiến người ta không thở được a!

“Bảo bối, anh đã ăn no chưa? Có thể vào phòng một chút trước không, tụi em có chuyện phải bàn.” Ny Ny hai tay chấp trước ngực làm nũng với chồng.

“Không thành vấn đề, anh ăn no rồi, mọi người cứ từ từ nói chuyện, anh vào ngủ trước!” Đại Hùng hôn lên mặt Ny Ny một cái, Ny Ny theo đó hôn một cái lên môi anh, cứ như vậy tới lui ba bốn lượt, Đại Hùng mới bị Ny Ny đẩy vào trong phòng ngủ, hơn nữa còn thay anh đóng cửa phòng lại.

Ny Ny đi ra, hít sâu một hơi, lên tiếng hỏi Vị Phồn cùng Thiệu Nhạc: “Tốt lắm, đã xảy ra chuyện gì, có thể kể lại tường tận cho tôi biết không?”

8. Quyển 1 - Chương 8

Vị Phồn một bên rửa cơm, một bên đem chuyện tối hôm đó ở ngoài phòng sách nghe lén được Lục Kỳ muốn mưu đoạt gia sản, với từ lúc cậu cùng Thiệu Nhạc quay về, tình cảnh cả tòa nhà được thu dọn sạch sẽ trông trơn, một năm một mười kể cho Ny Ny nghe.

“Trời ạ!” Sau khi Ny Ny nghe xong, kinh hô một tiếng lộ ra biểu tình không thể tin được.

“Kính Chi, có thể cho mượn điện thoại của cậu được không.” Thiệu Nhạc buông chén đũa, anh thật sự không có khẩu vị, chỉ vì Đại Hùng không ngừng gấp đồ ăn cho anh, anh mới miễn cưỡng bản thân nuốt xuống chút đồ ăn.

“Được, tôi lấy cho cậu.” Ny Ny cầm điện thoại vô tuyến trong phòng khách đưa cho Thiệu Nhạc, khổ sở cười cười với anh, nói: “Chúng ta làm bạn nhiều năm như vậy, cậu vừa xảy ra chuyện liền đến tìm tôi, điều này khiến tôi thực cảm động.”

“Kỳ thật tôi không muốn quấy rầy cậu.” Thiệu Nhạc nói.

Anh biết, nếu đến nhà Ny Ny sẽ gặp phải chồng của Ny Ny Đại Hùng, cho nên vẫn luôn không muốn ghé qua. Nếu không phải Vị Phồn bắt buộc anh ngồi lên xe, anh tuyệt đối sẽ không đến đây.

Có lẽ Vị Phồn muốn để anh nhìn cho rõ sự thật Ny Ny đã là người có chồng, bọn họ không thể nào lại giống như thời trung học sống một cách vô ưu vô lo, trọng tâm hiện tại của Ny Ny chính là chồng của cậu ấy, chứ không phải mình, hết thấy đã không còn giống trước kia nữa.

Thiệu Nhạc tay cầm điện thoại hơi phát run.

Trong nhà phát sinh thay đổi lớn, người đã từng tin tưởng phản bội anh, hiện tại anh hai bàn tay trắng, chỉ còn một chiếc xe lăn thay cho đôi chân này thôi. Người năm xưa ái mộ hiện giờ đã có gia đình mỹ mãn, kết quả của việc anh tùy tiện đến quấy rầy chính là, thấy một màn phụ thê ân ái.

Ngực Thiệu Nhạc đột nhiên nhói đau, tựa như cuồng phong bão táp ập tới mãnh liệt. Tuy anh bình thản đối thoại cùng Ny Ny, nhưng cảm giác như mình lung lay sắp đổ, muốn rơi xuống vực sâu vạn trượng không thấy đáy.

“Sao vậy?” Ny Ny nhìn thấy sắc mặt Thiệu Nhạc không thoải mái lắm. “Còn có vết thương trên trán cậu là sao nữa?”

“Không cần thận ngã từ trên lầu xuống.” Thiệu Nhạc thản nhiên đáp.

“Từ trên lầu ngã xuống!” Ny Ny sắc mặt trở nên âm trầm, vòng qua bàn ăn đến trước mặt em trai mình.

“Làm gì?” Vị Phồn đang cố gắng ngốn cơm lấp đầy bụng, không rõ Ny Ny muốn làm gì.

“Không phải chị bảo em hảo hảo chăm sóc cậu ấy sao? Em làm quần gia kiểu gì vậy hả?” Ny Ny lại xuất chiêu cũ, néo mặt Vị Phồn kéo qua hai bên trái phải.

“Đau đau đau đau đau!” Vị Phồn đau đến miếng gà đã ăn vào miệng cũng rớt ra, còn lăn xuống bàn ăn nữa.

Thiệu Nhạc thâm rùng mình, hoàn toàn không nghĩ tới chỉ một câu đơn giản thôi, mà lại phanh phui ra vụ việc ngả lâu ngày ấy.

Ny Ny hỏi, Vị Phồn nhất định sẽ đem sự tình ngày ấy kể ra. Thiệu Nhạc đã nghĩ đến kết quả tệ nhất, sau khi Vị Phồn nói ra nguyên nhân ngày đó họ ngã lầu, Ny Ny sẽ đuổi anh khỏi đây, còn tình bạn hơn mười năm của họ cũng đến đây đoạn tuyệt, sau này có lẽ đến lúc chết già cũng không gặp lại nhau. Dù sao chuyện tới nước này anh cũng không còn lưu luyến gì nữa, anh một thân một mình, còn có thể mất gì nữa chứ?

Thôi vậy, nhân cơ hội này chấm dứt luôn cũng tốt.

Ny Ny sau khi kết hôn hạnh phúc như vậy, có một người chồng yêu thương cậu, sự nghiệp cũng vững vàng. Người có tên Đại Hùng kia dành cho Ny Ny bao dung lớn như vậy cùng cảm giác an toàn, từ trong mắt Ny Ny đã có thể biết được cậu yêu người đàn ông này hơn hết thảy.

Bọn họ xứng đôi như thế, nhìn thấy Ny Ny hạnh phúc như vậy, anh cũng nên đoạn tuyệt hết thảy ý niệm trong đầu, không nên tiếp tục mơ tưởng đến một ngày mình có thể cùng Ny Ny.

Thế nhưng, lúc này Thiệu Nhạc lại nghe Vị Phồn đáp:

“Anh ta tự mình lăn xuống lầu em còn cách nào nữa? Một người to lớn như vậy sao em giữ nổi!”

Vị Phồn đang ăn cơm không vui thấp giọng cằn nhằn: “Em rất đói, để cho em ăn cái đã!”

Ny Ny quay qua lộ ra vẻ mặt thật có lỗi nói với Thiệu Nhạc: “Thằng em ngốc nhà mình nhất định đã mang đến cho cậu nhiều phiền phức!”

Thiệu Nhạc nhìn Vị Phồn, nhin không được chuyển mắt gởi đến cậu một tia cảm kích.

“Anh còn trừng tôi gì nữa, tôi nói sai sao!” Vị Phồn bắt gấp gương mặt hung ác cùng ánh mắt sắc bén của Thiệu Nhạc nhìn về phía mình, dứt khoát xoay người qua, tiếp tục ăn cơm, không muốn để người khác quấy nhiễu.

“A Nhạc, đằng kia có căn phòng trống, nếu thấy nói chuyện điện thoại không tiện, thì cứ vào trong đó nói.” Ny Ny chỉ chỗ.

Thiệu Nhạc gật đầu, trượt xe lăn đi.

Nhà này trải thảm, lúc Thiệu Nhạc vào cửa tất cả đều do Vị Phồn đẩy anh đi nên mới không cảm thấy lực cản, hiện tại tự mình một người lăn bánh xe, cho dù hai tay đã qua huấn luyện, vẫn cảm thấy rất không thuận tiện hoạt động xe lăn.

Vừa nãy liếc mắt một cái, kỳ thật anh cũng chỉ là cảm kích Vị Phồn mà thôi, nhưng Vị Phồn lại hiểu lầm.

Thời gian hai người bọn họ sống chung hoàn toàn không có vấn đề gì, Vị Phồn sẽ chú ý tình trạng của xe lăn, giúp anh luôn ở trạng thái dễ dàng hoạt động. Thế nhưng dù cho thân thể ăn ý không vấn đề, nhưng khuôn mặt cùng diễn cảm trái ngược này lần nào cũng khiến Vị Phồn hiểu lầm.

Anh cùng Vị Phồn đã sống chung cũng đã hơn một tháng, nhưng không biết khi nào thì Vị Phồn mới có thể như Kính Chi, hiểu được anh rốt cục là tức giận, hay là đối cậu quan tâm cảm kích.

Thì ra Vị Phồn và Kính Chi dù sao cũng không cùng một dạng, cho dù có ngũ quan cùng đường nét tương tự, hai người bọn họ dù sao cũng là người hoàn toàn khác nhau.

Thiệu Nhạc đóng cửa phòng bắt đầu bấm điện thoại cho những người mà anh biết, nhưng bất kể là lão quần gia, chuyên gia kế toán, luật sư, thậm chí là Lục Kỳ, di động của bọn họ không phải không kêu, chỉ là không người nghe.

Thiệu Nhạc càng không ngừng bấm điện thoại, thậm chí còn gọi đến nơi Hoan Hoan cư trú, nhưng thầy giáo ký túc xá lại nói Hoan Hoan đã chuyển trường, còn lại cái gì cũng không biết.

Điện thoại bấm càng nhiều, Thiệu Nhạc càng thất vọng. Lục Kỳ không hề lưu lại một con đường sống để anh đi, anh không rõ chỉ là một chút tiền tài mà thôi, vì sao Lục Kỳ lại vì tài sản nhỏ bé không đáng kể này làm ra việc như vậy.

Tuy rằng không muốn làm phiền người khác, nhưng sau đó anh vẫn bấm điện thoại gọi cho mấy người bạn của cha khi còn sống, hy vọng chỉ ít có thể nhờ đối phương hỗ trợ tìm Lục Kỳ, anh muốn cùng Lục Kỳ nói rõ ràng.

Phía ngoài cửa, Ny Ny vừa thấy Thiệu Nhạc đóng cửa, liền đi tới trước bàn ăn, nhỏ giọng nói với Vị Phồn: “A Nhạc có nói với em dự định tiếp theo của cậu ấy không?”

“Chính anh ta còn không biết phải làm sao bây giờ. Lần đầu tiên gặp phải chuyện thế này, ai lại chẳng hoảng chứ!” Vị Phồn nhún vai nói. Cậu thấy Thiệu Nhạc hình như vẫn rất bình tĩnh, còn có bản lĩnh gọi điện thoại giải quyết vấn đề, xem ra không cần ai lo lắng cả.

“Vậy thì nguy rồi, cậu ấy hiện tại không tiền, không xe, không nhà, nhiều năm rồi đều ru rú một mình trong nhà không đi ra ngoài, chị thật lo lắng cậu ấy mai sau phải làm thế nào đây.” Ny Ny phiền não nói.

“Còn có thể làm thế nào nữa, phần chần lại, kiếm tiền nuôi sống mình, sau đó nghĩ cách tìm người mẹ kế kia, đem tiền cùng xe cùng nhà của mình toàn bộ đoạt về a!” Vị Phồn rất đương nhiên nói, sau đó cậu lại nhìn về mặt lo lắng của Ny Ny, nhin không được nói: “Chị đó, cũng đừng làm ra mấy chuyện ngoại tình kia, bằng không Đại Hùng sẽ khóc chết.”

“Ai ui, chị sao lại làm như vậy!” Ny Ny đánh vai Vị Phồn một cái. “Chị chỉ là đang phiền não chuyện sau này của A Nhạc.”

Vị Phồn bị Ny Ny đánh cho cả người đều bị ngã sang một bên, đau ghê gớm. Hiện tại tuy rằng Ny Ny thân đã là nữ, bất quá sức lực lại vẫn như lúc còn là nam mạnh như vậy, mới bị Ny Ny đánh cho một cái, cậu đã choáng váng mặt mày.

“Đúng rồi.” Mất Ny Ny đột nhiên phát sáng nhìn Vị Phồn. “Để cho A Nhạc sống tại chỗ của em đi, hai người chăm sóc lẫn nhau, thế nào hả?”

“Vì sao không để anh ta sống ở đây? Căn nhà này của chị khá rộng, chỗ em chuồng bồ câu nhỏ như vậy còn muốn nhét hai người, rất miễn cưỡng đó!” Vị Phồn mãnh liệt lắc đầu. Cậu đưa Thiệu Nhạc đến nhà Ny Ny, chính là muốn Ny Ny chịu trách nhiệm, sau đó mình thì nhanh nhanh trốn thoát. Cậu không muốn lại cùng Thiệu Nhạc nảy sinh cái gì đó, cùng Thiệu Nhạc sống chung hơn một ngày, thì vết thương trong lòng cậu từ ngày lễ Giáng Sinh sẽ không thể hồi phục được.

“Làm ơn đi, chị cùng Đại Hùng sống cùng nhau đó! Bộ em muốn để cho cậu ấy mỗi ngày đều nhìn thấy bọn chị đáng vẻ ngọt ngọt ngào ngào sao? Như vậy thật tàn nhẫn nha!” Ny Ny nói.

“Em mặc kệ, tháng trước không được lãnh tiền lương cũng cho qua đi, giờ còn phải nuôi ngược lại anh ta! Chị cũng biết túi tiền của em nữa đồng cũng không có, bản thân còn muốn chết đói, nay còn phải lo cho anh ta. Nếu anh ta cũng theo em cùng nhau chết đói thì sao?” Vị Phồn ăn no, buông chén đĩa xuống. Lau miệng, không có ý định tiếp lấy gánh nặng này.

“Chị cho cậu.” Ny Ny sờ ngực, đau lòng nói: “Em giúp chị trông chừng cậu ấy, mỗi tháng chị sẽ theo lệ phát lương cho em.”

“Thật hay giả!” Vị Phồn không tin vào lỗ tai của mình. “Chị khi nào thì trở nên giàu có như vậy, tôi sao không biết nhỉ?”

“Thực ra..... Thực ra.....” Ny Ny vốn không muốn nói, bất quá chuyện đã tới nước này, không cho Vị Phồn biết cũng không được. Chị ấn ngực, chậm rãi một đoạn chuyện xưa không muốn cho người khác biết: “Em còn nhớ chuyện lúc em trung học, cha cùng mẹ đột nhiên nói muốn đi Ai Cập khảo cổ, sau đó khảo đến không ai quay về!”

“Nhớ rõ!” Nhớ tới hai người vứt bỏ con kia, Vị Phồn một bụng hỏa bốc lên ngay.

Cha mẹ họ là giáo sư khoa Sử, phi thường có hứng thú với môn khảo cổ học. Năm đó, cậu với Ny Ny một người năm nhất một người năm ba, mới vừa vào tuổi trưởng thành mà thôi, cha mẹ họ liền để họ tự chăm

sóc chính mình, đáp máy bay qua Ai Cập đào xác ướp, từ đó về sau không bao giờ gặp lại nữa.

(Theo mình, đây là năm nhất với năm ba trung học hay sao ấy, tại hệ thống lớp học của nó hình như khác mình, tùm lum cả nên mình không chắc.....)

Chuyện này Vị Phồn khắc rất sâu trong ký ức, cũng chính từ lúc ấy trở đi, cậu cùng Ny Ny bị buộc phải bắt đầu tự lập. Ny Ny dựa vào bản thân tuổi trẻ lại xinh đẹp, chạy đến bar gay làm công kiếm tiền, cậu không có nghề nào thành thạo cả, vì vậy ở nhà làm thủ công mỹ nghệ xỏ hạt châu, tiền kiếm ra cũng giúp đỡ thêm vào chi phí gia đình.

Nấu cơm quét dọn giặt giũ này kia công việc của những bà nội trợ làm, cũng tại thời điểm này Ny Ny bắt buộc cậu học hết.

Hai người cứ như vậy dựa vào bản thân mà học hết đại học, đúng là nói có bao nhiêu bi thảm có bấy nhiêu bi thảm.

“Lúc đó, bởi vì cuộc sống thực sự khó khăn, việc học ở trường nặng nề, còn phải làm công kiếm không được nhiều tiền, cho nên không còn cách nào khác..... Chị đành phải mượn A Nhạc..... Mượn năm mươi vạn.....” Ny Ny xấu hổ cười, nhìn em trai mình.

“Năm mươi vạn?” Vị Phồn rụt lui cả người trên ghế. “Chị mượn lúc nào sao em cũng không biết?”

“Lúc năm hai lên năm ba ấy.” Ny Ny thật ngượng ngùng nói:

“Lúc đó em học trường cao đẳng tư thục, chị phải thi đại học, sinh hoạt phí cùng học phí của hai người nhiều càng thêm nhiều, số tiền chỉ cho một học kỳ thật sự phi thường lớn. Chị vốn định mượn cậu ấy mười vạn ứng phó tạm thời, không ngờ rằng cậu ấy cho mượn ngay năm mươi vạn.”

“Chuyện đó đâu liên quan tới em! Tiền chị mượn chị tự mà trả a! Cứ tạm để anh ta sống ở đây đi, năm mươi vạn kia chị từ từ trả lại cho anh ta!” Vị Phồn đứng dậy muốn đi, nhưng bị Ny Ny kéo lại.

“Nói cái gì hử, năm mươi vạn kia em cũng có phần xài đó!” Ny Ny bĩu môi.

“Bộ sau đó chị không có tiền trả lại cho Thiệu Nhạc sao?”

“Đương nhiên là có.” Ny Ny nói: “Nhưng em cũng biết tính của A Nhạc mà, tiền cho mượn rồi thì coi như nước đổ đi, vài lần chị muốn hoàn lại, cậu ấy căn bản không chịu nhận.”

Vị Phồn gãi gãi trán, tâm tình đều trở nên phiền muộn.

“Cho nên, người ta đối với chúng ta tốt như vậy, chẳng lẽ cậu lại không thể hy sinh một chút một chút thôi, hỏi báo người ta sao?” Ny Ny nhẹ giọng nói với Vị Phồn.

“Thế nào là hy sinh một chút hử, đối với em là hy sinh rất lớn đó! Huống hồ anh ta là bạn học của chị cũng không phải là bạn học của em..... Em vì sao phải thay chị trông chừng anh ta....” Vị Phồn miệng niệm không ngừng. Tưởng tượng đến cảnh đem Thiệu Nhạc về sống cùng nhà, cậu liền một cái đầu hai cái đại, hai cái đầu bốn cái đại, bốn cái đầu lại thành cấp số nhân vô hạn cái đại.

“Được rồi được rồi, cứ quyết định vậy đi!” Ny Ny cười nói: “Em cứ đưa A Nhạc về chỗ của cậu trước, nếu cần gì, đi tới chỗ chị lấy tiền. Về phần tiền lương của em, A Nhạc vốn cho em bảy vạn hai, của chị so ra ít hơn chút, nể tình chúng ta hai chị em, cho nhau tình nghĩa giá chót hai vạn mốt tốt lắm.”

“Cái gì, còn chiết khấu thẳng ba lần!” Vị Phồn từ trên ghế nhảy dựng lên.

“Ngoan, chị so với cậu ấy không có tiền a, em nhẫn nại một tí, xem như giúp chị em một cái vội đi!” Ny Ny làm nũng với Vị Phồn.

“Chị đúng là đặt em lên thớt.....” Vị Phồn vô lực.

“Ngoan mà!” Ny Ny nói.

Kỳ thực chuyện đến nước này, Vị Phồn cũng cảm giác mình phải chịu chút trách nhiệm với Thiệu Nhạc, nếu ngày đó sau khi cậu nghe được âm mưu của Lục Kỳ không chạy về nhà mà lập tức

Cảm giác mắc nợ thế nên sau đó đành cúi đầu đạt thành thỏa thuận với Ny Ny, từ trong căn phòng nhỏ của Thiệu Nhạc đột nhiên truyền ra tiếng đồ vật rơi vỡ.

Ny Ny hoảng sợ.

“Em đi xem sao!” Vị Phồn đi về hướng căn phòng đó, gõ gõ cửa.

“Thiệu tiên sinh, tôi vào nha!” Giọng điệu xưng hô của Vị Phồn với Thiệu Nhạc, lại quay về lúc làm quản gia nhận tiền lương của người ta.

Sau khi cậu tiến vào trở tay đóng cửa phòng lại ngay, chỉ thấy điện thoại vô tuyến của Ny Ny bị người ta ném xuống đất, nắp pin bị văng ra, pin bên trong cũng rơi rải rác trên sàn nhà.

Khỏi cần hỏi, nhìn tình hình cũng biết anh tìm không được Lục Kỳ, càng không có cách giải quyết ngay tức khắc chuyện đang phát sinh trước mắt.

“Hiện tại ngài đã quyết định phải làm thế nào chưa, Thiệu tiên sinh?” Vị Phồn hỏi.

Thiệu Nhạc không trả lời. Anh trước mắt không có đầu mối, tìm không được người có thể giúp anh.

Anh bắt đầu chán ghét hành vi của bản thân mấy năm gần đây cái gì cũng không làm, chỉ biết chui rút ở trong nhà không đi đâu cả, tự cho mình giống như đà điểu chui đầu trong cát không nghe không nhìn, chỉ biết buông thả bản thân đợi đến ngày chết già, thậm chí không để ý đến thị phi bên ngoài.

Đến tận lúc bị người ta một gậy đánh tỉnh, rốt cục phát hiện bản thân ngu xuẩn đến nhường nào, tưởng cứu vãn lại, thế nhưng mới phát hiện bên cạnh một người có thể giúp đỡ mình cũng không có.

Chuyên gia kế toán, luật sư, quản gia đều là người của Lục Kỳ. Công ty do cha lưu lại, những người cấp quản lý cũng đều bị Lục Kỳ sa thải sạch, mấy lão thần ở trong điện thoại nói xin lỗi bản thân bất lực, mỗi chữ mỗi câu xin lỗi của bọn họ, cũng nhất nhất đâm vào tim anh.

“Chúng ta đi trước đã, anh ở tạm chỗ của tôi, đợi đến khi anh nghĩ ra cách mới thôi.” Vị Phồn đi tới đẩy Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc không nói câu nào, để mặc Vị Phồn đẩy anh đi. Anh vô kế khả thi, nếu có thể đoạt lại tài sản do cha để lại trừ phi có kỳ tích xảy ra.

Tạm biệt Ny Ny đang lo lắng ưu buồn, Vị Phồn lên tiếng dứt ra, đẩy Thiệu Nhạc đáp thang máy xuống lầu.

Sau đó khởi động cái xe của Đại Hùng, trở lại khu nhà trọ rách nát của cậu.

Bởi vì không có thang máy, thế nên Vị Phồn cõng Thiệu Nhạc lên lầu bốn trước, Thiệu Nhạc vốn không chịu để cậu cõng, có điều Vị Phồn nghĩ cùng một tên đàn ông đứng ngay tại cầu thang tranh chấp thì vô cùng ngu xuẩn. Vì vậy cường ngạnh khiêng Thiệu Nhạc lên.

Tiếp theo chạy lại xuống lầu mang xe lăn của Thiệu Nhạc lên. Xe lăn của Thiệu Nhạc khiến cậu hơi kinh ngạc, cậu luôn cho rằng xe lăn sẽ rất nặng, nhưng không nghĩ tới trên thực tế một tay cũng có thể nhấc lên được.

Đóng cửa lại, Vị Phồn nhin không được hỏi: “Tôi xem trên TV loại xe này đều rất nặng, sao chiếc này nhẹ vậy?”

Cậu để xe đẩy ngay tại cửa, sau đó leo lên giường, mở cửa sổ ra, để gió lạnh mùa đông hơi bụi ẩm mốc sinh ra trong căn phòng phủ đầy bụi hơn một tháng qua.

“Gỗ sợi carbon nên nhẹ hơn.” Thiệu Nhạc giọng điệu phiến muộn nói.

“Sợi carbon? Chưa nghe bao giờ.” Vị Phồn niệm a niệm.

Lúc gió thổi vào, căn phòng dưới ánh sáng mỏng manh của đèn đường, có thể thấy được những hạt bụi nhỏ bé bay lơ lửng.

Bụi đất bay lên làm Thiệu Nhạc nhin không được che mũi ho khan vài tiếng.

Tuy rằng không bật đèn khó có thể nhìn thấy rõ bày trí bên trong, nhưng nhờ vào ánh sáng của đèn đường, cũng có thể tương đối thấy rõ bộ dáng của căn phòng này. Thiệu Nhạc từng sốt Vị Phồn lại thuê một căn phòng chật hẹp, khó có thể tin nổi đây là nơi để cho người sống.

Vị Phồn sờ sờ vách tường, sau khi đụng đến công tắc liên tục bấm “tách tách” hai lần, nhưng dưới sự chuyển động của tay đèn vẫn như cũ không sáng.

“A!” Vị Phồn thì thào tự nói: “Tháng trước không có tiền trả tiền điện, điện đã bị cắt từ lâu.”

Tiếp theo cậu đi vòng đến vòi nước chỗ bếp: “Cũng không có nước!”

Cầm điện thoại lên.

Trong điện thoại truyền đến tiếng títt títt títt đứt liên lạc.....

“Hử..... Thứ nào cũng bị cắt.....” Vị Phồn vò vò đầu, tiếp theo hô to một tiếng: “Mặc kệ, mệt chết được, tôi phải đi ngủ!”

Cậu cầm hai tấm chăn bông trải cách xa nhau ở hai đầu của giường trong phòng khách, chăn bông gần như khít sát vào vách tường ở hai bên, tuy rằng chỉ là cái không gian chật hẹp, nhưng vẫn có thể cách bao nhiêu thì cách bấy nhiêu.

“Ngủ ngon.” Vị Phồn bôn ba cả ngày không dư thừa tinh lực để ý đến Thiệu Nhạc, ngã đầu liền bò vào trong ổ chăn, dùng chăn trùm kín người.

Cậu vẫn còn cảnh giác với Thiệu Nhạc, trong bóng tối hai mắt mở to, hai lỗ tai dựng đứng, quan sát nhất cử nhất động của Thiệu Nhạc. Cậu đang nghĩ đến nếu như Thiệu Nhạc dám manh động, cậu nhất định sẽ một quyền đánh gãy mũi anh, sau đó ném anh từ cửa sổ lầu bốn xuống.

Nhưng mà chờ a chờ, lại chờ không được Thiệu Nhạc có hành động gì. Từ đầu bên kia lại truyền đến tiếng động sột sột soạt soạt, Thiệu Nhạc cũng chui vào chăn.

Thêm vài phút nữa trôi qua, cậu thật sự mệt mỏi, đầu óc cũng trở nên mờ mịt. Hẳn là không có vấn đề gì, cậu nghĩ thế, để phòng người khác như vậy thật sự rất vất vả.

“Cậu ngủ chưa?” Thiệu Nhạc từ đầu kia của giường đột nhiên lên tiếng.

“Chưa.” Vị Phồn lập tức mở to mắt, làm bộ mình vẫn đang vô cùng tỉnh táo.

“Vì sao cậu lại sống ở nơi như thế này?” Thiệu Nhạc hỏi. Anh cho rằng căn phòng nhỏ cũ nát đơn sơ thế này căn bản không thể gọi là chỗ ở. Nhà kho của nhà anh, cũng tốt hơn chỗ này mấy trăm lần.

“Không có tiền.....” Mắt Vị Phồn trĩu nặng, không ngờ Thiệu Nhạc lại muốn hỏi vấn đề này.

“Cậu cùng Kính Chi thật sự rất cách biệt, chỗ ở cũng một trời một vực.” Thiệu Nhạc nghĩ chiếu theo cá tính của Kính Chi, nhất định sẽ chăm sóc em mình thật cẩn thận. Vị Phồn lại thân trong hoàn cảnh thế này, có phải là từ chối sự giúp đỡ của Kính Chi không?

Từ ngày Vị Phồn đến nhà anh, thì anh đã cảm giác người này có chút bất đồng. Trong quá trình quan sát lúc Vị Phồn cùng Tiểu Hỉ chơi với nhau, anh phát hiện tuy rằng bình thường Vị Phồn cà lơ phất phơ, nhưng trên thực tế cũng là người rất có trách nhiệm, làm việc cũng không qua loa, chuyện trong nhà cũng không cần đến anh dặn dò đã xử lý thỏa thỏa đáng.

Vị Phồn cùng Kính Chi dù sao cũng là anh em, mặc dù tính cách khác nhau rất nhiều, những sự mềm mại trong lòng kia cũng giống nhau. Chuyện ngoài ý muốn đêm Giáng Sinh cậu thật sự tha thứ cho anh, thời điểm anh gặp chuyện không may người này cũng không bỏ đi, người này giữ anh lại, càng kiên định đứng bên cạnh anh.

Từ trước đến nay anh không để gì tín nhiệm người khác, nhưng cậu do Kính Chi mang đến, dần dần làm tan rã phòng ngự trong lòng của anh.

Vị Phồn trở mình, lẩm nhẩm vài tiếng trong đêm lạnh giá. Qua một lúc lâu cậu mới mở miệng nói: “Nhà phải tự mình kiếm tiền mua, dựa dẫm người nhà thì còn ý nghĩ gì.”

“Cậu vẽ kiếm không được nhiều tiền như vậy.” Thiệu Nhạc nói thẳng.

“Ai nói.....” Vị Phồn buồn ngủ lằm nhằm vài tiếng. Tranh cậu vẽ từng bán kiếm được rất nhiều tiền, nhưng tiền của cậu đều cho một người.

Trong phòng bụi đất nhiều, đang đêm không đóng cửa sổ. Vị Phồn lạnh đến vòng hai tay ôm lấy mình, càng không ngừng phát run.

Cậu không rõ mình làm gì lên cơn điên mang Thiệu Nhạc về đây.

Phải mang cậu cũng nên mang về một thân thể mềm mại có thể gắt gao ôm lấy, có thể giúp mình có giấc ngủ ngon, chứ không phải một tên đàn ông to lớn nói chuyện khắt nghiệt.

Vị Phồn phát hiện cơn sốt trong người vẫn không có dấu hiệu thối lui, vài ngày sau khi về nhà, nhiệt độ vẫn cứ tăng giảm liên tục.

Trong nhà không có nhiệt kế, cho nên cũng không cách nào đo nhiệt độ cơ thể. Cậu cho rằng mình bị cảm nên mới phát sốt liên tục, nhưng kỳ quái là không chảy nước mũi cũng không ho, không hề giống bệnh trạng của cảm mạo.

Sau khi đóng tiền điện, điện nước trong nhà rốt cục khôi phục bình thường, cậu ngày thường ngoại trừ ra ngoài mua đồ ăn một lần rồi về chuẩn bị ba bữa cơm ra, thì không ra ngoài nữa.

Thứ nhất là vì cậu thân thể suy yếu chỉ có thể ở nhà, hai là hiện tại cậu trở thành quản gia riêng của Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc không ra ngoài, đương nhiên cậu cũng thể chạy lung tung.

Bởi vì tòa nhà này cũ nát chỉ có thang bộ không có thang máy, trừ phi cậu công anh, nếu không Thiệu Nhạc cũng không thể đi đâu được. Nhưng Thiệu Nhạc rất ghét người khác chạm vào người, cho nên cậu cũng không đành tự đi kiếm chuyện làm.

Thời gian buổi chiều nhàm chán, Vị Phồn dựa vào tường lấy tập giấy ra vẽ nguệch ngoạc lung tung. Cậu muốn vẽ những hình ảnh cảm hứng chuyện cổ tích chớp hiện trong đầu, nhưng rồi lại biến mất. Chân tướng giống như đang lẩn ở đâu kia sợi len trong một cuộn len khổng lồ, cậu không xác định được phương hướng, tóm không được nó, sao khi vẽ ra luôn có cảm giác không đúng.

Thiệu Nhạc cả buổi chiều cầm remote, hết tin tức tài chính kinh tế rồi chuyển qua giá thị trường chứng khoán các nước, cũng không biết đang làm gì. Vị Phồn chán ngán cũng không muốn để ý đến anh, chỉ cần hai người có thể chung sống yên ổn vô sự là được rồi, nhưng thứ khác cậu không có tâm sức quan.

Liên tiếp vài ngày, họ đều trải qua như vậy. Nhàm chán đến không thể nhàm chán hơn nữa.

Vị Phồn lấy bút hướng Thiệu Nhạc canh đo, thật là nhàm chán quá, cậu tiến hành vẽ phác họa nửa người Thiệu Nhạc.

Cậu mô phỏng sườn mặt anh, cẩn thận gọt giũa mắt anh.

Cậu phát giác màu mắt Thiệu Nhạc là một màu xanh đen kỳ lạ, đã không tối như màu đen thuần khiết, cũng không lọt giống màu chàm. Người Đài Loan rất ít có con ngươi kỳ lạ như vậy, Vị Phồn nghĩ nghĩ, nói không chừng ngày trước cha hoặc mẹ của Thiệu Nhạc có huyết thống lai ngoại quốc.

“Này!” Một bên vẽ lông mi vừa dày vừa đậm của Thiệu Nhạc, một bên hỏi: “Nhà anh có huyết thống ngoại quốc sao?”

“Bà ngoại tôi là người Mỹ.” Thiệu Nhạc nói.

“Hèn chi.” Vị Phồn lại cúi đầu tiếp tục vẽ vẽ.

Người Mỹ? Có thể là gốc Án, cho nên mới đem cháu trai bả sinh thành dáng vẻ này.

Đường nét gương mặt Thiệu Nhạc thành thật mà nói thập phần lập thể, hẳn là thuộc loại di truyền cách đời. Nhưng ánh mắt này nói là thâm thúy cũng có thể giảng giải là vì lõm sâu vào, cái mũi nói là cao thẳng cũng có thể thuyết minh là mũi ưng, mặt gầy đến như bị bệnh, hơn nữa đường cong của cằm như bị lấy búa

dùng hết sức chẻ ra, Vị Phồn tô tô xóa xóa bản vẽ, biến Thiệu Nhạc thành sinh vật ngoài hành tinh “Dị hình” hung hãn trong bộ phim mà Sigourney Weaver diễn chính.

Vẽ xong Vị Phồn ngẩng ngửa lại thấy thế nào cũng không hài lòng, cậu bực dọc xé tờ giấy vừa mới phát họa xong ra vò thành một cục, tiện tay ném vào một xô xĩnh nào đó.

Cậu thở dài thườn thượt cảm giác hơi mệt, vì thế bò lại vào chăn ngủ tiếp.

Nhưng vì thân thể còn đang thiêu đốt, nóng vô cùng, cậu đang mơ ngủ trở mình tiện chân đá tung chăn.

Song từng cơn rét lạnh ập tới, chăn không biết vì sao lại tự nhiên quay về trên người mình.

Vị Phồn ngủ mơ màng màng híp mở mắt thành khe hở, phát hiện Thiệu Nhạc không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh thay cậu đắp chăn, rồi sau đó trở lại vị trí của mình. Cứ như vậy tới tới lui lui, một chút cũng không thấy phiền.

“Kỳ thật tính ra cũng không phải người quá xấu....” Vị Phồn nửa mơ nửa tỉnh suy tưởng.

Theo như vậy ngủ ngủ tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh ngủ ngủ, sau hơn bốn giờ lăn lộn trên giường, cậu ngồi dựa ở đầu giường ôm chăn bông hai mắt vô thần ngẩn ngơ, đắn đo không biết có nên đi bệnh viện một chuyến so ra khá hơn, hiện tại cũng không mấy độ, cứ tiếp tục như vậy không biết đầu mình có thể bị cháy hỏng không nữa.

Thiệu Nhạc vẫn xem tin tức tài chính kinh tế bất động như núi, yên yên ổn ổn ngồi ở góc của mình.

Lúc này, Vị Phồn đột nhiên trông thấy tay Thiệu Nhạc nhẹ nhàng đắp lên đùi, hình như đôi chân kia vẫn còn tri giác.

Vị Phồn ngớ ra, tầm mắt dừng lại nơi tay Thiệu Nhạc đang đắp chân.

“Chuyện gì?” Thiệu Nhạc phát giác tầm mắt ngớ ra của Vị Phồn.

“Mẹ kế anh nói chân anh phẫu thuật thành công, vì sao anh vẫn ngồi xe lăn?” Vị Phồn không chút nghĩ ngợi, liền trực tiếp hỏi vào đề.

Mặt Thiệu Nhạc từ từ xám đi, anh quay mặt ra chỗ khác, nói: “Tôi không thích đề cập đến chuyện này.”

“Anh có thể đi lại đúng không? Anh ngồi xe lăn là muốn tranh thủ lừa gạt đồng tình của anh tôi đúng không?” Vị Phồn trong đầu vẫn còn chút hỗn độn, cậu nói chuyện không thích vòng vo, lời nói ra ngay thẳng trực tiếp.

“Không phải!” Lời nói của Vị Phồn khiến Thiệu Nhạc thấy tức giận. Anh là thật không thể đi lại, càng không hề lừa gạt Kính Chi.

“Vậy còn đứng lên?” Vị Phồn hỏi lại.

“Không có cách nào!” Anh là một người tàn phế. Thiệu Nhạc phần nộ nhớ lại.

“Chân chỉ còn một chút cảm giác sao?” Vị Phồn tiếp tục hỏi.

“Phải!” Thiệu Nhạc cơ hồ là thét lên. Anh không rõ vì sao mình phải tiếp nhận chất vấn của Vị Phồn, từ trước đến nay không có ai dám hỏi anh loại chuyện mất cảm này.

“Chỉ còn một chút cảm giác, hơn nữa lại không thể cử động, cho nên sẽ thực dễ bị tê tê ê ẩm! Đùi sẽ đau mỗi, mông đương nhiên cũng sẽ vậy!” Vị Phồn bò sát trên giường, trườn trườn về phía Thiệu Nhạc.

“Lại đây, nằm úp sấp xuống!” Vị Phồn vẫn còn mơ ngủ nói với Thiệu Nhạc.

“Muốn làm gì?” Thiệu Nhạc khó hiểu hỏi.

“Lúc tôi ngồi về lâu, mông với đùi cũng sẽ đau vô cùng. Anh nằm úp sấp xuống, tôi giúp anh giảm mấy cái, sẽ nhanh chóng tốt hơn.” Vị Phồn thực tự nhiên nói:

“Trước đây tôi cũng thường hay giảm giúp cho Ny Ny, lúc đầu giảm chị ấy kêu ai ai, thế nhưng giảm xong lại rất thư thái. Cái này không phải khoe khoang, tôi cũng rất lợi hại đó.”

“Không cần.” Thiệu Nhạc mặt lạnh, từ chối ngay.

“Hiện tại tôi là quản gia của anh, phụ trách chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của anh nha! Ông chủ không thoải mái đương nhiên tôi phải giúp ông đầm bóp, không sao đâu, không cần xấu hổ!” Vị Phồn nói.

Ngay sau đó cậu rất không khách khí tung một cước vào nửa người dưới vô lực của anh, Thiệu Nhạc nửa người trên không cách nào giữ thăng bằng bị đập ngã, tiếp theo liền dúi mặt anh xuống, còn mình thì hai tay nắm lấy thanh tre mắc rèm cửa sổ, giẫm giẫm lên thất lưng Thiệu Nhạc.

“Vị Phồn!” Thiệu Nhạc phần nộ quát to tên cậu.

“Anh đừng lộn xộn, cứ như vậy tôi sẽ ngã đó.” Vị Phồn cảm thấy đầu mình gần như muốn cháy sạch có chút không tỉnh táo, một giây trước đó cậu còn đang cố gắng giữ mình thăng bằng, ngay sau đó lại suy nghĩ, mình đang đập lên cái gì vậy, sao lại mềm mềm.

Đang giẫm lên cái gì vậy?

Vị Phồn giẫm dần dần lên trên, Thiệu Nhạc ở phía dưới vẫn đang liều mạng muốn tránh ra. Vị Phồn một chút cũng không nghĩ đến tâm tình của Thiệu Nhạc, tự làm tự cao hứng giẫm giẫm, sau cùng Thiệu Nhạc chịu không nổi nữa, anh đưa tay về phía lưng lần mò, tóm lấy mắt cá chân của Vị Phồn dùng sức kéo xuống.

Sức nắm mạnh mẽ cánh tay lại rắn chắc hữu lực nên rất dễ dàng kéo Vị Phồn ở phía trên xuống, Vị Phồn bị quăng ngã chống vó, đập xuống giường phát ra tiếng vang rất lớn, sàn nhà đồ đạc trong phòng vì cậu va chạm mà bụi đất bay khắp nơi.

Thiệu Nhạc nhin không được che mũi ho khan mấy tiếng, trong không khí mờ mịt bụi, anh thấy Vị Phồn vùng vẫy một hai cái muốn đứng lên lần nữa, nhưng hai lần liên tiếp đều vô ích, lại nằm xuống.

Thiệu Nhạc bắt đầu cảm thấy có chút không đúng, người bình thường nói sao cũng không chịu lại quá gần anh, hôm nay sao lại đột nhiên nổi hứng muốn giẫm lưng cho anh.

Thiệu Nhạc từ từ đi về phía Vị Phồn, lúc này mới phát hiện sắc mặt Vị Phồn tái mét, ánh mắt ngẩn ngơ, ngay cả vẻ mặt cũng rất không bình thường, cả người ngơ ra nhìn trần nhà.

“Vị Phồn?” Thiệu Nhạc vỗ nhẹ hai cái lên má cậu, còn tưởng rằng cậu vì té ngã đụng đầu nên hai mắt mới nhắm nhắm.

Nhưng vào thời khắc vừa chạm vào da mặt Vị Phồn, Thiệu Nhạc lại cảm nhận nhiệt độ kinh người.

“Nóng quá.....” Thiệu Nhạc ăn thật lớn kinh ngạc.

Vị Phồn cư nhiên vẫn còn phát sốt.

9. Quyển 1 - Chương 9

Thiệu Nhạc dùng khăn vắt nước hạ nhiệt cho Vị Phồn, mở tất cả cửa sổ trong phòng ra, hy vọng gió lạnh có thể đem đi một ít nhiệt độ cơ thể Vị Phồn. Thế nhưng bất kể anh cố gắng thế nào, nhiệt độ cơ thể Vị Phồn vẫn không hề hạ.

“Cứ tiếp tục như vậy không phải cách.” Thiệu Nhạc tự nói.

Nhiệt độ cao như vậy, nóng đến chỉ cần chạm vào người cậu cũng vì nhiệt độ cơ thể cậu tỏa ra mà có chút chịu không nổi, lo lắng Vị Phồn sẽ xảy ra chuyện, thần kinh Thiệu Nhạc theo thời gian trôi qua mà càng ngày càng căng thẳng.

Qua mấy giờ không ngừng đổi nước, cuối cùng Thiệu Nhạc quyết định cầm điện thoại lên định bấm 119 gọi xe cấp cứu đưa Vị Phồn đến bệnh viện, tình hình của Vị Phồn cần sự điều trị của bác sĩ, nếu không hậu quả thật sự không dám nghĩ.

Nhưng vừa cầm điện thoại lên, lại nghe tiếng tí tí tí cắt đứt liên lạc.

Anh cấp tốc nhấn nút tắt trên điện thoại rất nhiều lần, nhưng vẫn nghe thấy những tiếng giống vậy. Điện thoại sao lại ngay lúc nguy cấp này mà hư mất, anh lòng nóng như lửa đốt lo lắng suy nghĩ.

Sau mới nghĩ lại Vị Phồn từng nói vì không đóng tiền điện thoại nên bị cắt rồi, dù sao cũng không có ai gọi điện tìm cậu, thành ra cậu cũng lười đi đóng.

Thế này xem chừng nghiêm trọng đây, Thiệu Nhạc nhìn Vị Phồn nóng đến hai mắt trắng dã thần trí bất minh, trong lòng lo lắng vô cùng.

Anh dùng tay chống đỡ thân thể, từ từ đến phía lối vào. Mở ra xe lăn Vị Phồn nhét chỗ khe hở túi đựng giấy.

Khu nhà trọ này thật sự cũ đến không thể hơn nữa, những gia đình ở đây gần như dọn đi hết.

Thiệu Nhạc trên lầu bốn ấn chuông cửa tìm không thấy ai ra mở cửa, vậy ngay cả muốn gọi nhờ điện thoại hàng xóm cũng không được.

Thăng đến đầu cầu thang, hai tay nắm chặt xe lăn, chăm chú nhìn cầu thang dốc ngược xuống.

Anh nhớ rõ dưới lầu có điện thoại công cộng, chỉ cần xuống được lầu bốn này, là có thể tìm được người đưa Vị Phồn đến bệnh viện cứu chữa.

Anh nhìn bốn phía, nhà trọ này không có thang máy, chỉ có thang lầu để đi lại. Nơi này cũng không phải không gian như trước kia an toàn không chướng ngại vật, từng bậc từng bậc thang, xe lăn của anh căn bản không thể đi xuống.

Thiệu Nhạc ngẫm nghĩ, vì một người mới quen biết hơn một tháng, nóng lòng như vậy có đáng không?

Nhưng anh không khỏi nhớ lại khoảng thời gian anh cùng Tiểu Hỉ cô đơn ở nhà, nếu không phải có Vị Phồn, ngôi nhà ngột ngạt của họ sẽ không xuất hiện nhiều tiếng cười như vậy.

Người trước mắt này tiến vào cuộc sống anh, đem lại cho người sắp mục nát như anh bao nhiêu sức sống. Tình cảm đối phương châm vào tuy rằng nhỏ bé không đáng kể, lại từng giọt từng giọt tích góp làm anh khắc sâu không thể nào quên được.

Anh nhớ lại mấy ngày nay tuy rằng Vị Phồn miệng nói không muốn, cũng là thái độ xem thường đó, nhưng vẫn chăm sóc họ từng li từng tí.

Thậm chí sau khi anh gặp chuyện không may không bao giờ là Thiệu Nhạc giàu có như trước đây nữa, Vị Phồn vẫn cứ giữ anh lại, đứng bên cạnh anh.

Trải qua mấy ngày này, đối anh mà nói biết bao quý giá.

Hiện giờ Vị Phồn phát sốt cao, tình cảnh nguy hiểm, sao anh có thể xem bốn tầng cầu thang này thành trở ngại, mà ngăn cản bản thân tiến lên?

Thiệu Nhạc xếp xe lăn lại gọn gàng, để cho xe lăn đứng vững trên mặt đất.

Sau đó anh chống đỡ hai tay từ từ hướng tới, lúc hai tay chạm vào lan can bằng sắt, anh dùng sức khởi động thân thể mình, buộc hai chân, đã gần bảy năm chưa từng dùng qua cho tới nay vẫn ngồi xe lăn, run rẩy bước trên mặt đất.

Vào một đêm trời bỗng nhiên đổ mưa to của bảy năm trước, anh chở Lục Kỳ đến một buổi đấu giá từ thiện. Lúc đi dọc theo đường núi, vì có một chiếc xe đột nhiên vượt qua, chiếc xe bên cạnh tránh không kịp tông tới.

Anh liều mạng xoay vô lăng muốn tránh chiếc xe xảy ra tai nạn phía trước, nhưng vì tốc độ quá nhanh, cả chiếc xe chạy vào làn đường ngược chiều, tông mạnh ngay chính diện một chiếc xe đang chạy ngược xuống.

Tiếp theo lại có một chiếc xe tông vào phía sau xe anh.

Xe anh bị lật, văng mạnh vào vách núi, va chạm dữ dội qua đi từ từ rơi xuống.

Hơn mười giây trời đất quay cuồng, đau đớn kịch liệt không ngừng kéo tới, anh bị mắc kẹt ở ghế tài xế ngực đau đến không thể hô hấp, cảm giác thất lũng anh giống như bị gãy làm hai, đau đớn khiến anh rên lên thống khổ.

Anh nghe thấy tiếng trẻ em khóc, trong chiếc xe bị anh tông ngay chính diện có một đứa trẻ.

Những chiếc xe đi ngang ngừng lại, anh nghe thấy tiếng la hét của rất nhiều người, muốn cứu anh đang bị dây an toàn lộn ngược trong xe ra.

“Cứu..... đứa trẻ kia..... Trong xe có trẻ em.....” Ngón tay dính đầy máu của anh suy yếu chìa về phía chiếc xe kia.

“Có người đi cứu rồi.” Người đang cắt dây an toàn kéo anh ra nói. Mặt cùng đầu người này cũng toàn là máu.

Hai mắt anh mơ hồ nhìn thấy có ai đó ôm đứa trẻ rời xa thùng xe.

Đột nhiên một tiếng nổ mạnh truyền đến, chiếc xe bị anh đụng phải kia nhanh chóng nổi lửa bùng cháy.

Tiếng la khóc của bé trai kia thê lương mà thống khổ.

“Cha..... Mẹ.....”

Dưới ánh lửa đỏ rực chiếu rọi, anh ngất đi.

Lúc tỉnh lại, bác sĩ nói với anh, anh đã rất may mắn, ngay lúc thần kinh bị tổn thương anh được đưa đến bệnh viện kịp thời, trên đường không dám chậm trễ dù là nửa giây.

Lại thêm Thiệu gia tài chính hùng hậu quan hệ rộng lớn, cha anh mời bác sĩ giỏi nhất phẫu thuật cho anh, xương sống vốn đã gãy may mắn chữa trị được. Bác sĩ nói với anh, sau này chỉ cần chăm chỉ tập vật lý trị liệu, có lẽ còn có thể chống gậy đi lại.

Sau đó anh đi thăm bé trai kia, nhưng mà đứa trẻ kia thì cảm phần tóm lấy tất cả những thứ gì bên mình có thể ném, chọi anh.

Y tá nỗ lực an ủi bé trai, nói:

“Anh trai cũng bị thương, về sau có lẽ không thể đi nữa, phải ngồi xe lăn. Em không thể như vậy, tai nạn kia cũng không phải lỗi của anh trai này, rất nhiều người cũng bị thương.”

“Cha mẹ tôi chết rồi!” Bé trai kia khóc đến khàn giọng, cổ sức hét lên:

“Anh tốt nhất ngồi xe lăn cả đời đi, cả đời không thể đứng dậy được, anh hại chết cha mẹ tôi, anh hại chết họ, anh tên xấu xa này, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, không bao giờ!”

Anh vĩnh viễn nhớ rõ tiếng khóc la của bé trai kia.

Anh vĩnh viễn không thể tha thứ cho bản thân.

Thế là từ giây phút đó anh quyết định lựa chọn để bản thân cả đời ngồi trên xe lăn.

Đây là cách anh chuộc tội.

Thiệu Nhạc hồi tưởng về quá khứ, tay không cẩn thận bị trượt, cơ chân bởi vì nhiều năm không đi đứng mà suy thoái không chống đỡ nổi sức nặng cơ thể, làm anh ngã thật mạnh xuống bậc thang.

Hiện tại mới nghĩ đến chuyện sử dụng hai chân, thật sự đã quá muộn. Thiệu Nhạc không khỏi tự giễu mình.

Nếu năm đó anh nghe theo đề nghị của bác sĩ tiếp nhận vật lý trị liệu, có lẽ anh vẫn còn cơ hội bước đi, nhưng hiện tại anh tự biến mình thành như vậy, hai chân này, cũng đã sớm phế rồi.

Bắt lấy lan can cầu thang, Thiệu Nhạc xê dịch mông từng chút từng chút từ từ di chuyển, mỗi một lần anh di chuyển, hai tay kéo theo hai chân sớm đã không thể đi lại duy chỉ còn lại cảm giác tê buốt đau nhức.

Anh tự cảm thấy đáng vẻ này của mình thật rất đáng buồn, nhưng cũng là ứng với báo ứng.

Cứ như vậy xuống đến lầu một, cũng không biết đã qua bao lâu.

Thiệu Nhạc lau một đầu đầy mồ hôi, chỉ nghĩ đến chuyện ra ngoài đi tìm điện thoại công cộng.

Song lúc anh đặt chân mình xuống bậc thang cuối cùng của lầu một, nghe thấy một giọng nói già nua nghẹn ngào.

“Cậu chủ....”

Thiệu Nhạc ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện người trước mặt anh cư nhiên là người đã giúp đỡ Lục Kỳ cướp hết tất cả tài sản của anh – lão quản gia mà anh tin tưởng nhất.

“Xe lăn của cậu ở trên kia sao?” Lão quản gia nói xong đi lên lầu bốn cầm xe lăn xuống.

“Ta tưởng rằng ông sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa?” Thiệu Nhạc nhìn chăm chăm lão quản gia của anh, lên tiếng, trong giọng nói không có chút tình cảm nào, đối với người đã phản bội anh như vậy.

Lão quản gia mở xe lăn ra, định giúp Thiệu Nhạc ngồi lên xe lăn lại, nhưng Thiệu Nhạc cũng không nghĩ đến chuyện nhận sự giúp đỡ của ông.

“Ông là đặc biệt đến nhìn xem dáng vẻ nghèo túng của tôi sao?” Thiệu Nhạc hất ra tay lão quản gia đưa tới.

“Cậu chủ....” Về mặt lão quản gia có chút bi thương.

“Phiền ông ngay lập tức biến khỏi mắt tôi, nhìn thấy ông thật sự là việc khổ sở.” Thiệu Nhạc tự mình leo lên xe lăn.

Lão quản gia lui từng bước sang bên cạnh, tránh đường để Thiệu Nhạc có thể đi qua.

Thiệu Nhạc dần dần rời xa cánh cổng cũ kỹ sơn đỏ loang lổ, cùng càng ngày càng cách xa quản gia.

“Cậu chủ!” Quản gia ở phía sau gọi với theo:

“Ngày mai bà chủ sẽ đưa cậu chủ nhỏ với cô chủ xuất ngoại, bà chủ muốn tôi theo cùng, về sau không ai có thể chăm sóc cậu, cậu phải tự mình kiên cường, cố gắng vì bản thân mà sống.”

Thiệu Nhạc không có quay đầu lại, cũng không có trả lời lão quản gia.

“Tâm của cậu chủ nhỏ cùng cô chủ đều chỉ hướng về cậu, sau khi chúng biết cậu bị đuổi đi mỗi ngày càng không ngừng khóc, bà chủ thấy chúng rất phiền nên đem chúng nhốt vào phòng không cho chúng ra ngoài. Cậu chủ nhỏ cùng cô chủ thật sự rất đáng thương, khóc xin tôi nhất định phải đi tìm cậu, hơn nữa muốn tôi nói với cậu, chúng sẽ chờ cậu, chúng sẽ chờ tới ngày cậu tới đón chúng, chúng nhất định sẽ chờ cậu, muốn cậu ngàn vạn lần phải nhớ tới đón chúng cùng nhau về nhà!” Quản gia ở phía sau tiếp tục gọi với theo, cả con hẻm nhỏ đều là tiếng vọng của ông.

Thiệu Nhạc vẫn không quay đầu lại, anh trượt ra khỏi con hẻm nhỏ, đi vào buồng điện thoại công cộng ngoài cửa hàng tiện lợi, cầm lấy điện thoại bấm 119.

Anh đương nhiên muốn đón Tiểu Hỉ cùng Hoan Hoan về, hai đứa nó tuy rằng do mẹ kế sinh, nhưng cùng anh phá lệ gần gũi.

Họ gần như mỗi ngày đều ở bên cạnh nhau, vào lúc Hoan Hoan bắt đầu kể chuyện cổ tích, Tiểu Hỉ sẽ leo lên chân anh, chui trong lòng anh, cận thận lắng nghe nội dung cậu chuyện cổ tích của Hoan Hoan.

Chỉ có Hoan Hoan cùng Tiểu Hỉ không hề để ý đến anh chân tàn phế, không ngại khuôn mặt hung ác của anh. Ở trong mắt chúng, anh là anh trai duy nhất của chúng, càng là người thân duy nhất.

Mẹ kế sau khi sinh chúng chỉ biết giao cho bà vú chăm sóc, chúng lớn hơn một chút thì ném chúng ở nhà không để ý tới, luôn bên ngoài vì sự nghiệp bận rộn.

Thiệu Nhạc không rõ nằng nằng rành rành không thích trẻ em, vì sao còn muốn mang hai đứa nó người mà anh coi là người thân trụ cột đi, không để lại cho anh.

Chúng không phải chỉ là con trai cùng con gái bà, mà còn là em trai cùng em gái mà anh yêu thương.

Lúc nghe được quản gia chuyển lời của Hoan Hoan cùng Tiểu Hỉ, cả trái tim Thiệu Nhạc đều muốn tan nát.

Mẹ kế căn bản không phải là người thích hợp chăm sóc trẻ em, bà ấy chỉ biết bỏ mặc tội nhỏ tự sinh tự diệt. Hơn nữa chỉ biết nghĩ rằng vật chất không thiếu thốn, cái gì mẫu tử tình thân cùng quan tâm chăm sóc đều là dư thừa.

“Anh nhất định sẽ nhanh chóng mang các em về bên cạnh anh!” Thiệu Nhạc tay nắm chặt thành quyền, từ đáy lòng không ngừng lặp đi lặp lại lời hứa hẹn dành cho hai em mình.

Hai đứa nhỏ ở cạnh Lục Kỳ không biết sẽ bị tra tấn thành thế nào nữa, Thiệu Nhạc thầm phát thệ, anh nhất định phải mang chúng trở về.

Trong tất cả tài sản của cha, chỉ có Hoan Hoan cùng Tiểu Hỉ là quý báu nhất, mẹ kế muốn đoạt hết thầy của anh cũng không quan hệ, chỉ không được phép cướp đi em trai em gái huyết mạch tương liên của anh.

Xe cấp cứu đưa Vị Phồn vào bệnh viện, sau khi bác sĩ khám qua quyết định rằng, Vị Phồn phải nhập viện ngay.

Đợi Vị Phồn được đưa vào phòng bệnh đơn, Thiệu Nhạc ở một bên trông chừng cậu vừa lo lắng tình trạng của cậu, vừa nghĩ về hai đứa em của mình, cùng lời nói của quản gia.

Trước mắt anh vẫn chưa đủ khả năng đón Tiểu Hỉ cùng Hoan Hoan về, nhưng lại bức thiết muốn chúng quay về bên cạnh anh.

Vị Phồn đang ngủ mê man trở mình, đem cái chăn trên người cuộn lại kéo vào lòng ôm chặt lấy, không có chăn đắp, thân thể đang phát nhiệt phơi ra trước điều hòa lạnh lạnh, hơi hơi run rẩy.

Thiệu Nhạc phục hồi tinh thần lại, phát hiện Vị Phồn lại lặp lại hành động thói quen kia.

Anh đưa tay lôi chăn từ trong ngực Vị Phồn ra, chậm rãi mở ra, đắp lại cho Vị Phồn.

Vị Phồn khi ngủ cả người co lại thành một khối, là cuộn lại.

Người nằm ngủ trong tư thế này thường là thiếu cảm giác an toàn, trong tay nhất định phải ôm gì đó, có thể là đầu gối của mình, hay là chăn bông gối ôm, mới có thể có được giấc ngủ ngon.

Thiệu Nhạc kéo chăn lên cao, đắp đến tận cổ, để tránh cho không khí lạnh lại làm cho Vị Phồn lạnh.

Nhưng vì trong lòng đột nhiên mất gì đó để ôm, đúng lúc này Vị Phồn theo bản năng vươn tay ra, liền bắt được tay của Thiệu Nhạc, kéo vào trong chăn bông của mình, gấu gao đặt trước ngực, ôm vào lòng.

Thiệu Nhạc hoảng sợ.

Cánh tay luôn luôn lạnh như băng của anh nhất thời giống như tiến vào trong quả cầu lửa cực nóng, dần dần ấm lên.

Từng giây từng giây trôi qua, Vị Phồn không buông Thiệu Nhạc ra, Thiệu Nhạc cũng cách nào giật ra.

Nhìn thấy Vị Phồn hơi thở hỗn loạn trong cơn sốt cao vì giấc ngủ ngon mà dần dần bình ổn lại, rất sợ sẽ đánh thức cậu, vì thế Thiệu Nhạc không cương quyết rút tay mình về, chỉ để mặc Vị Phồn ôm.

Vị Phồn từ từ tỉnh dậy, mở mắt ra, lại phát hiện mình đang ở trong bệnh viện, hơn nữa trên mặt còn mang ống thở oxy.

Trời tối tối không biết là sắp sáng, hay là mặt trời vừa xuống núi, cả người cậu đau ê ẩm cũng không biết mình rốt cục đã ngủ bao lâu, chỉ biết tên ngồi bên cạnh gọi là “Thiệu Nhạc”.

Mà gương mặt hung thần ác sát của tên này đang nhìn cậu, ánh mắt còn hung ác đến giống như muốn phun ra hỏa.

“Á!” Tiếp theo phát hiện mình không biết vì sao, mà lại nắm tay Thiệu Nhạc không buông, vội vàng buông hai tay ra. Đồng thời bị dọa nhảy dựng trên giường, Vị Phồn tim đập tăng nhanh vài lần.

“Cậu tỉnh.” Thiệu Nhạc vừa vặn bắt gặp khuôn mặt đỏ ra cùng giọng nói của Vị Phồn, lập tức định thần lại. Anh thu tay về đặt trên tay vịn của xe lăn, phát giác đầu ngón tay đã sớm tê liệt mất cảm giác.

“Sao tôi lại ở chỗ này?” Vị Phồn vẫn không rõ tình hình hiện tại lắm.

“Cậu phát sốt ngắt xỉu, cho nên đưa vào bệnh viện.” Thiệu Nhạc trả lời.

“Là vậy à.....” Vị Phồn căn bản cái gì cũng không nhớ rõ.

Vị Phồn bổ sung ngay một câu: “Đại khái là tôi ngủ mê hồ đồ, nên mới nắm tay anh.”

“Ừm.” Thiệu Nhạc không có phản ứng gì.

Điều này lại khiến cho Vị Phồn cảm thấy xấu hổ.

Kế tiếp khi bác sĩ đến tuần phòng căn dặn Vị Phồn phải nằm lại bệnh viện hai ngày để quan sát, họ nhàn rỗi không việc gì làm, cứ vậy một người nằm trên giường, một người ngồi trên xe lăn, hai người cùng nhìn chăm chú đến gần người một chương trình TV không biết tên.

“Không có gì đáng xem.” Vị Phồn lấy remote không ngừng chuyển kênh.

Thiệu Nhạc thì ngẩn ngơ, im lặng mà trầm mặc, nói gì cũng không trả lời.

“Thiệu tiên sinh, ngài làm sao gọi xe cấp cứu vậy? Gọi điện thoại hả, hay là thò đầu ra cửa sổ la cứu mạng nhờ người qua đường giúp đỡ? Tôi nhớ rõ đã lâu rồi không đóng tiền điện thoại, sớm cắt rồi mà.” Cảm giác không khí trở nên nặng nề, Vị Phồn quyết định tìm chút chuyện để nói.

“Không phải.” Thiệu Nhạc đơn giản đáp lại.

“Vậy thì làm thế nào?” Vị Phồn có chút tò mò, Thiệu Nhạc lại không giống người bình thường có thể tự do đi lại.

“Không thang máy chỉ có thang bộ, chẳng lẽ là anh lăn xuống lầu tìm người cứu sao?” Vị Phồn buồn cười nói.

Thiệu Nhạc mặt biến sắc mím chặt môi, hành động này khiến cho đôi môi vốn đã không hồng hào của anh càng trở nên trắng xanh.

“Hả?” Vị Phồn kinh ngạc nói: “Không thể nào.....” Về mặt Thiệu Nhạc như vậy, cậu đã đoán đúng sao? Nhưng cậu cùng Thiệu Nhạc không thân cũng chẳng quen, Thiệu Nhạc sao lại có thể chỉ vì cậu sốt cao ngắt xỉu, mà hy sinh như vậy xuống lầu cầu cứu?

“Không phải lần.” Lát sau Thiệu Nhạc mới miễn cưỡng mở miệng.

Vị Phồn nhích người một chút, khuynh hướng chuyển đến bên cạnh, nhìn về phía mông Thiệu Nhạc.

Quần âu phục màu trắng của Thiệu Nhạc vừa bẩn vừa đen, toàn là bụi đất cùng gì đó bẩn bẩn, nơi cổ tay Thiệu Nhạc cũng có những vết thương kích thước lớn nhỏ khác nhau, xem tình hình này, nói không chừng trên chân cũng có.

“Kỳ thật..... Kỳ thật tôi cũng không phải bị bệnh gì ghê gớm cho lắm..... Anh không cần vì tôi mà làm thành như vậy.....” Vị Phồn từ trước đến nay rất ít khi nhìn thẳng Thiệu Nhạc, hôm nay lần đầu tiên cần thật rõ ràng nhìn qua dáng vẻ chật vật của Thiệu Nhạc.

Nhìn thấy Thiệu Nhạc vì cậu mà bị thương, trong đầu không biết phải làm sao, cả người lập tức căng cứng, mũi thấy chua xót.

“Cậu cũng từng giúp tôi.” Thiệu Nhạc thản nhiên nói: “Cậu xem tôi như bạn bè, tôi đương nhiên không thể để cậu gặp chuyện không may.”

Nghe được lời này, trong lòng Vị Phồn cảm xúc trăm mối ngổn ngang.

Vào lúc mình bệnh nặng tỉnh lại, phát giác bên cạnh vẫn còn ai đó bầu bạn cùng mình, Vị Phồn cảm thấy ốc vít trong đầu tựa hồ bắt đầu thả lỏng.

Không biết vì sao, cậu thể nhưng cảm thấy giọng điệu nói năng lúc này của Thiệu Nhạc không còn chua ngoa nữa, gương mặt cũng bớt đi phần hung ác.

Cậu lại nghĩ đến lúc mê man ôm lấy chính là tay của Thiệu Nhạc, mà Thiệu Nhạc cũng không hề rút về, để cho cậu ngủ một giấc ngon.

Cái người khó chịu này nói mình xem anh như bạn bè, nhưng kỳ thật ý tứ trong lời nói đó hẳn là anh xem mình như bạn bè mới đúng.

“Bạn bè à.....” Vị Phồn vò vò đầu.

Lúc bắt gặp ánh mắt chuyên chú mà chân thành của Thiệu Nhạc, Vị Phồn gãi gãi trán. Lúc này đây bỗng đứng cậu như có thể quen với cái tên có vẻ ngoài hung ác, nói chuyện sắc nhọn, nội tâm lại hoàn toàn không ác ý này rồi.

Ở bệnh viện vài ngày, mối quan hệ của cả hai có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp.

Cơn sốt của Vị Phồn dần thuyên giảm, không còn lúc tăng lúc giảm như trước.

Thiệu Nhạc cảm giác điều đó đại biểu cho tiềm thức của Vị Phồn, không còn đem anh trở thành hung thần ác sát chỉ biết dọa dẫm trốn không kịp nữa, mới có thể như vậy, nhưng anh không giải thích ý tưởng của mình với Vị Phồn.

Đợi đến lúc bác sĩ phê chuẩn xuất viện, Vị Phồn liền từ trên giường bật dậy, thu thu dọn dọn đồ đạc, đẩy Thiệu Nhạc đến quầy tính tiền, sau đó muốn lập tức rời khỏi bệnh viện.

Bọn họ đi qua đại sảnh, xuyên qua bệnh viện lớn chật nít người, nhìn thấy cổng lớn gần kề, biểu cảm của Vị Phồn cũng càng ngày càng vui vẻ. Ở bệnh viện nhiều ngày rồi, cậu đã gần buồn muốn chết.

“Thiệu Nhạc, cậu là Thiệu Nhạc ư!” Trong đại sảnh đột nhiên có người la lên như vậy.

Vị Phồn đang đẩy Thiệu Nhạc cũng ngừng lại.

Bác sĩ này đầu hói mặc áo blouse chạy tới, ông ấy thở hồng hộc dùng ngón trỏ đẩy đẩy mắt kính trượt xuống mũi, thật hưng phấn nói với Thiệu Nhạc: “Tôi biết ngay là cậu mà.”

“Ai vậy?” Vị Phồn cúi đầu hỏi.

“Bác sĩ trước đây.” Thiệu Nhạc thấp giọng trả lời. Giúp anh phẫu thuật chỉnh xương sống, chính là đoàn của bác sĩ này. Mà bệnh viện năm đó gặp tai nạn anh nằm cũng chính là đây.

Bác sĩ liếc mắt nhìn xe lăn của Thiệu Nhạc, gương mặt tươi cười thoáng chuyển thành cười khổ: “Trước khi cha cậu mất, có hỏi tình trạng của cậu. Chỉ là tôi có gọi điện cho cậu mấy lần, nhưng cũng không có cách nào trực tiếp liên lạc với cậu.”

Thiệu Nhạc gật gật đầu với ông. Là anh bảo quản gia cúp điện thoại, khi đó chuyện gì anh cũng không muốn làm.

Bác sĩ lấy từ trong túi ra một tờ danh thiếp đưa cho Thiệu Nhạc, rồi nói: “Phẫu thuật cậu là lần thành công nhất tôi từng làm, tuy rằng kỹ thuật năm đó cũng chưa phải tối tân nhất, nhưng với tình trạng của cậu, tuyệt đối có thể dựa vào trị liệu lúc sau mà đứng lên đi lại được. Nếu cậu có nhu cầu, hãy đến chỗ này đi.”

Bác sĩ tươi cười hồ thẹn nói: “Lệnh tôn khi còn sống là người khiến người khác thập phần tôn kính, bệnh viện giai đoạn đầu thành lập, ông từng giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, cho nên chúng tôi không thể để ông thất vọng được.”

Ông hơn sáu mươi tuổi, trên áo blouse đeo băng tên viện trưởng cười cười với Thiệu Nhạc. Ông hy vọng Thiệu Nhạc biết, cậu vẫn có thể đi lại.

Thiệu Nhạc gật gật đầu với đối phương, nắm danh thiếp trong tay.

Sau đó Vị Phồn đẩy Thiệu Nhạc rời khỏi hiện trường.

“Ý của ông ấy là, anh có thể đi lại sao?” Vị Phồn nghi hoặc hỏi.

“..... Ừm.....” Thiệu Nhạc chần chừ một lúc, mới đáp lại một tiếng ngắn ngủn.

“Có thể đi là việc tốt.” Vị Phồn nói.

Lên taxi, xe lặn được lái xe đặt ở cốp xe phía sau, hai người họ thì ngồi ở ghế sau.

Trên đường về nhà, Vị Phồn thấy Thiệu Nhạc nắm rồi lại thả tờ danh thiếp kia, thả rồi lại nắm, hơn nữa Thiệu Nhạc giống như đang tự hỏi điều gì đó, cứ như vậy nhìn chăm chăm cái gáy của lái xe.

Tình huống này đã từng phát sinh rất nhiều lần, từ lúc cậu nhập viện tới nay, cơ hồ cách một khoảng thời gian cậu sẽ lại bắt gặp triệu chứng ngăn người của Thiệu Nhạc.

Cậu không biết Thiệu Nhạc đang suy nghĩ gì, có lẽ là nghĩ chuyện Lục Kỳ, hoặc là chuyện Tiểu Hỉ. Kỳ thật cậu thấy Thiệu Nhạc không nghĩ mới là không bình thường, gặp phải biến cố lớn như vậy, một gia đình đang tốt đẹp, tài sản khổng lồ như vậy trong nháy mắt mất sạch, anh không nghĩ đến chuyện làm thế nào đoạt lại hết thảy, thật đúng là phí đời người, càng thực có lỗi với tài sản này.

Taxi chạy hơn nửa giờ, mãi đến xe chạy đến đầu ngõ, lúc xe dừng lại trước nhà trọ, Vị Phồn mới mở cửa xe ra, lại nghe thấy Thiệu Nhạc nói một câu:

“Đợi chút.”

Vị Phồn ngây người.

“Tài xế, phiền anh, tôi muốn đi một chỗ.” Thiệu Nhạc đọc tên một địa chỉ khác.

“Được được được, không thành vấn đề.” Tài xế tiên sinh thật cao hứng mở xem đoạn đường tốt nhất đến địa chỉ kia, cũng không phát hiện Vị Phồn đã mở cửa, đưa tay tắt máy.

“Đợi chút!” Lúc này đổi lại là Vị Phồn la lên.

Thiệu Nhạc khó hiểu nhìn Vị Phồn.

“Tôi có xe, tôi chở anh đi là được rồi.” Vị Phồn nói ngay với Thiệu Nhạc.

Hiện tại cũng không phải như trước kia, tiêu xài hào phóng như vậy, trong đầu Thiệu Nhạc rất cuộc nhét cái gì!

“Cậu vừa mới khỏi bệnh, có thể lái xe sao?” Thiệu Nhạc có chút hoài nghi.

“Đương nhiên có thể.” Vị Phồn hừ một tiếng. Thiệu Nhạc quá coi thường cậu rồi!

Vì thế bọn họ xuống xe, còn tài xế tiên sinh thì lấy tiền xe nửa giờ thất vọng rời đi.

Vị Phồn lên lầu lấy chìa khóa xe, rồi chạy xuống lầu lấy xe, dựa theo địa chỉ Thiệu Nhạc nói, một bên tìm đường một bên lái xe.

10. Quyển 1 - Chương 10

Xe của họ dừng lại trước một trường trung học, vì lúc này đã hơn ba giờ chiều, cho nên sân thể dục cạnh bên cổng vào trường, có rất nhiều học sinh đang học thể dục.

“Anh tới đây chi vậy?” Vị Phồn lái xe vào trong bãi đậu, không hiểu gì hết hỏi.

“Đến tìm một người.” Thiệu Nhạc nói. Thời gian bảy năm không tính là dài, cũng không tính là ngắn. Đứa trẻ may mắn sống sót trong tai nạn năm đó, hiện giờ cũng đã học trung học.

Họ tiến vào trường, lấy chứng mình ra đăng ký trong phòng bảo vệ. Bảo vệ mời họ ngồi chờ một chút, sau đó liền nói vào micro mời học sinh đến:

“Học sinh Hạ Trạch Phương năm hai, có người tìm, mời đến phòng bảo vệ.”

“Tìm ai? Bạn của anh hả?” Thời gian chờ đợi có chút nhàm chán, Vị Phồn thuận miệng hỏi.

Vị trí họ ngồi trong phòng bảo vệ rất gần cửa sổ, nơi đó có một cửa sổ thật lớn, Vị Phồn đẩy cửa sổ mở ra, thời tiết hôm nay không tồi, mặt trời rạng rỡ, không khí ẩm áp, gió cũng không lạnh lắm.

Họ nhìn ra ngoài sân thể dục, các học sinh đang tập các bài vận động, bầu không khí bình thản thích hợp tán gẫu.

“Không phải.” Thiệu Nhạc trả lời. “Tai nạn bảy năm trước, tôi tông chết cha mẹ nó. Nó sẽ không xem tôi là bạn.”

Vào lúc nghe thấy câu trả lời của Thiệu Nhạc, Vị Phồn thật đúng là khiếp sợ vô cùng.

Cậu không biết Thiệu Nhạc từng tông chết người.

Thiệu Nhạc né tránh ánh mắt của Vị Phồn, có đôi khi anh cảm giác ánh mắt của Vị Phồn có một loại ma lực, bị cậu nhìn như vậy, suy nghĩ méo mó trong đáy lòng mình tựa hồ cũng sẽ bị cậu nhìn thấu, cảm giác này khiến anh không được tự nhiên.

Đầu kia của sân thể dục, một thiếu niên nước da do phơi nắng mà thành màu tiểu mạch đang chậm rãi đi về phía phòng bảo vệ.

“Hạ Trạch Phương, em còn hai vòng nhảy cóc chưa xong, muốn đi đâu hả?” Thầy thể dục mặc đồ vận động dài tay thối còi, càn không ngừng ngoắc thiếu niên kia.

“Có người tìm Trạch Phương ạ, em phải đi tới phòng bảo vệ gặp!” Thiếu niên đi đường lưng có hơi còng cỏi giầy chân trái xuống, lộn hạt cát bên trong ra, trả lời xong rồi mang giầy vào đi tiếp.

Phía sau thiếu niên kia, có một thiếu niên khác nhảy cóc theo lại rồi cùng nhau đi, hai người đã rời khỏi phạm vi hoạt động của lớp.

“Diệp Hải Uyên, em làm gì cũng đi!” Thầy thể dục quát theo. “Em trở lại nhảy cóc phạt tiếp cho thầy!”

“Thái lão đầu, thầy phiền quá đi!” Thiếu niên tên Diệp Hải Uyên quay đầu lại trừng mắt liếc ông thầy mình một cái, sau đó không thèm quay đầu lại chạy về phía trước, choàng vai bạn học Hạ Trạch Phương của cậu, hai người cùng nhau đi.

“Ai muốn tìm Hạ Trạch Phương?”

Thiệu Nhạc trượt xe lăn, đi đến trước mặt thiếu niên kia.

Thiệu Nhạc vẫn còn nhận ra hình dạng của thiếu niên này, những năm gần đây, cứ cách một thời gian anh sẽ xin Trưng Tín Xã cho biết tình hình của Hạ Trạch Phương, chiếu theo bản báo cáo họ gửi đến, cuộc sống của thiếu niên này rất phức tạp.

“Cậu khỏe, tôi là Thiệu Nhạc.” Thiệu Nhạc gật đầu với cậu.

“Thiệu Nhiệt?” Đối phương nghĩ nghĩ, nhìn nhìn xe lăn của Thiệu Nhạc, sau đó dùng quốc ngữ không rõ lắm của Đài Loan la to. “A, em nhớ ra rồi, là Thiệu Nhiệt kia.”

Sau khi la lên một tiếng, Hạ Trạch Phương lại ngớ ra. “A anh tới tìm em làm gì vậy?”

“Tôi chỉ là muốn đến nhìn cậu....”

Lời Thiệu Nhạc còn chưa nói xong, thì thiếu niên bên cạnh Hạ Trạch Phương đã đưa tay kéo cậu qua.

“Nhìn gì? Có gì đẹp mà nhìn!” Giọng điệu của thiếu niên khiến người khác thập phần không vui.

Vị Phồn nheo mắt. Trẻ em tuổi này dùng giọng điệu không phân lớn nhỏ như vậy nói chuyện, nghe vào tai thật làm người ta khó chịu.

“Này, cậu đừng ồn ào! Tổ cùng người ta nói chuyện, đừng gây sự.” Hạ Trạch Phương liếc mắt nhìn bạn học mình.

Thiếu niên kia hừ một tiếng, quay đầu không thèm nói nữa.

“Em hiện tại tốt lắm, thân thể khỏe mạnh không đau không bệnh.” Hạ Trạch Phương kéo tay áo giơ cánh tay lên, lộ ra cơ thịt rắn chắc. Cậu hơi ngượng ngùng cười lớn, răng nanh trắng sáng cùng đôi mắt sáng ngời đều lấp lánh hào quang.

“Đối với chuyện cha mẹ cậu, đã nhiều năm qua tôi vẫn cảm giác có lỗi sâu sắc.” Thiệu Nhạc cúi đầu thật thấp với Hạ Trạch Phương, hơn nữa cúi đầu rồi cũng không ngẩng lên lại.

Vị Phồn nghĩ thầm, tình hình này có lẽ mình cũng không nên đi qua nhúng tay vào, Thiệu Nhạc không thích người ta quản chuyện của anh, cho nên cậu tốt nhất làm như cái gì cũng không nghe, cái gì cũng không thấy. Cậu không nói gì cả nhìn ra ngoài cửa sổ vờ như đang thưởng thức phong cảnh, nhưng vẫn có chút để ý tình trạng của Thiệu Nhạc, năm giây ba lần đưa mắt nhìn trộm, lỗ tai cũng thủy chung lắng nghe đoạn đối thoại của Thiệu Nhạc cùng thiếu niên kia.

“Ây này này, anh không cần vậy đâu!” Hạ Trạch Phương vội vàng chạy về phía trước nâng Thiệu Nhạc dậy.

“Nếu không phải vì tôi tông vào xe của gia đình cậu, cha mẹ cậu cũng sẽ không vì vậy mà chết thảm. Chuyện ngoài ý muốn đó tôi vẫn luôn nhớ rõ không hề quên, tôi biết, dù có bao nhiêu tiền đi nữa cũng không thể bù đắp cho mất mát tinh thần của cậu được. Tôi biết ông nội cậu đã bất ngờ qua đời mấy ngày trước, tuy rằng hiện tại khả năng của tôi không đủ để gánh vác, nhưng bất luận cậu có yêu cầu gì, đều có thể đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ cố hết sức thực hiện.” Thiệu Nhạc nói.

Tự trách trong lòng Thiệu Nhạc, bảy năm qua chưa từng thuyên giảm ngày nào. Anh vốn sợ lần này đột ngột đến tìm, thiếu niên này sẽ lại giống như năm đó gào lên la hét vào mặt anh, nhưng mà, thời gian tựa hồ đã mang đi hết thủy huyệt ý của đối phương với anh, chỉ là, thời gian mang đi nỗi đau của đối phương, lại không mang đi ân hận trong lòng anh.

Sau khi Hạ Trạch Phương nghe lời Thiệu Nhạc nói, nghĩ nghĩ, rồi lộ ra nụ cười đau lòng.

“Tất cả đều là ngoài ý muốn, không thể trách ai được.” Hạ Trạch Phương vỗ vỗ đầu Thiệu Nhạc đang gục xuống. “Vọng Lai cùng Tiểu Đào nhà em đã định trước ngày hôm đó phải lái xe ra ngoài, đã không thể quay về, em cũng không thể trách ai, hơn nữa trên báo đều nói, anh là vì phải tránh chiếc xe đang trước nên mới lạng qua làn đường đối diện tông vào xe nhà em, hết thủy đều là số mệnh!”

Hạ Vọng Lai cùng Chương Tiểu Đào, là tên của đôi vợ chồng kia. Thiệu Nhạc không hề quên.

“Hơn nữa,” Hạ Trạch Phương vừa cười vừa nói: “Hơn nữa, anh đã bồi thường cho nhà em một số tiền rất lớn. Em vẫn luôn muốn đem số tiền này trả lại cho anh, thật sự nhiều lắm, em dùng không hết!”

“Đây là điều duy nhất tôi có thể làm. Nếu có thể, tôi càng hy vọng có thể đem cha mẹ cậu quay về.” Thiệu Nhạc nói.

Hạ Trạch Phương ngồi xổm xuống cạnh xe lăn của Thiệu Nhạc, ngẩng đầu người đàn ông này đang áy náy không thôi.

“Kỳ thật, người cũng đã chết, cái gì thì cũng đã mất rồi.” Hạ Trạch Phương cười nói: “Vọng Lai cùng Tiểu Đào nhà em lúc ra đi rất nhẹ nhàng, anh yên tâm, họ cũng không phải là loại người thù dai. Tâm địa hai người họ đều rất tốt, nếu nhìn thấy anh mỗi ngày trôi qua đều khổ sở như vậy, họ nhất định sẽ càng khổ sở hơn.”

Hạ Trạch Phương lắc lắc vai Thiệu Nhạc. “Có biết không hả?” Cậu giống như trưởng bối đang khuyên răn vẫn bối còn mãi luẩn quẩn trong đầu, lời nói dịu dàng mà ân cần thân thiện dỗ dành.

Mãi đến lúc này, Thiệu Nhạc mới từ từ ngẩng đầu lên. Anh gạt đầu với Hạ Trạch Phương, đồng thời ngồi thẳng lưng, nãy giờ vẫn khom người cúi thấp.

Anh cảm giác thiếu niên này dường như không còn giống trước đây nữa, cậu của quá khứ tràn ngập oán hận, phần nộ mắng mình cướp đi mạng sống của cha mẹ cậu. Thế mà thiếu niên hiện tại đã quên đi tất cả oán hận bị thương, cả người giống như vừa thay da đổi thịt, tâm tình cởi mở đáng vẻ tươi cười hiền hòa.

Hóa ra, đến tận bây giờ, chỉ có mỗi anh tự vui mình trong thống khổ ân hận sao? Giờ đây mọi người đều đã thoát ra khỏi ký ức kinh khủng về tai nạn năm đó, anh lại chậm chạp không chịu từ trong đó bước ra, dù thế nào cũng muốn bức bản thân ngày đêm tự dẫn vật mình, cho rằng như vậy gọi là chuộc tội.

“Được rồi, tụi em không thể ra đây lâu. Vừa vặn trước lúc anh đến, em cùng Tiểu Uyển cãi nhau cãi đến rất kịch liệt, hai đứa đều bị phạt, hiện tại phải nhanh chóng quay lại, bằng không làm không xong Thái lão đầu lại sẽ mắng.” Hạ Trạch Phương trái nhìn phải soi, cuối cùng tìm được bạn học của mình ngồi gần Vị Phồn.

Diệp Hải Uyên khoanh tay trước ngực ngồi cách Vị Phồn ba cái ghế trống, cậu vừa thấy Hạ Trạch Phương ngoác miệng, mới trưng vẻ mặt như đi đại tiện đứng lên, đi về phía cậu.

“Nói xong?”

“Xong rồi, xong rồi!” Hạ Trạch Phương nói.

Nhưng mà ngay trước lúc đi, Hạ Trạch Phương nhìn nhìn chân Thiệu Nhạc, có chút ngượng ngùng hỏi: “Cũng là vào lúc đó bị tông phải sao?”

“Ừm!” Thiệu Nhạc gật gật đầu.

“Còn có thể đi không?” Cậu hỏi.

Thiệu Nhạc trầm mặc một lúc lâu, mới trả lời: “Cần phải tập vật lý trị liệu mới có thể đi.”

“Vậy phải ngoan ngoãn đi tập đó, thanh niên trai tráng không được sợ vất vả! A Tước sát nhà em cũng đã hơn năm mươi tuổi, sau nghe lời bác sĩ mỗi ngày đều đi tập, hiện tại đã tốt hơn nhiều.” Hạ Trạch Phương nhẹ nhẹ xoa xoa đầu Thiệu Nhạc, sau đó cười nói:

“Có thể đi, có thể đi, em cho anh sức mạnh, anh rất nhanh sẽ có thể đi lại được.”

Hành động của thiếu niên này làm cho Vị Phồn ở một bên bật cười, Thiệu Nhạc ngồi cao ngổi trên xe lăn bị biến thành người lùn, được đối xử như người bạn nhỏ.

Mà Vị Phồn cũng lần đầu tiên gặp người đối với gương mặt hung ác của Thiệu Nhạc không có chút phản ứng nào, cậu cảm giác toàn thân thiếu niên này tràn ngập khí tức bất khả tư nghị, nói chuyện thì cổ quái, nhưng lại có chút gì đó khiến người ta cảm động.

Dù sao đối mặt với hung thủ gián tiếp hại chết cha mẹ mình, thiếu niên này lại giống như nhìn thấu sinh tử, tha thứ cho Thiệu Nhạc vô tâm, cũng không trách móc anh.

“Đi thôi, cậu muốn nói tới lúc nào!” Bạn học bên cạnh Hạ Trạch Phương thập phần bất mãn nói.

“Được rồi, được rồi! Không cần hỏi.” Hạ Trạch Phương sau khi nói xong, đi được hai bước, lại ngoái đầu lại nói với Thiệu Nhạc: “Đúng rồi, hôm nay ngày cuối tuần, tụi em không ở ký túc xá, tan học xong sẽ về nhà, các anh có muốn đến cùng ăn cơm không, ăn xong hãy về!”

Thiệu Nhạc tuy rằng trong lòng cảm kích, nhưng vẫn lắc đầu từ chối ý tốt của đối phương.

Sau khi rời khỏi trường, họ đi vòng quanh trong nội thành một lúc, Vị Phồn chở Thiệu Nhạc chạy loạn khắp nơi không mục đích, tâm tư của Thiệu Nhạc có vẻ còn đang lưu lại bên trong cảm xúc mới nảy cùng Hạ Trạch Phương gặp gỡ, chưa hồi phục.

“Tiếp theo đi đâu? Nếu không muốn đi đâu, thì về thẳng nhà nha!” Vị Phồn đã là lần thứ ba hỏi Thiệu Nhạc câu này.

Vừa hỏi Thiệu Nhạc mấy chuyện, Thiệu Nhạc đều như ở trên mây không có trả lời. Vị Phồn vốn tưởng lần này cũng là hỏi chơi chơi, nào biết Thiệu Nhạc đã hồi phục tinh thần nhìn cậu, miệng đọc một địa chỉ nữa.

Kỳ thật Vị Phồn cũng không biết đường nhiều, theo như lời Thiệu Nhạc nói thì nơi đó Vị Phồn nghe cũng chưa từng nghe qua.

Vì thế cậu đành phải tùy tiện tìm một tiệm bán cau, đứng phía trước tiệm, mua một bao thuốc lá, thuận tiện hỏi cô em gái bán hàng, đường này phải đi thế nào.

“Này à,” Em gái bán cau thò đầu vào khoang xe, chặn ngang Thiệu Nhạc, đưa thuốc lá cùng tiền thối cho Vị Phồn, cô nàng nói: “Anh cứ chạy thẳng đến, vượt qua hai cái đèn giao thông thì quẹo trái, lại tiếp tục chạy thẳng, đến cuối đường thì quẹo, chạy suốt tới khi hết đại lộ vào đường nhỏ, chạy tiếp đến lúc gần hết đường, thì đừng phải nghĩa trang đầu tiên.”

“Cám ơn cô em.” Vị Phồn nói.

“Không có chi!” Em gái bán cau cười định lui ra khỏi khoang xe.

Cô nàng lúc này vốn đang cười vừa quay đầu qua thoáng nhìn thấy gương mặt hung thần ác sát của Thiệu Nhạc, nụ cười thoáng cứng đờ, có điều cô nàng đã gặp qua nhiều dạng khách hàng, phản ứng cũng được huấn luyện nhanh nhẹn, lập tức hồi hồn, khôi phục tươi cười.

“Quý khách, cau hai quả một ngàn, có muốn thử hai quả không?”

“Tôi không ăn cau!” Thiệu Nhạc trả lời một cách đứng đắn.

Vị Phồn không nhịn được bật cười thành tiếng.

Em gái bán cau cũng không nhịn được cười khanh khách.

Đợi đến lúc Vị Phồn khởi động, lái xe đi thẳng, Thiệu Nhạc vẫn không rõ câu trả lời của mình rốt cục có gì bất ổn, hai người kia cứ nhiên đều cười.

“Tôi trả lời vậy không đúng sao?” Thiệu Nhạc nghi hoặc hỏi.

“Nào có cau hai quả một ngàn, cô nàng là thấy anh tướng mạo đẹp trai, ăn đậu hủ anh, hỏi anh cái khác cơ.” Vị Phồn liền cười hai tiếng.

“Tôi không ăn cau đương nhiên không biết giá. Cô ấy đang hỏi cái gì?” Thiệu Nhạc vẫn không rõ.

“Bộ anh không thấy lúc nãy cô nàng vừa vắn đem hai quả kia đều chui vào xe sao, còn thiếu điều đụng vào anh thôi?”

“Hai quả nào?” Thiệu Nhạc hoang mang nhíu mày.

Thiệu Nhạc thận trọng hồi tưởng tư thế của cô gái kia lúc chui vào khoang xe, lúc này mới nhớ lại hai bầu vú của cô sóng động lớn đến muốn căng đứt áo ngực.

Thiệu Nhạc lúc này sắc mặt hết đỏ rồi trắng. Té ra hai quả một ngàn..... Là hai quả kia.....

Vị Phồn vẫn cứ cười mãi.

“Có đáng cười đến vậy không hả?” Thấy Vị Phồn chứng kiến bộ dạng xấu hổ của mình, Thiệu Nhạc không khỏi thẹn quá hóa giận.

“Không có a!” Vị Phồn lại vẫn lớn tiếng cười vui vẻ.

“Thì ra bên ngoài hiện giờ đang thịnh hành cái này.....” Thiệu Nhạc không có ý kiến.

“Anh đã cách ly thể giới bên ngoài lâu rồi, phải nhanh chóng đuổi kịp bước chân của mọi người!” Vị Phồn nói.

Ngày trước Vị Phồn chưa bao giờ cảm thấy Thiệu Nhạc là người dễ chung sống, nhất là khoảng thời gian ở Thiệu gia người này luôn luôn trưng ra khuôn mặt sa sầm. Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, Thiệu Nhạc dường như trở nên không còn là Thiệu Nhạc của trước đây, tuy rằng vẫn là khuôn mặt poker kia, nhưng hình như cậu lại có thể nhìn thấy bên dưới khuôn mặt vĩnh viễn không cười kia, chôn giấu một tâm tư tình tứ thế nào. Mà tâm tình hết sức nhỏ này, cũng luôn khiến người khác hết lần này đến lần khác vì dịu dàng cùng nhẹ dạ của người này mà kinh ngạc.

Những lời lúc trước Ny Ny nói với cậu, hiện giờ cậu ít nhiều cũng có thể lĩnh hội. Thiệu Nhạc đích xác không phải một người xấu, anh chẳng qua là có một khuôn mặt không cần thận quá dài khiến người ta sợ hãi, nhưng tuyệt đối là người bình thường lương thiện vô hại.

Vị Phồn không khỏi tưởng tượng, ông cha bà mẹ của Thiệu Nhạc rốt cuộc dài đến thế nào, dù thế nào thì cũng rất khủng bố nha! Nếu không đứa con sao lại sinh ra thành bộ dạng này?

Cứ chốc lát lại cười lên, không ngừng được. Vị Phồn một bên lái xe một bên cười, cũng làm cho mặt Thiệu Nhạc càng ngày càng đen.

“Đủ rồi!” Thiệu Nhạc ở một bên quát to khiển trách.

Nhưng mà từ lúc Vị Phồn biết tất cả cảm giác uy nghiêm trong giọng nói của Thiệu Nhạc đều chỉ do khuôn mặt kia trở đi, cũng liền đối đãi được kỳ thật anh không có uy nghiêm gì đáng nói.

Cứ như vậy chạy vào phạm vi nghĩa trang, Vị Phồn đậu xe ở ven đường, mua chút giấy tiền vàng bạc giao cho Thiệu Nhạc, sau đó đẩy Thiệu Nhạc ven theo đường nhỏ đi vào nghĩa trang.

Họ đi được hơn mười phút, tìm được phần bia mộ có khắc Hạ Vọng Lai cùng Chương Tiểu Đào, Thiệu Nhạc thấp hươu té bái đôi vợ chồng bất hạnh do bị anh liên lụy mà chết. Vị Phồn đi đến triền núi cao hơn bên cạnh, bắt đầu hút thuốc.

Từ đỉnh núi trông xuống, khắp nơi đều là mộ phần. Vị Phồn một bên hít hơi phun khói, một bên nghĩ đến chuyện nhiều bia mộ như vậy, Thiệu Nhạc sao lại nhớ rõ đôi vợ chồng kia an táng ở đâu?

Hắn là đã tới đây vài lần rồi! Vị Phồn nghĩ như vậy. Thiệu Nhạc chân không ra khỏi cửa, có lẽ từng vì bái té đôi vợ chồng này mà đã tới đây mấy lần, nên anh mới có thể nhớ rõ sơn đạo này phải đi thế nào.

“Vị Phồn.” Thiệu Nhạc ở dưới triền núi ngửa đầu kêu cậu. “Đi thôi!”

“Ok!” Vị Phồn dùng sức hút mạnh một hơi thuốc, sau đó ném xuống đất dập tắt, rồi khều chút đất vùi đầu thuốc lá. Lại từ từ quay về cạnh Thiệu Nhạc, đẩy anh đi trên đường núi nhỏ, rời khỏi nơi luôn khiến anh khổ sở trách này.

Mùa đông, mặt trời xuống núi sớm, mới năm giờ chiều, thoáng cái trời đã tối sầm.

Hôm nay Vị Phồn vừa mới xuất viện, thân thể cũng không phải đã hồi phục nhiều, cả ngày lái xe của Đại Hùng chở Thiệu Nhạc chạy khắp nơi, đợi đến lúc cảm thấy mệt, mí mắt đã mỏi đến độ muốn mở không ra.

“Về thẳng nhà?” Cậu thuận miệng hỏi Thiệu Nhạc một câu.

“Không.” Thiệu Nhạc nói.

“Anh còn muốn đi đâu nữa?” Vị Phồn mệt đến đầu cũng nâng không lên, muốn trực tiếp gác đầu xuống tay lái.

Ông trời ạ, cậu là bệnh nhân đó! Tuy rằng đã hạ sốt, bắt quá thân thể vẫn còn rất yếu, phải về sớm một chút nghỉ ngơi a!

Thiệu Nhạc tay không ngừng xoay lật miết tờ danh thiếp hôm nay khi xuất viện viện trưởng đã cho anh.

Vị Phồn không hiểu rốt cục trong đầu Thiệu Nhạc đang tính toán gì, chỉ biết hình như anh đã quyết định một chuyện gì đó, hiện tại đang giữ nhịp độ của bản thân, chậm rãi từng bước từng bước tiến lên.

Vị Phồn thở dài, đành nhận mệnh. Ai bảo mình ngu, tiếp nhận gánh nặng này còn lãnh tiền lương của Ny Ny, đồng ý tiếp tục làm quản gia của Thiệu Nhạc chứ?

“Thiệu tiên sinh.” Vị Phồn dùng giọng điệu bắt đắ dĩ hỏi: “Vậy xin hỏi tiếp theo ngài muốn đi đâu?”

“Bây giờ Kính Chi hẳn là vẫn chưa đi làm chứ?” Thiệu Nhạc hỏi.

“Có lẽ đã đến quán rồi, anh ta là má mì, rất nhiều chuyện cần phải xử lý trước.” Vị Phồn trả lời.

“Làm phiền cậu.” Thiệu Nhạc cúi đầu nhìn tờ danh thiếp kia.

Vị Phồn cố sức thúc giục cánh tay mỏi nhừ của mình xoay tròn tay lái, lao nhanh đến quán bar gay Ny Ny quản lý.

Quán bar nhỏ của Ny Ny ở trung tâm của một khu phố hoàng kim, nơi đó hai mươi bốn giờ đều là cảnh truy hoan hưởng lạc.

Sau khi đậu xe ở ven đường, Vị Phồn liền giúp Thiệu Nhạc xuống xe, phục vụ sinh của bãi đậu xe lúc này cũng cung kính tới gần hỏi: “Thật ngại quá hai vị quý khách, quán chúng tôi chín giờ mới bắt đầu mở cửa, xin hỏi hai vị có phải hội viên không? Quán chúng tôi đang luyện tập cho hội viên, nhất định phải là hội viên mới có thể vào.”

“Đến tìm Ny Ny, chú em nói với chị ấy một tiếng, nói em trai chỉ mang theo bạn đến nhìn chỉ lên sân khấu.” Vị Phồn nửa đùa nửa thật nói.

Thiệu Nhạc nhíu mày, ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn về phía Vị Phồn. Anh vẫn không thể chịu nổi kiểu nói chuyện này của Vị Phồn, rất không đứng đắn.

Phục vụ sinh sau khi dùng bộ đàm thông báo với nhân viên bên trong, liền mỉm cười dẫn bọn họ vào. Mà lúc này có một chiếc xe hơi nhỏ màu đỏ dừng lại nơi làn đường đối diện, nghe theo chỉ dẫn của nhân viên chạy vào trong bãi giữ xe.

Trong quán bar mờ mờ tối tối, chỉ có mấy ngọn đèn tỏa ánh sáng vàng u ám, nguồn sáng lớn nhất là ở trung tâm sân khấu, ánh đèn bảy sắc chiếu vào đoàn vũ công đang tập diễn.

Ny Ny đang đứng dưới sân khấu chăm chú nhìn đoàn vũ công tập luyện, vừa nghe thấy tiếng phục vụ sinh dẫn người tới, liền quay đầu lại ngay, đi về phía bọn họ.

“Sao nào, hôm nay rảnh vậy, tới nhìn mình điều hành thế nào hả?” Ny Ny mặc sườn xám, trang phục kia vẫn như trước được cắt xén vừa vặn giúp Ny Ny có thể khoe dáng người cân đối những đường cong tuyệt mỹ.

Hôm nay Ny Ny trang điểm nhạt, cùng một thân sườn xám bạch sắc kia, làm người khác cảm giác thanh tú thoát tục đến kỳ lạ.

Thiệu Nhạc nhìn thấy anh ta, vẻ mặt vốn căng thẳng, cũng trở nên ôn hòa hơn.

“Có một số việc nghĩ nên nói trước với cậu.” Thiệu Nhạc nói như vậy.

“Phải không?” Ny Ny vui vẻ cười nói: “Có chuyện tốt gì muốn nói với mình à?”

Vị Phồn mệt mỏi cả ngày, trong lòng chỉ muốn đem Thiệu Nhạc giao cho Ny Ny, nơi này cũng tạm thời không có chuyện của cậu, cậu vắn vắn người mấy cái rồi nói: “Hai lão bạn học các người chậm rãi ôn chuyện nha, em lái xe mệt muốn chết, phải đi ngủ chớp mắt trước cái đã, bằng không một lát nữa cứ như vậy mà lái xe khẳng định một đi không trở lại.”

Vị Phồn nói xong, tùy tiện mở ra một phòng khách đi vào, vừa nhìn thấy sofa liền nằm ngay xuống, đến một con dê hai con dê cũng chẳng cần đếm, ý thức đã nhanh chóng tiến vào trạng thái ngủ say.

“Thật là.” Ny Ny nhìn theo thằng em trai bảo bối, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. “Cũng không biết đến lúc nào thì nó mới có thể chững chạc hơn nữa, cả ngày cứ như vậy cà lơ phất phơ, niệm sao nó cũng không nghe.”

“Kỳ thật Vị Phồn cũng không phải rất tệ, cậu ta thấy mình xử lý thoả đáng rất nhiều chuyện.” Thiệu Nhạc nói.

“Haiz, cậu không cần thay nó nói tốt, em trai mình, tự mình hiểu rõ mà.” Ny Ny chuyển đề tài hỏi lại: “Sao vậy, hôm nay có chuyện gì à?”

“Mấy hôm trước mình gặp lại Phúc bá.” Thiệu Nhạc nói.

“Lão quản gia Phúc bá?” Ny Ny thực kinh ngạc.

“Ừ.” Thiệu Nhạc gật đầu. “Ông ta nói mẹ mình đem theo Tiểu Hỉ cùng Hoan Hoan xuất ngoại, Hoan Hoan cùng Tiểu Hỉ hy vọng mình sớm đến dẫn chúng về.”

“Vậy hiện tại cậu định thế nào?” Ny Ny hỏi.

“Muốn đón chúng về, mình phải có tài chính vững vàng. Có như vậy, mới có thể lợi dụng nhân mạch cùng quan hệ cha mình lưu lại, tìm được mẹ, hơn nữa còn giành lại hai đứa chúng nó.” Thiệu Nhạc chậm rãi nói.

Ny Ny nhìn mặt Thiệu Nhạc toát ra vẻ kiên định, không khỏi lộ ra nụ cười cảm khái. “Đã lâu rồi không nhìn thấy ánh mắt thế này của cậu.”

“Phải không?”

“Từ sau cuộc thi nghiên cứu thời trung học.” Ny Ny nói.

Thiệu Nhạc cười cười.

“Cần mình giúp đỡ gì không?” Ny Ny biết, vô luận Thiệu Nhạc cần điều gì, chỉ cần mình có thể làm được, đều sẽ vô điều kiện cung cấp cho Thiệu Nhạc.

“Mình muốn kiếm một công việc trước đã,” Thiệu Nhạc nói: “Một cái máy tính có thể lên mạng, cùng một cái di động để liên lạc với bên ngoài.”

“Còn gì nữa?”

“Mình còn cần Vị Phồn lưu lại bên cạnh một thời gian nữa.” Thiệu Nhạc chăm chú nhìn Ny Ny, nói với anh: “Mình biết là mấy ngày nay cậu muốn cậu ta lưu lại bên cạnh giúp đỡ mình, thực ủy khuất cho cậu ta, nhưng quả thực cậu ta đã giúp được mình không ít chuyện gấp, mình vẫn cần cậu ta.”

“Điểm này không thành vấn đề.” Ny Ny cười cười.

“Có lẽ....” Thiệu Nhạc tiếp tục rồi lại hơi chần chừ. “Có lẽ.... Mình còn sẽ đi tiến hành trị liệu....”

“Thật chứ?” Ny Ny mừng rỡ, anh quả thực không thể tin nổi Thiệu Nhạc lại tự động nói những lời muốn đi trị liệu này. Trước nay mặc kệ là ai nhắc tới hai chữ trị liệu này, Thiệu Nhạc sẽ luôn phát tay áo bỏ đi, ngay cả là mình mở miệng cũng không ngoại lệ, song đến tận cùng hôm nay đã phát sinh chuyện gì, cứ nhiên có thể khiến cậu ấy từ mình mở miệng nói muốn đi trị liệu?

“Ừ, trải qua biến cố này, mình đã nghĩ thông suốt rồi.” Thiệu Nhạc nói.

“Đây thật sự là quá tốt mà.” Ny Ny trong mắt chứa lệ quang, thập phần cao hứng thay cho Thiệu Nhạc.

“Hôm nay mình đến cũng chỉ để nói với cậu những chuyện này thôi, không còn gì khác, mình về.” Thiệu Nhạc không muốn trì hoãn nhiều thời gian của Ny Ny, nói xong những chuyện cần nói, anh liền quyết định về ngay.

“Không ngồi lại chơi chút sao? Mình mời cậu uống chút gì nha!” Ny Ny hôm nay rất vui, anh muốn giữ Thiệu Nhạc ở lại chơi chốc lát.

“Không được.” Thiệu Nhạc từ chối.

Đang lúc Thiệu Nhạc muốn kêu Vị Phồn ra, lúc hai người định quay qua, từ trong phòng khách đột nhiên truyền đến một tiếng hét thất thanh, ngay sau đó Vị Phồn túm chặt lấy quần lót đang rộng mở, dây kéo của quần bị kéo xuống, từ trong phòng khách chạy ra.

Vị Phồn thất kinh vọt tới trước mặt Thiệu Nhạc cùng Ny Ny, thở gấp liên hồi.

“Cậu làm trò gì thế?” Ny Ny nháy mắt, không hiểu Vị Phồn quái đản kêu gì nữa.

Một thiếu niên mặt mũi xinh xắn, mặc áo sơ mi trắng quần lam từ trong phòng khách đi theo ra.

Thiếu niên xinh đẹp có gương mặt thanh tú mỉm cười nhìn xem ba người ở bên ngoài, đưa tay lau đi chất lỏng bất minh nơi khoe miệng, tiếp theo thu tầm mắt trở lại trên người Vị Phồn.

“Sao chị không nói với em cậu ta cũng ở đây hả!” Vị Phồn chỉ vào thiếu niên kia, mở miệng hỏi người anh trai thật là tốt của mình.

“Hả?” Ny Ny cười khở, nhìn về phía thiếu niên kia. “Chị không biết hôm nay Tiểu Mễ có đến.” Tiểu Mễ kiêm chức thầy hóa trang trong điểm họ, chuyên thay các tiểu tử thiết kế hóa trang, bắt quá bởi vì là em trai của một người bạn, bình thường đi làm cũng là xem tâm tình của nó.

“Nếu biết cậu ta ở trong đây, có chết em cũng sẽ không vào đó ngủ.” Vị Phồn vội vã cài nút quần lại, kéo lên dây kéo mới vừa này bị thiếu niên kia kéo xuống.

Thiếu niên tên Tiểu Mễ đi về phía Vị Phồn, tựa như làm nũng nắm lấy cánh tay Vị Phồn nhỏ nhẹ nói: “Bởi vì chúng ta lâu rồi không gặp a, đột nhiên nhìn thấy anh không chút phòng bị ngủ say trước mặt người ta, bảo người ta thế nào nhìn được chứ!”

“Cậu còn dám nói!” Vị Phồn học theo chiêu Ny Ny hay dùng để trị cậu, nhéo má kéo qua hai bên, dùng trên người của thiếu niên đang đứng trước mặt.

Thiếu niên la đau, hốc mắt ửng đỏ, hai mắt đăm lẹ nhìn Vị Phồn.

“Đủ rồi, đừng làm thế với Tiểu Mễ, nó dù sao cũng là bạn trai em a!” Ny Ny vội vàng lên tiếng can ngăn.

“Là ‘bạn trai cũ’, là quá khứ nha, chúng ta hiện tại không quan hệ!” Vị Phồn quay đầu qua hét với Ny Ny, tâm tình rất rất không vui.

Thiệu Nhạc ở một bên hơi bị chần động, anh chưa từng nghĩ tới đối tượng của Vị Phồn lại là nam. Anh còn tưởng rằng Vị Phồn thích chính là các thiếu nữ bình thường, cùng Vị Phồn sống chung lâu vậy, bản thân lại chẳng hề phát hiện.

Vị Phồn phát hiện Thiệu Nhạc đang trừng mắt nhìn mình, tầm mắt của cậu đảo hai vòng rồi dừng lại, tiếp theo buông tay đang nhéo hai má Tiểu Mễ ra, đi qua đầu xe lăn của Thiệu Nhạc, nói: “Anh cùng anh ấy nói xong rồi chứ, xong rồi thì chúng ta đi.”

Tiểu Mễ bụm hai má lại xoa xoa, hai mắt đắm lệ mộng lung nhìn theo bạn trai cũ vô tình của mình.

“Đúng rồi! A Nhạc,” Ny Ny đột nhiên nghĩ ra điều gì. “Nếu cậu nghĩ muốn tìm một công việc, có nghĩ đến chuyện cân nhắc đến chỗ mình làm hay không. Bây giờ thời đại bên ngoài, rất khó tìm việc. Cũng khó đến chỗ mình đây đang thiếu, cậu thử cân nhắc lưu lại, dù sao làm việc ở chỗ người quen thế nào cũng so ra tốt hơn!”

Ny Ny chân thành nói với Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc thoáng trầm tư, nhìn Ny Ny, không dám tùy tiện gật đầu.

“Lưu lại làm gì?” Thiệu Nhạc không nói, Vị Phồn ngược lại mở miệng trước. “Anh muốn anh ấy lưu lại làm chuyện gì a? Bồi hay sao?”

Trực giác của Vị Phồn nghĩ đến nội dung công việc. Ny Ny vì người bạn học này cũng hy sinh nhiều nhĩ, cứ nhiên dám thuê Thiệu Nhạc làm tiểu tử nơi này. Thiệu Nhạc hóa trang gay có thể nhìn sao? Trong đầu cậu hiện lên bộ dạng Thiệu Nhạc sau khi hóa trang mặc váy, đội tóc giả, liền rùng mình liên tục mấy cái.

“Thật vậy sao —— anh trai, anh muốn lưu lại làm việc sao?” Tiểu Mễ ở trước mặt Thiệu Nhạc cao hứng nói: “Anh là bạn của Vị Phồn đúng không, em đây có thể gọi anh là chị gái không? Chị gái ngồi xe lăn, như vậy rất giống nhân sinh mỹ lệ a! Em giúp anh hóa trang thành như Takako Tokiwa được lắm, tuyệt đối sẽ rất đẹp đó!”

“Tiểu Mễ!” Vị Phồn hét lên.

11. Quyển 1 - Chương 11

Ánh đèn mờ nhạt khiến tầm nhìn của người khác không rõ ràng, Vị Phồn biết Tiểu Mễ căn bản chưa nhìn thấy bề ngoài của Thiệu Nhạc, đã cứ đứng đó ồn ào huyên náo nói không ngừng.

Vị Phồn lôi đầu Tiểu Mễ đến trước mặt Thiệu Nhạc, lớn tiếng nói với cậu: “Làm phiền cậu nhìn cho rõ một chút!”

Lúc Tiểu Mễ im lặng nhìn cẩn thận diện mạo của Thiệu Nhạc, cậu đột ngột hít mạnh một hơi, la lên: “Oái, thằng gù nhà thờ Đức Bà, sao lại khủng bố như vậy!”

Đó là truyện cổ tích thiếu nhi, một nhân vật lắm lì biết bản thân bề ngoài vừa xấu vừa kinh khủng, cho nên chỉ nguyện ý sống trong gác chuông không chịu hòa mình vào thế giới bên ngoài.

“Hai thằng tiểu quỷ không biết lễ phép này!” Ny Ny rốt cục chịu không nổi nữa, mỗi đứa một quyền, ký thật mạnh vào đỉnh đầu hai đứa tiểu quỷ ngốc này.

“Đau muốn chết!” Hai người không hẹn mà cùng nhau hét lên.

Thiệu Nhạc lại không nói gì.

Ny Ny không ngừng cười bồi. “Hai đứa này thật sự rất hư hỏng.” Anh nói với Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc lại chỉ lắc lắc đầu, cũng không nổi giận.

“Chúng ta cũng nên đi.” Thiệu Nhạc nhìn Ny Ny, chỉ nói vậy.

Kỳ thật hôm nay là lần cuối cùng, lần cuối cùng giống như trước kia vậy.

Những năm gần đây anh vẫn luôn tận lực làm lơ chuyện về người Ny Ny yêu, chỉ mãi đem mình vùi đầu vào trong cát bụi xây nên giấc mộng đẹp của bản thân, chưa từng nhìn thế giới bên ngoài cái tháp ngà của mình.

Cho nên bất kể anh xảy ra chuyện gì, người đầu tiên nghĩ đến muốn cho biết nhất cũng chính là Ny Ny.

Nhưng mà hành vi quấy rầy đối phương lâu dài trước nay này, cũng đã đến lúc phải ngừng lại.

Ny Ny lộ ra tươi cười nói với Thiệu Nhạc: “Nhanh vậy a, không muốn ở lại thêm một chút sao?”

Thiệu Nhạc lắc lắc đầu.

Trước đây anh vẫn luôn tận lực làm lơ chuyện về người Ny Ny yêu, chỉ mãi đem mình vùi đầu vào trong cát bụi xây nên giấc mộng đẹp của bản thân, chưa từng nhìn thế giới bên ngoài cái tháp ngà của mình.

Nhưng từ ngày cảng tránh gió của anh bị mẹ kế đập tan nát hết trở đi, mộng của anh cũng theo đó tan dần.

Anh nhìn thấy Đại Hùng trong cuộc sống chân thật, nhìn thấy một mặt khác của Ny Ny khi bên cạnh người mình yêu.

Lúc này anh mới chính thức hiểu ra, mình cũng nên tỉnh dậy đi thôi.

Anh không nên tiếp tục dung túng bản thân đi xuống như vậy.

Ny Ny đã có người thương yêu, Đại Hùng đối với Ny Ny vô cùng tốt, bọn họ quả là một đôi do trời đất tạo thành, chỉ có Đại Hùng mới có thể làm cho Ny Ny lộ ra nụ cười hạnh phúc ngọt ngào như vậy, anh vĩnh viễn cũng không thể thay thế Đại Hùng được, bởi vì Ny Ny yêu một nửa của mình như vậy.

Đây thật sự là lần cuối cùng. Thiệu Nhạc hạ quyết tâm.

Anh nên đem thói quen trước kia bỏ hết, quên đi thời khắc vui vẻ, thời khắc thống khổ, đoạn thời gian dựa vào giọng nói dịu dàng của Ny Ny để chống đỡ bước qua.

Anh thật nên chết tâm thôi.

Nếu không từ trong rãnh sâu này cố gắng thoát ra, dứt bỏ tình cảm này, thấy Ny Ny hạnh phúc như vậy, anh vĩnh viễn không thể chúc phúc cho cậu ấy được, chỉ có thể giữ lấy tên trước kia của cậu, vĩnh viễn vĩnh viễn gọi tên cũ của cậu Kính Chi, quên mất sự thật người này đã sớm không thuộc về mình.

“Đi thôi đi thôi!” Vị Phồn lượn về phía sau đẩy xe lăn của Thiệu Nhạc. Cậu cũng rất không muốn tiếp tục ở lại đây, hôm nay đã đủ mệt rồi, cậu phải về hảo hảo ngủ một giấc, ngủ bù ngủ bù.

“Đúng rồi!” Lúc họ đi tới cửa, Ny Ny đột nhiên gọi họ lại. “Hôm nay là sinh nhật Đại Hùng, mấy người có đến hay không. Tôi theo dõi vũ đoàn tập xong, đi nhìn một chút rồi về, khoảng hai mươi phút nữa thôi.”

“Sẽ không cản trở thế giới của hai người sao?” Vị Phồn cười một tiếng.

Cậu từ trên nhìn xuống quan sát Thiệu Nhạc. Từ góc độ này không thể nhìn ra biểu tình hiện tại của Thiệu Nhạc là vẻ mặt thế nào, thế nhưng lần trước lúc cùng đường bắt đắc dĩ mang Thiệu Nhạc đến nhà Ny Ny cầu cứu, Thiệu Nhạc vừa nhìn đến dáng vẻ Đại Hùng cùng Ny Ny yêu qua yêu lại, cả người cũng đã gần như muốn sụp đổ rồi.

Vị Phồn bận tâm cảm nhận của Thiệu Nhạc, cảm giác lần thứ hai đến nhà Ny Ny đối với Thiệu Nhạc mà nói dù thế nào cũng không ổn, cho nên thực tự nhiên lắc đầu với Ny Ny.

“Không đi!” Vị Phồn nói.

Nhưng mà đương lúc Vị Phồn trả lời thế, lại nghe thấy Thiệu Nhạc trên xe lăn nói một câu: “Nhưng mình còn chưa kịp chuẩn bị quà.”

“Không sao, không sao!” Ny Ny mừng rỡ nói: “Tối là tốt rồi. Cậu chịu nể mặt đến chơi, Đại Hùng nhất định sẽ rất cao hứng.”

“Vây quây rây.” Thiệu Nhạc nói.

Có lẽ anh nên trông thấy khi Ny Ny ở bên cạnh Đại Hùng, vẻ mặt thiếu nữ hạnh phúc của Ny Ny nhiều một chút. Đó là điều mà mình tuyệt đối không thể cho cậu, có lẽ chỉ có đem biểu tình xinh đẹp kia in sâu vào mắt, anh mới có thể càng thuyết phục bản thân nhanh hơn, hãy quên đi tình yêu đối Ny Ny, đừng tiếp tục hy vọng xa vời chuyện vĩnh viễn không có khả năng nữa.

Thiệu Nhạc thoáng bị thương suy nghĩ.

“Anh định đi thật sao?” Vị Phồn có chút ngạc nhiên, cậu cúi đầu, ở bên tai Thiệu Nhạc nhỏ giọng hỏi.

“Ừ.” Thiệu Nhạc trả lời.

“Cậu không cần lo.....” Vị Phồn không biết Thiệu Nhạc rốt cục phát điên gì nữa, sao lại đột nhiên đưa ra quyết định thế này.

“Em cũng muốn đi!” Tiểu Mễ vẫn đứng bên cạnh nhích lại gần, ôm lấy cánh tay Vị Phồn.

“Không phải đã bảo cậu đừng sáp lại gần tôi sao, hiện tại còn làm gì!” Vị Phồn lạnh mặt đáp lại.

“Thật hung dữ.” Tiểu Mễ từ từ buông tay ra. Cậu biết nếu mình tiếp tục quá phận Vị Phồn sẽ giận thật, nhìn tình hình, hiện tại thật không cách nào đi theo.

“Thật ngại quá, Tiểu Mễ, lần sau chúng ta lại cùng nhau ăn cơm vậy!” Ny Ny vội vàng lên tiếng hòa giải.

Ny Ny vốn cảm thấy Tiểu Mễ là một thiếu niên hoạt bát vui vẻ, bình thường cũng rất hay khiến người khác vui lòng, nhưng sau khi biết nguyên nhân cậu cùng Vị Phồn chia tay, anh liền quyết định không xen vào. Chuyện giữa bọn họ, Ny Ny cho rằng Vị Phồn hẳn là sẽ tự mình hảo hảo xử lý.

Tiểu Mễ thoáng nhìn qua Vị Phồn.

Lúc ánh mắt hai người giao nhau, Vị Phồn quay mặt đi, làm bộ mình không có thấy ánh mắt dò hỏi của Tiểu Mễ.

Cậu cùng Tiểu Mễ không có khả năng tái hợp, chỉ đơn giản là không có khả năng, mới kiên quyết không để ý đến biểu hiện ôn nhu giả dối của đối phương.

“Các người đi trước đi!” Thấy không khí xấu hổ, Ny Ny lập tức nói với bọn Vị Phồn.

Vị Phồn xoay xe lăn của Thiệu Nhạc đẩy ra ngoài, trong lòng mặc dù có chút loạn, lại vẫn ra vẻ trấn tĩnh, làm bộ mình đối với hết thảy không hề có cảm giác gì.

Cậu không phải không yêu Tiểu Mễ, chỉ là hai người không thích hợp dành cho nhau.

Một năm rưỡi cố gắng duy trì tình yêu cuối cùng cũng tan vỡ, đoạn quá khứ kia chỉ có thể dùng bốn chữ “vô cùng thê thảm” để hình dung. Hai người cùng bất đồng về quan điểm và cách sống phải sống chung với nhau, thách thức và biến cố phải đối mặt thật sự quá lớn. Anh không hợp với Tiểu Mễ, ngày tháng đau thương đã trải qua, đã khắc sâu trong cậu? Có thể tháo gỡ?

Chạy một lúc lâu, Vị Phồn chạy chiếc xe nhỏ màu hồng của Đại Hùng vào trong bãi đậu xe ngầm của tòa nhà.

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng động cơ ầm ầm, chiếc xe đua của Ny Ny dùng tốc độ cực nhanh theo sau họ tiến vào, nhanh chóng dừng lại đậu vào chỗ trống kế bên.

Tiếp theo Ny Ny cầm lấy túi xách cầm tay bước xuống xe, bên đây Vị Phồn vừa mới mở xe lăn ra để Thiệu Nhạc ngồi lên nhìn thấy liền ngơ ra, bị siêu vận tốc ánh sáng của Ny Ny dọa sợ.

“Không phải chị nói khoảng hai mươi phút nữa mới có thể về sao?” Vị Phồn hỏi.

“Đúng, là hai mươi phút a!” Ny Ny vuốt mái tóc đen thật dài, thẹn thùng trả lời. “Việc gấp mà, chị không dám chậm trễ, liền lái xe về đây ngay!”

“Chị đi bão à!” Vị Phồn la to. “Hai mươi phút hơn nửa đường, đâu thể nào tụi em mới vừa về tới nơi, chị đã đến.”

“Làm gì có.” Ny Ny nói: “Người ta chỉ là chạy nhanh một chút mà thôi.”

“Chết cười! Sao có thể chỉ một chút chứ.” Vị Phồn căn bản không tin.

Anh trai cậu, tuy rằng nói bản thân hiện giờ từ trong ra ngoài tất cả đều đã là nữ, nhưng sức mạnh lại vẫn giống như những người nam bình thường, đến ngay cả sở thích chạy xe đua siêu tốc thể hiện bản thân khi là nam vẫn chẳng thay đổi chút nào, trực tiếp chuyển giao vào trong cái cơ thể hiện tại này.

“Ấy da, thảo luận chuyện này để làm gì chứ!” Ny Ny che miệng cười. “Đi thôi, vào thang máy lên lầu nào! Chị có gọi điện báo Đại Hùng hôm nay các người lên ăn cơm, anh ấy tạm thời bỏ thêm chút thức ăn vào, nhưng cũng không biết có đủ cho các người hai người đàn ông trưởng thành ăn không nữa.”

Lúc vào trong thang máy, Ny Ny nhìn xe lăn của Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc phát giác ánh mắt nhìn chăm chú của Ny Ny, Ny Ny cũng cười cười với Thiệu Nhạc.

“Khu nhà trọ của em không có thang máy đúng không!” Ny Ny có chút lo lắng nói:

“Như vậy A Nhạc lên xuống lầu không phải sẽ rất bất tiện?”

“Em tự có cách.” Cách mà Vị Phồn nói, chính là cồng.

“Nếu không mấy ngày nữa mình hỏi thăm quản lý khu này xem ở đây có còn gian nhà trong nào cho thuê không, tòa nhà này mình đã sống vài năm cảm thấy không tồi, hơn nữa chỗ này rộng rãi A Nhạc cậu muốn ra ra vào vào cũng tiện.....”

“Không cần.” Ny Ny còn chưa nói xong, Vị Phồn đã cự tuyệt.

“Chị cũng đâu phải đang hỏi em.” Ny Ny đập thẳng em không biết lễ phép của mình một cái, sau đó cúi người cười hỏi Thiệu Nhạc. “Cậu thấy thế nào? Chuyển đến đây sống cạnh nhau, có giúp đỡ lẫn nhau cũng tốt a!”

Vị Phồn “hứ” một tiếng, không ngờ Ny Ny thỉnh thoảng cũng rất thần kinh. Chuyển đến sống cạnh nhau? Muốn người ta nhìn mình xuất song nhập đôi cả ngày ngọt ngọt mật mật sao?

Thang máy tới, “đình” một tiếng, cửa mở ra.

“Em nói không cần chính là không cần!” Vị Phồn giành thay Thiệu Nhạc đẩy xe lăn, cũng không thêm để ý đến Ny Ny.

“Chỗ của Vị Phồn mình sống cũng đã quen rồi, không cần phiền toái.” Thiệu Nhạc đáp.

“Ừm.” Ny Ny thất vọng nói.

Sau khi vào nhà, Đại Hùng đã dọn toàn bộ thức ăn lên bàn đi qua nghênh tiếp.

Đôi phu thê gặp nhau chuyện đầu tiên chính là ôm một cái.

“Bảo bối, em đã về.” Ny Ny ngọt ngào nói. “Hôm nay anh nấu gì thế, thơm quá a!”

“Đều là món em thích.” Đại Hùng trả lời.

Cảnh tiếp theo hai người miệng đối miệng hôn nhau, thâm tình nhìn đối phương, tuyệt không giống đôi vợ chồng kết hôn ba năm, ngược lại giống như còn đang tuần trăng mật.

Vị Phồn “khụ” một tiếng, da gà cậu nổi đã muốn rớt đầy đất.

Đôi vợ chồng nào đó đỏ mặt lưu luyến không rời tách ra, sau đó dẫn họ tới bàn ăn.

“Cho nên tôi mới không muốn đến.” Vị Phồn miệng lẩm nhảm lẩm nhảm niệm. “Muốn ăn ái hay thân thiết gì đó làm ơn đi chỗ khác, thực là hữu ngại quan chiêm.”

(hữu ngại quan chiêm: dùng để chỉ những điều gây cản trở tầm nhìn người khác, không còn tâm trạng ngắm nhìn cảnh đẹp xung quanh)

“Em cũng có thể đi tìm người bạn khác a!” Ny Ny cười nói: “Chị có thể giới thiệu cho em mà!”

“Đủ!” Vị Phồn buồn bực nói: “Một Tiểu Mễ em chịu đã đủ rồi, em nói rồi muốn tự mình tìm, chị đừng không có gì làm rồi tìm việc mà làm.”

Đại Hùng ở bên cạnh gật đầu, nói: “Em để cho cậu ấy tự mình chọn đi!”

“Được rồi, được rồi! Ăn cơm!” Ny Ny không muốn không khí trở nên ngưng đọng, vội vàng đổi đề tài. “Hôm nay Đại Hùng tự tay xuống bếp nha, hai người phải nỗ lực, ăn nhiều một chút nha.”

Thiệu Nhạc diện vô biểu tình cầm đũa lên dùng cơm, tuy rằng không nói chuyện, nhưng Vị Phồn ngồi bên cạnh anh luôn cảm giác Thiệu Nhạc hôm nay là lạ.

Thiệu Nhạc phát giác Vị Phồn đang nhìn mình, vì thế quay đầu, cũng nhìn lại Vị Phồn.

“Sao hả?” Thiệu Nhạc hỏi.

“Ừ.....” Vị Phồn một phen cao thấp đánh giá Thiệu Nhạc, sau đó gật gật đầu, nói: “Không có gì, tôi đại khái đã hiểu.”

“Hiểu gì?” Thiệu Nhạc hỏi lại.

“Về nói tiếp.” Vị Phồn nói.

Sống chung mấy ngày nay, cũng không chỉ là giả dối ở cùng một chỗ, đã phát sinh nhiều chuyện như vậy, Vị Phồn cũng coi như hiểu rõ phần nào Thiệu Nhạc. Thiệu Nhạc tuy rằng tâm tư quanh co, nhưng kỳ thực chỉ là người đơn giản. Cậu chỉ cần nhìn qua vài lần, đã biết Thiệu Nhạc ngu ngốc này lại đang miễn cưỡng bản thân.

Bữa cơm Tây tinh xảo do Đại Hùng nấu ăn chưa được bao lâu, anh lại chạy đi lấy ba chai rượu vang đỏ ra, cười nói: “Thiếu chút nữa tôi đã quên mất mấy chai rượu này, nhân hôm nay sinh nhật, khai ra uống hết.”

Vị Phồn vừa nghe thấy ba chữ rượu vang đỏ này, sắc mặt từ xanh chuyển trắng, miếng lòng vịt đang để ngay miệng cắn còn chưa kịp nuốt vào, thì hai mắt đã bùng bùng lửa hận trùng Đại Hùng đang vui vẻ về chuẩn bị khai chai.

“Sao..... sao vậy.....” Đại Hùng hoảng sợ.

“Tôi cùng rượu vang đỏ có thù, không được khai.” Vị Phồn mắt hừng gầm lên.

Vị Phồn vừa nói vậy, Thiệu Nhạc vốn đang lẳng lặng dùng cơm sắc mặt cũng hơi đổi.

“Tôi tưởng cậu đã hết giận.” Thiệu Nhạc nói.

“Hết giận, thế nhưng bóng ma vẫn còn. Tôi chính là không thích rượu vang đỏ.” Vị Phồn một ngụm nhấp lấy miếng lòng vịt, dùng sức cắn nghiền.

“Vậy tôi đi lấy bia cho mấy người.” Đại Hùng trước đổ rượu vang đỏ ra cho Ny Ny cùng mình, sau chạy đi lấy hai lon bia Đài Loan ra, đưa cho Vị Phồn cùng Thiệu Nhạc.

“Tôi chưa từng uống bia.” Thiệu Nhạc xoay xoay lon nhôm nhìn nhìn, anh trước nay có thói quen chỉ uống rượu vang đỏ hay rượu vang trắng thôi, không biết ăn cơm Tây còn có thể uống bia.

“Bia uống ngon!” Vị Phồn nhẹ nhàng khai lon bia ra, rót ực ực hết nửa lon, còn sắc đến tận óc, cực kỳ đã ghiền.

Nhìn điệu bộ Vị Phồn uống đến đã ghiền như vậy, Thiệu Nhạc cũng bắt chước khai ra uống lấy một hớp lớn.

Nhưng do anh trước nay chưa từng uống qua bia có vị cay đắng đặc thù kích thích đến vị giác này, cảm giác chua sót tràn đầy khoang miệng, làm anh nuốt cũng không được mà nhổ cũng không xong, cả mặt vì vậy mà méo mó biến hình.

Vị Phồn thấy biểu tình của Thiệu Nhạc, đưa tay vỗ lưng Thiệu Nhạc một cái, Thiệu Nhạc khó chịu “khụ” một tiếng bĩa ngược lại chuyển hướng sắc đến trên mũi thiếu chút nữa thì phọt ra, không cách nào khác đành phải gắng sức dồn xuống cổ họng, uống hết đi.

“Không phải khó uống đến vậy chứ?” Vị Phồn nhìn lon bĩa Đài Loan hai mươi tám đồng, nhìn lại biểu tình nuốt không trôi của Thiệu Nhạc, nhin không được bật cười.

“Rất khó uống.” Thiệu Nhạc trừng mắt nhìn lon bĩa trong tay, đời này anh vẫn chưa từng uống qua loại nước có cón nào khó uống đến vậy.

Vị Phồn lại cười hai tiếng, giống như bậc đàn anh vỗ vỗ lưng Thiệu Nhạc. “Anh đó, tập làm quen đi, bĩa tựa như đời người, trong ngọt mang theo đắng, trong hương mang theo chất, tất cả mọi người đều uống như vậy.”

“Ừ.” Thiệu Nhạc nhìn lon bĩa, sau đó lại uống một hớp.

“Cạn ly!” Vị Phồn lấy lon bĩa của mình đựng vào lon của Thiệu Nhạc một cái, đồng thời hét lên.

“Biết hoa tửu quyền không?” Vị Phồn hỏi.

“Không biết.” Thiệu Nhạc trả lời.

Vị Phồn quay đầu qua nói với Đại Hùng: “Đại Hùng, chúng ta chơi hoa tửu quyền nào!”

Đại Hùng vốn không muốn, nhưng anh bắt gặp Ny Ny gật đầu, thì cũng rất cao hứng đổ đầy ly rượu của mình, cùng Vị Phồn vung quyền nốc rượu.

Có cón trợ hứng, Vị Phồn cùng Đại Hùng hai người bên ăn này kia bên uống rượu, tiếng la hét vung quyền đến nóc nhà còn muốn chấn động.

Lực chú ý Thiệu Nhạc bị Vị Phồn từ trên người Ny Ny, kéo qua tửu quyền thủ thế của cậu cùng Đại Hùng.

Tuy rằng anh không hiểu bọn Vị Phồn đến tột cùng đang la hét cái gì, tới cùng là ai thua ai thắng, thua hay thắng đều uống rượu, nhưng bị cuốn hút dưới bầu không khí mang theo rộn rã của Vị Phồn, rõ ràng tới đây để nhìn đôi phu thê Ny Ny cùng Đại Hùng, tâm hẫng là phải đau, hiện tại cảm giác buồn bực trong lòng lại dần dần tan đi.

Tuy rằng tâm tình vẫn bị thương, nhưng, cũng không giống như trước kia gay go như vậy.

“Hai người các người uống ít thôi!” Vào lúc trên bàn toàn là vỏ lon, Ny Ny nhin không được mở miệng nói một câu.

“Đàn ông con trai đang uống rượu, đàn bà phụ nữ ít nói đi!” Vị Phồn bắt mẫn trả lời.

“Muốn chết!” Ny Ny ánh mắt âm u, lại là chiêu trái phải cùng lúc kia, néo hai má Vị Phồn kéo qua hai bên.

“Đau đau đau!” Vị Phồn a a kêu lên.

Nhìn biểu tình của Vị Phồn, Thiệu Nhạc cảm giác bản thân đều nhanh bị động tác khoa trương của cậu chọc cười.

Vị Phồn thật là một người kỳ diệu, vào lúc có mặt Vị Phồn, Thiệu Nhạc đối mặt với Ny Ny, liền không còn khó chịu đựng như vậy.

Mặc dù có ngũ quan tương tự cùng đồng dạng hảo tâm ôn nhu, nhưng một người vĩnh viễn không thể chạm vào, một người lại vào khoảng thời gian gian khổ này làm bạn cùng anh.

Nháo đủ, Đại Hùng cắt bánh sinh nhật chia cho mọi người.

Vị Phồn tay bưng bánh kem, tiện dùng chân đạp lên bộ phận thắng xe của xe lăn, để Thiệu Nhạc thuận lợi ngồi lên sô pha.

Kế tiếp vợ chồng Ny Ny bắt tay đi rửa chén dọn dẹp phòng bếp, chỉ chừa lại hai người họ ở trong phòng khách ăn bánh kem.

Vị Phồn để xe lăn qua một bên, sau đó ngồi xuống cạnh Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người cậu, trên bàn ăn cũng đầy lon rỗng, Vị Phồn thật sự uống không ít.

“Cậu và người kia vì sao phải chia tay?” Thiệu Nhạc hỏi. Anh đối Vị Phồn có chút tò mò, vì sao Vị Phồn giống như rất đơn giản lại có thể chia tay tình nhân trước đây, hơn nữa không chút quyến luyến.

“Hỏi chuyện đó làm gì?” Vị Phồn đang ăn bánh kem, không nhin được ợ lên.

“Không có gì, chẳng qua là muốn nghe một chút.” Thiệu Nhạc nói. Anh đương nhiên không nói ra miệng bản thân cần đối Ny Ny cắt đứt ý niệm, vì vậy muốn lấy chuyện của Vị Phồn xem như tấm gương tham khảo.

Vị Phồn cũng không muốn nói ra đoạn chuyện cũ trước kia, cậu từng ngậm từng ngậm ăn bánh kem, không định mở miệng.

Nhưng Thiệu Nhạc rất có kiên nhẫn chờ, vừa ăn bánh sinh nhật của Đại Hùng vừa chờ.

Qua hai ba phút, trong phòng bếp truyền đến tiếng cười ha ha của đôi vợ chồng kia vừa rửa chén vừa tán tỉnh, lúc này vẻ mặt của Thiệu Nhạc lại âm trầm xuống.

Vị Phồn nhìn thấy bộ dạng khổ sở của Thiệu Nhạc, không biết sao nháy mắt liền mềm lòng.

Vốn không nghĩ kể, cắn cắn chiếc đĩa ăn bằng nhựa, dừng lại hồi lâu, tới lúc nói chuyện của chính mình, Vị Phồn có hơi mất tự nhiên.

Cậu chậm chạp kể: “Tôi cùng tên kia..... Từ trước đây rất lâu đã quen biết..... Cậu ta là em trai người bạn của Ny Ny, thường ra vào chỗ của Ny Ny, cho nên chúng tôi gặp mặt vài lần về sau rất nhanh lại quen nhau. Khi đó cậu ta mới mười lăm tuổi, còn chưa trưởng thành, nhưng quan niệm lại so với bất kỳ ai đều phóng khoáng hơn, vào trước lúc quen tôi đã có mấy người bạn trai, tôi không biết là người thứ bảy hay là thứ tám của cậu ta, nhưng những thứ đó cũng không phải vấn đề.....”

Vị Phồn trộm liếc mắt nhìn Thiệu Nhạc, phát hiện anh vẫn đang tiếp tục lắng nghe, vì thế bản thân cũng chỉ đành cắn răng tiếp tục kể: “Cậu ta rất thích tôi, tôi cũng rất thích cậu ta. Thích qua thích lại thì đương nhiên sẽ có loại vấn đề kia, chính là cậu ta còn chưa trưởng thành, còn chưa trưởng thành tôi cũng chỉ đành hảo nhãn, nhãn đến cậu ta mười tám tuổi rồi nói sau, ai ngờ tên kia cư nhiên vì tôi không đụng vào cậu ta, tìm tới bạn trai cũ kể khổ, tiếp theo hai người thuận tiện lăn lộn trên giường.....”

Kể lại đoạn chuyện cũ này, Vị Phồn vẫn dấu không được tức giận trong lòng. Mặc dù chuyện đã qua rất lâu rồi, nhưng đã từng xảy ra, sẽ không cách nào dễ dàng quên nó đi như vậy.

“Cho nên hai người các cậu liền chia tay?” Thiệu Nhạc hỏi.

“Vẫn không.” Vị Phồn tự giễu cười thành tiếng: “Tên kia có đủ thiên phú, sau khi lên giường xong còn chạy tới tìm tôi nhận sai. Tôi vốn không biết chuyện này, vừa nghe xong đương nhiên liền nổi giận. Nhưng sau tôi lại vẫn nhin xuống, bởi vì tôi yêu cậu ta, cậu ta cũng yêu tôi, vì thế chúng tôi lại tiếp tục kết giao thêm nửa năm nữa.”

“Sau đó?” Thiệu Nhạc hỏi.

“Sau đó cậu ta lại quá trốn, còn để tôi chứng kiến cậu ta cùng thằng kia cùng nhau lăn qua lăn lại trên giường. Tôi đối cậu ta hoàn toàn thất vọng, chia tay ngay.” Vị Phồn dùng sức ném chiếc đĩa đang cầm trong tay về phía thùng rác cạnh sofa, nhưng dùng sức quá mạnh không đến đích, chiếc đĩa cứ như vậy rớt ở chỗ cách thùng rác rất xa, kem ăn dư rớt xuống ra tray khắp đất, làm dơ sàn nhà sạch sẽ.

“Nếu cậu ta yêu cậu, cậu cũng yêu cậu ta, vì sao.....” Thiệu Nhạc không thể hiểu.

“Quan niệm của hai chúng tôi cách nhau một trời một vực, tôi cho rằng hết thấy đều quan trọng, đối cậu ta mà nói đều không quan trọng. Tôi không muốn tự khiến mình phát điên, cũng không muốn khiến cậu ta phát điên, chia tay là lựa chọn tốt nhất.” Vị Phồn nói.

“Nhưng phải chân chính quên đi một người quả thật rất khó, hơn nữa người kia còn thường xuất hiện bên cạnh mình.” Thiệu Nhạc chậm rãi ăn bánh kem trong tay, nhin không được cảm thán.

“Anh muốn nghe tôi đã làm thế nào?” Vị Phồn minh bạch Thiệu Nhạc là muốn biết kinh nghiệm từng trải của cậu, cho nên hôm nay mới nói nhiều thế.

“Cậu cũng có thể không nói.” Thiệu Nhạc tuy rằng muốn hỏi, lại không tiện mở miệng.

“Kỳ thật không cần làm gì cả.” Vị Phồn khẽ cười khổ.

Thiệu Nhạc nghe vậy, khó hiểu nhìn Vị Phồn.

“Thời gian sẽ mang đi hết thấy.” Vị Phồn lại chạy tới tủ lạnh lấy một lon bia, khui ra uống một ngụm lớn.

Vị Phồn nói tiếp: “Chỉ cần thời điểm tới, gặp gỡ một người khác, đối với người hiện tại từng yêu đến muốn chết muốn sống đau đến không thở nổi, cũng sẽ bất tri bất giác từ từ phai nhạt.”

“Cậu đã gặp qua một người khác chưa?” Thiệu Nhạc nhin không được hỏi.

“Đương nhiên là có.”

“Người đó ra sao?”

Vị Phồn tự giễu nói: “Một tên con trai mượn tôi một đồng tiền, chạy qua Mĩ du học về sau thì cắt đứt liên lạc.”

“....” Thiệu Nhạc không biết nên trả lời thế nào.

“Vận yêu đương của tôi thật mạt.” Vị Phồn cau mũi, xoay người lại nói với Thiệu Nhạc. “Anh cũng cảm thấy vậy đúng không!”

Thiệu Nhạc im lặng.

“Hy vọng lần tới đừng gặp phải người như vậy nữa!” Vị Phồn thì thảo tự nói, rồi sau đó nhìn Thiệu Nhạc không nói câu nào. “Anh cũng đừng yêu Ny Ny nữa, xem kia, hốc mắt anh đều hồng cả rồi.”

Thiệu Nhạc kinh ngạc nhìn Vị Phồn, ánh mắt sắc bén mặc dù không ác ý, nhưng thoát nhìn lại như đang trừng người.

“Đừng trừng tôi!” Vị Phồn nói.

Thiệu Nhạc cúi đầu không muốn cùng Vị Phồn tiếp tục nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú bánh sinh nhật thế nào cũng ăn không hết.

Vị Phồn vươn tay ra, vồn định vỗ vỗ bả vai Thiệu Nhạc cổ động anh, nhưng nghĩ đến Thiệu Nhạc không thích cùng người khác tiếp xúc thân thể, cánh tay dừng giữa không trung chốc lát, rồi lại rút về.

Khoảng thời gian sống tại Thiệu gia trước đây, cậu vốn rất ghét Thiệu Nhạc, hơn nữa về sau Thiệu Nhạc còn đối cậu làm ra loại chuyện thế kia, cậu quả thực hận anh hận đến muốn lấy một con dao chém anh.

Thế nhưng không nghĩ đến sau lại mềm lòng, đưa Thiệu Nhạc về sống chung, từ lúc đó bắt đầu, ấn tượng rập khuôn của cậu đối Thiệu Nhạc cũng dần dần thay đổi.

Cậu từ từ cảm giác Thiệu Nhạc cũng không phải đáng sợ như vậy, trái lại, Thiệu Nhạc có một trái tim nhạy cảm lại vụng về. Thiệu Nhạc chính là muốn gì cũng không chịu nói thẳng ra, hơn nữa khuôn mặt thoát nhìn hung ác kia, mới khiến họ trước đây hiểu lầm sâu nặng vậy.

Hiện tại mọi chuyện đều đã qua lâu vậy, Vị Phồn đổi chuyện ngày trước dần dần tiêu tan, cậu biết Thiệu Nhạc một chút tính uy hiếp cũng không có, hơn nữa anh hai chân bắt tiện còn phải dựa vào cậu. Không biết tại sao, nhìn người rõ ràng so với mình còn muốn cao lớn hơn một tí, thậm chí vai rộng hơn một ít, Vị Phồn ngược lại cảm thấy có chút đau lòng.

Thiệu Nhạc tựa hồ không hề cao cao tại thượng như vậy, thân ảnh của anh trong mắt Vị Phồn co lại thành một người nhỏ nhỏ, biến thành một người bång hoàng vô lực, muốn khiến bản thân kiên cường, lại vô tình bại lộ chỗ yếu đuối của mình.

Vị Phồn nhìn anh lòng bị tổn thương nặng nề, mà hiện tại họ là bạn bè, cái loại thống khổ mất đi hết thấy cái gì cũng không còn này, Vị Phồn tựa hồ cũng có thể lĩnh hội được.

Lúc họ nói chuyện xong, Ny Ny cùng Đại Hùng mới từ trong phòng bếp thân mật cùng nhau bước ra, hai người còn một đường cười cười nói nói.

“Rửa có mấy cái chén cũng rửa lâu vậy!” Vị Phồn thật sự nhìn rất không vừa mắt đôi phu thê này.

Nào có người có thể ân ái như vậy!

“Em ghen tị sao, ghen tị thì nhanh tìm người bạn a! Về sau em rửa chén cũng có thể giống như tụi chị có người cùng em tâm sự nói chuyện phiếm a!” Ny Ny một khuôn mặt thẹn thùng non nớt, rúc vào lòng Đại Hùng, mười phần như bộ dáng tiểu cô nương hạnh phúc.

“Mới không cần.” Vị Phồn một ngụm từ chối.

Cậu hiện tại một mình rất ung dung tự tại, mới không đi rảnh rỗi tìm tội chịu.

– Thượng bộ Hoàn –

12. Quyển 2 - Chương 1

Lúc tiệc tàn, đã rạng sáng gần một giờ.

Vị Phồn ở nhà Đại Hùng uống rất nhiều bia, hàng free mà, cậu cần quái gì phải kiêng cử mà không nốc, đến tận lúc Ny Ny không chịu nổi bộ dạng nát rượu của cậu nữa, mới đuổi cậu ra khỏi nhà.

Lúc cậu cùng Thiệu Nhạc xuống tới bãi đậu xe, Thiệu Nhạc không khỏi lo lắng hỏi: “Uống nhiều vậy, cậu còn lái được không?”

Vị Phồn xoay xoay chìa khóa quanh ngón tay, chẳng hề để tâm nói: “Tôi có thể dùng ý chí để điều khiển.”

Vì thế họ ngồi vào xe, chiếc xe từ con dốc chậm chậm nhập vào làn xe.

Đường về nhà không phải là ngắn, hai mắt Vị Phồn rất tập trung nhìn thẳng phía trước, nhìn thấy đằng trước có xe cảnh sát báo dừng kiểm tra nồng độ thì lập tức vòng xe tránh ngay.

May mắn cứ thế lặn lách một đường cũng về tới trước khu phòng trọ nhỏ, bình an.

“Tôi công anh lên, anh chịu khó chút.” Sau khi dừng xe xong Vị Phồn liền tháo dây an toàn ra, đem xe lăn bỏ xuống xe trước, sau vòng qua bên Thiệu Nhạc công anh lên lưng.

Cậu biết Thiệu Nhạc không thích người ta chạm vào anh, vì thế động tác lúc lên lầu cũng nhanh lẹ, tận lực rút ngắn thời gian thân thể hai người tiếp xúc trực tiếp.

Sau khi đưa Thiệu Nhạc đến bên giường, cậu còn chưa kịp điều chỉnh hô hấp liền thở dốc chạy xuống lầu khiêng xe lăn lên.

“Xong rồi, có thể ngủ!” Vị Phồn tùy tiện trải chăn bông ở một góc, chui vào trong ổ chăn vừa định ngủ. Nhưng vừa chui vào trong chăn lại phát hiện trên người mình mùi rượu ngất trời, nhíu mày, đành bỏ đi lấy đồ ngủ đi vào WC.

Lúc tắm, thuận tiện xử lý tí vấn đề sinh lý. Hôm nay bị Tiểu Mễ động tay động chân, trên sờ dưới rờ, ngay cả miệng cũng dùng tới. Tuy rằng kịp lúc cắt ngang, nhưng chỗ phía dưới bị người ta đụng chạm vẫn quái quái.

Trước kia lúc còn sống một mình, muốn xử lý thế nào thì xử lý thế ấy. Nhưng hiện tại trong phòng có thêm Thiệu Nhạc, sẽ không thuận tiện vậy nữa.

Thành ra cậu đành trốn vào trong phòng tắm, mở vòi sen đến mức lớn nhất, rồi sau đó đem những thứ tích lũy mấy ngày nay một lần giải quyết sạch.

Tắm rửa xong, Vị Phồn thỏa mãn thở phào một cái, lấy khăn mặt trùm lên đầu tóc ướt sũng, quay về giường.

Nhưng tâm tình thả lỏng, cảm giác say rượu vừa giảm xuống lại tăng lên, cậu bước đi hơi loạng choạng, cả người ngã lên giường, mông chạm đất.

Thiệu Nhạc bị động tác bất ngờ của Vị Phồn làm giật mình. “Sao vậy?” Anh lo lắng hỏi.

“Không có gì, hơi say thôi.” Vị Phồn ngây ngô cười.

Thiệu Nhạc thấy hơi lo lắng cho Vị Phồn, nhưng thấy cậu nói không có gì, thì cũng thôi. Anh định đi vào phòng tắm, cũng muốn tắm rửa đàng hoàng rồi đi ngủ, cầm đồ cũ của Vị Phồn đi được một đoạn, lại nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng thét.

“Anh định làm gì?” Vị Phồn hét lên.

“Tắm rửa.” Thiệu Nhạc trả lời.

“A, bây giờ chưa được.” Mặt Vị Phồn thoáng chút đỏ. Cậu vừa mới tự xử xong, dạng phòng tắm bít bùng không khí lưu thông cực tệ này, cũng không biết nó có lưu lại mùi gì không. Cậu không muốn để Thiệu Nhạc ngửi thấy thứ mùi kia, rất đáng xấu hổ nha.

Thiệu Nhạc quay đầu, ngờ vực nhìn Vị Phồn.

“Không được chính là không được, anh chờ thêm nửa tiếng nữa rồi vào.” Vị Phồn nói.

“Cậu..... cái ấy sao?” Thiệu Nhạc thoáng nhìn qua Vị Phồn, ánh mắt giống như đang trừng người.

“Cái ấy?” Vị Phồn hít sâu một hơi. Thiệu Nhạc sao có thể biết cậu làm gì bên trong? Bị phát hiện sao? Chẳng lẽ Thiệu Nhạc nhìn lên cậu tắm rửa!?

“Đi đại.....” Thiệu Nhạc nhú mày. Khi tắm nước nóng sẽ khiến nhiệt độ trong phòng lên cao, nếu có mùi cũng sẽ trở nên nồng hơn, anh không ngờ tới Vị Phồn lại đại tiện xong rồi tắm tiếp, khó trách Vị Phồn vừa nãy ở trong phòng tắm lè mề hồi lâu mới chịu ra.

“Hả.....” Hóa ra Thiệu Nhạc tưởng rằng cậu vừa nãy ở trong đại tiện. Vị Phồn nhăn nhó mũi hơi hơi cười, hòa theo lời nói của Thiệu Nhạc: “Phải phải, nên rất hôi, anh đợi nửa tiếng sau hãy vào.”

Thiệu Nhạc không nghi ngờ, tin vào lý do thoái thác của Vị Phồn, gật đầu.

Còn có hơi hướng xông lên não Vị Phồn cảm giác như thiên toàn địa chuyển, giải quyết vấn đề của Thiệu Nhạc xong cậu đi đến trước tủ tìm cái máy sấy, định mau mau sấy khô tóc để còn đi ngủ.

Nhưng lúc lấy máy sấy ra rồi, nhìn đến ổ cắm lại cùng công tắc đèn đều gắn ở chỗ trên cao, cậu chẳng còn sức lực để đứng lên lại, nhìn chằm chằm ổ cắm kia một chút, xong quăng cái máy sấy quăng qua một bên luôn, nằm ườn trên tháp nói: “Không sấy, tay không đủ dài cắm không đến!”

Dù sao tóc không sấy khô cũng chả bị gì, vậy cứ để mặc nó. Cậu nằm bò ra giường ngủ mất.

Thấy Vị Phồn muốn ngủ, Thiệu Nhạc cố gắng chống đỡ thân thể mình, miễn cưỡng ấn vào công tắc so với anh cao hơn một ít, gạt xuống nguồn điện chính trong phòng, chỉ để lại một cái đèn ngủ nho nhỏ.

“Thực ra, lần sau Ny Ny mời anh dùng cơm, anh có thể không cần đến, anh ấy sẽ chẳng làm gì đâu.” Đèn vừa tắt được nửa, Vị Phồn vốn quay đầu về phía kia chợt thay đổi góc độ, quay qua đối mặt với Thiệu Nhạc.

“Tại sao nói vậy?” Thiệu Nhạc nhặt lên cái máy sấy bị ném ở trên giường, anh chẳng có gì để làm ngồi đợi cả nửa tiếng, xem xét thưởng thức đồ vật của Vị Phồn.

Máy sấy của Vị Phồn là do ba màu đỏ vàng xanh tươi sáng tạo thành, phần thân vừa vặn, chức năng không phức tạp, không phải nhãn hiệu nổi tiếng, lại làm rất tinh xảo. Điều này rất giống phong cách xưa nay của Vị Phồn.

“Chẳng qua là ăn bữa cơm thôi, cứ vậy hoài tôi tuy không cực, trái lại anh, sẽ rất mệt mỏi đó.” Vị Phồn nằm sấp bị cơn buồn ngủ vây quanh, người cũng sắp ngủ rồi.

Thiệu Nhạc liếc mắt nhìn Vị Phồn, bên trong ánh mắt sắc bén thoáng hiện tia sáng sắc sảo. Anh không mong người khác đề cập hoài đến bí mật nội tâm của mình, ngôn từ của Vị Phồn làm anh giống như bị kim chích một cái, cả người hơi căng thẳng.

Mắt Vị Phồn khép lại, ngáp một cái, nói: “Đừng tưởng tôi không biết anh đang nghĩ gì, hôm nay anh hỏi tôi chuyện này, tôi liền đoán được vài phần.”

“Hỏi cậu những chuyện kia cũng không đại biểu được gì.” Thiệu Nhạc giọng điệu lãnh đạm đáp lại.

“Đại Hùng cùng Ny Ny hai người thật xứng đôi, anh so với tôi còn hiểu rõ hơn. Trước kia anh có lẽ từng nghĩ tới nếu Đại Hùng đối Ny Ny không tốt, hoặc điều kiện của anh so với anh kém hơn, thì anh sẽ cân nhắc việc thổ lộ với Ny Ny, đoạt Ny Ny lại. Nhưng Đại Hùng vẫn luôn là người dịu dàng quan tâm thế kia, nên anh hoàn toàn chẳng có cơ hội nào cả.” Vị Phồn nói xong, phát âm đã có chút không rõ, như cũng sắp vào mộng rồi.

Sắc mặt Thiệu Nhạc hơi hơi trắng bệch, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh.

Vị Phồn còn nói tiếp: “Anh cũng biết mình không có bản lĩnh tranh giành với Đại Hùng, vì thế quyết định từ bỏ. Nhưng anh từ trước đến nay đã thích Ny Ny lâu vậy rồi, phải từ bỏ cũng không dễ dàng gì. Nên anh ép bản thân tự hứa, nhìn rõ gia đình đối phương ảm áp hạnh phúc, hy vọng bản thân có thể đừng lưu luyến nữa.....”

Thiệu Nhạc cả mặt nháy mắt tái xanh. Anh không rõ Vị Phồn rốt cục làm thế nào nhìn ra, mình rõ ràng đâu biểu hiện trắng trợn đến thế.

Vị Phồn nói đến khúc sau, chỉ còn là âm lượng của những lời vô nghĩa, giọng nói mỏng manh không rõ, nhưng cậu vẫn rất cố gắng muốn cho Thiệu Nhạc biết quan điểm của cậu đối với Thiệu Nhạc. “Tôi cảm thấy anh là kẻ ngốc..... Kẻ ngốc tự ngược.....”

Nói xong câu này, Vị Phồn bị cơn buồn ngủ đánh gục, cả người ngủ mê man.

Dưới ánh đèn ngủ mờ nhạt, sắc mặt Thiệu Nhạc xanh rồi trắng, trắng rồi xanh, đợi đến một lúc lâu sau đó, mới từ từ hồi phục tâm tình của mình.

Thiệu Nhạc không biết rằng Vị Phồn vẫn luôn quan sát anh, anh tưởng rằng Vị Phồn chẳng qua là một người cà lơ phớt phơ, lại không ngờ rằng người này theo dõi anh cẩn thận đến thế.

Về sau yên tĩnh lại, Thiệu Nhạc vốn từ tâm tư bị bóc trần khiếp sợ phần nộ, dần dần được thay bằng trầm tư lý giải.

Kỳ thật Vị Phồn cũng không cần nói với anh những chuyện đó, nhưng có lẽ là vì cậu thật sự nhìn không vừa mặt hành vi của anh, vì thế thuận tiện nói ra hết.

Hai người họ nếu vẫn như trước đây lúc còn ở Thiệu gia, Vị Phồn sẽ không có khả năng nói những lời như vậy với anh. Nhưng quan hệ giữa hai người họ từ lúc rời Thiệu gia trở đi, liền từng ngày từng ngày chậm chậm cải thiện.

Bây giờ Vị Phồn mở miệng, cũng đại biểu Vị Phồn đã chấp nhận anh. Cậu xem anh như bạn bè, mới có thể nói ra những lời tổn sức không nịnh hót này.

Thiệu Nhạc xoay chuyển ý niệm trong đầu, chậm rãi đem suy nghĩ chỉnh đốn lại rõ ràng. Hiểu rõ Vị Phồn đối anh thế nào, thay anh suy nghĩ thế nào, cũng càng hiểu rõ Vị Phồn là một người tốt.

Dưới ánh sáng mờ mờ của cái đèn ngủ nhỏ, nắm máy sấy ở trong tay, khóe miệng của Thiệu Nhạc nhẹ nhàng kéo lên, thần nhiên bày ra một nụ cười.

Ý cười kia rất nhạt, lại mang theo ảm áp thâm nhập tận tâm.

Trời mùa đông buổi tối, Vị Phồn tóc chưa sấy khô đã nằm ườn ra ngủ hắt xì một cái. Vì cảm thấy lạnh, thân thể không tự chủ cuộn lại.

Thiệu Nhạc vươn tay đem phích cắm của máy sấy cắm vào ổ điện, chỉnh sức gió xuống nhỏ nhất, đầu gió hướng tới đầu tóc ướt nhiều giọt của Vị Phồn. Tuy rằng khoảng cách hơi xa chút, sức gió hơi nhỏ chút, nhưng Thiệu Nhạc vẫn liên tục hơ qua lại máy sấy, đưa luồng gió nóng qua đối diện Vị Phồn.

Vị Phồn cảm nhận có luồng gió nóng, chậm rãi mở mắt.

“Cậu sẽ bị cảm.” Vì giải thích hành vi bất ngờ của mình, Thiệu Nhạc nói vậy.

Vị Phồn cũng không biết có đem lời nói của Thiệu Nhạc nhét vào tai hay không, cậu ngo ngoáy mấy cái nhích nhích về phía Thiệu Nhạc, mãi đến khoảng cách gió có thể trực tiếp thổi đến tóc của cậu.

Đèn ngủ khiến đường nét của Vị Phồn trở nên nhu hòa hơn, cũng khiến trên gương mặt cậu hiện lên một chút tiểu ý như có như không mông lung mê người.

Rõ ràng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy tai mũi mắt miệng, hôm nay dưới ánh đèn, có vẻ tuần mỹ không giống mọi khi.

Những sợi tóc vừa sấy khô tung bay trong không trung, một trong số đó dính lại trên môi Vị Phồn.

Vị Phồn cảm thấy hơi ngứa, vì thế bặm môi một cái.

Màu đỏ nhạt trơn bóng kia vậy mà làm tim Thiệu Nhạc theo đó đập loạn.

Gió vẫn tiếp tục thổi, ầm ầm áp áp, phát ra tiếng động ồn ào nho nhỏ.

Thiệu Nhạc cũng phát giác tầm mắt của mình không biết từ bao giờ, không cách nào rời khỏi đôi môi của Vị Phồn.

Tiếng vù vù của máy sấy, là một loại âm thanh khiến suy nghĩ trong lòng nhộn nhạo.

Thiệu Nhạc ngừng thở, trong đầu đột nhiên vang lên lời nói đêm qua Vị Phồn nói với anh:

“Chỉ cần thời điểm tới, gặp gỡ một người khác, đối với người hiện tại từng yêu đến muốn chết muốn sống đau đến không thở nổi, cũng sẽ bất tri bất giác từ từ phai nhạt.”

Ngực Thiệu Nhạc như siết chặt lại, cảm giác tê dại xuyên thẳng vào tim.

Có lẽ, anh sớm đã gặp được một người khác. Chỉ là tới bây giờ, cũng chưa phát hiện sự tồn tại của người đó mà thôi.

13. Quyển 2 - Chương 2

Từ bệnh viện đi ra đã là một lúc sau, Vị Phồn cảm thấy thân thể mình hầu như đã tốt hơn trước nhiều.

Cậu mở cửa sổ ra, phơi chăn trên lan can phui phui, để cho ánh nắng mùa đông sưởi ấm nó, chăn và người cùng nhau phơi nắng.

Trong nhà trang bị một máy tính, đó là máy hôm trước Ny Ny đem tới.

Máy tính là phương tiện để Thiệu Nhạc sử dụng, tiện thể đặt tại cái bàn nhỏ bình thường dùng để ăn cơm, duy nhất không tiện chính là từ đó lúc họ ăn cơm phải đem tất cả đồ ăn để trên giường, bởi vì cái bàn nhỏ kia đã biến thành bàn làm việc của Thiệu Nhạc, không có nơi để họ bày chén bày đĩa.

Lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Thiệu Nhạc cầm lên di động Ny Ny tìm cho anh, ấn nút nghe máy.

Vị Phồn hít một hơi thật sâu tựa vào lan can hưởng thụ ánh nắng ầm ầm, trên TV nói ngày mai luồng khí lạnh gì đó sẽ đến, trời đẹp thế này một chút cũng không giống như sẽ biến đổi, cậu hí hóp mắt, thoải mái đến nỗi sém ngủ.

Thiệu Nhạc ngắt điện thoại, Vị Phồn cũng không hao tâm đi nghe nội dung cuộc đối thoại vừa nãy của Thiệu Nhạc rốt cục nói gì.

“Ny Ny nói tôi mấy ngày nữa có thể chuẩn bị sẵn sàng đến đó làm rồi.” Thiệu Nhạc dời ánh mắt quay lại màn hình xanh xanh đỏ đỏ, một cửa sổ quan sát thị trường chứng khoán lên xuống, một cửa sổ xem lướt qua tin tức kinh tế trong ngoài nước.

“Vây tốt rồi!” Vị Phồn vươn vai, ngáp một tiếng lớn. “Anh định bao giờ thì đi?”

Vị Phồn phát hiện dạo gần đây Thiệu Nhạc không còn gọi tên cũ của Ny Ny là “Kính Chi” nữa. Cậu cho rằng đây có vẻ là hiện tượng tốt, từ lúc sửa lại thói quen này trở đi, tâm tình Thiệu Nhạc hình như cũng tốt hơn trước chút, không còn phiền muộn nữa.

Chẳng lẽ đêm sinh nhật Đại Hùng thật sự kích thích trị liệu hữu hiệu, chứng kiến đáng về Ny Ny cùng Đại Hùng ân ái, Thiệu Nhạc từ đó trở đi có thể thật sự hoàn toàn hết hi vọng?

“Đợi lát nữa làm trị liệu xong rồi trực tiếp chạy qua đó.” Thiệu Nhạc di chuyển chuột, phân tâm nói chuyện với Vị Phồn.

“Hẹn trị liệu lúc hai giờ rưỡi, cũng sắp tới rồi!” Vị Phồn nhìn đồng hồ, tiếp theo liếc mắt nhìn Thiệu Nhạc đang xem tin tức thị trường chứng khoán. “Chừng nào anh mới xong?”

“Mười phút.” Thiệu Nhạc trả lời.

Vị Phồn mới vừa phơi nắng xong lười biếng từ ngoài ban công trượt về lại giường, toàn thân giống như không xương cốt trườn a trườn, cũng không dùng tới chân, cứ như vậy trườn về chỗ nằm ngủ của mình.

“Vây tôi chợp mắt một chút, anh xong thì gọi tôi.” Thời gian buổi chiều luôn làm người ta buồn ngủ, Vị Phồn cầm chăn ôm vào trong ngực, thân thể cuộn lại.

“Tư thế cậu lúc ngủ rất quái.” Thiệu Nhạc mở miệng nói: “Ôm chăn ngủ, khó trách lại bị cảm.”

Vị Phồn thì thào nói: “Bởi vì trước đây đã quen ôm người, bây giờ chẳng có gì để ôm liền ngủ không được.....” Buồn ngủ, vừa nói xong liền lăn ra ngủ.

Thiệu Nhạc nhớ tới Vị Phồn từng nói qua đối tượng giao du, cậu là ôm những người đó chìm vào giấc ngủ sao? Vị Phồn thích hẳn là những thiếu niên đáng yêu giống như Tiểu Mễ vậy, cậu đã từng ở trên giường của phòng này, ôm thiếu niên xinh xắn kia chìm vào giấc ngủ sao? Tưởng tượng đến đây, Thiệu Nhạc thấy khó mà không chế bản thân, ngực dâng lên cảm giác chua xót.

Ánh nắng chiều tà ngoài cửa sổ chiếu vào trong nhà, rơi đến bên giường, dừng lại trên người Vị Phồn. Ánh sáng dịu dịu chói mắt giống như cái chăn đang tỏa sáng, khoác lên trên thân thể đang cuộn lại của Vị Phồn.

Từ sợi tóc đến lưng, một đường kéo dài đến mắt cá chân trần trụi, ánh sáng dịu dàng toát ra, hấp dẫn lực chú ý của Thiệu Nhạc.

Cổ tay vốn đang điều khiển chuột chọt ngừng động tác, hai mắt đang nhìn chăm chú vào màn hình cũng chuyển qua người Vị Phồn.

Thiệu Nhạc nhìn thấy gương mặt yên bình khi ngủ của Vị Phồn, không biết tại sao, lại quên dời tầm mắt, cứ như vậy chăm chú nhìn cậu, mặc kệ thời gian từng phút từng giây chậm rãi trôi qua.

Càng nhìn, lại càng thích người này. Anh ghen tị với cái chăn trên giường kia được Vị Phồn ôm vào lòng, nếu anh có thể giống như cái chăn kia được tiếp xúc với Vị Phồn, khẽ vuốt ve da thịt cậu không biết có thể tốt biết bao.

Trong lòng đột nhiên dâng lên khát vọng, nhưng bị Thiệu Nhạc áp chế.

Ngủ một giấc ngon, Vị Phồn đột nhiên mở mắt tỉnh dậy, hít sâu một hơi từ trên giường bật dậy, má bên trái vì ngủ dựa vào trên giường mà in dấu chiếu màu đỏ.

Phát hiện Vị Phồn tỉnh, Thiệu Nhạc lúc này mới kinh ngạc bản thân đã nhìn Vị Phồn này giờ, anh lập tức thu hồi tầm mắt dính trên người Vị Phồn, dời về trên máy tính, làm như chuyện vừa rồi chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Vị Phồn còn đang mơ ngủ nhìn đồng hồ, chờ ra một lúc lâu mới đem tin tức của kim giờ cùng kim phút đại biểu mấy giờ truyền đến não.

“Hai giờ.” Vị Phồn la lên, giọng điệu từ tốn nói: “Anh không gọi tôi, tôi ngủ hai mươi phút.”

“Tôi thấy cậu ngủ rất ngon, tôi bên đây cũng chưa xem xong, để cậu ngủ thêm chút nữa cũng được.” Thiệu Nhạc thuận miệng quăng ra câu nói dối. Anh căn bản không có xem tài liệu, mà suốt hai mươi phút qua đều đem tầm mắt dừng trên người Vị Phồn.

“Vậy bây giờ xong chưa?” Vị Phồn vặn mình, giơ tay kéo kéo bắp thịt cứng đờ, tiếp theo nói: “Chúng ta cũng sắp bị trễ rồi.”

“Ừ.” Thiệu Nhạc cũng không lòng dạ nào tiếp tục nhiên cứu tài liệu còn lại, anh lập tức tắt máy tính, từ dưới cái bàn nhỏ chậm chậm đi ra.

Vị Phồn y theo trước đây mà làm, đầu tiên lấy xe lăn của Thiệu Nhạc mở ra, sau đó đợi Thiệu Nhạc ngồi lên, đóng cửa ra ngoài, đi đến đầu cầu thang xếp xe lăn lại gọn gàng dựng đứng một bên, tiếp theo công Thiệu Nhạc xuống lầu.

“Nhấn nại chút.” Vị Phồn nói.

Thiệu Nhạc phát giác Vị Phồn mỗi lần phải tiếp xúc thân thể với anh trong khoảng thời gian dài, đều sẽ nói những câu này. Anh nhận ra Vị Phồn vẫn nhớ rõ anh không thích cảm giác cùng người khác tiếp xúc, nên luôn đối với anh rất cẩn thận dè dặt.

Nhưng đã trải qua thời gian dài như vậy, Thiệu Nhạc đã sớm không còn cho rằng Vị Phồn là người xa lạ như ngày xưa nữa, Vị Phồn đối với anh là giúp đỡ xuất phát từ chân tâm, hướng chỉ phải thường xuyên công một người đàn ông nặng 70 kg lên xuống lầu, mệt chính là Vị Phồn, nhưng Vị Phồn chung quy lại cho rằng bản thân trèo lên trèo xuống như vậy không sao cả, anh là người phải chịu đựng sự bất tiện này nhiều hơn.

Cảm nhận được điểm đó, trong lòng Thiệu Nhạc ngũ vị tạp trần. Chỉ có khi Vị Phồn công anh, anh mới có thể có khoảng thời gian ngắn ngủi tiếp xúc thân thể cùng Vị Phồn, anh chẳng những không bài xích đụng chạm thể này, trái lại còn hy vọng thời gian có thể trôi qua chậm chút, để họ có thể bên nhau lâu hơn. Nhưng cũng chính vào những khoảnh khắc này, thân thể khiếm khuyết khiến Thiệu Nhạc tự ti sâu sắc, vì anh không thể đi lại, nên Vị Phồn mới phải công anh.

“Có lẽ cậu nên cân nhắc đề nghị của Ny Ny, đổi đến nơi có thang máy.” Thiệu Nhạc nói.

“Nơi có thang máy đồng nghĩa với giá mắc hơn.”

“Tương lai nếu một tuần trị liệu ba lần, cậu cứ cách hai ngày sẽ phải công tôi lên xuống lầu một lần.” Thiệu Nhạc không muốn làm phiền Vị Phồn.

“Thực ra tôi rất muốn đem anh trực tiếp từ lầu bốn ném xuống cho xong, như vậy vừa nhanh vừa tiện.” Vị Phồn trêu ghẹo nói.

“Đây không phải là chủ ý hay.” Thiệu Nhạc nhú nhú mày.

Vị Phồn bật cười hai tiếng. “Tôi cũng không cho rằng anh sẽ cả đời thế này, đợi đến lúc anh trị liệu xong, chân có thể đi được, lúc đó anh muốn tôi công, tôi cũng không công nữa là. Đến lúc đó cho anh cầm quả trứng, từ từ đi từ lầu một lên lầu bốn, tôi sẽ chạy lên trước nấu tô mì ăn liền, vừa đợi anh vừa ăn. Tôi xem chừng đợi tôi ăn đến tô thứ hai, anh cũng có thể về đến nhà rồi!”

“Trị liệu không phải chuyện một sớm một chiều.” Thiệu Nhạc cảm thấy Vị Phồn suy tưởng thật giỏi.

“Không sao, dù sao chúng ta có chính là thời gian mà.” Vị Phồn không chút để ý nói.

Lời nói thoải mái của Vị Phồn đánh một cú vào ngay ngực Thiệu Nhạc, đập loạn nhịp.

Chúng ta.....

Vào lúc Vị Phồn nói ra hai chữ “chúng ta”, nó bao hàm cả mình lẫn cậu ta, từ vưng mang nghĩa hai người tương y cộng tồn (nuơng tựa vào nhau sinh tồn), liền làm Thiệu Nhạc dâng lên hải lòng.

Đi xe đến trước bệnh viện, đăng ký khám bệnh ở khoa vật lý trị liệu xong, họ đi thang máy lên lầu bảy đem đơn khám nộp cho y tá của khoa rồi sang một bên chờ.

Y tá cầm tờ đơn vào trong, dường như đang tìm bác sĩ trị liệu của Thiệu Nhạc, nhân lúc thời gian rảnh, Vị Phồn nhòm chán nhìn từ trên xuống dưới phòng khám vật lý trị liệu của bệnh viện này.

Nguyên lầu bảy của bệnh viện đều là phạm vi của khoa vật lý trị liệu, có cửa thủy tinh ngăn cách với bên ngoài, thấy được bệnh nhân ở bên trong đang sử dụng thiết bị trị liệu, cũng thấy được y tá cùng bác sĩ mặc áo blouse trắng đi tới đi lui.

Rất nhiều dụng cụ điện tử chuyên môn cùng thiết bị liệu pháp điện chôn chôn, hơn nữa từng cái từng cái giường bệnh liền với máy kéo. Có mấy chỗ còn trải tấm thảm mềm, bệnh nhân dưới sự chỉ đạo của bác sĩ riêng, ở trên thảm tiến hành bài huấn luyện nâng người cùng ngồi dậy.

Vị Phồn nhìn thấy mọi người ở đây nghiêng răng nghiêng lợi nâng lên nâng lên, động tác chậm chạp vô cùng, dù được cho là thành công ngồi dậy được, cũng lung lung lay lay không thể ổn định thân thể.

Đột nhiên, một tràng tiếng khóc như sấm vang lên, một người đàn ông trung niên nào đó đang tập luyện nâng người chịu không nổi cơ thể không thể tự do khống chế, bị dả kích ngồi thê nào cũng không ngồi dậy được, suy sụp bật khóc. Bác sĩ bên cạnh đứng cạnh không ngừng an ủi ông chú đó, khuyên ông chú đó một lần không được, thì thử lại lần nữa.

Người đàn ông đang khóc la cả người dùng một loại tư thế kỳ quặc ngực thì áp xuống đất, mông thì nhô lên, hai đầu gối quỳ trên tấm thảm. Thân thể ổng nghiêng về một bên không thể điều chỉnh lại, cả người vì dùng hết sức lực mà ngã sang bên cạnh.

Vị Phồn nhìn qua người đàn ông này ước chừng bốn mươi tuổi, bên cạnh còn dựng một chiếc xe lăn chạy bằng điện. Người đàn ông đó hình như từ ngực trở xuống không thể động đậy, đến cả tay cũng không có sức.

Vị Phồn tưởng tượng dáng dấp trước đây của người đàn ông trung niên này. Có lẽ là tài xế lái xe tải, vốn có thể đi lại bình thường, nhưng vì tai nạn xe bị thương nên toàn thân gần như bị liệt. Người này vốn không chịu chấp nhận sự thật, khi đến bệnh viện làm vật lý trị liệu mới phát hiện tay chân đã thật không thể điều khiển, thậm chí ngay cả động tác nâng người đơn giản cũng trở nên khó khăn thế kia. Loại cảm giác suy sụp mãnh liệt này khiến ổng khó mà chịu đựng, tất cả uất ức cùng không cam nhất thời bùng nổ, thành ra mới khóc đến thê thảm như vậy.

Vị Phồn nín thính không nói. Phát hiện con đường trị liệu này biết bao thống khổ, nơi này quả thực là địa ngục nhân gian.

Y tá đi ra dẫn theo một nữ bác sĩ ước chừng hai mươi hai sáu tuổi, dáng người nhỏ nhắn, khoảng trên dưới một mét sáu.

Mặt vị bác sĩ trang điểm nhẹ, tóc cột kiểu đuôi ngựa, tóm lại thoát nhìn qua rất là thoải mái. Nhưng khuôn mặt không cười, chân mày hữu lăng hữu giác (hình dung bề ngoài sắc sảo chính trực, hay hình dung vẻ ác liệt), ánh mắt to trông khá khí thế, toàn thân phát ra cảm giác quyền uy của người bác sĩ chuyên nghiệp.

“Thiệu Nhạc?” Bác sĩ nhìn Thiệu Nhạc đang ngồi trên xe lăn, lên tiếng hỏi.

Thiệu Nhạc gật đầu.

“Người nhà muốn vào trong cùng tham gia quá trình điều trị không?” Bác sĩ lại nhìn qua Vị Phồn ở bên cạnh. “Thường thì thời gian đầu chúng tôi không đề nghị, vì sẽ có chút ảnh hưởng đến tâm tình của bệnh nhân.”

“Không không không!” Vị Phồn vội vàng lắc đầu. “Tôi ở bên ngoài đợi ảnh là được rồi.” Cậu không muốn đặt chân vào địa ngục nhân gian, nơi chỉ cần nhìn đã cảm thấy vạn phần thống khổ, cậu chịu không nổi.

“Vậy thôi.” Bác sĩ đóng bệnh án của Thiệu Nhạc lại, rồi nói với Thiệu Nhạc: “Đầu tiên tôi tự giới thiệu, tôi gọi là Quách Một Ái, từ giờ trở đi, là bác sĩ chuyên trị của anh. Tôi đã xem qua bệnh án của anh, tuy rằng bảy năm trước từng giải phẫu nối dây thần kinh bị tổn thương, nhưng vì không sớm tiếp nhận vật lý trị liệu, nên dù có giải phẫu rồi cũng như chưa từng giải phẫu. Chút nữa chúng ta sẽ đi vào trong tiến hành hội chẩn trước, tiếp theo mới có thể sắp xếp chắc chắn hạng mục cùng nội dung điều trị. Những bệnh nhân khác tôi thường đề nghị một tuần đến bệnh viện ba lần, nhưng với tình trạng của anh, thì tôi hy vọng một

tuần năm lần. Hiện tại cần thiết nhất chính là làm cho cơ chân đã suy thoái hồi phục lại trước đã, một tuần năm lần sẽ có trợ giúp khá nhiều đối với bệnh tình của anh.”

Thiệu Nhạc gật đầu. Anh đã sớm nghĩ tới quá trình điều trị sẽ chẳng dễ dàng, nhưng chỉ cần có thể đứng lên, để bản thân có thể giống như người bình thường không sống dựa vào người khác, thì không hề gì.

Anh không muốn tiếp tục buông thả bản thân nữa, anh còn phải mang em trai em gái bị mẹ kế cướp đi quay về, phải lần nữa quay về ngôi nhà do cha để lại cho anh.

“Bác sĩ Quách, xin hỏi tình huống của anh, chừng nào thì có thể đứng lên?” Vị Phồn xen vào hỏi.

“Vấn đề này tôi không cách nào trả lời được, chủ yếu là xem tình hình điều trị của bệnh nhân. Chúng tôi cũng có bệnh nhân điều trị một năm đã có thể dùng năng tự mình đi lại không cần xe lăn, nên chỉ cần cố gắng điều trị thì sẽ có cơ hội.” Cô trả lời như vậy.

Sau đó y tá đẩy xe lăn của Thiệu Nhạc cùng Quách Mộ Ải đi vào trong tiến hành hội chẩn. Tâm tình Vị Phồn rất không bình tĩnh vì thể chạy xuống cửa hàng tiện lợi dưới lầu mua gói thuốc lá, đứng bên ngoài hút.

Xem dáng điệu rất nghiêm túc của nữ bác sĩ kia, Thiệu Nhạc đi theo cổ khẳng định sẽ chẳng khá giả gì.

Đứng bên ngoài hứng gió hơn ba giờ, trời cũng gần tối, nhưng trái chờ phải đợi cũng không thấy Thiệu Nhạc xuống. Vị Phồn không khỏi bắt đầu lo lắng cái gọi là vật lý trị liệu này là dạng huấn luyện gì, sao đã lâu vậy còn chưa xong nữa.

Liên tục nhịp nhịp mắt đồng hồ chờ đợi thời gian trôi qua, đến lúc sau một gói thuốc lá đã bị cậu hút hết, Vị Phồn nghĩ nghĩ, liền quay lên lầu bảy lần nữa.

Vừa vào phòng khám của khoa vật lý trị liệu, Vị Phồn liền thấy bác sĩ đẩy xe lăn của Thiệu Nhạc đi ngang qua trước mặt cậu.

Thiệu Nhạc không phát hiện ra cậu, gương mặt có vẻ hơi mệt mỏi. Vị Phồn không biết ba giờ qua họ đã làm gì, mặt Thiệu Nhạc lại tái xanh.

Họ đứng trước một cán thẳng bằng, bác sĩ đi qua bên cạnh anh, cầm bút viết không ngừng vào biên bản, sau đó nói với Thiệu Nhạc: “Hãy thử tự đứng lên không cần người đỡ xem. Anh nói anh làm được, vậy thì chúng ta lược bớt giai đoạn trực tiếp nhảy tới bước này, giả sử anh không được, lại quay ngược về làm huấn luyện gấp nâng.”

Thiệu Nhạc từ từ di chuyển hai chân, để hai chân đều vững vàng đặt trên mặt đất, tiếp theo phanh xe lại, chống vào tay vịn của xe lăn, chậm chạp mà thận thận trọng trọng, lợi dụng sức của cánh tay khiến thân thể từ từ rời khỏi xe lăn.

Vị Phồn nhìn thấy nét mặt của Thiệu Nhạc rất đau khổ, nó gần giống như dùng hết sức lực để ăn, đến cả đôi tay nhờ sử dụng xe lăn nhiều năm mà cường tráng cũng vì dùng sức quá độ mà bắt đầu phát run.

Cậu cảm nhận được ý niệm cắn chặt răng muốn khiến bản thân mình đứng lên của Thiệu Nhạc, càng cảm nhận sâu sắc quyết tâm của anh. Vì thế vào lúc Thiệu Nhạc lần nữa lao đảo ngã về xe lăn, lại lần nữa cố gắng đứng lên, mấy ngày nay chứng kiến Thiệu Nhạc luôn thẳng tiến về phía trước Vị Phồn hốc mắt thiếu ngủ đỏ bừng.

“Cố lên, cố lên!” Cậu nắm tay thành quyền trốn ngoài phòng vật lý trị liệu nhỏ giọng hô hào.

Cậu từ bên ngoài lớp kính nhìn thấy quá trình Thiệu Nhạc gian khổ phấn đấu, vì không để Thiệu Nhạc phát hiện, nên Vị Phồn vẫn thấp thấp thò thò, chỉ lộ ra nửa cái đầu cùng đôi mắt mà thôi.

Thiệu Nhạc lòng tự trọng cao, tuyệt đối sẽ không muốn dáng vẻ chật vật khi điều trị của mình bị nhìn thấy. Vị Phồn bận tâm đến tâm tình của Thiệu Nhạc, vì thế trốn trốn tránh tránh.

Kỳ thật cậu cũng rất hy vọng Thiệu Nhạc có thể đứng lên, nếu Thiệu Nhạc có thể tự dựa vào bản thân để bước đi, có một đôi chân có thể đứng thẳng người, vậy Thiệu Nhạc cũng có thể đỡ mở ra trái tim cao ngạo khép kín, sống thoải mái vui vẻ hơn chút!

Việc mất đi gia sản cùng Ny Ny đã đả kích mạnh mẽ đến Thiệu Nhạc, Vị Phồn thật sự hy vọng Thiệu Nhạc sau này có thể vui vẻ hơn chút, đứng lên dựa vào bản thân đi lại, tìm được mục tiêu cùng hy vọng để tiếp tục sinh tồn, vậy mới không uổng phí cái tên cha anh đã đặt cho anh —— Nhạc trong khoái nhạc.

Thiệu Nhạc thất bại vài lần, mỗi lần đều sắp đứng lên, nhưng lại vì hai chân vô lực chống đỡ, khiến anh lại ngã về xe lăn.

Vị Phồn thấy cũng khổ sở không kém.

“Cố lên, cố lên!” Chăm chú nhìn dáng dấp vất vả của Thiệu Nhạc, tay Vị Phồn cũng siết càng ngày càng chặt, cách lớp kính không ngừng im lặng cổ vũ cho Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc thử vô số lần, đến cuối hết hơi ngồi trở lại ghế.

“Làm gì, còn không tiếp tục!” Bác sĩ dùng giọng điệu nghiêm khắc nói. “Có thể đứng lên, thì đừng lùi bước ngồi trở lại ghế chứ!”

Thiệu Nhạc ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng nữ bác sĩ của mình.

Chỉ dựa vào gương mặt hung ác góc cạnh rõ ràng của anh đã khiến người khác sợ hãi cỡ nào, bác sĩ này hình như lại xem anh như em bé sung khí, sắc mặt chẳng những không đổi, tiếp theo cây viết trên tay còn đánh xuống, gõ lên đầu Thiệu Nhạc.

“Nhanh lên, bộ anh muốn ngồi xe lăn mấy trăm năm hả!” Gương mặt của cô so với Thiệu Nhạc còn hung ác hơn.

Thiệu Nhạc tự tổn bị đả kích, không muốn bị cô ta xem thường, cắn răng, nắm chặt tay vịn, lại cố gắng muốn nhấc thân thể mình lên.

Đứng đằng sau lớp kính Vị Phồn nín thở ngưng thần nhìn Thiệu Nhạc, trong lòng không ngừng thay anh tiếp sức.

“Đứng lên, đứng lên, mau đứng lên đi! Như vậy tôi sẽ khỏi phải mỗi ngày công anh lên xuống lầu!”

Vị Phồn im lặng hò hét kì vọng lớn nhất trong lòng mình.

Dường như đáp lại lời hò hét của Vị Phồn, lúc này Thiệu Nhạc thật sự từ từ đứng lên.

Tay chống lên xe lăn của anh từ từ một tay tiếp một tay, chuyển qua nắm lấy tay vịn bằng gỗ của cán thăng bằng, hai chân run rẩy tuy càng thêm run rẩy không ngừng, nhưng vẫn gắng sức bước từng bước về phía trước, rồi lại thêm từng bước nữa.

“Yes yeah!” Nhịn không được vui sướng trong lòng, Vị Phồn hét to một tiếng.

Tuy rằng chỉ là khoảng cách hai bước ngắn ngủi, nhưng nhiều đó cũng khiến Vị Phồn cảm động khó hiểu.

Cậu vô tình hét lên, tiếng động truyền vào phòng trị liệu, bệnh nhân đang điều trị đều bị giật mình mở to mắt chuyển hết tầm nhìn về phía cậu, nhìn cậu không ngừng.

Vị Phồn ngơ ngẩn, chớp chớp mắt.

Thiệu Nhạc vẫn đang đứng trước cán thăng bằng, tầm nhìn cũng trực tiếp nhắm về phía cậu.

Thật quá xấu hổ, Vị Phồn làm bộ vô tình khụ một tiếng, tiếp theo trưng ra biểu tình hăng hái, giơ ngón tay cái về phía Thiệu Nhạc biểu hiện “tán thưởng”.

Cậu thật sự cảm thấy Thiệu Nhạc siêu lợi hại, thế nhưng bước thành công bước đầu tiên vượt qua khó khăn.

Vị Phồn tỏ rõ tán thưởng xong mới phát hiện tất cả mọi người còn đang nhìn mình, bị đông đảo ánh mắt theo dõi cũng như bị đồng thời mấy chục cặp mắt nhìn, cậu bắt đầu cảm thấy hành vi của mình mất mặt đến đâu, vì thế vội vàng đi ra ngoài, lập tức vào thang máy xuống lầu.

Xuống dưới lầu, cậu lại vào cửa hàng tiện lợi mua gói thuốc lá, hút hai cái.

“Sớm biết vậy sẽ không lên trên nhìn!” Vị Phồn hứ một tiếng. Một bên tự kiểm điểm, một bên ảo não nói.

Thời điểm hơn bảy giờ, Thiệu Nhạc mới trượt xe lăn từ bệnh viện đi ra.

Họ ngồi vào xe, Vị Phồn liếc mắt nhìn sang lòng bàn tay sưng đỏ của Thiệu Nhạc, rồi hỏi: “Về nhà chứ?”

“Tôi hẹn với Ny Ny tối nay đi làm, hôm nay là ngày đầu tiên.” Thiệu Nhạc trả lời, giống như huấn luyện điều trị vừa nãy không tạo thành ảnh hưởng gì mấy đối với anh, anh không buồn cũng không mệt.

Nếu Thiệu Nhạc cũng đã nói muốn đi làm, Vị Phồn cũng bèn nghe theo anh. Cậu lập tức lái xe đến nơi làm việc của Ny Ny, sau đó đẩy Thiệu Nhạc vào.

Còn đang tiến hành tập luyện ca múa trước khi mở cửa, Ny Ny theo thường lệ ngồi trước sân khấu quan sát các diễn viên diễn tập cùng lưu loát sửa tuồng.

Lúc họ đến vừa khéo vào thời gian nghỉ ngơi giữa giờ, các diễn viên mặc trang phục đính cườm sáng lấp lánh, trên đầu trên móng gắn lông chim lớn từ trên sân khấu đi xuống, một bên la một bên tìm nước uống.

“Hai người tới rồi!” Ny Ny cười khanh khách đi về phía họ.

“Tớ đến đi làm.” Thiệu Nhạc gật đầu với Ny Ny.

Vị Phồn không biết có phải do mình quá nhạy cảm hay không, cậu cảm giác thái độ hôm nay của Thiệu Nhạc hình như có thay đổi, một câu ngắn ngủi vừa rồi làm cậu cảm giác, Thiệu Nhạc đối với Ny Ny có hơi mới lạ, loại kích động như máu toàn thân đều sôi trào khi đối diện nhau trước kia chợt giảm bớt, ngay cả lúc ngưng mắt nhìn Ny Ny cũng trở nên phi thường bình tĩnh.

Ny Ny chẳng nhận thấy gì cả, ngồi xổm xuống nhìn thẳng Thiệu Nhạc, nói chuyện với anh: “Phòng kế toán tớ đã giúp cậu sửa chữa xong rồi, chờ tí nữa dẫn cậu vào trong. Bây giờ làm quen với vài đồng sự khác được không?”

“Ừ.” Thiệu Nhạc gật đầu.

Sau đó Ny Ny xoay người gọi: “Mọi người lại đây chút nào!”

Đám vũ công samba cường tráng trang điểm lòe loẹt uống trà a uống trà, lau mồ hôi a lau mồ hôi, vừa nghe thấy Ny Ny gọi, lập tức từ xung quanh đi về phía Thiệu Nhạc cùng Vị Phồn.

Tuy rằng trước đây lúc đến tìm Ny Ny, cũng ngẫu nhiên nhìn qua đám đồng bóng cường tráng này nhảy điệu samba, nhưng khi tất cả cùng nhau vây lại đây, tiếp xúc gần gũi, cảm giác áp bách mãnh liệt khiến Vị Phồn gần như thở không thông.

Thật khủng bố.....

Vị Phồn cảm thấy như mình đang nhìn thấy thật nhiều Đại Hùng đang mặc đồ kiểu ba mảnh đính lông chim lộ rốn vậy, thoáng ẩn thoáng hiện trước mặt cậu.

Đặc sắc trong quán của Ny Ny thật đúng là dọa người.

“Các vị tỷ muội, vị này chính là kế toán mới tới của chúng ta, tên của anh là Thiệu Nhạc, là bạn thời trung học của tôi. Tuy rằng bề ngoài hơi cục mịch chút, cũng không thích cười, nhưng thực ra là người rất tốt, mọi người đừng nên bắt nạt anh ta nha!” Ny Ny cười nói.

Tiếp theo Ny Ny giới thiệu tên của từng người trong đoàn cùng nhân viên phục vụ bên ngoài, Thiệu Nhạc cũng gật đầu thăm hỏi từng người họ.

Đám vũ công đối với Thiệu Nhạc lộ rõ hứng thú cao độ, châu đầu thì thầm nói: “Ta thích cục mịch, cục mịch rất tốt.”

Giọng nói trầm thấp nhưng vì âm lượng quá lớn, trực tiếp rơi vào tai của Thiệu Nhạc, sắc mặt Thiệu Nhạc hơi đỏ, tái xanh.

Một gã đoàn viên then thùng vươn tay ra bắt tay với Thiệu Nhạc, dùng giọng khàn khàn nói: “Xin chào, hoan nghênh anh gia nhập đại gia đình của chúng tôi.”

“Xin chào.” Thiệu Nhạc tính tình lễ phép bắt tay đối phương.

“Lúc bắt tay anh đều dùng sức vậy sao?” Vũ công đó then thùng nói: “Bắt đến tay đều đau cả lên.”

Thiệu Nhạc vội vàng buông tay.

Nhưng vào lúc Thiệu Nhạc định thu tay về, vũ công kia lại cầm ngược lại tay Thiệu Nhạc, mặt hơi đỏ nói: “Bàn tay của anh nhám thật, có nhiều vết chai ghê, bình thường có hay vận động gì sao?”

“Tay đẩy xe lăn ắt xuất hiện vết chai.” Thiệu Nhạc nói với vẻ lúng túng. Anh không rõ tay mình vì sao lại bị nắm không buông.

“Oa —— Ny Ny bạn học chị nói chuyện rất man rất thú vị nha ——” Mấy vũ công bên cạnh bị gương mặt hung ác vừa bạo vừa lạnh của Thiệu Nhạc mê hoặc đến thất điên bát đảo.

“Ảnh có bạn gái chưa, có bạn gái chưa a!” Bắt đầu có người hỏi dồn dập.

“Mấy người muốn hỏi thì hỏi anh ta ấy, sao lại hỏi tôi cơ chứ?” Ny Ny cười nói.

“Anh đẹp trai, anh có bạn gái chưa?” Lập tức có người khom lưng, mông dùng sức hất văng vũ công này giờ vẫn đang giữ tay Thiệu Nhạc không buông, tiếp theo cười sáng lạng hỏi Thiệu Nhạc.

“.....” Vị Phồn không biết nên nói gì. Cậu nằm mơ cũng không nghĩ tới gương mặt của Thiệu Nhạc ở thế giới hiện thực siêu cấp không được hoan nghênh, đi vào nơi này, cư nhiên mê đảo điên cuồng đám tỷ tỷ đồng bóng này.

“Không có.” Thiệu Nhạc trả lời.

Thiệu Nhạc không trả lời còn được, vừa trả lời, cả đại sảnh gần như lâm vào trạng thái điên cuồng.

Ny Ny cũng không ngờ tới Thiệu Nhạc đến sẽ gây ra xôn xao thế này, chị cùng Vị Phồn vội vàng đẩy đám người ra, đưa Thiệu Nhạc vào phòng kế toán trước, rồi mới chạy ra dạy bảo các thành viên trong đoàn.

Vị Phồn ở bên trong cửa phòng kế toán nghe lên nãy giờ, đôi mắt để ngay lỗ hổng của ổ khóa muốn nhìn thấy tình hình bên ngoài một chút, nhưng lỗ hổng của ổ khóa quá nhỏ căn bản nhìn chẳng thấy, cậu tức thì hé cửa nhìn ra bên ngoài.

Mãi đến mười phút sau, hỗn loạn bên ngoài mới dần dần lắng xuống.

“Thật sự rất khủng bố, thì ra đàn ông cục mịch có sức hấp dẫn với họ lớn vậy.” Khó trách Ny Ny chọn tới chọn lui, chọn trúng siêu cấp đại hùng một mét chín mươi mấy, còn tỷ muội của chị cũng yêu chết mê chết một gương mặt không chút đẹp đẽ của Thiệu Nhạc.

Sau đó Vị Phồn quay đầu nói với Thiệu Nhạc: “Tôi thấy anh về sau dứt khoát mang mặt nạ đi làm cho xong.”

Thiệu Nhạc lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Vị Phồn.

“Đừng trừng mắt. Bây giờ tôi một chút cũng không cảm thấy anh đáng sợ, trừng tôi cũng vô dụng thôi!” Vị Phồn nói.

Ny Ny ở bên ngoài dạy bảo xong mới quay lại, mở cửa phòng kế toán định đi vào, ai ngờ tới cửa vừa mở liền bắt gặp đôi mắt của Vị Phồn ngược lên.

“Ai ui!” Ny Ny hét một tiếng thảm thiết.

“Em làm gì trốn ở sau cửa thế hả!” Ny Ny giật mình, vội vàng đỡ lấy Vị Phồn không ngừng lui về phía sau, khẩn trương xem qua vết thương của cậu.

Nhưng sau khi Ny Ny phát hiện chỉ có vùng phía trên lông mày hơi sưng tấy, khế vồ nhẹ hai má cậu, liền lờ cậu đi.

“Thật ngại quá, đám tỷ muội đó thất lễ với cậu rồi.” Ny Ny đi đến bên cạnh Thiệu Nhạc, nói với anh.

“Không sao.” Thiệu Nhạc trượt xe lăn đến trước bàn làm việc, đang thủ xem xe lăn có thể thoải mái ra vào không, rồi mới nói: “Còn lại tớ sẽ tự mình giải quyết, cậu đi việc vội của mình đi!”

Thiệu Nhạc nhấn công tắc máy tính, trượt xe lăn vào bàn làm việc. Bàn này hẳn là được đặc làm riêng, không có ngăn kéo, thuận tiện cho xe lăn ra vào. Ny Ny vẫn cẩn thận như xưa, mọi thứ đều suy nghĩ chu đáo thay anh.

“Sổ sách cùng tài liệu tháng này, tớ đã giải quyết gần như xong rồi.” Sau khi khởi động máy, Ny Ny chỉ vào chồng hồ sơ, sau đó nói đôi chút về các hạng mục công việc liên quan.

Tiếp theo Ny Ny lại từ trong tủ hồ sơ bên cạnh lấy ra một cuốn sổ viết tay, giao cho Thiệu Nhạc. “Cuốn này khác với sổ sách trong máy tính, là phải tách ra làm riêng.”

Thiệu Nhạc nhìn nhìn, rồi gật đầu. “Tớ hiểu.” Ny Ny đưa cho anh chính là sổ sách nội bộ của công ty, khác với sổ sách phải trình ra ngoài.

Sau đó họ nói chuyện thêm chốc lát, Ny Ny ở lại khoảng nửa giờ, liếc nhìn đồng hồ, phát hiện cũng sắp tới giờ mở cửa rồi, liền định đi ra ngoài.

Vị Phồn thấy Ny Ny định đi, cũng theo từ trên ghế đứng lên.

Ny Ny nghi hoặc nhìn thẳng em đi theo phía sau mình. “Em làm gì vậy?”

“Chỗ chị khoảng năm giờ sáng đóng cửa, anh ấy sơ sơ cũng phải sáu giờ mới tính sổ sách xong rồi tan tầm nhỉ?” Vị Phồn hỏi.

“Đúng là xấp xỉ khoảng đó.” Ny Ny gật đầu.

“Vậy em về nhà ngủ một giấc, buổi sáng lại đến đón anh ấy là được rồi.” Vị Phồn lách qua Ny Ny, từ bên cạnh đi ra ngoài.

“Không được, em chờ ở đây.” Ny Ny giữ chặt Vị Phồn.

“Sao phải làm vậy?” Vị Phồn khó hiểu hỏi.

“Em không thấy tình huống lộn xộn vừa nãy sao? Đợi lát nữa chị phải ra đằng trước, không ai trông chừng A Nhạc, đến lúc đó cậu ấy lại bị đám kia vây lấy, vậy phải làm sao đây!” Ny Ny lo lắng nói: “Dù sao em quay về cũng không có việc gì làm, cứ dứt khoát ở đây xem TV cho xong.”

Ny Ny chỉ chỉ TV để trên kệ chỗ góc phòng kế toán. “TV ở đây có lắp đặt bốn đài, so với nhà em chỉ có thể xem chương trình của ba đài còn nhiều hơn, em có thể ở lại từ từ mà xem, khoảng thời gian này muốn làm gì, ăn gì, uống gì, tự mình làm, chị cũng sẽ không quản em, quầy đằng kia cứ ghi nợ cho chị.”

“Vậy không phải chị sẽ lỗ?” Vị Phồn cau mày. Đối với cái Ny Ny gọi là “làm gì, ăn gì, uống gì” hiển nhiên rất có hứng thú.

“Chị hai thương em là việc nên làm, sao lại lỗ!” Ny Ny ngọt ngào khê cười.

“Nhưng em ở lại, sẽ làm phiền Thiệu Nhạc đó!” Vị Phồn liếc nhìn Thiệu Nhạc. Cậu cảm giác chiếu theo tính cách của Thiệu Nhạc, có lẽ sẽ yêu cầu có không gian riêng tư cho bản thân. Dù sao họ đã suốt ngày ở bên nhau, Thiệu Nhạc có lẽ cũng cảm thấy phiền.

“Hử.....” Thiệu Nhạc thoáng dừng lại, dời tầm mắt khỏi người Vị Phồn, trở lại màn hình máy tính. “..... Không hề.....” Anh có hơi không tự nhiên nói.

“Được rồi, em ở lại là được rồi.” Vị Phồn nói: “Dù sao về nhà cũng chẳng có ai.”

Ny Ny vừa lòng vỗ vỗ mặt Vị Phồn, nhón chân hôn cậu một cái. “Vậy em hảo hảo ở lại trong đây, có chuyện gì thì lập tức báo chị.”

Vị Phồn gật đầu.

Ny Ny đi rồi, Vị Phồn nhếch miệng cười thật to, lập tức gọi điện thoại nội bộ kêu một phần bào ngư hoàng gia đơn giản, một bàn trái cây siêu lớn, một tá bia Đài Loan vào phòng kế toán, tiếp theo mở sofa giường ra đặt trước TV 29 inch, hưởng thụ nằm trên sofa xem TV ăn các thứ.

Thiệu Nhạc ngồi phía sau bàn làm việc tính toán sổ sách, tay dừng giữa không trung xoay xoay, ngẫu nhiên dừng lại viết xuống một con số vừa tính ra.

Vị Phồn quay đầu lại ngẩng nhìn động tác của Thiệu Nhạc: “Kỳ thật anh coi như cũng rất lợi hại, chẳng những có thể theo dõi thị trường chứng khoán, ngay cả công việc kế toán cũng biết nữa.” Cậu ăn miếng táo gọt hình con thỏ. Trước kia còn tưởng rằng Thiệu Nhạc là con trai do người có tiền sinh mà thôi, không ngờ anh biết rất nhiều thứ.

Nghe thấy tiếng nói của Vị Phồn, Thiệu Nhạc ngẩng đầu lên. “Trước kia từng học qua.” Anh đáp.

“Ta còn tưởng con cái của người có tiền khỏi cần làm gì cả, chỉ cần phụ trách tiêu tiền là được.” Đây là ấn tượng rập khuôn của đám người bình dân đối với gia đình hào môn.

“Không phải tất cả. Chỉ ít tôi không phải.”

“Vậy anh thì thế nào?” Vị Phồn tò mò hỏi.

“Tôi có rất nhiều gia sư, cha tôi thu xếp cho tôi học đa dạng kiến thức.” Thiệu Nhạc nói. Đó là sắp đặt cơ bản nhất của một doanh nhân đối với người kế thừa.

“Tỷ như?” Vị Phồn vừa ăn xong miếng táo, tiếp tục ăn cam.

“Đơn giản thì như..... Tính nhẩm, thư pháp, tốc đọc, cưỡi ngựa – phức tạp tỷ như: phân tích kinh tế trong ngoài nước, thị trường chứng khoán thương mại, chính trị học linh tinh.” Thiệu Nhạc nói: “Nhưng về sau tôi không có hứng thú với những thứ này, cũng không định học tiếp.”

Vị Phồn nghe xong đầu óc say sẩm. Những từ Thiệu Nhạc nói với cậu như tiếng của người hành tinh khác, giống như cậu vậy vĩnh viễn cũng không hiểu được biểu đồ tăng giảm giới hạn xanh xanh đỏ đỏ trên thị trường chứng khoán kia tốt cùng đang nói gì.

Thiệu Nhạc vì Vị Phồn ngừng lại công việc trong tay một lúc, nhưng sau khi trả lời xong, Vị Phồn cũng không nói tiếp nữa.

Không khí thân thiện giữa hai người cũng vì vậy mà nhạt nhẽo xuống.

Vị Phồn xem TV của cậu, không để ý tới Thiệu Nhạc đang chờ đợi câu nói tiếp theo của mình.

Khoảng mười phút sau, Thiệu Nhạc mới cúi đầu, làm tiếp công việc của mình.

“Ha ha ha ——” Vị Phồn gặp phải chương trình TV thú vị, nhin không được bật cười vài tiếng.

Lại một chút cũng không hề hay biết sau lưng cậu, từng có người yên lặng dõi theo, chờ đợi cậu.

14. Quyển 2 - Chương 3

Đến lúc tất cả mọi việc đều đi vào quỹ đạo, đã là cuối tháng hai đầu tháng ba rồi.

Mùa xuân năm nay dường như tới đặc biệt sớm, từng đợt từng đợt không khí lạnh đông chết người lúc trước tưởng chừng như nằm mộng, bây giờ hoàn toàn không còn thấy tung tích nữa.

Mấy tháng qua, Thiệu Nhạc cùng Vị Phồn lập đi lập lại cuộc sống rập khuôn như xưa, sống tại khu nhà trọ nhỏ không thang máy, cũng không có ý định chuyển tới nơi khác.

Tuy rằng mỗi ngày công Thiệu Nhạc thì cũng hơi mệt, nhưng mà Vị Phồn cũng xem nó như một hình thức vận động. Huống hồ hai người họ thường hay vừa lên cầu thang vừa nói chuyện, thân thiện, cảm giác Thiệu Nhạc kỳ thật là người không tệ, liền bắt giác không oán trách gì cả.

Thiệu Nhạc duy trì tiến hành trị liệu liên tục, vốn một tuần năm ngày, hiện tại lại tăng lên một tuần sáu ngày. Buổi tối sau khi trị liệu xong, anh sẽ tới quán bar của Ny Ny để làm việc, kiếm thêm sinh hoạt phí, hơn nữa gánh vác phần nào tiền thuê nhà với Vị Phồn.

Hai người đàn ông trưởng thành cùng sống dưới một hiên nhà, tuy rằng vì tính cách bất đồng thỉnh thoảng sẽ nảy sinh chút xung đột, nhưng mấy tháng trở lại đây cũng trôi qua bình an vô sự.

Giữa trưa thứ ba, nhiệt độ phòng đã tăng trở lại đến cả mặc áo dài tay cũng ngại nóng quá độ.

Vị Phồn xắn tay áo lên, cầm bản phát thảo của cậu vẽ vẽ tô tô.

Thiệu Nhạc vẫn ra dáng ông cụ, vào lúc rảnh rỗi thì an vị trước máy tính theo dõi chiều hướng thị trường chứng khoán của anh.

Tuy rằng Thiệu Nhạc đã lãnh được mấy tháng lương từ chỗ Ny Ny rồi, nhưng sau khi khấu trừ cho chi tiêu hằng ngày, cũng không dư dả bao nhiêu, Vị Phồn vẫn không biết rốt cục Thiệu Nhạc muốn làm gì, bất quá nhìn dáng vẻ của Thiệu Nhạc dường như mỗi bước đi đều đã lên kế hoạch trước rồi, đối với chuyện tương lai cũng không hoang mang, trông vẻ như đã định liệu trước.

Vì thật sự chả có ý tưởng gì có thể vẽ, Vị Phồn nhàm chán mô phỏng sườn mặt của Thiệu Nhạc, dán mắt vào anh thay anh phác thảo chính mình.

Vị Phồn nhìn chằm chằm bản vẽ hồi lâu, cuối cùng dùng sức xé tờ tranh đó ra, vò thành một cục quăng về hướng thùng rác, tập phác thảo thì quăng qua một bên, còn mình thì nằm bò ra giường ôm gối.

Thiệu Nhạc nhặt tờ tranh cạnh thùng rác lên, mở ra xem, phát giác Vị Phồn vẽ chính là sườn mặt của một người đàn ông. Nhưng chỗ đường vẽ bút chì chạy qua có hơi uốn éo, cũng không cách nào thể hiện hết được đường nét của đàn ông.

“Vì sao không vẽ?” Thiệu Nhạc hỏi.

“Tôi vẽ không được.” Vị Phồn rầu rĩ nói.

“Ny Ny từng đưa truyện tranh cổ tích của cậu cho tôi xem qua, tôi cảm thấy cậu vẽ rất khá, câu chuyện cũng rất có ý nghĩa, vì sao bây giờ lại vẽ không được?” Thiệu Nhạc hỏi. Sách Ny Ny tặng, cuối cùng để cho Tiểu Hỉ cầm đi, Tiểu Hỉ cực kỳ thích chuyện cổ tích của Vị Phồn, nhất là bộ tuyển tập “Các ông già Noel” của Vị Phồn.

“Vẽ không được chính là vẽ không được.”

“Cậu có thể tập luyện.”

“Vấn đề không phải luyện hay không, mà là chút xíu cảm giác cũng không có.” Vị Phồn nói xong, có hơi ủ rũ.

“Vẽ tranh đòi hỏi cảm giác sao?” Thiệu Nhạc ngừng động tác trong tay, nhìn Vị Phồn.

Vị Phồn hơi mấp má. “Đương nhiên cần.”

“Dạng cảm giác gì?” Thiệu Nhạc không phát hiện mình hôm nay dường như nói hơi nhiều, đối với Vị Phồn, anh có rất nhiều điều muốn biết.

“Ừm.....” Vị Phồn ậm ừ, suy nghĩ nên giải thích thế nào. “Đại loại..... Chính là yêu.....” Cậu nói chung chung.

“Yêu?” Thiệu Nhạc hoàn toàn không thể lý giải.

Vị Phồn chặc chặc, không rõ Thiệu Nhạc tại sao cứ truy hỏi mãi. Thiệu Nhạc không ngừng dõi mắt theo cậu, khiến cho cậu giống như không giải thích rõ ràng là không xong vậy.

“Chính là động cơ để vẽ tranh.” Vị Phồn ôm gối nói: “Thầy tôi trước đây từng nói, vẽ tranh là vì muốn ghi lại hết thấy rung động cùng xinh đẹp của sự vật mà bản thân cảm nhận được, cũng là để người khác có thể nhìn thấy. Tôi nghĩ tôi có lẽ cũng vậy. Vì trong cuộc sống có niềm vui, nên tôi đem nó vẽ lại trên giấy, như vậy tôi sẽ cảm giác rất hài lòng, dù vẽ tranh biến thành công việc, cũng vẫn rất vui.”

“Có sao bây giờ cậu không vui?” Thiệu Nhạc hỏi.

Vị Phồn bắt mắt liếc Thiệu Nhạc. “Mỗi tối chỉ có thể ôm chăn ngủ có gì đáng để vui chứ.”

Thiệu Nhạc cúi đầu, chuyển tầm nhìn về lại màn hình, nói: “Cậu không cách nào quên được Tiểu Mễ, cũng không cách nào quên được người đã lừa tiền cậu sao? Cậu hình như..... Thật sự rất thích hai người họ.”

“Thực ra.....” Vị Phồn nghiêm túc suy nghĩ. “Hai người họ thật sự không tệ lắm, ôm vào rất vừa vặn, mềm cứng vừa phải, ôm ngủ rất ấm áp. Nhưng tôi cảm thấy có lẽ tôi chỉ là muốn có người ở bên cạnh mà thôi, một mình sống ở phòng trọ chật hẹp này rất lạnh lẽo, có người bầu bạn thì khác.”

“Phải không?” Tim Thiệu Nhạc thoáng đập trật nhịp. Nếu Vị Phồn chỉ là muốn có người ở bên cạnh cậu, như vậy có phải chứng tỏ rằng anh cũng có thể? Anh hiện thời vẫn ở bên cạnh cậu a! Nếu Vị Phồn bằng lòng, cho dù chỉ có thể làm một cái gối ôm trong lòng Vị Phồn, anh cũng cam tâm.

“Tôi với anh nói mấy thứ này làm gì!” Vị Phồn từ trên giường bò dậy, bàn những chuyện đó với Thiệu Nhạc, cứ thấy là lạ.

“Cậu có thể vẽ lại.” Thiệu Nhạc nói.

“Hử?” Vị Phồn liếc nhìn Thiệu Nhạc.

“Tôi vẫn cho rằng cậu là một họa sĩ xuất sắc, dù không cần ngôn ngữ, mỗi một hình vẽ của cậu cũng đều giống như đang kể lại chuyện cổ tích, sinh động mà tự nhiên. Tôi rất thích tranh vẽ của cậu, màu sắc cùng kết cấu thoát nhìn rất thoải mái, cậu có thiên phú, định sẵn phải ăn bát cơm này rồi.” Thiệu Nhạc thành thật nói.

Vị Phồn hiếm khi thấy Thiệu Nhạc sử dụng ngôn từ trực tiếp chứ không vòng vo như vậy, vào lúc Thiệu Nhạc từng câu từng chữ khen ngợi cậu, không biết vì sao, cậu trước nay da mặt dày lại cảm giác hai gò má nóng lên, kiểm không được đỏ mặt.

Vị Phồn khụ khụ, giả vờ phớt lờ nói: “Thực ra tôi cũng không giỏi vậy đâu, anh nói khoa trương quá.”

“Không, lời nói tôi chính là thật.” Thiệu Nhạc trả lời.

Vị Phồn chà chà hai má nóng rát, không biết nên tiếp nhận thế nào. Thiệu Nhạc hôm nay là lạ, anh trước nay chưa từng khen ngợi cậu.

“Tôi là người không biết vẽ tranh, nên cảm thấy người có thể vẽ ra tác phẩm hay như vậy, cực kỳ tài giỏi.”

“Anh không biết vẽ tranh à?” Vị Phồn tưởng rằng Thiệu Nhạc là toàn năng.

“Tiểu Hỉ trước đây từng đòi tôi vẽ một con gấu cho nó, nhưng tôi vẽ ra vô cùng thô thảm.” Thiệu Nhạc nói.

“Gấu rất đơn giản nha, tôi dạy cho anh.” Vị Phồn nhặt lại tập phác thảo cùng bút chì, dựa sát lại Thiệu Nhạc, đẩy bàn phím cùng chuột qua một bên, để tập lên.

Thiệu Nhạc đột nhiên cứng đờ, không nghĩ tới Vị Phồn cứ vậy ngồi vào cạnh anh.

“Tôi từng có thời gian làm giáo sư của ban mỹ thuật lớp bổ túc, dạy người khác vẽ rất đơn giản.” Đầu tiên Vị Phồn vẽ một con gấu đơn giản lên tập, sau đó ngẩng đầu hỏi Thiệu Nhạc: “Đã thấy rõ vẽ thế nào chưa?”

Thiệu Nhạc gật đầu.

Vị Phồn lập tức giao bút chì cho Thiệu Nhạc, nhìn thấy Thiệu Nhạc phỏng theo cách vẽ của cậu mà vẽ.

Nhưng sau khi vẽ xong Thiệu Nhạc cau mày nhìn con gấu của mình, Vị Phồn cười lẫn lộn. Con gấu này đầu với thân giống như bị tách ra đến cả đứng cũng không ra đứng, vị trí mắt mũi lỗ tai cũng sai hoàn toàn, biến thành hình dáng rất buồn cười.

“Tôi không phù hợp vẽ.” Thiệu Nhạc nói.

“Ai cũng phù hợp vẽ cả.” Vị Phồn lại nhích tới gần Thiệu Nhạc hơn, tay phải cậu vòng qua lưng Thiệu Nhạc, xuôi xuống thuận theo cánh tay Thiệu Nhạc, cầm tay cầm bút của Thiệu Nhạc.

“Tôi dạy cho anh, chúng ta từng nét từng nét một từ từ sẽ được.” Vị Phồn cười.

Lúc Vị Phồn nói chuyện, hơi thở liên phủ lên gương mặt Thiệu Nhạc, tay cùng ngực của cậu kề sát lưng Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc cảm giác nhịp tim của mình bất chợt tăng tốc, tiếng lớn đến ngay cả tai mình còn nghe thấy.

Vị Phồn dựa vào anh rất gần, cầm tay anh chậm rãi di chuyển trên tập phác thảo, giọng nói của Vị Phồn giống như đang giảng dạy cho học sinh giọng điệu nhỏ nhẹ, anh cảm giác nhiệt độ cơ thể của Vị Phồn xuyên qua quần áo từ từ truyền đến người anh, bàn tay bị bao bọc cũng vì nhiệt độ của đối phương mà khê run lên.

“Tay anh sao run vậy, thả lỏng, vẽ không khó vậy đâu!” Vị Phồn nói.

Vẽ xong một con gấu, điện thoại đột nhiên vang lên.

Vị Phồn dứt ra bắt điện thoại, Thiệu Nhạc mạnh thở phào nhẹ nhõm. Mới rồi thân thể cùng thân thể tiếp xúc mật thiết như thế, mùi hương cùng giọng điệu ôn hòa của Vị Phồn, thiếu chút nữa khiến anh không chế không được nổi lên phản ứng.

Vị Phồn ấn nút loa ngoài của điện thoại. “Alo?” Cậu mở miệng.

“Alo, Vị Phồn, anh muốn ra ngoài ăn không, em ở khu gần nhà anh mà thôi, anh qua đây đón em được không.....”

Từ đầu kia của điện thoại truyền đến, là giọng của người yêu cũ Tiểu Mễ. Mà nhạc nền còn có một giọng nam thoáng qua: “Ồi không, xe dừng ngay tuyến đỏ sẽ bị kéo về mất.”

“Không phải bảo anh đừng nói chuyện sao!” Tiểu Mễ bực bội quay qua nạt giọng nam kia một câu.

Vị Phồn nghe thấy tiếng của Tiểu Mễ, lại nghe thấy bên cạnh có nam, vẻ mặt nháy mắt lạnh đi, cậu đổi điện thoại nói: “Bíp —— Đây là máy trả lời điện thoại, người bạn tìm hiện thời vắng nhà, về sau cũng sẽ không có nhà, xin đừng gọi đến nữa.”

Sau khi nói xong, Vị Phồn dùng sức dập điện thoại.

“Cậu ta hình như vẫn còn thích cậu lắm.” Ngừng hồi lâu, Thiệu Nhạc mới lên tiếng, giọng nói có chút đồ kị.

“Tên kia thích không chỉ một mình tôi.” Vị Phồn cười tự giễu.

Thiệu Nhạc cúi đầu, vốn định nói gì đó, nhưng lại quay đầu qua gõ máy tính tiếp. Nhưng gõ chưa được mấy giây, thoáng dấu tranh, lại nhin không được vòng vo hỏi: “Cậu không thích người tam tâm nhị ý?”

“Đương nhiên không thích.” Vị Phồn nói.

Tiếp đó Thiệu Nhạc liền trầm ngâm. Trước đây anh thích Ny Ny, nhưng hiện thời lại sinh ra cảm giác mãnh liệt với Vị Phồn. Điều này trong mắt Vị Phồn có phải cũng là người tam tâm nhị ý hay không?

Tâm tình có hơi phức tạp, ngón tay gõ gõ đánh đánh, lại khiến cho máy tính không ngừng phát ra tiếng báo hiệu sai chính tả. Tim anh như bị kim châm một cái, tuy chỉ là một điểm nhỏ nhỏ, lại đau đến lợi hại.

“Anh đang làm gì?” Vị Phồn bị tiếng báo sai bíp bíp của máy tính phát ra phiền đến đầu đau cả lên.

“Nếu trước đây từng thích người khác, nhưng về sau lại chỉ thích cậu, đây cũng coi là tam tâm nhị ý sao?” Thiệu Nhạc bắt an hỏi, vì anh không biết Vị Phồn sẽ nghĩ thế nào về anh.

“Anh hỏi chuyện này làm gì?” Vị Phồn cau mày, nói: “Ngay cả anh cũng đồng tình với tên Tiểu Mễ kia hử?”

“Không.” Thiệu Nhạc chính là không cách nào mở miệng, nói nên lời đó là hỏi cho mình.

“Nếu cậu ta chịu đá bay hết đám đàn ông bên cạnh quay trở về bên tôi, có lẽ tôi sẽ cân nhắc, nhưng vấn đề là, đó căn bản không thể xảy ra.” Vị Phồn khẽ cười tự giễu. “Trừ khi là mặt trời mọc đằng tây còn thêm trời hạ hồng vũ. Bằng không hạng giống như cậu ta tính không tự chủ, nào có thể thật sự vì tôi mà thu liễm hành vi của mình.”

Chuông điện thoại lại vang lên, Vị Phồn thò đầu nhìn qua, phát hiện dây số điện thoại hiện lên giống với dây số mới này vừa gọi đến.

“Ai gọi tới?” Thiệu Nhạc hỏi.

“Còn ai vào đây.” Vị Phồn nói.

Tiếng chuông điện thoại không ngừng vang lên trong không gian chật hẹp, tiếng chuông gượng gạo đó đã mang đi sự tĩnh lặng ban chiều, khiến cho hai người trong phòng đều không tự nhiên vô cùng.

“Thời tiết hôm nay không tệ nhỉ, muốn ra ngoài một chút không?” Vị Phồn đứng lên, tay chống hông, ngưng mắt nhìn giường chiếu dưới chân.

“Thời tiết đã bắt đầu trở nóng, tôi phải mua hai cái áo ngắn tay.” Tư tâm tác động, Thiệu Nhạc cũng không hy vọng Vị Phồn tiếp điện thoại Tiểu Mễ.

“Mua áo xong, sau đó lại đến bệnh viện làm trị liệu.”

Họ cầm ví tiền mang theo xe lăn, đóng cửa xuống lầu, hai bên đều ăn ý với nhau, mặc cho điện thoại reng lên không ngừng, reng đến nóng qua cháy máy luôn cũng tốt.

Lúc Vị Phồn công Thiệu Nhạc xuống lầu, cảm giác Thiệu Nhạc hình như nặng thêm chút ít. Khoảng thời gian này thường hay ở quán bar của Nỵ Nỵ ăn uống miễn phí, Vị Phồn cảm giác bản thân béo thêm một vòng, quần cũng sắp gài không xong, chẳng lẽ Thiệu Nhạc cũng vậy sao?

“Thiệu Nhạc, anh mập lên hả?” Vị Phồn hỏi thẳng. “Sao công lên nặng hơn lúc trước.”

“Hắn là không.” Thiệu Nhạc trả lời.

“Phải không?” Vị Phồn vòng hai tay ra sau lưng Thiệu Nhạc,捏捏 thịt trên lưng Thiệu Nhạc.

Động tác này khiến Thiệu Nhạc hoảng sợ ra trò.

“A, tôi biết rồi, khẳng định là mấy tháng qua trị liệu lượng vận động nhiều, nên cơ thể anh phát triển lại. Nhìn lưng anh giờ rắn chắc vậy, nhất định là trọng lượng cơ thể nặng hơn, nên tôi mới có thể cảm thấy anh nặng.” Vị Phồn lại bóp bóp lưng cùng đùi Thiệu Nhạc, xác định suy nghĩ của mình hoàn toàn chính xác.

“Đừng bóp lung tung trên người tôi.....” Thiệu Nhạc hơi xấu hổ.

“Cơ thể phát triển lại là chuyện tốt.” Vị Phồn nhếch miệng cười, cũng thay Thiệu Nhạc cao hứng. “Đúng rồi, anh làm trị liệu được tới đâu rồi?” Đạo này sau khi chở Thiệu Nhạc tới bệnh viện, thì cậu đến chỗ Đại Hùng làm việc, kể chuyện cổ tích cho các bạn nhỏ ở nhà trẻ nghe, kiếm chút tiền tiêu vặt, nên cũng chẳng có thời gian chạy đi nhìn lên Thiệu Nhạc tiến hành tới đâu. Lâu rồi không quan tâm đến tình hình của anh, Vị Phồn bèn hỏi đôi chút.

“Bây giờ có thể đứng rất vững, nếu có máy đi bộ, còn có thể đi được vài bước.” Thiệu Nhạc trả lời.

“Thật!” Vị Phồn kinh hỉ reo to, sau đó lại nghĩ tới mình cư nhiên trễ vậy rồi mới biết tình hình của Thiệu Nhạc, vì thế hơi oán giận nói:

“Tiến triển quan trọng như vậy, anh sao chưa từng nói với tôi. Thiệu tiên sinh, anh rất keo kiệt đó nha! Vậy mà là bạn bè sao?”

“Vì cậu không hỏi.” Kỳ thật Thiệu Nhạc đã rất nhiều lần muốn để cho Vị Phồn biết mình đã có thể đứng được, nhưng vẫn thủy chung không biết nên mở lời thế nào. Thứ nhất anh không biết mỗi ngày báo cáo tiến độ điều trị có ích lợi gì, thứ hai anh cũng không xác định được Vị Phồn có hứng thú với nó hay không.

Dọc theo đường đi họ chuyện trò tiến độ trị liệu mấy ngày gần đây, sau khi xuống lầu Thiệu Nhạc ngồi lên xe lăn, họ quyết định hôm nay không lại xe, hai người muốn dùng phương thức tản bộ chậm rãi dạo quanh nội thành.

Vị Phồn đi ra phía sau Thiệu Nhạc, giống như ngày trước nắm lấy tay cầm phía sau xe lăn định đẩy Thiệu Nhạc đi.

“Vị Phồn.” Thiệu Nhạc đột nhiên lên tiếng.

“Hử?” Vị Phồn cúi đầu hỏi.

“Đi đến cạnh tôi, tôi tự trượt xe lăn được rồi.” Thiệu Nhạc nói.

Anh không muốn hiem có dịp đi chơi thế này, Vị Phồn lại chỉ có thể đứng phía sau anh, như vậy anh sẽ không nhìn thấy Vị Phồn.

Hướng hồ những chuyện anh có thể tự làm thì không muốn nhờ vả người khác, anh hy vọng mình có thể cùng Vị Phồn đứng ở vị trí ngang nhau, Vị Phồn không có nhiệm vụ đẩy xe lăn cho anh.

“Cũng được.” Vị Phồn chuyển qua bên cạnh Thiệu Nhạc, chờ Thiệu Nhạc hoạt động xe lăn, cùng anh sánh bước mà đi.

“Về sau, cứ như vậy đi!” Thiệu Nhạc nói.

“Ừ.” Vị Phồn cười cười.

Hôm nay không phải ngày nghỉ cuối tuần, biển người trên đường cũng không tính là nhiều.

Vĩa hè của khu thương mại trung tâm thành phố có chỗ thì đỗ xe máy, có chỗ thì bị quầy hàng rong chiếm dụng, có chỗ lại chênh cao thấp nhiều, hết sức bất lợi cho xe lăn đi lại.

Vị Phồn kiên nhẫn đi bên cạnh Thiệu Nhạc, tuy có đôi lần nóng ruột chặn ngang Thiệu Nhạc đang định xuống bậc tam cấp, nhưng vẫn cố kiềm chế bản thân, chờ Thiệu Nhạc hoàn thành xong động tác.

Cậu biết suy nghĩ của Thiệu Nhạc, thành ra tôn trọng hết thấy suy nghĩ quyết tâm của bản thân anh.

Rất cục đi dạo hầu như khắp khu thương mại, Thiệu Nhạc tất cả đều thuận tay, điều này cũng khiến tim Vị Phồn thả lỏng được tí xít.

“Đúng rồi, anh muốn mua áo, đừng đi tiếp nữa, vậy thật giống như đang đi bộ đường dài.” Vị Phồn rất cục nhớ tới mục đích hôm nay của họ.

Thiệu Nhạc dừng lại, ngẩng đầu quan sát xung quanh.

Cuối cùng anh chọn một cửa hàng sáng sửa sạch sẽ, có cửa tự động cùng cửa kính trưng bày lớn sát đất, ngoài cửa sổ còn trưng bày nhãn hiệu cá sấu hàng đầu, trượt xe lăn vào.

“Cửa hàng này đi.” Thiệu Nhạc chọn chỗ nhìn thấy thuận mắt.

Cửa tự động vừa mở ra, nhân viên bên trong cửa hàng đã đồng thanh hô “Hoan nghênh ghé thăm”.

Nhưng Vị Phồn lại vươn tay, vội vàng kéo Thiệu Nhạc lại, không để Thiệu Nhạc tiến vào.

“Sao vậy?” Thiệu Nhạc hỏi.

Vị Phồn lắc đầu. “Hiệu Cá sấu không hợp với anh đâu.”

“Không hợp với tôi?” Thiệu Nhạc không hiểu.

“Vĩ tiền của anh bây giờ, chỉ có thể đủ mua cái hiệu Cước ấn thôi, hơn nữa tôi bức thiết hy vọng sẽ có thể đủ mua ba cái hiệu 199. Dù sao đi làm vẫn mặc áo sơ mi dài tay mà, loại này có thể mặc một năm bốn mùa không cần đổi, lúc bình thường 199 là được rồi.” Vị Phồn nói.

“Tôi nghe không hiểu ý cậu lắm.” Thiệu Nhạc trả lời.

“Giải thích mấy thứ này với anh quả khó hiểu được, bất quá không sao cả, đi theo tôi là được rồi.” Vị Phồn nói.

Với Thiệu Nhạc mà nói, ba số không cùng hai số bất chẳng qua là số lượng khác nhau, căn bản không có ý nghĩa gì đặc biệt với anh, anh phân không rõ sự khác biệt giữa mắc tiền và tiện nghi.

Vị Phồn kéo tay Thiệu Nhạc, đem anh từ cửa hàng bán lẻ hiệu Cá sấu khá xa hoa, kéo tới cửa hàng bán lẻ hiệu đơn giản có biển hiệu hình Cước ấn.

Thiệu Nhạc để mặc Vị Phồn lôi kéo, chỉ chừa một tay để quay bánh xe lăn.

Anh cảm giác lòng bàn tay bị Vị Phồn cầm hơi nóng lên, tim đập khấn trương tựa như sắp nhảy ra ngoài, phản ứng rõ ràng như vậy, không biết Vị Phồn có phát hiện hay không.

Thiệu Nhạc lo lắng nghĩ.

Buổi chiều họ chiếu theo thời gian dự định cùng đi tới bệnh viện, gặp vị bác sĩ trị liệu như hung thần ác sát.

Vào lúc Vị Phồn nhìn thấy Thiệu Nhạc đi vào bên trong cánh cửa kính của phòng vật lý trị liệu, cậu vốn muốn đi, nhưng bước đi chậm chậm tới cửa thang máy, lại vẫn quay lại.

Lâu rồi chưa nhìn qua Thiệu Nhạc làm trị liệu, cũng không biết tình hình của anh rất cục hồi phục thế nào rồi.

Thiệu Nhạc nói mình đã có thể đứng vững, thậm chí còn có thể bị được vài bước, cậu thật sự rất rất muốn nhìn thấy tư thế bước đi của Thiệu Nhạc, nên liền ở lại.

Thiệu Nhạc cùng bác sĩ của anh sau khi từ trong phòng hội đàm đi ra, làm một ít liệu pháp điện để cơ thể thả lỏng, tiếp theo thì trước cán thẳng bằng.

Vị Phồn mở to hai mắt, chú ý nhìn theo động tác của Thiệu Nhạc.

Chỉ thấy bác sĩ nói mấy câu, Thiệu Nhạc liền chống tay lên tay vịn xe lăn từ từ đứng dậy.

Nhìn tới đây, Vị Phồn hài lòng mỉm cười, Thiệu Nhạc thật sự đứng rất vững, khá hơn nhiều so với mấy lần trị liệu trước, quả thực có thể dùng tiến triển vượt bậc để hình dung.

Tiếp đó bác sĩ kéo xe lăn cách ra một chút, vẫn không ngừng nói chuyện cùng Thiệu Nhạc.

Vì khoảng cách quả thực quá xa, Vị Phồn căn bản không nghe thấy họ đang nói gì, sau đó cậu thấy Thiệu Nhạc chuyển tay qua nắm chặt cán thẳng bằng, tuy rằng tay vẫn dùng hết sức để gánh chịu trọng lượng nửa người, nhưng hai chân của anh có thể nâng lên phía trước một chút, theo đó tiến từng bước từng bước nhỏ về phía trước.

Một bước, rồi tiếp một bước, từ từ, Thiệu Nhạc vậy mà dưới tình trạng không người dìu, đi hết chặng đường trải đệm.

Không biết vì có gì, Vị Phồn đột nhiên cảm giác vui mừng pha lẫn cảm động.

Vào lần đầu tiên gặp Thiệu Nhạc rõ ràng còn ngồi trên xe lăn không thể động đây, ai ngờ được trải qua khoảng thời gian này anh không chỉ có thể đứng lên, thậm chí còn có thể tự mình bước đi.

Trong đầu Vị Phồn hiện lên câu danh ngôn Armstrong đã nói khi đổ bộ lên mặt trăng: “Một bước nhỏ của tôi, lại là một bước lớn của nhân loại.”

Tuy bây giờ Thiệu Nhạc chỉ là bước một bước nhỏ, nhưng đối với anh đã ngồi xe lăn bảy năm của đời người mà nói, lại là một bước lớn nhất lớn nhất.

Ở bên ngoài cửa kính chăm chú nhìn Thiệu Nhạc trị liệu, đây là lần đầu tiên Vị Phồn theo từ đầu tới đuôi, không có nửa chừng bỏ chạy.

Cậu chỉ thấy Thiệu Nhạc lặp đi lặp lại những động tác khô khan do bác sĩ sắp xếp. Giơ chân, giơ tay, luyện tập làm cách nào kiểm soát cơ thịt còn cảm giác trên người, đặt bụ đắp cho những phần đã mất thần kinh cảm giác không thể thực hiện chức năng.

Huấn luyện nhằm chán mà đau khổ, liên tiếp không ngừng. Đứng lên, lại ngồi xuống, đi tới, lại đi lui.

Thiệu Nhạc một mạch đi tới, Vị Phồn thật sự thấy kính nể nghị lực của người này.

Huấn luyện nhiều như vậy, một ngày phải tốn mấy tiếng đồng hồ, hơn nữa một tuần còn phải đến sáu lần. Nếu là người thường, chỉ sợ đã sớm không thể chịu nổi.

Thiệu Nhạc sau khi làm luyện tập xong, tự động trở lại xe lăn.

Không biết tại sao Thiệu Nhạc đột nhiên quay đầu nhìn về phía cậu, do đó hai người bốn mắt giao nhau, Thiệu Nhạc thấy cậu vẫn đợi ở ngoài không rời khỏi có vẻ hơi ngạc nhiên, cậu thì lại nhếch miệng cười cười, nhìn Thiệu Nhạc.

Bác sĩ của Thiệu Nhạc không biết lại nói gì đó với anh, Vị Phồn chỉ thấy Thiệu Nhạc lắc đầu hai cái, bác sĩ của anh cuối cùng không thêm để ý tới anh, trực tiếp đi thẳng ra ngoài phòng trị liệu.

“Người nhà của Thiệu Nhạc phải không!” Nữ bác sĩ trên bảng tên viết ba chữ Quách Mộ Ải đi tới trước mặt Vị Phồn, cúi đầu viết gì đó vào biên bản trong tay.

“Phải.” Vị Phồn lười giải thích.

“Về sau huấn luyện trị liệu của bệnh viện, phối hợp của người nhà cũng rất quan trọng. Tôi có dặn anh ta phải nói rõ với người trong nhà chú ý vấn đề hoại tử trên người mình, nhưng hôm nay kiểm tra lại phát hiện

càng nghiêm trọng hơn. Mấy người không để ý đến anh ta sao?” Mộ Ải dùng bút bi gõ gõ biên bản, ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Vị Phồn, giống như đang trừng người vậy,

Thành thật mà nói Vị Phồn cũng không bị gương mặt của vị bác sĩ này dọa, mỗi ngày cậu đối mặt với Thiệu Nhạc, bất luận là dạng hung thần ác sát nào đều không hù được cậu, cậu đã sớm bách độc bất xâm.

“Anh ta chưa nói gì cả.” Vị Phồn trả lời.

“Dù cho chưa từng nói gì, mấy người cũng tất phải chủ động quan tâm bệnh nhân chứ, bệnh nhân sau khi sinh bệnh nguyên bản sẽ trở nên khép kín hơn so với trước, không có khả năng chuyện gì cũng chia sẻ bàn bạc. Về sau làm ơn chú ý tình hình của bệnh nhân bất cứ lúc nào, có vấn đề gì có thể trực tiếp tới tìm tôi thảo luận.” Mộ Ải lấy tờ danh thiếp của mình từ trong túi áo ra, đặt vào tay Vị Phồn, sau đó cúi đầu tiếp tục viết gì đó vào biên bản của cô.

Cô vừa viết vừa nói: “Tuy rằng thoát nhìn không có vấn đề gì, nhưng trên thực tế vấn đề rất nhiều. Tôi sẽ xin bác sĩ kê cho Thiệu Nhạc một ít pommát cùng betadine, xin nhớ rõ mỗi ngày anh ta tắm rửa xong thì xoa thuốc tiêu độc. Gần đây thời tiết cũng khô ráo hơn, tốt nhất nên tùy lúc xức một ít keo giữ ẩm cho anh ta, như loại Jonhson là tốt hơn hết. Còn có tôi cũng sẽ yêu cầu kê thêm thuốc dùng cho táo bón, bệnh nhân nửa người dưới tê liệt thông thường đều bị rối loạn bài tiết nghiêm trọng. Về điều này, vẫn phải nhờ cậu phối hợp nhiều hơn, chú ý đến tình trạng của anh ta một chút.”

Mộ Ải lại đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt hiện tinh quang, hỏi: “Phòng tắm cùng toilet của nhà mấy người có trang bị tay vịn không, phương tiện để anh ta sử dụng đó?”

“Không..... Không có.....” Vị Phồn cảm giác vị nữa bác sĩ này còn khủng bố hơn.

“Về trang bị ngay.” Mộ Ải nói.

“Vâng.” Vị Phồn lập tức trả lời.

“Phòng tắm phải tách riêng biệt, sàn nhà phải luôn giữ khô ráo, người bệnh đi toilet mới không bị té ngã thương tích, ngoài ra, bên cạnh bồn tắm cùng bồn cầu đều phải trang bị thêm tay vịn, mới có thể giúp bệnh nhân dùng lực để di chuyển cơ thể. Không có tay vịn cậu bảo anh ta làm sao lên toilet hử, dù kỹ thuật ngồi lên có tốt mấy, nhưng không có chỗ để chống, bộ muốn dùng cách nhét thuốc đạn để giải quyết à?” Mộ Ải dùng ngón tay gõ gõ bảo một tràng, rồi nói tiếp:

“Còn nữa, làm ơn mỗi ngày mát xa chân cho bệnh nhân, làm động tác co duỗi giúp anh ta kéo giãn cơ, mỗi một khớp làm ba đến năm giây. Anh ta có trạng chứng vọp bẻ cơ bắp, trạng chứng này chỉ cần mát xa thả lỏng thì có thể giảm dần, tạm thời không cần uống thuốc.”

“Vâng, vâng, vâng!” Vị Phồn một thứ cũng không biết, chỉ có thể ở một bên chịu trận, một bên gật đầu.

“Cô ta dữ quá.” Cầm thuốc, ra khỏi bệnh viện, Vị Phồn ở ngay cổng chính nhện không được cản nhần.

“Cô ấy rất nghiêm khắc, nhưng bệnh nhân của cô ấy đều tiến bộ rất nhanh.” Thiệu Nhạc ngược lại không để bụng, huấn luyện có mệt hơn nữa, thông thường căn răng, chịu đựng mấy giờ cũng vượt qua thôi.

Vị Phồn đếm bạch thuốc của Thiệu Nhạc, kiểm tra số lượng chính xác.

Cậu cùng Thiệu Nhạc hai người một người dùng chân, một người dùng xe lăn, chậm rãi đi đến địa điểm quán bar của Ny Ny.

Sau khi kiểm tra xong, Vị Phồn nhét thuốc vào túi gắn phía sau xe lăn của Thiệu Nhạc.

“Hay là anh trước ở đây chờ tôi, tôi chạy về lái xe qua chỗ anh tới quán bar?” Vị Phồn cảm thấy tới chỗ của Ny Ny, còn chặng đường khá xa.

“Không sao, tôi còn muốn tản bộ.” Thiệu Nhạc nói.

Nhưng kỳ thật Thiệu Nhạc chỉ là muốn đi bên cạnh Vị Phồn nhiều hơn một chút thôi.

Xuân tới rồi, gió không còn lạnh thấu xương như trước, ánh mặt trời giúp cho cả thành phố dường như bị đóng băng trở nên ấm áp hơn nhiều.

Thiệu Nhạc thích cảm giác nhàn nhã cùng Vị Phồn sánh vai bước đi này, giờ phút này anh không cần suy nghĩ bất kỳ điều gì, không cần suy tính phải làm sao để giành lại em trai em gái từ tay mẹ kế, không cần suy nghĩ phải làm sao để giành lại tài sản cha để lại, anh chỉ muốn ở lại bên cạnh Vị Phồn, nghe cậu nói mấy câu, nhìn cậu rõ ràng lanh trí đôi khi lại lộ ra gương mặt tươi cười ngớ ngẩn, liền cảm thấy được sống quả thực là một chuyện tốt.

Vào lúc Thiệu Nhạc cảm nhận vẫn còn một người như Vị Phồn không chịu bỏ rơi mình, như cũ ở lại bên cạnh mình, ngực tự nhiên liền sinh ra một loại cảm xúc tràn ngập, khiến cho tâm tình phiền muộn bình tĩnh lại, cả thân cả tâm đều vì vậy dần ổn định lại.

Anh không thể không nghĩ vậy.

Trên người Vị Phồn, có một loại sức hút khó tin nào đó.

Vì liên quan đến vụ đi bộ tới, hôm nay lúc tới quán bar đã sắp tới giờ mở cửa.

Trước sân khấu đại sảnh một đàn “quý cô” đã mặc trang phục nhảy cancan vén váy lên, cột qua bên hông, để thuận tiện tiến hành việc dọn dẹp phòng.

Thiệu Nhạc thấy Thiệu Nhạc đi vào, một “cô nàng” đang nhấc thùng nước năm lít lên, lộ ra cánh tay cơ bắp rắn chắc cường tráng lập tức rên một tiếng mềm mại, miệng trách móc: “Ai nha, thùng nước này nặng quá nặng quá a! Ai tới giúp tôi chút nào, đặt thùng nước này lên máy nước a!”

Đúng lúc Thiệu Nhạc đi ngang qua cạnh cô nàng lập tức dừng xe lẩn lại, nói cũng không nói, tiếp nhận thùng nước kia, nhẹ nhàng nâng lên, đồng thời lật ngược nó đặt vào trong máy nước.

“Á ồ —— man quá a ——” Đàn vũ nữ cancan thấy một màn như vậy, nhin không được bật lên tiếng tán thưởng.

“A Nhạc cánh tay anh rắn chắc thật.” Cô nàng đứng cạnh máy nước bị mê đến choáng váng, cô nàng cười hì hì nói: “Có thể cho tôi sờ thử hay không? Sờ một chút là được rồi.”

Thiệu Nhạc hơi lui xe lẩn về phía sau, sau đó lắc đầu, chuyển hướng phòng kế toán.

Đằng sau anh, một đám fans hâm mộ anh, tất cả mọi người nhìn theo bóng dáng anh phiêu nhiên rời đi, tâm hoa nở đóa đóa, hạnh phúc than thở:

“Thế này mới là đàn ông a ——”

Vị Phồn lấy một chai Corona ở quầy bar, còn cầm lát chanh cắn định theo vào phòng kế toán, nhưng bất đắc dĩ đám tỷ tỷ này còn đang chiếm ngưỡng Thiệu Nhạc, mấy cái móng to này cứ vậy che kín hết đường đi của cậu, ngay cả một kẻ hề nhỏ cũng không chừa cho cậu.

Vị Phồn qua mấy tháng này, gần như mỗi ngày đều nhìn thấy mấy cô nàng bắn hoa si thế này. Thiệu Nhạc thật sự đẹp trai vậy sao? Sao sống chung với Thiệu Nhạc lâu rồi, cậu không chút nào nhìn ra Thiệu Nhạc có điểm nào thu hút người đến vậy.

“Cho qua!” Cậu ở sau lưng mấy cô nàng quát tháo.

Nhưng chẳng ai thèm để ý tới cậu.

Vị Phồn nheo mắt, không kiên nhẫn quát tiếp: “Ông chú, cho qua!”

Song tiếng quát này hiệu quả vượt trội, tập thể vũ nữ cancan đồng thời quay đầu lại, hung hăng trừng mắt Vị Phồn, hỏi: “Nhóc vừa nói gì đấy?”

“A, ông chú, lông mũi chú lộ ra rồi kìa.” Chỉ vào một vũ nữ cancan cường tráng nằm trong số đó ngày xưa từng lái xe tải, nói vậy với nàng.

“Đáng ghét à!” Cô nàng kia lập tức che mũi lại.

“Tiểu Phồn Phồn nhóc thật sự quá mức ngoan độc, lúc nào cũng đả kích các tỷ tỷ!” Đội trưởng của vũ đoàn cancan mắt phun lửa, các cô ghét nhất người khác kêu các cô là ông chú!

“Các tỷ muội, dạy dỗ nó!” Đột nhiên có người hét lên như vậy.

Vị Phồn còn chưa kịp phản ứng, liền thấy trước mắt vũ y ngũ hoa thập sắc bay đến, tất cả mọi người nhào về phía cậu, bỗng nhiên một vật cứng cứng đánh trúng má cậu, khiến cậu mắt đầy sao, lúc cậu muốn đẩy nó ra thử sờ soạng, mới phát hiện đó cư nhiên là áo độn ngực của đối phương.

Sau đó đầy trời môi đỏ sáng bóng vĩnh như lão Cao, một cái tiếp một cái vô tình công kích cậu, cậu bị kẹp giữa hai mươi mấy cái áo không chỗ để trốn, có người kéo quần áo cậu, có người chọc lét cậu, có người cưỡng hôn cậu, hành động công kích khủng bố tàn ác vô nhân đạo như vậy làm cậu liều mạng kêu cứu.

Sau cùng tiếng nhạc chính thức mở cửa vang lên, tập thể vũ nữ cancan đang công kích phát hiện hình như đã bắt đầu làm việc, có người đứng giữa thoáng dừng lại.

Vị Phồn chớp lấy cơ hội vội vàng từ trong kẻ hở đào thoát, cậu thẳng hướng phòng kế toán đằng sau, vừa vào lập tức đóng sầm cửa lại, không ngừng thở dốc.

Vị Phồn cầm chai Corona còn nửa trong tay, phun lát chanh cắn dở trong miệng ra. Sau khi nhìn vào gương cậu phát hiện quần áo bị kéo đến loạn thất bát tao, còn bị bia giội đầy người, còn trên mặt thì trái một chỗ phải một chỗ đều là dấu son môi đỏ chót, toàn trên trên dưới dưới có thể nói không chỗ nào toàn vẹn.

“Sao vậy?” Thiệu Nhạc đang giở xem sổ sách trong công ty vẫn giữ tầm mắt trên sổ sách, hỏi.

“Hừ.” Vị Phồn đặt chai Corona lên bàn làm việc của Thiệu Nhạc, sau đó cởi cái áo ướt nhẹp ra, từ phía sau xe lăn của Thiệu Nhạc lấy ra cái áo sơ mi mới mua hôm nay mặc vào.

“Sao lại biến thành nhếch nhác thế này?”

“Bị gấu tấn công.” Vị Phồn kéo tờ khăn giấy, liền mạng lau đi dấu son môi trên mặt, thở phì phì trả lời.

Đám tỷ tỷ bề ngoài như gấu kia hung ác phát động, thật đủ khủng bố mà.

“Nhất định là cậu lại khua môi múa mép rồi.” Thiệu Nhạc không hỏi cũng biết.

“Không có!” Vị Phồn cự lại.

Thiệu Nhạc ngẩng đầu, ánh mắt dừng nơi Vị Phồn. Trên mặt đã không còn nét căng thẳng cứng đờ bất cần ngôn tiểu ngày xưa, mà là ấm áp thoải mái như băng sơn tan chảy mở ra màu sắc mới.

Thiệu Nhạc không nói gì, chỉ ngưng mắt nhìn Vị Phồn.

Tim Vị Phồn đột nhiên đập loạn cả lên. Thiệu Nhạc làm gì khi không dùng biểu tình này nhìn cậu? Cậu vội vàng quay mặt đi, đi lại sô pha ngồi.

“Sao nữa?” Thiệu Nhạc khó hiểu hỏi.

“Không có.” Vị Phồn trả lời.

Cậu lại hớp một ngụm Corona, để cho vị đắng chát ngọt lạnh lan tỏa trong miệng. Trong đầu, giống như có hai con tuần lộc con đang đâm đầu vào nhau, Vị Phồn lấy làm không hiểu vì sao nhịp tim đột nhiên gia tốc, ngay cả hai má cũng hơi nóng lên.

Thiệu Nhạc sau khi tháo xuống tầng phòng bị trong tim trở nên dịu dàng hơn, diện mạo vốn hắc phải vô cùng dọa người lại không hề đáng sợ nữa. Vị Phồn cảm giác có lẽ đám tỷ tỷ kia đúng. Thiệu Nhạc bắt quá tương mạo hơi cục mịch, chẳng những không thể tính là khó coi, ngược lại còn có vị đạo kiệt xuất.

Nhưng Thiệu Nhạc có sao muốn dùng ánh mắt kia, biểu tình kia nhìn cậu. Hại cậu bỗng chốc tim đập thành thịch.

Vị Phồn ôm đầu, cuối cùng ngay cả rượu cũng không thèm uống nữa. Nếu không phải biết Thiệu Nhạc thích Ny Ny, nét mặt thâm tình nhường ấy, tuyệt đối sẽ khiến cậu bắt đầu suy nghĩ miên man.

.

15. Quyển 2 - Chương 4

Tháng này là tháng quán bar của Ny Ny kỷ niệm một năm, rất đông khách, gần như mỗi ngày đều đông nghịt khách.

Bất quá vì khách hàng quét thẻ cùng tiền mặt để boia đều tiến hành bên ngoài, chỗ Thiệu Nhạc chỉ phụ trách sổ sách trong ngoài, cùng tổng ngạch thanh toán tiền sau khi đóng cửa, nên dù bên ngoài nhộn nhịp như ban ngày, nhưng trong phòng kế toán vẫn thanh tĩnh vô cùng, cũng chưa có ai tới làm phiền.

Vị Phồn vừa đánh một giấc trên sofa, phát hiện đã hơn bốn giờ rồi.

Cách thời gian tan tầm còn khoảng chừng nửa giờ, cậu vốn đang định ngủ tiếp chút nữa, nhưng lật qua lật lại đều không vào giấc ngủ được, vì thế dứt khoát bỏ dậy.

Công việc trong tay Thiệu Nhạc dường như đã làm xong hết rồi, anh đang di chuyển chuột nhìn chăm chăm vào màn hình, Vị Phồn không cần qua đó cũng biết, Thiệu Nhạc đang theo dõi chiều hướng thị trường chứng khoán nước ngoài của anh.

Đứng lên đi qua đi lại, nhằm chán đuổi người, lại nhìn nhìn Thiệu Nhạc, Vị Phồn lúc này mới nghĩ tới Thiệu Nhạc sau khi nhét xe lăn vào dưới bàn làm việc thì ngồi yên một chỗ, vẫn không đứng dậy di chuyển.

Khả năng chuyên tâm của Thiệu Nhạc rất cao, chỉ cần không quấy rầy anh, bình thường anh có thể ngồi từ buổi tối đến hừng đông rồi về nhà.

Vị Phồn nhớ tới chiều qua bác sĩ bàn giao chuyện phải thay Thiệu Nhạc mát xa, cũng nghĩ tới người Thiệu Nhạc phát sinh hoại tử không thể bắt động quá lâu.

Cậu biết hoại tử là bệnh tật phát sinh do một số người nằm trên giường hoặc ngồi xe lăn một thời gian dài gây nên. Vì một vài bộ phận trên thân thể bị đè ép một thời gian dài tuần hoàn máu rối loạn, còn có vài nơi xương cốt nhô lên mô liên kết quả mỏng, dễ dàng ma sát rách da.

Hoại tử ban đầu sẽ chỉ phát sinh chút sưng đỏ, tiếp theo sẽ bắt đầu thối rữa. Hơn nữa nếu thối đến phần thịt bên trong mà không xử lý, đến cuối cùng còn có thể gây chết người.

Vị Phồn ngồi trên ghế sofa, nhìn nhìn Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc phát hiện Vị Phồn đang nhìn anh, hơi không tự nhiên hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Tuy anh không hề nói gì, tôi nhiều ít cũng có thể đoán ra tình hình của anh, nhưng chuyện của anh không phải mọi thứ tôi đều biết, tôi đâu phải con sâu trong bụng anh, nên anh không nói, tôi cũng sẽ không hiểu.” Vị Phồn gãi gãi đầu, mới vừa tỉnh ngủ chỉ muốn hút thuốc thôi, nhưng trong không gian bí bưng này, cậu vẫn nên nhịn xuống.

“Hãy nói rõ hơn chút.” Thiệu Nhạc nói.

“Bác sĩ của anh nói anh phát sinh hoại tử, còn táo bón nữa.” Vị Phồn thật sự không chút che giấu, nói thẳng ra. Tuy cậu cảm giác hai chữ táo bón này sẽ đả kích tự tôn của Thiệu Nhạc, nhưng không cách nào tìm được từ có vẻ riêng tư hơn để trình bày biểu đạt.

“Ngay cả việc này cô ấy cũng nói với cậu.....” Nghe đến đây, sắc mặt Thiệu Nhạc lập tức trở nên không tốt lắm.

“Vì tôi là người nhà của anh a, cô ta không nói với tôi, thì phải nói với ai đây?” Vị Phồn nói tiếp: “Hôm nay tôi bị cô ta giảng đạo một tràng, mới biết anh có nhiều vấn đề như vậy. Kỳ thật muốn làm gì anh cứ nói với tôi một tiếng là ổn rồi, xức thuốc a, mát xa a, nhét thuốc đạn a những thứ này đều là chuyện nhỏ không đáng, bạn bè lâu vậy rồi, không nhất thiết ngay cả mấy chuyện này cũng khách sáo với tôi.”

“Không cần..... Tôi tự mình làm được rồi.” Mặt Thiệu Nhạc thoáng đỏ thoáng trắng. Vị Phồn rốt cục có hiểu thuốc đạn là thứ gì hay không, lại có thể nói ra thuận miệng đến vậy.

“Ngày mai tôi sẽ đi kiểm người trang bị tay vịn trong phòng tắm, để anh có thuận tiện sử dụng.” Vị Phồn nói.

“Ừ.” Thiệu Nhạc đáp lời.

Vị Phồn lại nhìn nhìn Thiệu Nhạc, nói tiếp: “Dù sao anh cũng làm xong công việc hết rồi, tôi cũng rảnh rồi không có gì làm, không bằng anh lại đây nằm úp, tôi mát xa giúp anh!”

Trước đây Vị Phồn vẫn thường thấy Thiệu Nhạc hay tự dấm chân mình, chân Thiệu Nhạc trước mắt đang dần dần khôi phục lại như cũ, đối với nóng lạnh đau tê nhất định đều có cảm giác. Hôm nay bác sĩ cũng đã bàn giao qua phải mát xa cho anh, bằng không anh sẽ thường hay vọp bẻ.

“Không cần.” Thiệu Nhạc từ chối ngay tức khắc. “Tôi còn đang làm việc.”

“Làm việc gì chứ!” Vị Phồn lập tức leo xuống, đi tới sau bàn làm việc kéo Thiệu Nhạc ra, nói: “Anh còn không phải đang xem cổ phiếu thôi sao.”

“Không phải,” Thiệu Nhạc bắt lấy mép bàn, “Không cần, tôi tự mình làm là được rồi.”

“Bác sĩ của anh đã dặn rồi, tôi không làm không được, nằng thật là hung dữ, tôi sợ sợ!” Vị Phồn nửa đùa, không để ý Thiệu Nhạc phản đối, kiên quyết kéo anh tới sofa.

“Không cần Vị Phồn, thật sự không cần!” Thiệu Nhạc căn bản không muốn để Vị Phồn đụng chạm cơ thể mình.

Thiệu Nhạc nhận thấy hai chân mình thế này, đến cả đi lại cũng không xong, còn vì trường kỳ ngồi xe lăn mà khiến cơ thịt thoái hóa, thân thể khó coi như vậy không muốn để người mình thích nhìn thấy, như vậy sẽ khiến anh tự ti, vì anh cùng người bình thường hoàn toàn không giống nhau.

Vị Phồn biết Thiệu Nhạc lại đang nghĩ tới mấy chuyện không thông suốt gì đấy, nhưng trái lại cũng không để ý tới anh, thẳng tự mình ôm lấy anh từ trên xe lăn, thân thể đã quen thuộc thăng bằng, đem trọng lượng của Thiệu Nhạc tựa vào ngực, rồi sau đó nhanh chóng đặt Thiệu Nhạc lên ghế.

“Nhấn nài một lát là xong rồi, bằng không anh cứ nhắm mắt lại, vờ như ghé mát xa đang mát xa cho anh, xem tôi như không tồn tại là được rồi.” Vị Phồn xoay cổ tay, thoáng bẻ khớp ngón tay.

“Tôi không cần cậu giúp tôi mát xa.” Giây dựa tới cùng, Thiệu Nhạc hơi tức giận.

“Tôi quản anh.” Vị Phồn mới không thèm để ý tới anh.

Sau đó cậu lật Thiệu Nhạc lại, lấy cái gối nhỏ giúp anh úp sấp, rồi mở miệng nói: “Đến đây, anh phải nhấn nài chút.”

Cậu đặt tay lên đùi Thiệu Nhạc, nhưng mới siết sát lại, thì cảm nhận được cơ thể Thiệu Nhạc cứng đờ, căng cứng lại.

“Thả lỏng, tôi cũng sẽ không làm gì anh đâu.” Vị Phồn cười, rồi quyết định mặc kệ phản ứng của Thiệu Nhạc, đối với đùi Thiệu Nhạc vừa dấm vừa bóp vừa cào, chuyên chú điều chỉnh lực, duy trì lực vừa phải nhất, xoa nhẹ từng thớ từng thớ cơ bắp cùng dây thần kinh tât nghên của Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc cắn chặt răng, tuy rằng những đụng chạm của Vị Phồn với anh chỉ là vô nghĩa, nhưng mỗi một lần hai tay cậu chộp lấy cùng lòng bàn tay xoa nắn, lại giống như có dòng điện vừa nóng vừa bỏng, kích thích mỗi một tế bào mỗi một dây thần kinh của anh.

Mỗi một tác da của anh đều vì đụng chạm của Vị Phồn mà kích động run rẩy, đầu anh cũng vì vuốt ve của Vị Phồn mà không cách nào suy nghĩ được.

Vị Phồn lại lật người Thiệu Nhạc lại, nâng đầu gối anh hướng về phía đỉnh, rồi lại duỗi thẳng, để cho tất cả khớp xương được thả lỏng.

Cậu thấy bác sĩ của Thiệu Nhạc cũng làm vậy, này hình như gọi là vận động cơ kéo, với lại vận động như vậy chỉ dựa vào một mình Thiệu Nhạc, căn bản làm không được.

Vị Phồn kiên nhẫn thả lỏng cho Thiệu Nhạc.

Vào lúc Vị Phồn làm xong động tác cơ kéo, lại lập tức đặt hai tay trở lại đùi Thiệu Nhạc, qua loa tách chân anh ra, sau đó trước sau xoa bóp, rồi lòng bàn tay chuyển vào đùi trong, từ tốn xoa nắn.

“Đừng chạm vào đó!” Thiệu Nhạc giọng gầm nhẹ.

Đùi trong yếu ớt liên mạch với nơi mẫn cảm nhất thân dưới, vào lúc Vị Phồn ở nơi đó thoáng gia tăng lực, cả người Thiệu Nhạc gần như sắp nhanh chấy lên, nơi vốn đang cố gắng áp chế, lại cũng vì vậy mà thoáng nảy lên, sung huyết.

Giọng nói phẫn nộ của Thiệu Nhạc khiến Vị Phồn ngó ra, cậu thoáng liếc mắt nhìn Thiệu Nhạc, rồi lại di tầm mắt xuống dưới, phát hiện hạ thân của Thiệu Nhạc không biết vì sao mà nổi lên, kinh ngạc trừng to mắt.

Lúc này, cửa phòng kế toán đột nhiên bị đẩy ra. Cô nàng mặc trang phục nhảy cancan cười hì hì thò đầu vào hỏi: “Hết giờ rồi, có muốn đi ăn sáng hay không?”

Vị Phồn phản ứng nhanh lập tức thu hồi tay đang đặt trên người lại, tiếp theo lật Thiệu Nhạc lại để anh nằm mặt hướng vào trong, không để người bên ngoài nhìn thấy vẻ xấu hổ của anh.

“Các người đang làm gì đó!” Nhưng đối phương đã nhìn thấy hai tay Vị Phồn đặt trên đùi Thiệu Nhạc.

“Không có.” Vị Phồn mở to mắt, nhìn vị tỷ tỷ kia.

Nhưng góc đột lật qua không tốt, Vị Phồn vì để tiện mát xa, nên quỳ gối bên đùi Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc vừa lật qua, hạ thân sung huyết vừa vịn để ngay đầu gối Vị Phồn.

Sắc mặt Vị Phồn thoáng cái tái mét.

Vì có người ngoài ở đây, sợ bị người khác phát hiện họ hoàn toàn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vị Phồn cảm giác nơi đó của Thiệu Nhạc càng lúc càng cứng, điều này khiến cậu phát một thân mồ hôi lạnh.

“Nói vậy, tôi rõ ràng nhìn thấy.....” Vũ nữ cancan bị đả kích đến sau ngay cả nói cũng nói không xong, cô khổ sở lùi bước chạy ra ngoài, còn vừa chạy vừa hô hoán:

“Đáng ghét! Hai người ở trong phòng kế toán có mờ ám! Sờ tới sờ lui!”

Người vừa đi, Vị Phồn lập tức văng ra sau.

Thiệu Nhạc cũng buồn bực không lên tiếng tự mình quay về xe lăn, lấy ra tấm thảm vốn đặt ở túi sau của xe lăn phủ lên hai chân, cùng bộ phận hạ thân đang nổi lên.

Người người đi, tiếp theo lại thêm một người vào.

Tiểu Mễ nghe thấy vũ nữ cancan bị thương hô hoán, mang theo rương trang điểm lập tức đi vào phòng kế toán, ngờ vực liếc mắt nhìn hai người, nghĩ ra được không khí xấu hổ mơ hồ tràn ngập giữa hai người.

Tiểu Mễ bò lên sofa, quăng rương trang điểm qua một bên, tiến tới trước người Vị Phồn hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Sắc mặt anh hơi khó coi.” Tay cậu vỗ vỗ má Vị Phồn, động tác tự nhiên hệt như họ vẫn như xưa là đôi tình nhân.

“Không có gì.....” Vị Phồn từ trong khiếp sợ vừa nảy khôi phục lại, bắt lấy bàn tay Tiểu Mễ đang dán trên mặt mình.

Nhân viên thu ngân bên ngoài đem giấy tờ cùng biên lai, tiền mặt chuyển vào, không khí náo nhiệt ngoài cửa cũng vì hết giờ buôn bán, mà dần dần yên tĩnh lại.

Thiệu Nhạc quay lại trước bàn làm việc tiếp tục làm việc quyết toán, khuôn mặt tận lực giữ vững bình tĩnh cũng vịn phần cứng ngắc, đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm màn hình máy tính, ánh mắt đáng sợ như muốn đốt thành hai cái động trên màn hình.

Thiệu Nhạc nhìn nhìn khuôn mặt hung ác của Thiệu Nhạc, lại quay đầu nhìn nhìn bạn trai Vị Phồn vừa đẹp trai vừa cá tính của mình, cậu cảm giác giữa hai người có điểm kỳ quái, nhưng lại không nói được là kỳ quái chỗ nào.

“Đúng rồi, hôm qua em gọi cho anh rất nhiều lần, sao anh lại không tiếp?” Tiểu Mễ cọt cọt trước người Vị Phồn, cười hì hì nhìn anh.

“Tôi không có nhà!” Vị Phồn vươn ngón trỏ dán trên trán Tiểu Mễ, chậm rãi đẩy cậu ra.

Tiểu Mễ sau khi bị đẩy ra, lại sáp về. “Anh đi đâu?” Cậu không từ bỏ ý định hỏi tiếp.

“Theo tên kia đi làm trị liệu.” Vị Phồn nói.

Tiểu Mễ khẽ liếc nhìn Thiệu Nhạc, sau đó thì bĩu môi, không vui nói: “Có thời gian theo anh ta đi làm trị liệu, lại không có thời gian cùng em dùng bữa. Hôm nay em tìm anh cả một buổi chiều, phải ra ngoài cũng nói người ta một tiếng.”

“Cậu tìm tôi, thì tôi nhất định phải để cậu tìm được à?” Vị Phồn nói.

Tuy đã chia tay từ lâu, nhưng khi đối mặt người yêu ngày xưa, Vị Phồn vẫn có chút không muốn. Cũng không phải anh thật sự chán ghét Tiểu Mễ, chỉ là chịu không nổi hoa tâm của tiểu tử này nên mới chia tay. Có khi Tiểu Mễ chủ động tới đây tìm anh nói chuyện, anh cũng sẽ không cố cự tuyệt.

Tiểu Mễ nói luyên thuyên, tay thì hướng ngược Vị Phồn bắt đầu sờ loạn.

Vị Phồn bắt lấy bàn tay Tiểu Mễ đang đặt trên người anh, đảo cặp mắt trắng dã nói: “Làm ơn đi, chúng ta đã sớm không phải dạng quan hệ này nữa, cậu đừng cứ hay sờ soạng tôi vậy được không hở?”

Tiểu Mễ nghe thì nghe lại vẫn lơ đãng, nháy nháy mắt, tươi cười khả ái đáp lại. “Nhưng cơ thể anh rắn chắc lại co giãn, xúc cảm tuyệt lắm a.” Cậu đưa môi mình qua, nghịch ngợm khẽ chạm môi Vị Phồn.

Thiệu Nhạc vốn đang dùng tính nhẩm để kết toán sổ sách, nhìn thấy một màn Tiểu Mễ hôn môi Vị Phồn, não bộ nhất thời đình trệ, số gì đó cũng không tóm lại được.

Anh rầu rĩ lấy máy tính dự phòng để trong ngăn kéo ra, cúi đầu bấm mạnh liệt, nhưng một bên lại dùng dư quang nơi khóe mắt, xem xét tình hình hai người kia.

“Hôm nay tìm tôi làm gì?” Vị Phồn khẽ lau môi mình.

“Hôm nay em tròn 18 tuổi, vốn định hẹn anh ra chúc mừng.” Tiểu Mễ nói.

“Ồ, vậy chúc sinh nhật vui vẻ.” Vị Phồn chỉ nghĩ tới chuyện rốt cục Tiểu Mễ định bao giờ thì leo khỏi người anh.

“Vị Phồn ~” Tiểu Mễ ngưng mắt nhìn Vị Phồn, dùng giọng nói trung tính khiến người xương cốt rã rời, thấp giọng năn nỉ người trước mắt. “Chúng ta lại bắt đầu lần nữa được không?”

“Tại sao lại đề cập tới nó, không phải tôi đã nói hai người chúng ta không hợp nhau sao?” Vị Phồn lại trợn mắt. “Quả thực tôi từng thích cậu, nhưng cậu ngoại tình nhiều lần như vậy, tình yêu của tôi đối với cậu cũng theo đó từng chút từng chút thuyên giảm, đến giờ, đã sớm không còn.”

“Tình yêu có thể bồi dưỡng a, chỉ cần anh bằng lòng bắt đầu thêm lần nữa, em cam đoan từ nay về sau sẽ không lộn xộn nữa, chỉ yêu mình anh thôi.” Tiểu Mễ chuyển vị trí, trực tiếp ngồi lên đùi Vị Phồn, thân hình thiếu niên mềm mại dán sát người anh, hai tay vòng quanh cổ anh, ôm lấy anh.

Tiểu Mễ cọ cọ trên người Vị Phồn: “Không phải hồi trước anh nói thích nhất là ôm em ngủ sao? Còn nói em là gối ôm dùng tốt nhất của anh. Không có em bộ anh không cô đơn sao? Gật đầu bằng lòng đi mà, tiếp đó em sẽ thề về sau em chỉ ngủ cùng một mình anh thôi.”

Đột nhiên bị thân thể ngày xưa từng quyến luyến sâu sắc ôm lấy, lại thêm mông của đối phương không ngừng ma sát, Vị Phồn Vị Phồn không kiềm chế được trong lòng thoáng nhận nhạo. Tuy anh cùng Tiểu Mễ chưa từng làm tình, nhưng thường hay ngã vào nhau cùng tiến mộng đẹp, anh còn nhớ rõ lúc ôm Tiểu Mễ mình ngủ ngon biết mấy, nhưng, anh lại không hề quên Tiểu Mễ là một người thế nào.

Thiệu Nhạc thấy một màn này phụt một tiếng, gân xanh bạo nổi. Anh hoàn toàn không cách nào chịu được Vị Phồn bị cậu thiếu niên kia ôm chặt lấy, hơn nữa Vị Phồn còn lộ ra nét mặt dao động, nói không chừng ngay sau đó, Vị Phồn sẽ đồng ý yêu cầu tái hợp của Tiểu Mễ.

Đến giờ tan tầm, Ny Ny sau khi đã thu dọn không sai biệt lắm thì đến đây, cô cầm theo một ly rượu vang đỏ, thấy Vị Phồn lại bị Tiểu Mễ quấn lấy, nhin không được khẽ lắc đầu.

Vị Phồn cứ tiếp tục thế này, có thể trong thời gian dài cũng không thoát khỏi Tiểu Mễ được. Em trai mình có đôi khi lòng dạ cũng quá mềm yếu, sau khi nói vài câu nặng lời thì lại thấy hối hận, nên mới không ngừng để Tiểu Mễ thừa cơ lợi dụng.

“Ly này cho cậu.” Ny Ny đem rượu vang đỏ tới trước mặt Thiệu Nhạc, cười khanh khách nói: “Ngại quá, có ảnh hưởng tới cậu làm việc không? Tội nhỏ vợ chồng son chính là ưa cãi ưa nháo, mọi người ở đây đều quen rồi.”

“Ừ.” Vợ chồng son – ba chữ này nghe vào tai Thiệu Nhạc, không biết vì sao, lại cảm thấy hơi chói tai.

Khuôn mặt Thiệu Nhạc âm trầm vạn phần, lông mày tựa như kiếm dựng thẳng một đường, ánh mắt mang theo phần nộ từ người Vị Phồn chuyển ngược về sổ sách, sau đó dùng sức đập sổ lại bỏ lại vào tủ, một ngụm uống hết rượu trên bàn.

“Mời các người tiếp tục, thời gian không còn sớm, tôi đi trước.” Mang theo đầy ngập oán giận, Thiệu Nhạc biết còn tiếp tục thế này sẽ không thể khống chế bản thân, nói không chừng sẽ ngay tại phòng kế toán bộc phát, vì thế quyết định trượt xe lăn bỏ đi.

“Ê này, Thiệu Nhạc.” Vị Phồn không rõ Thiệu Nhạc đang làm cái quái gì, anh rõ ràng cũng thấy mình bay giờ đang một cái đầu hai cái đại, lại không nói lấy nửa câu đã đi mất, đây là bạn bè kiểu gì hả.

“Anh ấy đi rồi tôi cũng đi thôi.” Vị Phồn đem Tiểu Mễ hóa thân thành bạch tuột tám chân bám lấy mình từ trên người bóc xuống, sau theo đi theo sau Thiệu Nhạc ra ngoài.

“Vị Phồn, anh còn chưa trả lời!” Tiểu Mễ gọi theo.

“Lần sau rồi nói.” Vị Phồn thở mạnh, nghĩ muốn rời khỏi Tiểu Mễ trước đã.

Tiền xa khả giám (rút kinh nghiệm từ bài học trước), cậu không tin Tiểu Mễ phóng đảng thành tính lại dễ dàng hồi tâm như vậy. Nếu thật sự đồng ý tái hợp, cậu làm không tốt sẽ biến thành lục quy ba ngày hai đầu đội lục mao a.

Chẳng qua là, đáng về bỏ về lúc này của Thiệu Nhạc hình như đang tức giận. Về điểm này Vị Phồn vẫn có phần hiểu không thông, cậu không rõ đến cùng Thiệu Nhạc đang giận gì nữa.

A..... Đại loại là chuyện mát xa mới này.....

Nghĩ đến chuyện ngoài ý muốn phát sinh mới này, Vị Phồn thoáng chốc thẹn đỏ mặt, cổ họng một trận khô khốc.

Cũng đâu phải cậu cố ý chứ. Ai mà ngờ được người giống như Thiệu Nhạc bình thường sắt thép cứng cáp dẻo dai như vậy, lại có thể mềm cảm đến thế.

Nói tới cũng, vẫn là cậu nên nói lời xin lỗi với Thiệu Nhạc trước mới được.

Trên đường về nhà, không khí xấu hổ thật khiến Vị Phồn không biết phải làm sao cho phải đây.

Thiệu Nhạc đi xa xa ở đằng trước, mỗi lần cậu tăng tốc bắt kịp, thì Thiệu Nhạc nhất định sẽ càng dùng sức chuyển động bánh xe, kéo giãn khoảng cách giữa hai người họ.

Thỉnh thoảng Vị Phồn cũng chịu không nổi cá tính kỳ quặc này của Thiệu Nhạc, có gì thì cứ nói ra mọi người khai thông không phải tốt lắm sao, nhưng Thiệu Nhạc cứ khẳng khẳng phớt lờ người khác, tự mình cùng mình sinh hờn dỗi.

Lúc về tới nhà, trời đã muốn sáng rồi. Thiệu Nhạc đứng ngay đầu cầu thang, cố gắng đứng lên.

Vị Phồn nhìn anh gấp xe lăn lại, hình như định tự mình đi lên lầu, tuy rằng mấy tháng qua trị liệu hiệu quả rất tốt, nhưng hiện tại Thiệu Nhạc đi bộ một mình vẫn cực kỳ khó khăn, nào có thể nói leo cầu thang là leo cầu thang chứ, lại còn leo tận bốn lầu.

Vào lúc Thiệu Nhạc bước bước đầu tiên về phía trước, Vị Phồn đi tới cạnh anh, không nói nhiều trước công anh lên.

Thiệu Nhạc kháng cự rút tay lại, nhưng Vị Phồn cũng không phải người dễ nói chuyện vậy, vì thế hai người ở ngay giữa cầu thang giằng co một hồi lâu, ai cũng không chịu nhún nhường.

Một bà già mặc áo ngủ xuống lầu mua bữa sáng, hai bạn nhỏ tay trong tay đến trường đều đâm ngang qua khoảng cách giữa hai người họ, người lớn trẻ nhỏ đi qua đều nhìn họ, rồi vòng qua xe lăn, mới ra cổng.

“Chắc không phải anh định cùng tôi lãng nhăng cả ngày chứ?” Sáng sớm, Vị Phồn hạ thấp giọng rít lên, sợ đánh thức người còn đang ngủ trong khu nhà nhỏ.

“Đừng đụng tôi.” Thiệu Nhạc đồng dạng hạ thấp giọng cự lại.

“Cũng đâu phải tôi cố ý chứ, anh quả thật là người không nói lí mà, bác sĩ của anh cũng giúp anh mát xa vậy mà, tôi bắt quá là học theo cô ta thôi.” Vị Phồn nói.

“Cậu cùng cô ấy không giống nhau!” Thiệu Nhạc gầm nhẹ.

“Sao không giống?” Vị Phồn hỏi.

Thiệu Nhạc nhanh ngậm miệng không trả lời vấn đề của Vị Phồn. Hai người họ hoàn toàn không giống nhau, anh đối với đụng chạm của bác sĩ không có phản ứng, nhưng chỉ cần đối tượng là Vị Phồn, dù chỉ là khi đi đường cánh tay hai người thoáng sượt qua nhau, cũng sẽ làm tâm tình anh kích động một hồi.

Vị Phồn thấy Vị Phồn ngẩn ra không nói lời nào, cũng lười cùng anh tranh luận tiếp, thuận thế nắm tay anh để lên vai mình, rồi sau đó công anh lên.

Thiệu Nhạc bị Vị Phồn đụng chạm lần nữa lại toàn thân cứng đờ, anh từ sau khi vùng vẫy, lại phát hiện chỗ xấu hổ kia của mình vẫn chưa hề tiêu giảm đang đè vào xương sống của Vị Phồn.

Anh biết cùng giãy dụa, xác suất hai người ma sát nhau sẽ càng cao, vì thế đành phải cố nhẫn nại, từ bỏ hành động giãy dụa.

Vị Phồn lúc này mới phát giác hạ thân Thiệu Nhạc vẫn nóng rực như trước, cậu sưng sốt vài giây, cuối cùng cắn răng leo lên cầu thang.

Vị Phồn không biết nên nói gì, Thiệu Nhạc cũng trầm mặc, rõ ràng chỉ là vấn đề sinh lí đơn giản bị kích thích thì sẽ cương, lại biến thành hai người thiếu chút nữa cãi tới ẩu đả.

Cổng Thiệu Nhạc vào nhà rồi, Vị Phồn lại xuống lầu lấy xe lăn lên.

Lần thứ hai vào nhà thì cửa toilet mở, tiếng bồn nước chảy ầm ầm, Vị Phồn đoán Thiệu Nhạc đã dùng qua toilet, nhưng nghĩ tới Thiệu Nhạc ở trong phòng tắm của cậu làm chuyện kia, Vị Phồn không tránh khỏi mặt loại hơi ửng đỏ.

Thiệu Nhạc ngồi trong góc cửa anh, quay lưng về phía Vị Phồn, Vị Phồn tới bên tủ lạnh nhỏ lấy trái táo gặm gặm, sau khi qua loa lấp đầy bụng, thì kéo rèm cửa sổ không để ánh sáng xuyên qua khỏi phục tới tắm, tiến vào ổ chăn chuẩn bị ngủ.

Cậu cũng quay lưng về phía Thiệu Nhạc.

Hai người trước đây vốn trước khi ngủ sẽ nói chuyện tâm sự chút ít, nhưng hôm nay xấu hổ khiến thời gian hai bên trầm mặc như kéo dài.

Trong đầu Vị Phồn không ngừng hiện lên biểu tình khi đó của Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc vừa tức giận, vừa phẫn nộ.

Có phải vì kỹ thuật của mình rất tuyệt, mát xa rất thư thái, nên mới khiến Thiệu Nhạc không cẩn thận có phản ứng?

Vị Phồn nhắm mắt lại, hít thở sâu, tự mình kiểm điểm.

Thực ra cậu đã chuẩn bị xong xuôi định giải thích với Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc tính tình cố chấp nói không xong thì hồng бет, cậu thấy thái độ Thiệu Nhạc kém vậy, không cẩn thận thì lại tiếp tục kéo dài nữa.

Nghiêm túc cân nhắc về sau, Vị Phồn thở dài, đối mặt vách tường chậm chậm gọi: “Này..... Thiệu Nhạc.....”

Thiệu Nhạc không trả lời.

“Không nhất thiết giận vậy chứ, chuyện đó lại không đáng gì.” Vị Phồn nói.

Thiệu Nhạc vẫn không để ý tới cậu.

“Xin lỗi mà, vừa nãy tôi sai rồi, không nên ép buộc anh.” Thấy Thiệu Nhạc này giờ im lặng, Vị Phồn cảm giác Thiệu Nhạc lần này là giận thật rồi, vì thế cậu lặp lại lần nữa đầy áy náy: “Xin lỗi mà, về sau anh không muốn, tôi cũng sẽ không ép anh.”

Sau khi nói xong, Vị Phồn chờ phản ứng của Thiệu Nhạc. Nhưng Thiệu Nhạc thì lại nhất định không chịu nói chuyện như thường với cậu, ngay cả thở cũng chẳng thở một tiếng.

Quên đi, nếu nói nhanh vậy đã tiêu khí, thì Thiệu Nhạc sẽ không kêu Thiệu Nhạc rồi!

Vị Phồn suy nghĩ, chuyện thế này thì ai cũng sẽ cảm thấy mất mặt thôi, huống hồ Thiệu Nhạc là dạng người lòng tự trọng so với Everest còn cao hơn. Chờ không được hồi đáp của Thiệu Nhạc, Vị Phồn cũng mệt mỏi, cậu quyết định ngủ một giấc trước đã, tới chiều dậy xem tình huống ra thế nào rồi nói sau, không nhất thiết cùng Thiệu Nhạc tiếp tục giằng co nữa!

Vị Phồn ngủ được một giấc khá dài, hơi khôi phục ý thức chút đỉnh, miệng lẩm nhẩm mấy giờ, nhưng vẫn là nửa mê nửa tỉnh nhắm mắt ngủ.

Một lát sau, cậu mơ hồ nghe thấy tiếng ma sát phát ra khi có vật nặng di chuyển trên chiếu, nhưng cơn buồn ngủ nặng nề khiến cậu vẫn không mở mắt ra, chỉ cho rằng đó có lẽ là Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc chậm chậm di chuyển tới cạnh cậu.

Vị Phồn ý thức mơ hồ tưởng Thiệu Nhạc lại muốn qua giúp cậu đắp chăn, nên cũng không để ý tới.

Nhưng mà, người ở bên cạnh cậu lại yên lặng đã lâu vẫn chưa có động tác, tiếp theo cúi thấp người, mà cậu cũng theo khoảng cách rút ngắn ngày càng gần, ngửi thấy trên người Thiệu Nhạc mùi thuốc thoa bạc hà mát lạnh.

Có bàn tay đặt bên sườn mặt cậu, cậu mơ mơ màng màng cảm giác được.

Môi mình bị thứ gì đó ướt át dán lên.

Đó dường như là một nụ hôn.

Cậu đã lâu rồi không cùng ai hôn môi, từ sau khi người yêu gạt tiền cậu chạy qua Mỹ không về, chưa từng hôn nữa.

Nó mang cảm giác thăm dò thật cẩn thận, cùng thoang thoang vị đắng chát của rượu vang đỏ, mang theo chút tình yêu, chút dục vọng. Lay động tâm cậu.

Rời đi sau khi nhẹ nhàng tiếp xúc lần đầu, lần thứ hai hôn xuống vẫn như cũ duy trì lực nhẹ nhàng như lông chim.

Đầu lưỡi đối phương đẩy vào khoang miệng cậu, tiếp xúc với lưỡi cậu.

Cậu lim dim mở mắt, nhìn thấy mặt Thiệu Nhạc gần lắm gần lắm, ngay trước mặt cậu cách chưa tới 2 cm.

Thiệu Nhạc nắm cổ tay Vị Phồn, đem cả người cậu đặt dưới thân, loại gông xiềng có chút trọng lượng lại không quá mạnh này, vừa vặn vững vàng vây hãm Vị Phồn trong lòng Thiệu Nhạc.

Nụ hôn của Thiệu Nhạc không có kỹ xảo gì đáng nói, chỉ không ngừng liếm khoang miệng cậu, một lần lại một lần cùng đầu lưỡi Vị Phồn quấn lấy nhau, nụ hôn sâu đầy ôn nhu này, không mang theo tính xâm lược.

Vị Phồn mơ mơ màng màng suy nghĩ, mình là đang nằm mơ sao? Vì sau cậu mơ thấy Thiệu Nhạc đang hôn cậu, mà xúc cảm giữa hai đầu lưỡi lại rõ nét đến vậy.

Thiệu Nhạc ôn nhu hôn, hết lần này đến lần khác, Vị Phồn bị áp chế phía dưới khoang miệng không chứa hết nước bọt này, nước bọt theo khóe miệng dần dần chảy xuống, đầu lưỡi cậu bị chơi đùa, cảm giác hôn môi thoải mái khiến Vị Phồn thở phào nhàn nhạt.

Có thể đã lâu lắm rồi cậu không hôn môi, nên mới vì quá mức khát vọng mà nằm mơ như vậy.

Vị Phồn ngơ ngẩn suy nghĩ, nhưng vì sao đối tượng hình như là Thiệu Nhạc thì phải?

Lại vì sao vào lúc Thiệu Nhạc hôn cậu, trái tim cậu sẽ đập nhanh thành thịch thịch vậy chứ?

Hôn sâu một lần lại một lần, đơn thuần là môi cùng môi đụng chạm, đầu lưỡi thăm dò khoang miệng đối phương.

Tuy cùng Vị Phồn hôn môi không có xúc cảm ngọt ngào mềm mại như trong tưởng tượng của Thiệu Nhạc, nhưng đôi môi của Vị Phồn như tràn đầy ma lực, cực kỳ co giãn cùng màu đỏ nhạt sáng bóng, khiến người khẽ chạm vào, liền không thể tự kiềm chế hăm sâu vào hoàn toàn chiếm cứ cậu.

Tay dần dần trượt xuống, chỉ là hôn môi, Thiệu Nhạc liền phát giác bản thân vì vậy mà phản ứng.

Anh áp sát lưng Vị Phồn, tay từ từ thâm nhập vào trong quần ngủ của Vị Phồn nắm lấy hạ thân mềm rũ của cậu chơi đùa.

Anh cảm giác tay mình đang phát run, vì chạm vào nơi tư mật của người sẽ không cho phép anh chạm vào, mà khiến hạ thân của mình hưng phấn đến gần như muốn bạo phát.

Mùi rượu vang đỏ trong khoang miệng Thiệu Nhạc làm Vị Phồn hơi thanh tỉnh, đột nhiên phía dưới truyền đến cảm giác tê dại cùng cảm giác quái dị giữa bị vật cứng đè vào cũng khiến Vị Phồn nghi hoặc.

Bất chợt, cậu cảm giác cơn tê dại kia thì ra là do vật thể giữa đùi bị âu yếu đùa giỡn, cảm xúc mãnh liệt hướng về não bộ, cũng khiến cậu nháy mắt thanh tỉnh.

Giờ phút này, cậu mới phát hiện Thiệu Nhạc khép hờ hai mắt, không ngừng hôn cậu, mà xúc cảm xa lạ giữa lưng cậu, chính là phần thân đang cương của Thiệu Nhạc.

Cậu cả người ngây dại, đầu đột nhiên đình chỉ hoạt động.

Đây không phải nằm mơ, Thiệu Nhạc thật sự đang hôn cậu?

Cậu không có nằm mơ, Thiệu Nhạc không chỉ đang hôn cậu, còn đang vuốt ve hạ thân cậu.

Vị Phồn mắt trừng to, tình huống bất ngờ này khiến cậu sợ tới mức ba hồn bảy vía bay sạch không túm lại được.

Thiệu Nhạc thần kinh sao làm gì lại hôn cậu?

Cậu ngửi thấy mùi rượu vang đỏ.

Không thể nào a, một ly rượu của Ny Ny, lại khiến Thiệu Nhạc nổi điên sao?

Vị Phồn sau khi thanh tỉnh giây dựa muốn đẩy Thiệu Nhạc ra, nhưng đầu lưỡi Thiệu Nhạc vẫn như trước chiếm cứ khoang miệng cậu, hai người ở trên giường kịch liệt xoay qua vặn lại, Vị Phồn không ngừng giãy dụa, nhưng mỗi một lần giãy dụa, lại càng khiến đầu lưỡi Thiệu Nhạc ngày thêm mơn trớn. Cho dù ngẫu nhiên đôi môi tách ra, thì Thiệu Nhạc vẫn sẽ cúi đầu xuống hôn tiếp.

Tay Thiệu Nhạc vốn cố chấp để phía dưới cũng vì giữ không được Vị Phồn mà quay lại phía trên, gắt gao bao lấy Vị Phồn.

Thiệu Nhạc tận lực kiềm chế bản thân không xúc phạm tới Vị Phồn, nhưng Vị Phồn nào có thể bỏ qua Thiệu Nhạc xằng bậy với cậu.

Đầu Vị Phồn loạn đến sắp nổ tung, cậu nhớ tới chuyện lần trước vào đêm Giáng Sinh, hay là Thiệu Nhạc lại xem cậu thành Ny Ny? Làm ơn đi, cậu cũng đâu phải búp bê bơm hơi, vì có gì Thiệu Nhạc hể uống say, thì đối cậu làm vậy!

Tay trái thật vất vả vùng khỏi gong xiềng của Thiệu Nhạc, Vị Phồn giận sôi máu siết chặt nắm tay, không chút suy thì liền hướng ngay má Thiệu Nhạc quất tới.

Thiệu Nhạc bị trúng đòn nặng, hàm dưới lệch qua, răng nanh liết qua môi Vị Phồn, liên đới cắn bị thương Vị Phồn.

Nháy mắt máu tươi ứa ra, hương vị mằn mặn tràn ngập khoang miệng hai người.

Thiệu Nhạc trong vô ý tổn thương Vị Phồn, sau khi phát giác mùi máu trong miệng, anh cũng thoáng sửng sốt.

Vị Phồn lập tức đâm một quyền về phía vai Thiệu Nhạc, một quyền này không hề lưu tình chút nào dùng sức cực nhiều, khiến Thiệu Nhạc nhú mày khẽ rên một tiếng.

Vị Phồn mất hết lý trí gập chân, hung hăng đập một phát vào ngực Thiệu Nhạc, đá anh văng ra.

Thiệu Nhạc sau khi té ngã, cả lưng trực tiếp đập vào bàn nhỏ đặt máy tính, màn hình LCD cùng máy tính trên bàn đều vì va chạm mạnh mà rớt xuống giường, đau đến anh cúi đầu ôm lấy ngực, ngay cả mắt cũng mở không nổi.

Vị Phồn quần ngủ gần như bị tuột xuống nửa thở hổn hển đứng trên giường, cả khuôn mặt đỏ bừng như cà chua chín, cảm giác kỳ quái sau khi bị âu yếm khiến hai chân cậu hơi hơi run rẩy, cảm giác quái dị không gạt khỏi được.

Thiệu Nhạc mãnh liệt ho khan, ngực bị trúng đòn nặng, khiến anh thiếu chút nữa không thở được.

16. Quyển 2 - Chương 5

Vị Phồn dùng tay ra sức chùi chùi môi mình, vài giọt máu rơi xuống trên giường.

Cậu kinh hãi quá độ hướng Thiệu Nhạc gào thét: “Anh rốt cục phát bệnh thần kinh gì!”

Đau đớn vẫn khiến Thiệu Nhạc không ngừng ho khan.

“Tôi không phải Ny Ny, anh làm ơn nhìn rõ chút đi. Lần trước đã vậy, lần này lại nữa. Anh có biết tôi phải tốn bao nhiêu thời gian để thuyết phục bản thân quên đi chuyện đó không hả? Là tự anh nói chúng ta là bạn bè, bây giờ anh lại làm việc thể này, bảo tôi làm sao xem anh như bạn bè!” Vị Phồn sắc mặt tái xanh.

“Tôi không có xem cậu thành Ny Ny.” Thiệu Nhạc hai tay ôm ngực, chậm rãi gần từng tiếng một.

“Vừa nãy rõ ràng anh vừa hôn vừa hít tôi mà!” Vị Phồn rít lên với Thiệu Nhạc. “Có tin tôi lấy xe lăn phang anh một cái không, cho nào anh chấn động trọng thương vô bệnh viện luôn.”

“Tôi biết cậu không phải Ny Ny.” Thiệu Nhạc lại lặp lại một lần nữa.

“Biết tôi không phải còn.....”

“Bởi vì tôi muốn hôn cậu.” Thiệu Nhạc cắt ngang lời Vị Phồn, anh muốn nói cho Vị Phồn biết anh hiểu rõ bản thân đang làm gì.

“Muốn hôn tôi? Anh bệnh à! Tự nhiên khi không hôn tôi làm gì! Anh muốn hôn thì đi mà hôn Ny Ny, có can đảm hơn nữa thì giành lấy anh ấy từ tay Đại Hùng, đừng làm ba thứ nhảm nhí, tôi cũng không phải Ny Ny tính tình dễ chịu.” Vị Phồn nói.

“Tôi hôn cậu, là vì tôi thích cậu.” Thiệu Nhạc nói.

“Thích tôi?” Khi Vị Phồn nghe thấy những lời từ miệng Thiệu Nhạc thốt ra, cả người hơi sửng sốt.

“Một ly rượu sẽ không làm tôi say, hiện tại tôi rất tỉnh táo.” Thiệu Nhạc chậm rãi nói: “Cậu có biết vào lúc tôi về ở trong toilet nghĩ gì hay không?”

“Gì?” Vị Phồn không thần kinh hỏi.

“Tôi tưởng tượng tiến vào trong cơ thể học, hung hăng xông vào.” Thiệu Nhạc bình tĩnh thẳng thắn nói ra. “Không nghĩ tới, cậu khiến tôi phóng thích ngay lập tức.”

“Đồ tâm thần!” Nghe thấy ngôn từ trắng trợn của Thiệu Nhạc, sắc mặt Vị Phồn thoáng chốc trở nên trắng bệch, cả người không khống chế được thét lên. “Anh có bệnh à, cư nhiên nghĩ tới tôi DIY.”

“Tôi không thể không chế chính mình. Tôi thích cậu.” Thiệu Nhạc nói. “Tôi muốn chạm vào cậu, tôi muốn hôn cậu, chỉ cần nghĩ thấy mùi hương trên người cậu, tiếp xúc với độ ấm thân thể cậu, tôi liền không thể bình tĩnh được.”

Thích đối với Vị Phồn, là tích lũy từng ngày một. Giống như tích cát thành tháp, mỗi ngày nhìn thấy nụ cười của cậu, nhìn thấy cậu, tâm càng rung động nhiều hơn, từ từ, tích lũy từ từ, tình cảm của anh cứ vậy ngày càng sâu đậm đến mức cả anh cũng không khống chế được nữa.

Vị Phồn ngậm chặt miệng, mặt hết xanh rồi trắng, trắng lại hồng, khiếp sợ cùng không dám tin hai mắt nhìn đỉnh đầu của Thiệu Nhạc vẫn đang cúi đầu không nâng lên.

Đầu cậu không ngừng sắp xếp lại tin tức Thiệu Nhạc vừa truyền đạt.

Thiệu Nhạc vừa nãy ở trong toilet nghĩ tới cậu DIY!?

Kháo, Thiệu Nhạc làm gì mà nghĩ tới cậu DIY.

Thiệu Nhạc còn nói thích cậu.

Mẹ nó, cậu có chỗ nào có thể khiến Thiệu Nhạc thích chứ.

Lại nói Thiệu Nhạc không phải thích Ny Ny kiểu nhỏ nhắn yếu ớt sao? Có sao lại đột ngột chuyển hướng mục tiêu qua cậu chứ! Vị Phồn suy nghĩ muốn nát đầu vẫn không thể lý giải.

Thiệu Nhạc vốn đang cúi đầu từ từ ngẩng đầu dậy, Vị Phồn bắt gặp ánh mắt của Thiệu Nhạc, vẻ mặt Thiệu Nhạc đầy chân thật, cũng không tìm ra ý đồ đùa giỡn từ trong mắt anh.

Thiệu Nhạc tới nay cũng không phải người hay đùa giỡn, trước nay anh nói gì, thì nhất định là đó.

“Anh hẳn biết tôi thích không phải kiểu như anh.” Vị Phồn bị Thiệu Nhạc nhìn thế này, khẩn trương lên. Đây rất kỳ quái, bị một người đàn ông mà cậu xem như bạn tốt tỏ tình.

“Nhưng tôi vẫn thích cậu.” Thiệu Nhạc lặp lại.

Vị Phồn lau mồ hôi mình, mày nhú chặt lui về phía sau một bước.

Hơi bình tĩnh lại từ trong khiếp sợ bị tập kích cùng phần nộ, cậu lại nghĩ tới chuyện vừa xảy ra.

Cậu tới giờ không ngờ tới Thiệu Nhạc hôn môi sẽ dịu dàng vậy, động tác từ tốn mà chuyên chú, khoang miệng thận trọng mơn trớn, không chút nào giống như biểu hiện của người có bề ngoài kiên cường như vậy.

Cách thức thổ lộ hết tình yêu không cần ngôn ngữ này, lại giống như muốn đánh động đến chỗ sâu nhất trong linh hồn, khiến người ta rung động.

Gương mặt Thiệu Nhạc vốn lạnh như băng không biểu tình cũng như tan ra, lộ ra nét mặt dịu dàng hiếm có, cùng ánh mắt anh giao nhau, trong ánh mắt đó ngoài bao hàm dục vọng, còn bao hàm cả tình cảm sâu sắc.

Nhưng Thiệu Nhạc không đạt được hồi đáp của mình lại giống như người lâm vào vũng lầy không biết làm sao, vẻ mặt biểu lộ kiên định rồi lại bàng hoàng bất lực.

Vị Phồn quay mặt đi, nổi lên cơn đau đầu.

Cậu tới giờ chưa từng nghĩ tới mình sẽ gặp phải chuyện thế này, bị một người đàn ông mình căn bản sẽ không xem là đối tượng yêu mến. Thiệu Nhạc cùng vóc dáng thiếu niên mềm mại cậu thích hoàn toàn bất đồng, cậu nghĩ không ra nên làm gì giờ.

Cầm lấy chìa khóa cùng ví tiền trên bàn, Vị Phồn không muốn tiếp tục ở đây đối mặt với Thiệu Nhạc, phải rời khỏi căn phòng khiến người khác hít thở không thông này, xuống dưới lầu thôi.

Cậu tới cửa hàng tiện lợi đầu hẻm mua một gói thuốc lá, mấy chai bia, sau đó trở lại chiếc xe Đại Hùng cho cậu mượn ngồi vào ghế tài xế, ngăn người nhìn xe hơi xe máy loạn đồ loạn phóng nhan nhân khắp hẻm.

Hút mấy điếu thuốc, uống mấy hớp bia, cậu từ kính chiếu hậu nhìn thấy mình vừa tỉnh ngủ chưa đánh răng rửa mặt, đầu tóc rối xù nhếch nhách tới mình còn không chịu được.

Thiệu Nhạc đối mặt với mình thế này cứ nhiên lại có kích thích!?

Trời ạ, mắt Thiệu Nhạc có phải có vấn đề không vậy.

Lại hút thêm mấy điếu. Cố gắng khôi phục tâm tình của bản thân, nhin không được nhớ tới ánh mắt thâm tình cùng nét mặt của Thiệu Nhạc. Còn có nụ hôn sâu đầy dịu dàng thận trọng của Thiệu Nhạc nữa.

Vị Phồn hai mắt mất tiêu cự nhìn phía trước, bất ngờ tỏ tình, khiến cậu sốc lắm.

Cậu vuốt môi dưới bị Thiệu Nhạc cắn rách của mình, trong đầu không ngừng hồi tưởng cảnh khi hai người hôn môi vừa rồi.

Cả mặt Vị Phồn cháy đỏ, cậu nằm úp sấp lên vô lăng, không rõ vì sao lại có cảm giác tim đập nhanh hơn.

Thiệu Nhạc hôn cậu..... Quyến luyến môi cậu..... Thật sự hôn cậu.....

Đồng hồ báo thức cũ kỹ rề tiền treo trên tường vang lên tíc tắc, tuy rằng bên ngoài là ban ngày, nhưng trong căn phòng nhỏ kéo bức rèm lại cảm giác lại như đêm tối.

Từ giữa khe hở của bức rèm tia sáng xuyên qua thưa thớt chiếu lên giường, một chút ánh nắng ấm áp kia sưởi ấm không khí quanh quệ khắp phòng, cũng không sưởi ấm được trái tim lạnh giá của Thiệu Nhạc.

Vị Phồn đi rồi, anh không biết Vị Phồn đi đâu cả.

Chân anh đuổi không kịp Vị Phồn, chỉ có thể để mặc Vị Phồn biết mất trước mặt anh.

Anh tới giờ không hề định đối xử với Vị Phồn như vậy, cậu là người anh thích, thích người đàn ông nói chuyện thẳng thắn thường không ưa chải chuốt, nhưng tâm địa lại cực kỳ mềm mại này.

Nếu không phải vì sự xuất hiện của Tiểu Mễ, nếu không phải không muốn Vị Phồn rời khỏi anh, anh sẽ không lỗ mãng như vậy, dám đối Vị Phồn làm việc thế này.

Từ quá khứ Thiệu Nhạc biết rằng, ngay cả khi xem đó là tình yêu của mình, không nói ra, cố gắng giữ lại, vẫn sẽ có khả năng mất đi.

Năm xưa chẳng mấy chốc đã yêu Ny Ny vẫn là thân con trai, vì hai người đều là đồng tính, sợ rằng sau khi thổ lộ tâm ý với Ny Ny, Ny Ny sẽ thấy anh ghê tởm cắt đứt với anh, nên vẫn che giấu tình cảm của bản thân. Mãi đến sau này Ny Ny đi phẫu thuật, quen biết Đại Hùng, cùng Đại Hùng kết hôn, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, anh không kịp ngăn cản, chỉ có thể tiếp tục kiềm nén tâm tình của mình, ở sau lưng thầm yêu Ny Ny.

Giờ đây, là Vị Phồn giúp anh quên đi mối tình đầu cay đắng, giải thoát khỏi hồi ức đã qua.

Anh nếu đã xác định rõ mình yêu Vị Phồn, lại biết Vị Phồn đồng tính, thì tuyệt đối không có khả năng chấp tay tặng Vị Phồn cho Tiểu Mễ.

Anh đã mất đi nhiều thứ, nhưng những thứ đó đều không đáng gì, chỉ có Vị Phồn, chỉ có Vị Phồn anh không thể vuột mất.

Vị Phồn đã là động lực giúp mình kiên trì tiếp tục tiến lên, nếu Vị Phồn cũng giống như Ny Ny rời khỏi mình, Thiệu Nhạc không thể tưởng tượng được ngày tháng sau này phải trôi qua thế nào.

Anh thật sự rất thích người này, hơn nữa mấy tháng qua, cảm giác đối với người này ngày qua ngày không ngừng sâu đậm thêm.

Anh không cách nào chịu đựng được Vị Phồn bị người ngoài chạm vào.

Nếu Vị Phồn ôm người khác, đối người đó ân cần hỏi han, hết lòng quan tâm, đối xử dịu dàng với đối phương, thậm chí cùng đối phương nhĩ tán tư ma (hình dung tình cảnh thân mật với nhau). Anh thực sẽ điên cuồng sụp đổ mất thôi.

Đồng hồ báo thức cũ kỹ trên tường vang lên tíc tắc, kim đồng hồ chỉ hai giờ, cũng sắp đến giờ trị liệu.

Thiệu Nhạc mong mỗi Vị Phồn sẽ trở về, nhưng mặc kệ thời gian trôi qua từng phút từng phút, vẫn không thấy bóng dáng Vị Phồn.

Vì thế anh vẫn chờ, vẫn chờ, dùng hết tất cả kiên nhẫn của bản thân, kiềm chế cảm xúc lo lắng hỗn loạn trong lòng, lẳng lặng chờ đợi trong căn phòng nhỏ, chờ đợi Vị Phồn quay về.

Anh biết bản thân có lẽ chỉ có không tới một phần trăm cơ hội, để Vị Phồn hiểu rõ ý nghĩ của mình, nhìn thẳng vào tình cảm của anh. Nhưng dù chỉ có một phần trăm cơ hội, dù phần thắng của Tiểu Mễ người Vị Phồn từng yêu so với anh cao hơn ngàn lần vạn lần, nhưng anh vẫn quyết định được ăn cả ngã về không.

Anh yêu Vị Phồn, dù bị cự tuyệt, cũng muốn để Vị Phồn biết, ở trong lòng anh, cậu chiếm bao nhiêu địa vị trong lòng anh.

Anh không thể không có Vị Phồn, không thể không có cậu.

Nhưng tới giờ, Vị Phồn vẫn chưa quay về. Họ đã lỡ giờ trị liệu hai giờ rưỡi, cũng không kịp buổi tối tới quán Nỳ Nỳ làm.

Năm giờ sáng, Vị Phồn lái xe tới trong hẻm nhỏ trước cổng chính, sau khi tìm được vị trí đỗ xe tốt, dờ dẫm ngồi ở ghế tài xế không có xuống xe.

Ngày hôm qua không muốn đối mặt với Thiệu Nhạc, nên cả ngày lái xe chạy vòng vòng ngoài đường.

Nhưng lúc ở ngoài lại luôn nghĩ tới Thiệu Nhạc một mình ở nhà, nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn phải sao bây giờ? Hơn nữa không ai mua gì cho Thiệu Nhạc ăn, tủ lạnh trống trơn, bên trong không có gì cả, Thiệu Nhạc đi lại không tiện không cách nào xuống lầu, có thể đói bụng không.....

Vị Phồn càng nghĩ lại càng cảm thấy bản thân kỳ quái, rõ ràng bị làm vậy hẳn phải giận cùng cực mới đúng, có sao cậu lại lo nghĩ mình không ở bên cạnh Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc không biết sẽ thế nào nữa.

Kỳ thật mình lửa giận đầy mình nhưng lái xe giờ đầu tiên thì đã tiêu tan, giờ thứ ba cảm thấy Thiệu Nhạc ở nhà một mình sợ sẽ gặp nguy hiểm, giờ thứ năm vì phát giác nhà không còn lương thực mà lo lắng Thiệu Nhạc sẽ đói bụng, giờ thứ bảy thậm chí phiền não xuống tay với Thiệu Nhạc quá nặng, nhờ đâu Thiệu Nhạc bị nội thương học máu thật thì làm sao đây.

Lượn lờ bên ngoài càng lâu, Vị Phồn lại càng sốt ruột. Chẳng lẽ thật do sống chung lâu ngày bồi đắp nên tình cảm, nên dù bị đối xử như thế, cậu cũng không cách nào trách cứ nặng Thiệu Nhạc?

Úp sấp trên vô lăng hồi lâu, đầu Vị Phồn vì không ngừng đề ra nghi vấn, lại tìm không được đáp án, mà đau nhức không thôi.

Năm giờ sáng cậu về tới cổng nhà, vẫn ở trên xe không ngừng suy nghĩ mọi chuyện.

Cứ vậy lè mề tới hơn một giờ trưa, nhớ tới mình hôm qua vì phát giận không cho Thiệu Nhạc đi trị liệu cùng đi làm, chậm trễ chính sự của Thiệu Nhạc, lúc này mới thống khổ rên rỉ một tiếng, rút chìa khóa xe ra, rời khỏi ghế cậu đã ngồi tới mông tê rần.

Vị Phồn vào cửa hàng tiện lợi mua mấy ổ bánh mì, rồi quay về cổng khu nhà trọ, nhìn thấy từng bậc từng bậc cầu thang, chậm rãi hiện lên.

Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, cậu vẫn có trách nhiệm chăm sóc Thiệu Nhạc.

Huống hồ bất quá là bị hôn, bị sờ mà thôi, cũng không phải chuyện gì to tát cho lắm.

Đứng ở cửa miễn cưỡng cười hai tiếng, hy vọng có thể nâng cao sĩ khí, nhưng đầu cậu vẫn thủy chung cúi xuống.

Vị Phồn lẳng lặng cầm chìa khóa vào mở cửa ra, rồi chậm chạp tiến vào.

Khi cậu vào cửa, phát giác Thiệu Nhạc đang ngồi bên cửa sổ, cậu ngẩng đầu, vừa vặn đối diện tầm mắt của Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc nhìn thẳng vào cậu, tình cảm trong mắt không che giấu chút nào, tự nhiên biểu lộ ra.

Vị Phồn không biết tại sao nhìn thấy vẻ mặt này của Thiệu Nhạc, trong đầu liền căng thẳng, nhanh chóng di chuyển tầm mắt.

Từ trong túi ni lông lấy ra một ổ bánh mì, vừa nhấc tay, ném tới ngay mặt Thiệu Nhạc.

“Ăn.” Vị Phồn nói.

Bánh mì đập vào mặt, rơi xuống giữa đầu gối, Thiệu Nhạc im lặng cầm lấy mở bao ni lông ra, cắn mấy miếng.

“Lát nữa có đi trị liệu không?” Thiệu Nhạc ăn bánh mì, thấp giọng hỏi.

“Không thể thì sao?” Vị Phồn tâm tình cáu kỉnh không vui tấp lại.

Vị Phồn cởi giày đi tới trước giường, mở tủ ra đông tìm tây kiếm một vĩ thuốc trị đau đầu, sau lại ngồi về vị trí của mình khui một lon bia, bốc hai viên thuốc, cùng bia uống vào bụng.

“Tôi vẫn luôn chờ cậu.” Thiệu Nhạc lộ ra vẻ mặt an tâm. Anh vốn đang lo lắng Vị Phồn sau khi bỏ đi sẽ không về nữa, may mắn Vị Phồn vẫn quay về.

Vị Phồn vốn định mở miệng gào to một hai câu với Thiệu Nhạc, nói mình vẫn chưa quên chuyện xảy ra lúc trước, muốn mặt anh trước khoan tỏ vẻ cao hứng vậy.

Nhưng, tiếng chuông điện thoại không thức thời vào ngay lúc này vang lên in ỏi, quấy rối dự tính của Vị Phồn.

“Tiểu Mễ đã gọi kiếm cậu rất nhiều lần, tôi nói cậu đi vắng rồi.” Thiệu Nhạc mở miệng trước.

Nhìn dãy số điện thoại hiển thị, thật đúng là Tiểu Mễ, Vị Phồn hiện tại không có tâm tình để buồn bực chuyện của Tiểu Mễ, vì thế một tay rút dây cáp điện thoại, tiếng chuông cũng nháy mắt im bặt.

“Cậu ấy là gọi tới hỏi cậu chuyện tái hợp, cậu sẽ đồng ý chứ?” Tiếng chuông vừa ngừng, Thiệu Nhạc liền hỏi một cậu.

“Đó là chuyện của tôi.” Vị Phồn trả lời.

“Tôi muốn biết.” Thiệu Nhạc nói.

“Tại sao tôi phải nói cho anh biết!” Vị Phồn hừ một tiếng.

“Xin cậu nói cho tôi biết.” Thiệu Nhạc không từ bỏ tiếp tục yêu cầu.

Vị Phồn liếc mắt nhìn Thiệu Nhạc, sau đó trầm mặc một hồi lâu, mới nói:

“Tôi không cách nào cùng Tiểu Mễ bên nhau, hiện tại tôi chỉ đối xử với cậu ấy như em trai. Nhưng quan hệ giữa tôi cùng cậu ấy, cùng chuyện giữa tôi và anh không liên can gì nhau, đây là hai chuyện. Cho dù tôi không đồng ý, tôi cùng anh cũng..... cũng không có khả năng là thế kia.....”

“Tôi biết.” Thiệu Nhạc gật đầu. “Cậu cũng sẽ không thích tôi.” Nhưng nghe thấy Vị Phồn sẽ từ chối Tiểu Mễ, Thiệu Nhạc thần kinh vốn đang căng thẳng cũng hơi thả lỏng, vẻ mặt cũng có vẻ thoải mái hơn nhiều.

“Tôi vẫn đối xử với anh như anh em. Thậm chí cùng anh mặc chung cái quần, ăn cùng cái chén cũng chẳng thành vấn đề, nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận.....” Vị Phồn càng nói càng kích động, lại nghĩ tới chuyện ngày hôm qua. “Nhưng tôi vẫn không thể chấp nhận anh hôn tôi sờ tôi như thế, còn nói thích tôi gì đó nữa!”

“Tôi không cách nào khống chế bản thân.” Thiệu Nhạc cầm ăn nửa ổ bánh mì còn dư.

Tuy rằng cảm nhận câu nói không thể chấp nhận của Vị Phồn khiến ngực anh ần ần đau nhói, nhưng Thiệu Nhạc vẫn muốn thẳng thắn bày tỏ ý nghĩ trong lòng mình.

Chỉ có lúc này, chỉ có lần này anh không thể giấu diếm cảm giác trong lòng mình, giả vờ như mình không hề quan tâm, tựa như lúc nghe tin Ny Ny cùng Đại Hùng kết hôn, còn dối trá che giấu bi thương cùng mất mát của bản thân, tâm khẩu bất nhất nói ra lời chúc phúc.

“Tôi không muốn mất cậu.” Thiệu Nhạc dùng ngôn từ thẳng thắn không hề lập lờ, nói ra ý nghĩ trong lòng mình. “Tôi muốn giữ cậu lại.” Ở lại bên cạnh tôi.

Trong nhất thời, Vị Phồn cứng họng.

Vị Phồn không biết nên phản ứng lại lời nói của Thiệu Nhạc thế nào, chỉ cảm giác lời này nghe vào tai đúng là rất tự nhiên, từng câu từng chữ, giống như đem cái dùi, hung hăng phan vào tâm khảm cậu.

Dưới tình hình này, bảo Vị Phồn nên làm sao đây chứ.

Cậu có thể đứng lên ngay, bỏ mặc sống chết của Thiệu Nhạc, rời khỏi căn phòng chật hẹp chen chúc nhau này, quay lại cuộc sống trước đây khi không có Thiệu Nhạc.

Nhưng nhiều lần muốn từ trên giường ngồi dậy bỏ đi, lại thế nào cũng không làm được.

Cùng Thiệu Nhạc sống chung đã lâu, có cảm tình, Vị Phồn không thể chịu nổi việc cùng anh phân rõ giới tuyến, rời khỏi người đã cùng mình kết bạn thời gian dài.

Vất vả biết bao mới có thể khi ngủ không còn thấy lạnh, vất vả biết bao tìm được một người sẽ giúp cậu đắp chăn, nếu muốn cậu lại một mình đối mặt với vách tường độc thoại, vậy có thể cậu sẽ tịch mịch cô đơn đến chịu không thấu.

“Vị Phồn.” Thiệu Nhạc gọi tên cậu.

Rõ ràng là hai chữ bình thường đến thế, rõ ràng là mình đã sớm nghe không biết bao nhiêu lần, nhưng lại khiến ngực cậu căng thẳng, khẽ run.

“Không được, tôi không cách nào vượt qua chướng ngại tâm lý được!” Nghĩ tới Thiệu Nhạc lại muốn nói thích mình, nói muốn cậu đủ loại gì đó, Vị Phồn khấn trương hét lên: “Anh cùng tôi..... Vậy rất kỳ quái.....”

Cậu chưa từng thử qua gối ôm lớn tới vậy, cũng chẳng muốn trải nghiệm. Thiệu Nhạc cùng loại hình cậu yêu thích quả thật chênh lệch quá nhiều, cậu không cách nào ép bản thân chấp nhận được.

“Nghe tôi nói hết trước đã, đừng nóng vội từ chối.” Thiệu Nhạc biết mình không thể quá mức nóng vội, anh phải cho Vị Phồn ít thời gian để thích ứng.

“Anh muốn thế nào.” Nghe thấy Thiệu Nhạc nói vậy, Vị Phồn lại khấn trương hơn.

“Nếu chúng ta bắt đầu lại lần nữa từ bạn bè, cậu có thể chấp nhận chứ?” Thiệu Nhạc hỏi.

“Bạn bè?” Vị Phồn ngẩn ngơ.

Khuôn mặt đầy nam tính kiên cường kiên nghị của Thiệu Nhạc, vốn hẳn phải khiến người khác vừa nhìn đã sợ, nhưng bây giờ Vị Phồn nhìn vào mắt, lại cảm giác bất đồng rõ rệt.

Một mảnh thâm tình mang theo ngây ngô, từ đáy mắt Thiệu Nhạc thoáng lóe lên rồi chợt tắt.

Đó là Thiệu Nhạc tuyệt đối không cho phép bản thân nhu nhược dễ dàng bị người khác nhìn thấu, mà nay lại vô ý để lộ trước mặt Vị Phồn.

Vị Phồn cảm giác tim mình như thoáng đập mãnh liệt, vào khoảnh khắc bị Thiệu Nhạc nhìn chăm chăm.

Cậu dè dặt khôi phục nhịp thở, Thiệu Nhạc đang chờ câu trả lời của cậu.

Chấp nhận, họ bắt đầu từ bạn bè; nếu không chấp nhận, có phải từ giờ phút này, mỗi người một ngã hay không?

Cậu không muốn mất Thiệu Nhạc người bạn này, cũng tựa như Thiệu Nhạc không muốn mất cậu vậy.

Nhưng còn sau bạn bè, sẽ diễn biến thành thế nào đây? Mà chính điều này, khiến cậu chần chừ không thể đưa ra quyết định.

Ngày đầu tiên Vị Phồn lao ra ngoài, không chờ Thiệu Nhạc đi làm trị liệu, ngày hôm sau Vị Phồn quay về, vốn có ý chờ Thiệu Nhạc đi bệnh viện, nhưng tình huống mờ ám không rõ này, hai người nói một câu thì trăm mặc ba phút, đợi đến lúc Vị Phồn khẳng định bản thân sẽ ở lại tiếp tục chăm sóc Thiệu Nhạc, thì đã trễ quá rồi, vì thế hôm nay họ cũng không tới bệnh viện.

Ngày thứ ba, Vị Phồn lại chờ Thiệu Nhạc tới bệnh viện, nhưng chỉ đưa tới ngoài phòng trị liệu thì về, cậu không ở lại xem tiến triển của Thiệu Nhạc, càng không muốn ở lại chờ Thiệu Nhạc, sau khi vứt Thiệu Nhạc

lại, một mình về nhà làm chuyện riêng, đợi tới lúc gần hết thời gian trị liệu, mới lái xe tới bệnh viện đón Thiệu Nhạc.

Mà sau khi tới quán bar của Ny Ny, vẫn tiếp tục rập khuôn như cũ, cậu không cách nào ở cạnh Thiệu Nhạc thời gian dài, chỉ cần đối diện với đôi mắt của Thiệu Nhạc, bản thân cậu khó mà bảo trì bình tĩnh

Buổi tối, vào khoảng thời gian Thiệu Nhạc ở quán bar làm việc, cậu về tới nhà lôi ra bản vẽ bắt đầu vẽ nguệch ngoạc, không biết mình vẽ gì, không biết căn cân bất đối, cự nhiên lại nhớ tới hôm trước lúc mình chán nản vẽ không được, Thiệu Nhạc nói lời an ủi.

“Cậu có thể vẽ lại mà.” Thiệu Nhạc từng nói vậy. “Tôi vẫn cho rằng cậu là một họa sĩ xuất sắc. Tôi rất thích bức tranh của cậu, màu sắc cùng kết cấu thoát nhìn rất thoải mái, cậu có thiên phú, định sẵn phải ăn bát cơm này rồi.”

Nhớ tới lời khen ngợi của Thiệu Nhạc dành cho cậu, cùng cảm giác chân thành xuất phát ra từ nội tâm, Vị Phồn nghĩ nghĩ, hai má không biết sao lại tự nhiên nóng lên.

“..... Sao lại thế, sao lại thế chứ!” Phát hiện bản thân cư nhiên chỉ vì hồi tưởng lời Thiệu Nhạc từng nói mà vui sướng không ngớt, Vị Phồn king ngạc ném bản vẽ đã vẽ được nửa qua một bên, ôm đầu không ngừng bứt tóc.

“Quý yêu gì thế này, mình sao vẫn nghĩ tới anh ta.”

Sau khi phát tiết xong, nghiêng đầu nhìn thấy bản vẽ đã bị ném đi thật xa, lẳng lặng nhìn chằm chằm nó mấy phút, cậu lại vươn tay kéo nó về tiếp tục vẽ.

Ngòi bút dừng trên trang giấy vẽ trắng thuần có phần thô ráp, lúc ngòi bút di chuyển nhanh phát ra âm hưởng sột soạt tuyệt vời.

Dừng bút, Vị Phồn ngưng mắt nhìn tác phẩm duy nhất hoàn thành trong nửa năm qua, si ngốc vuốt ve sườn mặt của nhân vật, trong nhất thời còn không dám tin tưởng xúc giác nhạy bén của ngòi bút biến mất đã lâu, lại có thể dễ dàng quay lại như vậy.

Càng khiến cậu ngạc nhiên hơn chính là, thứ cậu vẽ trên bản vẽ, lại là sườn mặt của thứ trước đây cậu đã thử nhiều lần, đều không phác thảo thành công – sườn mặt của Thiệu Nhạc.

Tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên, Vị Phồn đang tập trung suy nghĩ bị giật mình, bút chì cùng bản vẽ đều bị rút xuống giường.

Điện thoại sao lại reo, cậu nhớ rõ mình đã rút dây cáp ra rồi mà, hay là Thiệu Nhạc cấm trở lại?

“Alo?” Bắt điện thoại, Vị Phồn lên tiếng hỏi.

“Hai người cãi nhau sao?” Đầu bên kia của điện thoại truyền tới giọng nói lo lắng hỏi han của Ny Ny.

“Sao lại hỏi vậy?” Vị Phồn nói.

“Chị thấy cậu ấy hai ngày nay không tới làm, hôm nay mới tới lại có vẻ rầu rĩ không vui. Em a, có phải bắt nạt cậu ấy hay không!” Ny Ny nói.

“Không phải em!” Vị Phồn tùy tiện nói.

“Nếu thật sự cãi nhau, nghe lời chị, nhanh chóng làm lành. Hai người vốn như hình với bóng, bây giờ chỉ còn lại một mình cậu ấy ở đây, thấy thế nào cũng không quen. Hơn nữa đáng về tức giận của cậu ấy lúc này, đến cả những người khác cũng không dám tiếp cận.” Ny Ny thở dài nói.

“Ồ.” Vị Phồn qua loa trả lời.

“Không cần có lệ với chị.” Ny Ny ở đầu bên kia hiển nhiên nghe ra cậu chẳng mấy có ý cùng Thiệu Nhạc làm lành.

“Được rồi được rồi, em sẽ cố gắng hết sức, được chưa!” Vị Phồn lúc này cũng chẳng có tâm tình nói chuyện, cứ vậy gác điện thoại.

Lúc sau, cậu một thân một mình ở trong căn phòng nhỏ trống rỗng không biết phải làm gì, vì thế ôm gối ngã xuống giường, ngẩn người nhìn chằm chằm chân bàn trà.

Vì sao cứ cảm thấy dường như thời gian trôi qua thật sự quá chậm, mãi vẫn chưa tới sáu giờ, chờ tới nỗi cậu lặn qua lộn lại than thở tận mấy mươi lần.

Tiếp đó thật vật vã rốt cục chịu đựng tới buổi sáng, Vị Phồn lập tức lái xe tới quán bar chỗ Thiệu Nhạc.

Vào lúc đậu xe bên ngoài đợi Thiệu Nhạc, Vị Phồn lại gặp Tiểu Mễ, Tiểu Mễ xu hướng tiến về phía anh mỉm cười, nhưn người qua cửa sổ ngọt ngào bắn về phía anh:

“Vị Phồn, anh suy nghĩ xong chưa a?”

Vị Phồn dừng lại, chẳng muốn vòng vo, vì thế thành thật đáp. “Tạm thời tôi không muốn qua lại với bất kỳ ai.”

Tiểu Mễ nghiêng đầu nghĩ hoặc nhìn anh, sau cúi đầu nghĩ nghĩ, lại mỉm cười nói: “Vậy em cho anh thêm ít thời gian để suy nghĩ lại, anh không cần phải trả lời em nhanh vậy đâu.”

“Bất luận cậu hỏi bao nhiêu lần, đáp án đều giống nhau.” Gần đây anh vì chuyện của Thiệu Nhạc, đã phiền đến một cái đầu hai cái đại rồi, thật sự không dư thừa tinh lực chú ý tới Tiểu Mễ không lớn không nhỏ tính tình trẻ con này.

Huống hồ anh thật sự không yêu Tiểu Mễ, không yêu cậu, nếu anh đã nói không nên lời quay lại với cậu, thì anh cũng không muốn lãng phí thời gian của Tiểu Mễ, càng cảm thấy Tiểu Mễ hẳn nên đi tìm một người thích hợp với cậu hơn anh, chứ không nên vì mình là mối tình đầu của cậu, thì cảm giác không phải anh không được.

Sau khi mọi người về gần hết, xe lặn của Thiệu Nhạc từ bên trong đi ra, Vị Phồn vừa nhìn thấy Thiệu Nhạc tới đây, liền nói với Tiểu Mễ: “Chúng tôi phải về rồi, cậu đi trước đi!”

“Nhưng em còn muốn nói chuyện với anh, không thì, anh chở em về đi! Được không?” Tiểu Mễ không bỏ cuộc nói.

“Cậu làm gì có Audi không chạy, lại muốn ngồi chiếc xe ọp ẹp này. Tự mình chạy xe về đi!” Vị Phồn xuống xe.

Anh sờ sờ đầu Tiểu Mễ, sau đó nhẹ nhàng kéo cậu từ cửa sổ ra, sau nâng Thiệu Nhạc ngồi vào xe, lại nhanh chóng gấp xe lặn của Thiệu Nhạc để vào trong cốp xe.

“Vị Phồn.....” Tiểu Mễ nhìn thấy bạn trai cũ động tác cẩn thận từng li từng tí nâng đỡ người khác, trong lòng hơi khó chịu.

“Hử?” Cất xe lặn xong, Vị Phồn đóng cốp xe lại, liếc nhìn Tiểu Mễ.

“Anh ta so với em quan trọng hơn sao?” Tiểu Mễ nói.

“Ai?” Vị Phồn không hiểu Tiểu Mễ đang hỏi gì nữa.

“Anh ta!” Tiểu Mễ chỉ vào Thiệu Nhạc người đang ngồi ghé cạnh ghế tài xế.

Vị Phồn sững sờ, sau lại phì cười. “Bớt vớ vẩn, hỏi ba thứ gì đâu không.”

“Anh là vì anh ta, nên mới không bồi em phải không?” Tiểu Mễ trong mắt ẩn sương, còn có không cam lòng.

“Đừng suy nghĩ lung tung.” Vị Phồn nói.

Tiểu Mễ mím môi, cúi đầu nói: “Vậy em vẫn có thể gọi điện cho anh chứ? Anh có thể tiếp điện thoại của em không?”

Vị Phồn không trả lời.

“Chiều mai em sẽ gọi cho anh.” Tiểu Mễ nói.

“Chiều mai tôi phải đưa A Nhạc đi bệnh viện.” Vị Phồn trả lời.

Nghe thấy trong giọng nói của Vị Phồn ý cự tuyệt, Tiểu Mễ thất vọng xoay người bỏ đi. Cậu đá những viên đá nhỏ trên đường, một đường cúi đầu, bóng dáng có vẻ vô cùng cô đơn.

Vị Phồn quay lại xe, chở Thiệu Nhạc về nhà. Dọc theo đường đi cậu cũng không nói chuyện với Thiệu Nhạc, trên thực tế từ sau ngày xảy ra chuyện đó, họ cũng rất ít khi nói chuyện với nhau.

Sau khi quay về phòng, Vị Phồn đem bản vẽ cùng bút chì ném lên bàn, thay đồ ngủ xong đá văng chăn, ngay cả một tiếng ngủ ngon cũng không muốn nói, lại dùng chăn bọc kín mình, đối mặt vách tường ngủ.

Thiệu Nhạc từ trong toilet đi ra, nghe tiếng xả nước làm Vị Phồn nhớ tới vẫn chưa trang bị tay vịn.

Cậu quyết định ngày mai thức dậy phải đi tìm bà chủ cho thuê phòng nói chuyện trước đã, tường của phòng cho thuê không thể tùy tiện khoan đóng đồ đạc, nếu giả như bà chủ cho thuê phòng không cho họ trang bị tay vịn, Vị Phồn sẽ cân nhắc xem có nên đổi chỗ ở khác không.

Có lẽ vẫn nên tìm một cao ốc có thang máy, vậy cũng tiện lợi cho Thiệu Nhạc tự mình hoạt động, không cần phải dựa vào cậu công đi, mình muốn đi đâu cũng được.

Gần đi vào giấc ngủ, Vị Phồn mơ mơ màng màng suy nghĩ.

Nhưng sau cậu lại phát giác, có sao làm bất kỳ chuyện gì cậu cũng đều suy nghĩ sao cho Thiệu Nhạc thuận tiện, cậu rõ ràng có thể bỏ mặc Thiệu Nhạc mới đúng.....

Nhịn không được, Vị Phồn thở dài một hơi.

Cậu thật sự càng ngày càng không rõ bản thân rốt cục đang làm gì

17. Quyển 2 - Chương 6

Luân Đôn, nước Anh.

Trong dinh thự tư nhân của Thiệu gia nội thành Luân Đôn, lão quản gia sau khi phát xong phim quá trình trị liệu của Thiệu Nhạc, cung kính cất vào túi hồ sơ, đưa cho Lục Kỳ nữ chủ nhân của Thiệu gia đang ngồi trên ghế sofa.

“Bà chủ, lão đã liên lạc trực tiếp Quách viện trưởng, Quách viện trưởng nói tình trạng bình phục của cậu chủ cực kỳ tốt, chỉ cần qua nửa năm nữa, tuyệt đối có thể đi lại bình thường giống như trước.” Quản gia vui mừng nói: “Nếu có thể như vậy thì cũng không uổng công ngài đã vất vả sắp đặt, làm cậu chủ thật sự tin tưởng, kích thích cậu thoát khỏi bóng ma trước đây để tiến về phía trước. Lão gia ở trên trời có linh thiên biết được, cũng sẽ cảm thấy an ủi.”

“Ngoại trừ Quách viện trưởng, còn có ai biết chuyện này không?” Lục Kỳ lật lật tài liệu gửi từ bưu điện Đài Loan qua Anh.

“Lão nghe theo phân phó của ngài, lén lấy danh nghĩa của lão nhờ Quách viện trưởng nể mặt lão gia quá cố quan tâm nhiều hơn, chuyện khác thì hoàn toàn không lộ.” Quản gia nói.

“Vậy được rồi.” Lục Kỳ nhìn tài liệu cùng vài tấm ảnh chụp, nói: “Tôi muốn cậu ta tự mình đứng lên, không được phép dựa dẫm bất kỳ ai. Nếu cậu ta ngay cả điều này cũng không làm được, vậy không xứng làm con của lão gia rồi.”

“Bà chủ,” Quản gia cảm thấy thời cơ đã chín muồi, vì thế đề cập với Lục Kỳ: “Nếu cậu chủ đã thoát khỏi bóng ma trước đây, có thể tự chăm sóc bản thân, ngài nên cân nhắc đón cậu chủ về chứ?”

Cậu chủ nhà lão lưu lạc bên ngoài đã gần hơn nửa năm, chăm sóc cậu từ nhỏ tới lớn, quản gia nói sao cũng không cách nào an tâm. Nếu không phải bà chủ kiên quyết đánh cược một lần, lưu cậu chủ ra bên ngoài, lão sao cũng sẽ không tán thành bà chủ đối xử với đứa con lão gia thương yêu nhất như vậy.

“Tôi còn phải xem lại đã.” Lục Kỳ khép tài liệu lại, đứng lên. “Kiếm tiền nuôi sống chính mình, người có tay có chân đều có thể. Nếu cậu ta chỉ có bản lĩnh tới đó, vậy cũng chỉ là một kẻ tầm thường, vương quốc Thiệu thị cần người có tài năng lãnh đạo đến chủ trì, không cần một kẻ tầm thường.”

Lục Kỳ trên thương trường nổi tiếng ý chí sắt đá, phong cách làm việc nhanh nhẹn quyết đoán, trước nay chỉ yêu cầu làm tới hoàn hảo, tuyệt không cho phép thật giả lẫn lộn. Bất luận với người nhà hay người ngoài, bà vẫn luôn nhất luật tác pháp, chỉ có vậy, lão gia mới giữ lại người phụ nữ này, có thể trở thành công cụ.

“Nhưng cậu chủ ở bên ngoài quả thật chịu khổ rất nhiều, không chỉ ăn uống tùy tiện, ngay cả nơi ở cũng nhỏ xíu. Ngài vừa rồi cũng thấy, cậu chủ gầy đi nhiều, như vậy còn không đón về, vậy bà chủ là định khi nào thì mới để cậu chủ về chứ?” Quản gia biết rõ tính cách của Lục Kỳ, lại cho rằng dù có tôi luyện cũng nên một vừa hai phải, họ chỉ cần biết cậu chủ có quyết tâm tiến về phía trước chẳng phải được rồi sao.

“Đợi đến lúc tôi cảm thấy có thể.” Lục Kỳ dùng sức ném tài liệu lên bàn, bà không thích quản gia ý vào mình có lý lịch lâu đời ở Thiệu gia mà nói chuyện láo xược.

“Vâng.” Quản gia cũng tự biết mình đã quá phận, chọc Lục Kỳ không vui.

Hầu nữ đứng một bên đem áo khoác qua cho bà mặc vào, tám giờ tối bà còn có một buổi họp, cùng mấy nhân vật nổi tiếng trong chính trường thảo luận chút chuyện công ty ở Luân Đôn trong mấy năm gần đây tốc độ tăng trưởng quá chậm, chuyện Thiệu Nhạc để sau, có thời gian bà sẽ ngẫm lại.

Nữ bí thư Anh Tịch cầm túi công văn lại, Lục Kỳ nói với quản gia: “Thu dọn mấy thứ kia cho đằng hoàng, đừng để Hoan Hoan cùng Tiểu Hỉ nhìn thấy.”

“Đã biết bà chủ.” Quản gia lập tức bắt tay vào dọn dẹp.

Vừa đúng lúc Lục Kỳ cùng bí thư bước ra ngoài, thì thấy cô bé Hoan Hoan từ trên cầu thang chạy xuống.

Hoan Hoan mặc một bộ âu phục màu xanh đậm, cùng mái tóc đen dài ngang vai xõa tung bay, cô bé dùng gương mặt y như mẹ mình, mỉm cười với bà.

“Mẹ phải ra ngoài à!” Hoan Hoan nói.

“Con xuống từ lúc nào?” Lục Kỳ hỏi. Bà không biết Hoan Hoan có nghe thấy đoạn đối thoại giữa mình cùng quản gia hay không.

“Vừa mới xuống!” Hoan Hoan tươi cười.

“Mẹ mặc kệ con nhìn thấy gì, nghe thấy gì, tốt nhất nên ngoan ngoãn cho mẹ đừng làm càn, có biết không hả!” Lục Kỳ nghiêm khắc nói với con gái mình.

“Con gì cũng không nghe, không thấy nha! Mẹ làm chuyện gì không thể để người ta biết sao? Chứ không sao lại khấn trương vậy chứ?”

Lục Kỳ hiểu rõ đứa con gái mồm mép lanh lợi này, không muốn nhiều lời, lại nhìn qua đồng hồ kim cương trên cổ tay, phát hiện đã sắp tới giờ, vì thế mặt lạnh đi ra cửa.

“Quản gia.” Hoan Hoan đi tới phòng khách.

Quản gia đem tất cả tài liệu bỏ vào trong túi hồ sơ, đến nỗi túi giấy phình căng.

“Chuyện gì vậy, tiểu thư?” Quản gia hỏi.

“Tiểu Hỉ ở trên lầu vừa khóc vừa nôn gần như toàn bộ, có thể phiền ông gọi người đi lên dọn dẹp chút không? Cháu đã mang nó qua phòng cháu trước, đỡ nó ngủ, nên đến lát nữa mọi người động tác nhẹ nhàng chút, đừng đánh thức nó.”

“Được, lão sẽ lên xử lý ngay.” Quản gia ôm túi hồ sơ trước ngực, miệng gọi tên hai người hầu, sau lập tức đi lên lầu.

Hoan Hoan nhìn theo bóng dáng của lão quản gia, sau đó ngồi xuống ghế sofa, cầm remote mở TV, xem tiết mục TV toàn tiếng Anh.

Anh trai ở Đài Loan cũng không biết bây giờ ra sao rồi. Hoan Hoan suy nghĩ.

Ngẫu nhiên nó nghe thấy mẹ cùng quản gia lén bàn bạc gì đó, thần thần bí bí, nhưng khi nó phát hiện tới gần xem xét, thì hai người đã ngậm chặt miệng không nói gì nữa.

Tiểu Hỉ vẫn khóc đòi anh trai, nó cũng rất muốn gặp mặt anh trai. Nó không rõ mẹ vì sao chuyển hết tất cả tài chính cũng như công việc đến Luân Đôn, không để lại gì cho anh trai, ngay cả tòa biệt thự họ sống trước đây cũng bán nốt.

Dừng lại ngay tiết mục đàm luận chính trị, Hoan Hoan suy nghĩ, anh trai ở Đài Loan một mình nhất định sẽ sống rất vất vả, nó phải dùng phương pháp gì liên lạc với anh trai, mới không bị mẹ cùng quần gia phát hiện đây?

Nó phải làm gì giúp anh mình mới được.

Tiết trời đang dần dần đến gần giữa hạ, trải qua thời gian dài trị liệu, tình trạng của Thiệu Nhạc đã càng ngày càng tiến bộ.

Hôm nay lúc Vị Phồn chở Thiệu Nhạc tới bệnh viện, bác sĩ phụ trách trị liệu thấy Vị Phồn ngay cả phòng trị liệu cũng không vào, đã xoay người muốn bỏ về, nút bi của nàng gõ gõ lên biên bản, gọi một tiếng:

“Ê này, người nhà, lại đây chút nào!”

Vị Phồn nghe thấy tiếng của Mộ Ai, nghi hoặc quay đầu nhìn cô.

Mộ Ai bảo y tá bên cạnh đẩy Thiệu Nhạc vào trong trước, sau đó đi tới trước cửa thủy tinh, đợi Vị Phồn đi về phía cô.

“Tôi không phải tên người nhà.” Vị Phồn khoanh hai tay trước ngực, nói.

“Không thì cậu tên gì?”

“A Phồn!” Vị Phồn nói.

“A Phồn? Thật sự là cái tên kỳ quái.” Mộ Ai gõ gõ biên bản, tiếp theo nói: “Anh cậu gần đây tình hình không tốt lắm, hai người cãi nhau sao?”

“Việc đó cùng trị liệu của anh ta có quan hệ sao?” Vị Phồn hỏi. Vì sao phụ nữ đều miễn cảm với những chuyện thế này, Ny Ny cũng hỏi vấn đề giống vậy.

“Đương nhiên có quan hệ.” Mộ Ai nhìn Vị Phồn nói: “Lúc trước tôi dặn cậu mấy chuyện kia cậu có làm không? Vận động cơ kéo, mát xa, giúp anh ta thoa thuốc.”

“Anh ta nói muốn tự mình làm.” Vị Phồn trả lời.

Từ hai tuần trước xảy ra chuyện đó về sau, giữa họ trừ khi cần thiết, căn bản không có tiếp xúc thân thể nhiều, huống hồ như chuyện mát xa.

“Trang bị tay vịn chưa?” Mộ Ai lại hỏi.

“Trang bị lâu rồi.” Vị Phồn trả lời.

“Hai người,” Mộ Ai cầm biên bản, kiễng mũi chân vươn dài tay, gõ thật mạnh lên trán Vị Phồn. “Anh em hai người nhanh chóng làm lành đi, cãi gì mà cãi, khiến anh ta cả ngày tới đây đều trưng ra gương mặt thối, dọa đến bác sĩ cùng y tá nhà ta đều sợ hãi.”

Tuy rằng Mộ Ai đã sớm nhìn quen mặt Thiệu Nhạc, nhưng những người khác thì không.

Những cậu em cô em còn có bệnh nhân tới điều trị nữa, mỗi người đều sợ Thiệu Nhạc đến phát khiếp, còn trộm nghị luận xem rốt cục Thiệu Nhạc là hung ác đến vậy.

“Biết rồi, nếu không còn gì nữa vậy tôi đi trước.” Vị Phồn trả lời.

“Đúng rồi, hôm nay tôi bận công chuyện nên sẽ kết thúc sớm, một giờ nữa anh ta có thể đi rồi, cậu ở lại chờ đi!” Mộ Ai dặn dò cho Vị Phồn xong xuôi, thì liền đi vào phòng hội chẩn.

Lúc Mộ Ai quay lại cạnh Thiệu Nhạc, nhìn nhìn phiếu điều trị của Thiệu Nhạc, sau đó chiếu theo chỉ thị ghi trên đó của bác sĩ, lấy hai cái nạng đưa cho Thiệu Nhạc.

“Anh bạn nhỏ, hôm nay chúng ta phải tập luyện đi cầu thang, vì đi cầu thang sẽ vất vả hơn, nên luyện tập một giờ là được rồi.” Mộ Ai dùng gương mặt không biểu tình, đùa giỡn với Thiệu Nhạc.

“Đừng gọi tôi anh bạn nhỏ.” Thiệu Nhạc lạnh nhạt nói.

“Mau mau mau, mau đứng lên.” Mộ Ai thúc giục Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc từ trên xe lăn chậm rãi đứng dậy, đợi đến khi mình giữ được thăng bằng rồi, lại nhận lấy nạng Mộ Ai đưa qua kẹp dưới nách, từ từ nỗ lực bước đi.

Trong phòng phục kiện có một mô hình nhái cầu thang, Thiệu Nhạc chậm chạp đi lên cầu thang, còn Mộ Ai thì cầm biên bản đứng một bên quan sát, hơn nữa ghi lại tất cả tình hình phát sinh của Thiệu Nhạc, để chuyển về cho bác sĩ chủ kiến, để bác sĩ đánh giá tình trạng của Thiệu Nhạc, sắp xếp trình tự trị liệu thích hợp hơn.

Vị Phồn đứng bên ngoài nhàm chán, cách lớp kính nhìn vào trong quan sát.

Cậu nhìn thấy Thiệu Nhạc chống nạng, cực kỳ khó khăn đi lên từng bậc từng bậc thang.

Người bình thường thực hiện động tác này rất dễ dàng, Thiệu Nhạc lại chậm chạp phân chia, trước cố gắng không chế thân thể để nhắc chân lên, sau sử dụng cơ chân chín mươi độ, rồi di chuyển về phía trước để bàn chân đặt lên bậc thang, dùng sức khởi động thân thể lợi dụng lực quán tính ngã về phía trước để di chuyển thân thể thuận tiện kéo thêm chân còn lại, tới lúc hai chân đều bước lên bậc thang, tiếp tục các bước như vậy, liên tục không ngừng lặp đi lặp lại.

Vị Phồn nhìn thấy Thiệu Nhạc tập luyện suốt bốn mươi phút, không hề la mệt, cũng không dừng lại.

Cậu thở một hơi, ngồi xuống ghế phía ngoài cửa kính, cũng không biết chiến tranh lạnh giữa hai người sẽ kéo dài tới bao giờ.

Hai tuần.

Trong hai tuần này nếu cậu không chủ động tìm Thiệu Nhạc nói chuyện, Thiệu Nhạc cũng sẽ không làm phiền cậu. Nhưng chỉ cần cậu vừa nhìn thấy khuôn mặt u buồn kia của Thiệu Nhạc, sẽ không tự chủ được nghĩ tới chuyện trước đó, vì xấu hổ, nên cậu tận lực bảo trì khoảng cách với Thiệu Nhạc, vì nguyên nhân này, cậu cùng Thiệu Nhạc gần như không nói chuyện với nhau.

Cuộc sống hình thức như vậy khiến tâm tình cậu càng ngày càng không thoải mái, giống như hai người biến thành hai kẻ xa lạ, tuy sống cùng một căn phòng, lại không liên can nhau chút nào.

Nhưng cậu lại không biết nên làm thế nào, mới có thể khôi phục tình cảm tốt đẹp không gì không thể nói như anh em trước đây của hai người.

Nhìn thấy Thiệu Nhạc ở xa xa không ngừng luyện tập, Vị Phồn hơi buồn. Cậu lấy điều thuốc trong túi áo định hút mấy khẩu, lại nhớ tới đây là bệnh viện, mà cầm hộp thuốc trong tay.

Lúc này, bất chợt cậu nhìn tới Thiệu Nhạc đang đi tới chỗ cao trên cầu thang thì lão đảo không yên, từ trên cầu thang té xuống, Mộ Ai đứng ở bên cạnh sửa chữa tư thế của anh vội vàng ném biên bản muốn giữ lấy anh.

Mộ Ai mới vươn tay bắt được áo của Thiệu Nhạc, cái áo lại không chịu nổi trọng lượng cơ thể Thiệu Nhạc, theo đó vang lên tiếng vải bị xé rách thành hai nửa, một nửa ở lại trên tay Mộ Ai, một nửa đi theo Thiệu Nhạc cùng nhau ngã xuống tấm đệm phía dưới.

Vị Phồn vội vàng vọt vào trong, dùng tốc độ ngay cả bản thân cũng cảm thấy bất ngờ chạy vội tới cạnh Thiệu Nhạc nâng anh dậy, mở miệng câu đầu tiên liền lo lắng hỏi: “Sao rồi, có sao không hả?”

Thiệu Nhạc xoa trán, lắc lắc đầu.

Vị Phồn đẩy xe lăn của Thiệu Nhạc lại, rồi dìu Thiệu Nhạc ngồi lên xe lăn.

Mộ Ai đi lại làm mấy kiểm tra đơn giản cho Thiệu Nhạc, nói: “Đệm này có đủ lực giảm xóc, không việc gì, không đụng tới xương.”

Vị Phồn nhìn thấy chỗ trú ẩn Thiệu Nhạc bị nạn đập vào, sững sờ nguyên cục, bất mãn cần nhẫn: “Đầu sừng vù thế, còn bảo không việc gì.”

“Luyện tập khó tránh khỏi sẽ bị thương.” Mộ Ai trả lại cho Thiệu Nhạc nửa cái áo kia. “Còn nữa, mua áo kiểu gì, kéo một cái liền rách, tôi muốn giữ cũng giữ không được.”

Mộ Ai nhìn đồng hồ, ngẫm nghĩ đi cầu thang bốn mươi phút, Thiệu Nhạc chân cũng mỏi rồi, cô trả lại phiếu điều trị cho Thiệu Nhạc rồi nói: “Hôm nay luyện tập tới đây là được rồi.” Tiếp đó người rất tự nhiên bước đi.

“Này, bác sĩ Quách!” Vị Phồn ở phía sau gọi theo. “Áo bị cô xé rách? Sao cô nửa câu bày tỏ cũng không có hả?”

“Dẫn anh cậu đi mua áo đi!” Tiếng của Mộ Ai càng ngày càng nhỏ, người cũng càng đi càng xa.

Vị Phồn cùng Thiệu Nhạc nhìn mắt nhau, cuối cùng Thiệu Nhạc đem áo bị chia thành hai nửa, trước một nửa, sau một nửa che phủ mình, rồi lấy tay giữ lại.

Vị Phồn thở dài đẩy xe lăn của Thiệu Nhạc, dự định đi tới cửa hàng quần áo, mua áo thay.

Thời gian vào chiều, gần khu buôn bán trung tâm thành phố không tìm thấy chỗ đậu xe.

Vị Phồn ở trên đường chạy lòng vòng nửa giờ mới thấy ô đậu xe, dứt khoát tùy tiện dừng xe lại, liền đẩy Thiệu Nhạc đi về phía cửa hàng bán lẻ.

Thiệu Nhạc nhanh chóng chọn mấy cái áo, nhưng vì chỗ thử quần áo quá nhỏ, xe lăn không vào được, anh đành phải ở trước mặt bao nhiêu người trực tiếp thay áo sơ mi vào.

Sau khi tính tiền xong lẻ làng đẩy Thiệu Nhạc ra, vì xe của họ đậu tại chỗ cấm.

Nhưng chính vì không gặp may, họ vừa bước ra, thì thấy cảnh sát tiên sinh ngồi lên xe cần cẩu đóng cửa lại, tiếp sau đó chiếc xe đồ nhỏ nhỏ của Đại Hùng cứ vậy bị tha đi.

“Kháo……” Vị Phồn chửi thề. “Tại sao tôi luôn xúi quẩy vậy chứ……”

“Đi về trước đã!” Thiệu Nhạc nói. Vẫn nhìn theo chiếc xe cần cẩu khuất bóng, cũng không có biện pháp.

“Cũng đành phải vậy thôi.” Vị Phồn hữu khí vô lực trả lời.

Cậu bỏ áo Thiệu Nhạc vừa mới mua vào túi phía sau xe lăn, Thiệu Nhạc tự mình hoạt động xe lăn, cậu bước theo cạnh Thiệu Nhạc chậm rãi đi tới.

“Có muốn ăn gì rồi hãy về không?” Đi đi, Vị Phồn cảm giác bụng có hơi đói.

“Tôi không đói bụng.” Thiệu Nhạc trả lời.

“A……. Vậy thì khỏi.” Vị Phồn mới đột nhiên nhớ tới mặt tiền cửa hàng của khu phố trung tâm này không phải không gian trống trải, xe lăn của Thiệu Nhạc muốn đi vào cũng rất khó khăn, khó trách Thiệu Nhạc lại không muốn ăn, vì cơ bản là không cách nào vào được.

“Mua về ăn được rồi.” Thiệu Nhạc nói.

“Cũng được.”

Vì thế hai người lại chậm rãi bước đi trên đường.

“Đã lâu rồi chúng ta không dạo phố thế này.” Đoạn đường về nhà ngọt ngào ngạt ngào, Thiệu Nhạc thoáng dừng lại, thật khó khăn mới buộc bản thân mở miệng, chủ động tìm đề tài để trò chuyện cùng Vị Phồn.

“Ừ……. Phải rồi……” Vị Phồn chậm chạp trả lời.

Cứ đi tới đi tới, xe lăn của Thiệu Nhạc đụng phải một gờ đất lồi lên trên lề đường hơi mất thăng bằng, Vị Phồn luống cuống tay chân giữ chặt xe lăn đang bị nghiêng của Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc trong lúc hỗn loạn nắm lấy cổ tay cậu để giữ thăng bằng, cậu lại giống như bị điện giật nhảy dựng lên, vội vàng tránh ra một bên.

Thiệu Nhạc thoáng liếc nhìn cậu, cúi đầu im lặng tiếp tục điều khiển xe lăn tiến lên, câu chuyện của hai người lại đứt đoạn, không khí cũng trở nên xấu hổ ngột ngạt.

“Vị Phồn!”

Song lúc chuẩn bị qua đường, đột nhiên từ bên đường đối diện truyền tới tiếng kêu quen thuộc. Vị Phồn ngẩng đầu nhìn lại, thì thấy Tiểu Mễ mặc áo thun trắng cùng quần short siêu ngắn, trên đầu còn đội nón lưỡi trai dùng sức vẫy vẫy tay với mình.

Hai người họ đều nhìn thấy cậu ta.

Vị Phồn cũng hướng Tiểu Mễ vẫy vẫy tay, sau lại nhin không được, cúi đầu liếc nhìn trộm Thiệu Nhạc. May mắn nét mặt Thiệu Nhạc không có biến hóa gì, lúc này mới khiến cậu thoáng yên tâm.

Giao thông trên đường đông đúc bộn bề, đèn xanh hai bên trái phải vừa chuyển vàng, các tài xế còn chưa cho xe dừng hẳn, Tiểu Mễ đã vội chạy qua bên họ, còn mạo hiểm lách qua mấy chiếc xe.

“Bộ cậu không muốn sống nữa hả?” Cảnh tượng này khiến Vị Phồn vì cậu ta chạy một phen mồ hôi lạnh, Tiểu Mễ vừa đến trước mặt anh, cậu liền mở miệng mắng.

“Em là vội chạy qua phía anh a, anh không cảm động tí xiu nào sao?” Tiểu Mễ vô cùng thân thiết ôm cánh tay Vị Phồn, mang theo tươi cười nhìn anh.

Cảm giác Thiệu Nhạc ngay bên cạnh nhìn thấy, Vị Phồn lúng túng rút tay lại từ trong lòng Tiểu Mễ, không biết vì sao vào lúc Thiệu Nhạc ở bên cạnh cậu, cậu không muốn để Tiểu Mễ làm ra những động tác phiến tình này.

“Hôm qua em hẹn anh ra ngoài, không phải anh nói hôm nay không rảnh sao, phải đưa anh ta tới bệnh viện xong về nhà vẽ tranh sao?” Tiểu Mễ thấy ánh mắt Vị Phồn cứ liếc về phía Thiệu Nhạc, khẽ liếc nhìn Thiệu Nhạc, sau đó lúc đối mặt cậu thì cả người không tự nhiên, này khiến Tiểu Mễ ngờ vực dâng trào, cậu đã sớm cảm thấy quan hệ giữa hai người này không đơn giản như vậy.

“À ừ..... Vì bác sĩ của Thiệu Nhạc tạm thời bận việc, nên chúng tôi rời bệnh viện sớm hơn.” Vị Phồn trả lời.

“Nhưng rõ ràng hai người đang dạo phố mà.” Tiểu Mễ cau mày, vòng qua phía sau xe lăn của Thiệu Nhạc, phát hiện có quần áo dùng túi giấy gói gém đàng hoàng.

Cậu rút túi quần áo ra, giơ lên trước mắt Vị Phồn hơi khổ sở hỏi: “Anh không phải đang gạt em chứ? Có phải anh rõ ràng có thời gian, nhưng không muốn đi cùng em phải không, vì anh muốn đi cùng anh ta!”

Tiểu Mễ ném túi giấy lên đùi Thiệu Nhạc, sinh hờn dỗi.

“Tôi gạt cậu làm gì, quả thật là tạm thời thời gian còn thừa nhiều, mới nghĩ tới chuyện phải đi sắm quần áo, cậu đừng suy nghĩ lung tung được không!” Vị Phồn sợ Tiểu Mễ hiểu lầm, lập tức giải thích. “Hơn nữa tụi tôi mua áo là vì áo sơ mi của A Nhạc bị bác sĩ xé rách, anh ta không có áo mặc, nên chúng tôi mới tới đây, không phải đi dạo phố!”

“Sao anh lại căng thẳng như vậy chứ? Có phải vì bị em nói trúng hay không, nên anh mới chột dạ liên tục giải thích?” Khuôn mặt xinh xắn của Tiểu Mễ nháy mắt xụ xuống, khổ sở nói: “Không phải anh nói tạm thời không muốn qua lại với ai sao? Tại sao em lại nghe các tỷ tỷ nói tình cảm của hai người rất tốt, dính lấy nhau cả ngày, ngay cả ngủ cũng ngủ chung? Khó trách anh không chịu tái hợp với em, hóa ra anh đã sớm thay lòng đổi dạ, yêu tên quái nhân khoa học ngồi xe lăn này!”

Đèn qua đường chuyển đỏ, người đi bộ dừng lại hai bên đường, người qua lại tò mò nhìn họ mấy lần, lắng nghe nội dung họ nói chuyện.

“Hai người chúng tôi nào có ngủ chung! Cậu từng tới phòng tôi cũng biết trong phòng chỉ có độc nhất một cái giường mà thôi, không có phòng nào khác, anh ta sống chỗ của tôi đương nhiên là ngủ chung trên giường rồi, nhưng chúng tôi là tách ra ngủ!” Vị Phồn sốt ruột giải thích.

Tiểu Mễ xoay người, mím môi hỏi Thiệu Nhạc: “Tôi hỏi anh, không phải là anh thích Vị Phồn chứ!”

Vị Phồn trừng lớn mắt, nhìn không được hét lên với Tiểu Mễ: “Tâm thần, hỏi chuyện này làm gì!”

Người qua đường đứng đợi đèn giao thông đều nín thở tập trung nhìn họ, Vị Phồn bị nhìn đến thần kinh căng thẳng, bao tử quặn đau.

Ánh mắt Thiệu Nhạc chậm rãi dời qua người Vị Phồn, yên lặng nhìn cậu, rất lâu sau đó vẫn không nói câu nào.

Đèn xanh, người chón thành thị bận rộn không rảnh chờ câu trả lời tiếp theo của Thiệu Nhạc, đèn giao thông vừa chuyển màu, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Tiểu Mễ nhìn thấy hai người thâm tình nhìn chăm chăm nhau, sau chịu không nổi hét ầm lên.

“Gạt người ——” Tiểu Mễ hướng ngược Vị Phồn dùng sức đâm mấy quyền. “Anh lại có thể không thích em, thích quái nhân khoa học này ——”

“Tôi mới không có.” Vị Phồn bị Tiểu Mễ đánh tới đứt khí, kêu rên.

“Anh thật sự rất quá đáng, chẳng lẽ em vậy mà kém tên này sao. Anh rõ ràng là người đàn ông của em, sao có thể thay lòng đổi dạ yêu người khác!” Tiểu Mễ tức giận tới không ngừng giậm chân, lý trí gì đó bay sạch.

“Đã nói với cậu không có mà, cậu đang phát điên gì đó!” Vị Phồn cảm giác quả thực không thể nói lý với Tiểu Mễ.

“Oa a a a!!!” Tiểu Mễ ôm đầu không ngừng la hét, sau đó lại không hề báo trước đưa tay kéo xe lăn của Thiệu Nhạc, dùng sức đẩy, lại còn đẩy Thiệu Nhạc từ bờ dốc của lề đường xuống đường lớn xe cộ qua qua lại lại.

“A a a a!!!” Thấy một màn này, tới phiên Vị Phồn ôm đầu la hét.

Tiểu Mễ phát bệnh tâm thần gì vậy mà dám đẩy người ta về hướng đường lớn có xe bus, xe hơi, xe tải cement chạy rầm rầm, cậu sợ tới mức vội vàng chạy theo phía sau lao ra, cùng Thiệu Nhạc hai người ở trong xe trận không ngừng qua lại.

Xe bus điên cuồng bấm còi “Píp píp píp ——”, mấy chiếc xe hơi nguy hiểm lách qua ngay cạnh họ, mấy chiếc xe tải lớn dùng tư thế bài sơn đảo hải hung mãnh chạy hướng tới Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc lập tức kéo thẳng xe lăn chống tay đứng dậy.

Vị Phồn vừa thấy Thiệu Nhạc từ trên xe lăn đứng dậy, cả người không chút suy nghĩ liền nhào qua, ôm lấy Thiệu Nhạc lăn hướng lề đường.

Họ ở trên đường lớn không ngừng lăn lộn, xe máy cùng xe hơi cũng không ngừng lách né, sau khi hữu kinh vô hiểm đột kích xuyên qua dòng xe, trực tiếp văng lên bậc thềm của lề bên đường.

Tiếp theo Vị Phồn lại nghe thấy tiếng chuông leng keng leng keng, một chiếc xe đạp né không kịp cán lên chân cậu.

“Ui da!” Vị Phồn đau đến hét lên.

Người lái xe đạp sau khi cán trúng Vị Phồn, thì ngã xe té nhào.

Xe máy phía sau vì tránh đâm vào người lái xe đạp, cũng thẳng xe gấp ngã nhào, xe hơi phía sau của phía sau cũng né không kịp, đâm vào khu vực con lươn lật ngay tại chỗ, sau đó tai nạn xe cộ tiếp nối nhau, “Píp píp píp ——”, chấn động cả khu phố thương mại.

Vị Phồn không có thời gian nhìn xem xe đụng nhau tới nông nổi nào, cậu vội vàng buông Thiệu Nhạc đang ôm chặt trong lòng ra, không ngừng sờ sờ mặt anh, sờ sờ ngực anh, sốt ruột đến độ sắp khóc, không ngừng hỏi:

“Sao rồi, sao rồi, anh không sao chứ, anh có sao không hả? Làm tôi sợ muốn chết, nhiều xe vậy mà! Xe có đụng trúng anh không, anh có bị thương không? Có chỗ nào chảy máu không? Có không, có không?”

Vị Phồn khẩn trương hỏi Thiệu Nhạc, nhưng Thiệu Nhạc cũng không trả lời.

Sắc mặt Thiệu Nhạc càng ngày càng khó coi, mặt mũi đều tái xanh, qua một lúc lâu, anh mới dùng giọng nói hàm chứa tức giận, khó khăn mà run rẩy nói: “Tôi mới thiếu chút nữa bị cậu hù chết!”

“Hả?” Vị Phồn ngớ người, không rõ ý tứ trong lời nói của Thiệu Nhạc.

“Tại sao cậu lại lao ra theo, cậu không biết như vậy rất nguy hiểm sao!” Thiệu Nhạc tức giận nói: “Cậu có nghĩ tới lỡ như mình gặp chuyện không may thì phải làm sao đây hả! Xe nhiều như vậy, chạy tới chạy lui chơi vui lắm sao?”

“..... Tôi là vì cứu anh mà.....” Vị Phồn không nghĩ tới chạy ra cứu người ngược lại còn bị mắng một trận.

“Tôi chỉ biết cậu thiếu chút nữa hại chết chính cậu thôi!” Thiệu Nhạc mắt gần như muốn phun lửa nhìn thẳng Vị Phồn.

Vừa rồi dư quang nơi khóe mắt nhìn thấy Vị Phồn theo sau anh xông về phía xe trận, trái tim Thiệu Nhạc suýt tí nữa ngừng đập.

Hành động nguy hiểm vậy Vị Phồn sao có thể làm, người này sao có thể một chút suy nghĩ cũng không có, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, như vậy đời này anh vĩnh viễn không thể tha thứ cho bản thân.

Hai cảnh sát vốn tuần tra tới con dốc trước cửa hàng tiện lợi, dừng xe nghỉ ngơi thì thấy tình hình phát sinh tai nạn xe cộ, vội vàng chạy ra.

Một trong hai người cầm bộ đàm vội vàng liên lạc xe cứu thương tới hiện trường, phòng ngừa có người bị thương không ai cứu giúp, cảnh sát còn lại chạy qua phía Tiểu Mễ đang ngớ người đứng bên đường, lấy công ra, rắc rắc hai tiếng, công tay cậu lại.

“Cậu trai, phiền cậu theo tôi về đồn một chuyến.” Cảnh sát nói với Tiểu Mễ.

“Tại sao công tôi?” Tiểu Mễ khần trương đến cả người luống cuống.

“Vì cậu vừa mới đẩy một người tàn tật người xe lăn xuống giữa đường để cho xe dừng, liên đới dẫn tới cảnh tại nạn nặng nề này, nên tôi phải mời cậu về đồn để khai báo mọi chuyện rõ ràng, cậu hiểu chưa?” Cảnh sát mặt ba đường hắc tuyến. Còn tại sao công nó.....

“Vị Phồn!” Tiểu Mễ hướng đường lớn hét to, hy vọng Vị Phồn ở đối diện có thể qua đây giải vây giúp cậu.

Vị Phồn nhìn tình huống này, nếu lưu lại chuyện này khẳng định sẽ không dứt được.

“Tôi thấy chúng ta nhanh chóng đi thôi, đừng dính liệu vụ phiền phức này. Tên kia gây chuyện, để cậu ta tự giải quyết!” Vị Phồn thật sự chịu không nổi hành vi tùy tiện của Tiểu Mễ, cậu kéo Thiệu Nhạc, để Thiệu Nhạc thuận lợi từ trên mặt đất đứng dậy.

Thiệu Nhạc quay đầu nhìn, phát hiện xe lăn của mình không biết sớm bị bao nhiêu chiếc xe cán qua, cả xe bay tới chỗ ngã tư, hoàn toàn móp méo biến hình văng tứ tán.

“Đến!” Vị Phồn nắm cánh tay Thiệu Nhạc, vòng qua cổ cậu, tiếp theo dùng sức nâng Thiệu Nhạc lên công trên lưng cậu.

Lúc đi bước đầu tiên, mắt cá chân lúc này bị xe đạp cán qua truyền đến cơn đau rát, cậu hơi nhăn mày, gắng gượng nhanh chóng mang Thiệu Nhạc trốn khỏi hiện trường.

“Vị Phồn!” Tiểu Mễ ở phía sau gọi theo.

Vị Phồn nhận thấy mình không thể ở lại, nếu không chuyện này không thể nào kết thúc được. Nếu họ lại yêu cầu cậu bồi thường mấy chiếc xe bị đụng hư này, vậy cậu chết chắc không cần nghi ngờ.

Dùng tốc độ trăm mét giờ liên tiếp băng qua mấy con phố, Vị Phồn thở hổn hển đến gần chết, qua hai mươi phút tiếp theo cậu từ chạy nhanh biến thành chạy chậm, lại từ chạy chậm biến thành đi nhanh, tốc độ dần dần chậm xuống.

“Thả tôi xuống.” Thiệu Nhạc nói. “Tôi có thể tự đi!”

Vị Phồn quay đầu nhìn, phát giác không có người đuổi theo, lúc này mới đặt Thiệu Nhạc ngồi xuống ghế đá cạnh cửa hàng, xoa thắt lưng, thở không ngừng.

“Mệt chết tôi!” Vị Phồn bên hít thở sâu, bên nuốt nước miếng hỏi Thiệu Nhạc: “Anh thật sự có thể đi sao? Tuy rằng tôi thật sự thở không nổi, bất quá chỉ cần nghỉ ngơi một lát thì có thể tiếp tục rồi, anh thật sự không cần miễn cưỡng.”

Thiệu Nhạc gật đầu, tự mình đứng lên.

“Lại đây dìu tôi một chút.” Thiệu Nhạc nói.

Vừa rồi không thể tránh được nên mới công Thiệu Nhạc rời khỏi hiện trường, nhưng giờ phải tiếp xúc nhau, Vị Phồn vẫn hơi do dự.

Nghiễn Thai chỉ lẳng lặng chờ cậu.

Hít sâu một hơi, Vị Phồn vươn một cánh tay, để Thiệu Nhạc vịn vào.

Chuyện mới này giúp Vị Phồn suy nghĩ thông suốt.

Nếu so sánh với chấn động thiếu chút nữa mất đi Thiệu Nhạc vừa này, những thứ khác căn bản không quan trọng. Cậu muốn ở lại cạnh người này, cậu có thể làm gây cho người này, chân của người này cả đời, nhưng không thể mất anh.

Thiệu Nhạc chậm rãi đứng dậy, bàn tay đầy vết chai khoát lên cánh tay Vị Phồn, dựa vào cậu chậm rãi bước đi.

Vị Phồn cho tới giờ vẫn chưa thấy qua Thiệu Nhạc đi lại chỗ nào khác ngoài phòng trị liệu, có hơi lo lắng chú ý cước bộ của Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc nhịp bước không tính là vững, khi bước đi vì giữ thăng bằng, phải dùng lực nắm tay cậu. Lực không tính nhỏ, Vị Phồn cảm giác thịt trên cánh tay mình bị hung hăng cấu vào, thật đúng là hơi đau.

Nhưng vào lúc Thiệu Nhạc thông thả rãi bước từng bước từng bước một, từng bước từng bước một vững vàng bước trên lề đường, Vị Phồn đột nhiên cảm giác đau đớn gì đó đều không đáng kể.

Lần đầu tiên thấy Thiệu Nhạc đứng dậy, cậu chưa từng nghĩ tới Thiệu Nhạc có thể đứng lên bước đi giống như người bình thường

Nhưng Thiệu Nhạc lại cần vượt qua nhiều tháng liền trị liệu vất vả, dựa vào nghị lực hơn người cùng kiên trì, để hai chân của mình có thể lần nữa đi lại.

Vị Phồn nhìn thấy dáng dấp lúc Thiệu Nhạc đi đường, nhớ tới thời gian qua anh luyện tập vất vả, nhớ tới nhiều chuyện hai người đã cùng trải qua, không khỏi hơi xúc động.

Thiệu Nhạc vừa chậm vừa rùa tiến bước, anh kiên trì bản thân có thể đi, không muốn để người khác công, dù là một đoạn đường ngắn ngủi chỉ cần mười phút thì có thể đi hết lộ trình, anh phải tốn gần một giờ mới về tới nhà, nhưng anh vẫn dựa vào chính mình để đi về.

Mở ra cổng chính màu đỏ rỉ sắt, Thiệu Nhạc nhìn cầu thang cũ kỹ.

Chỉ bốn lầu mà thôi. Thiệu Nhạc tự nhủ với bản thân, sau đó cố gắng hồi tưởng tình cảnh hôm nay luyện tập, vận dụng cơ bắp của đùi nhấc chân lên, sau đó gập đầu gối, rồi sau đó lại nghiêng thân thể về phía trước đạp lên bậc thang đầu tiên.

Vị Phồn xứng chức sắm vai diễn cây gậy, nửa câu cũng không dám bật ra, gắt gao đi theo bên cạnh dìu Thiệu Nhạc, để anh nắm lấy giữ thăng bằng.

Một đoạn cầu thang, Thiệu Nhạc đi rờn rã hai tiếng đồng hồ.

Lúc họ rốt cục về tới cửa nhà, thời khắc Vị Phồn cầm chìa khóa mở cửa, trong mắt không nhận được nổi lên tầng sương mù.

Đóng cửa lại, Thiệu Nhạc tự xoay người cởi giày.

Nhưng đi lại này giờ, hai chân suy yếu cực độ rốt cục chống đỡ không nổi trọng lượng cơ thể, khiến anh cả người như nhũn ra.

“Cẩn thận!” Vị Phồn nhanh chóng ôm ngang eo Thiệu Nhạc, kéo cả người anh vào lòng.

Thân thể cùng thân thể cũng vì hành động này, mà thân mật dựa sát nhau.

Thiệu Nhạc ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn Vị Phồn, khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, thời gian như dừng lại.

Trong mắt hai người đều chứa nhiều cảm xúc phức tạp, khó có thể dùng ngôn từ nói rõ hết thấy, đều trong thời khắc điện quang hỏa thạch, vô cùng cận kề này, truyền vào lòng nhau.

“Tại sao cậu muốn xông vào cứu tôi?” Thiệu Nhạc thấp giọng hỏi.

“Vì không cứu anh anh sẽ chết.” Vị Phồn nuốt nước miếng, cảm giác hô hấp của mình tăng nhanh, đứng sát Thiệu Nhạc thể này, khiến cậu hơi khấn trương.

Khoảng cách giữa môi với môi, lại gần gũi đến vậy.

Vị Phồn có thể cảm nhận hơi thở của Thiệu Nhạc thổi tới mặt cậu, mang đến cảm giác tê dại kỳ dị.

“Nếu tôi chết, cậu sẽ thế nào?” Thiệu Nhạc hỏi.

“Sẽ không thế nào hết.” Vị Phồn khẩu thị tâm phi đáp lại.

“Thật chứ?” Thiệu Nhạc biết rõ, Vị Phồn sẽ không tránh né anh nữa.

“Đương nhiên là thật.” Vị Phồn nói.

Cậu nhìn thấy môi Thiệu Nhạc từ từ tới gần, từ từ tới gần, mà cậu chỉ đứng yên tại chỗ, đợi chờ chuyện sẽ phát sinh tiếp theo.

Đôi môi hơi lạnh lẽo dán lên.

Hóa ra đôi môi của Thiệu Nhạc là độ ẩm này. Đụng chạm thoáng qua, Vị Phồn hơi rụt đầu quay ra sau, rời khỏi nụ hôn mang tính thăm dò của Thiệu Nhạc.

“Xe lặn hư rồi, phải làm sao giờ?” Vì dẫn dắt lực chú ý của bản thân rời khỏi nụ hôn này, Vị Phồn cố tình nói.

Vị Phồn cảm giác ngực mình hơi căng thẳng, nụ hôn của Thiệu Nhạc nhẹ nhàng tựa như lông vũ phớt qua, nụ hôn kia có lẽ nhẹ đến chẳng có cảm giác, nên lúc này cậu chẳng những không thấy phản cảm, còn cảm thấy muốn thử lại lần nữa.

“Bác sĩ nói tôi có thể bắt đầu luyện tập chống gậy bước đi, tách khỏi xe lặn.” Thiệu Nhạc nhẹ giọng nói. Trong giọng nói trầm thấp từ tính biểu lộ nhàn nhạt vui sướng. Vị Phồn không chống cự anh, cậu tiếp nhận nụ hôn của anh.

“Ừm.” Vị Phồn qua loa đáp lại một câu.

Họ dùng một tư thế kỳ quái đứng ngay cửa, Vị Phồn ôm Thiệu Nhạc, mà Thiệu Nhạc vì tránh hành động không cần thiết dẫn tới Vị Phồn không vui, hai tay tùy tiện buông thõng, cả người đứng thẳng.

Hai người trả qua cả ngày gây sức ép, lại không muốn tới ngồi xuống giường, để cơ bắp mỗi nhừ được thả lỏng chút.

Vị Phồn cứ vậy mà ôm, Thiệu Nhạc cứ vậy mà đứng, hai người thân thể cứng đờ lại không dám lộn xộn, đứng ngay cửa mãi tới lúc trời tối, cũng không muốn tách ra, để đối phương nghĩ ngơi một lát.

18. Quyển 2 - Chương 7

Buổi tối cùng ngày phát sinh tại nạn xe cộ liên hoàn, Thiệu Nhạc xin nghỉ, không tới chỗ Ny Ny làm.

Vị Phồn tắm rửa xong trước, mặc áo ngủ bước ra phòng tắm, phát hiện Thiệu Nhạc đang xem tin tức về tai nạn chiều nay, khi cậu đi ngang qua máy quay phim vừa vặn quay tới thiếu niên đội nón lưỡi trai, cước bộ thoáng dừng lại, hai mắt cậu chuyên chú nhìn vào hình ảnh tin tức.

Lúc này Thiệu Nhạc bỗng nhiên lại tắt TV, màn hình nháy mắt không còn hình ảnh, Vị Phồn giật mình “A ——” lên, sau lại phát hiện Thiệu Nhạc ngẩng đầu đang ngưng mắt nhìn cậu, từ trong đáy mắt Thiệu Nhạc nhìn thấy ghen tuông thoáng qua như có như không.

“Tôi phiên anh tắm.”

Thiệu Nhạc không trả lời.

Phòng rất nhỏ, mùi hương xà phòng vừa tắm rửa xong rất thơm.

Vị Phồn không ngừng vuốt tóc lau khô nước, vào lúc tóc khô được bảy tám phần, một đầu tóc rối xõa tung, hơn nữa không gài hết nút áo để lộ ra lồng ngực sau áo ngủ, cả người không hề phòng bị lộ ra trước mặt Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc vươn tay, bắt lấy mắt cá chân lộ ra ngoài quần ngủ của Vị Phồn, ngón cái vờn quanh da thịt cậu, khuấy vòng vuốt ve.

Vị Phồn giật mình, kinh ngạc nhìn chằm chằm động tác của Thiệu Nhạc.

Tay Thiệu Nhạc chậm rãi luồn vào ống quần rộng thùng thình của Vị Phồn, dọc theo cẳng chân từ từ từ từ trườn lên phía trên ống quần, thẳng tới đùi, rồi chuyển hướng đùi trong.

Vị Phồn nuốt ngụm nước miếng. Theo hướng Thiệu Nhạc di chuyển trên người cậu bắt đầu, chỉ biết Thiệu Nhạc đại loại là muốn làm thôi. Từ giờ cách lúc cậu chính thức gật đầu đồng ý với Thiệu Nhạc bất quá mấy giờ ngắn ngủi, động tác của Thiệu Nhạc hình như quá nhanh rồi.

Tay của Thiệu Nhạc chỉ là nhẹ nhàng nhịp, cũng không lập tức tới vùng trung tâm, anh ngưng mắt nhìn mặt Vị Phồn, ngửi mùi hương xà phòng sạch sẽ trên người cậu, nhin không được cúi đầu ngậm lấy bờ môi cậu, một lần lại một lần cùng cậu hôn sâu.

Đầu lưỡi quấn hút mút lấy nhau, đầu lưỡi liếm tới mọi nơi có thể, bất luận là răng trên dưới, đỉnh khoang miệng, thậm chí nơi phía sau đầu lưỡi, Thiệu Nhạc đều cố chấp không chịu buông tha, không ngừng không ngừng ma sát vuốt ve, tới tận lúc anh xác định anh đã lướt qua mọi nơi mới thôi.

Vị Phồn gấp rút hít thở, hơi thở nóng rực hòa lẫn tiếng ư ử nghẹn trong cổ họng cứ nhử phát ra.

Cậu không bài xích việc hôn môi với Thiệu Nhạc, vì Thiệu Nhạc trước sau vẫn phi thường dịu dàng, một cơn sóng cảm xúc chậm chậm dâng lên, khiêu khích tình dục trong cơ thể. Nhưng cậu đã lâu rồi không cùng ai tiếp xúc thân thể, huống hồ cậu cũng không phải người quá chú trọng những chuyện này, “Ngày đầu tiên qua lại” đã vậy, tiến độ không phải quá nhanh sao?

Tay Thiệu Nhạc rút khỏi ống quần, cách lớp vải đè ép chỗ hạ thân mẫn cảm của Vị Phồn. Vị Phồn hơi đẩy Thiệu Nhạc xích ra, nuốt xuống nước bọt Thiệu Nhạc để lại nơi miệng cậu xuống cổ họng, thở hổn hển.

Thiệu Nhạc cũng không hề có ý định ngừng động tác, tay anh chuyên chú xoa nắn phần thân của Vị Phồn, liên tục mà có quy luật, gây rối dục vọng giống đực dưới quần áo Vị Phồn.

Hai tay Vị Phồn đặt trên vai Thiệu Nhạc siết chặt, nhắm hai mắt khó chịu ngưỡng đầu lên. Cậu muốn đẩy Thiệu Nhạc ra, rồi lại chịu không được khoái cảm Thiệu Nhạc mang đến.

Vị Phồn không tự giác để lộ ra cần cổ trần trụi cùng phần ngực, thân thể trơn nhẵn mà rắn chắc co dãn bị Thiệu Nhạc thu hết vào mắt, chỉ nhìn vậy thôi, cũng đủ khiến cho Thiệu Nhạc cảm giác huyết mạch sôi trào.

Thiệu Nhạc cúi đầu gặm cắn hầu kết Vị Phồn, hơn nữa đẩy Vị Phồn này giờ vẫn duy trì tư thế ngồi xuống chiếu, kéo dây quần ngủ ra, luồn vào trong nắm phần thân của Vị Phồn trong lòng bàn tay trực tiếp vỗ về.

Vị Phồn mở to mắt, vào lúc Thiệu Nhạc dùng tay bao lấy bộ vị kia của cậu không ngừng xoa nắn, hô hấp vốn còn ổn định nháy mắt lạc nhịp, không thể khống chế trở nên hỗn loạn.

Lúc Thiệu Nhạc đè lên cậu, dị vật nổi lên rõ ràng của thân thể Thiệu Nhạc cũng đụng vào cậu. Rõ ràng bản thân thoải mái như thế, bộ phận kia của Thiệu Nhạc lại chỉ có thể nhẫn nại. Vị Phồn thoáng do dự, hơi không tự nhiên vươn tay, cách quần của Thiệu Nhạc, bắt lấy bộ vị mẫn cảm của anh.

Thiệu Nhạc khẽ khép mắt.

Nhìn Thiệu Nhạc, Vị Phồn cảm giác môi Thiệu Nhạc có phần gợi cảm. Không tự giác tựa như bị ma xui quỷ khiến, cậu nâng đầu lên cắn hai phiến môi mỏng nhạt màu.

Cậu cắn môi Thiệu Nhạc, gần như muốn cắn thương Thiệu Nhạc, cảm giác miệng Thiệu Nhạc dường như có loại hương vị thơm ngọt đang dụ dỗ cậu, liếm liếm mút mút.

Nhưng chính động tác hôn môi, lại khiến từ cổ họng Thiệu Nhạc bật ra tiếng rên rỉ khàn khàn. Vị Phồn chưa từng chủ động hôn anh, khoái cảm mãnh liệt bất ngờ ập đến, khiến anh cũng tăng tốc âu yếm nơi mẫn cảm của Vị Phồn.

Vào lúc đạt tới cao trào, Vị Phồn ngừng thở, họ gắt gao tựa vào nhau, dục vọng phát trướng của hai người chỉ cách nhau một lớp vải mỏng manh, đỉnh vì sớm không nhẫn nại nổi nữa mà tràn ra chất lỏng trong suốt thấm ướt dây kéo quần của Thiệu Nhạc, nhìn đậm mỹ mà tình sắc, khiến Vị Phồn gần như duy trì không được.

Dưới sự xoa nắn không ngừng của Thiệu Nhạc, Vị Phồn bắn ra chất lỏng vẫn đục cực nóng, làm dơ bụng cùng ngực của Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc cũng theo sau phóng thích, khò lưng thở hổn hển, chưa từng có khoái cảm kịch liệt khiến hai gò má anh hơi phồng đỏ, mang theo chút gợi cảm.

Vị Phồn mang khăn mặt tới, chà lau sạch sẽ chất lỏng. Cậu phát giác tay mình thoáng phát run, hình như còn lưu lại dư vị cao trào, không bình tĩnh được.

Thiệu Nhạc đưa tay vuốt ve mặt Vị Phồn, hơi thở gấp, rồi hôn cậu.

“Anh nên đi tắm.” Vị Phồn nói. Cậu làm Thiệu Nhạc bắn ra trong quần.

“Ừ.....” Thiệu Nhạc lại thoáng hôn Vị Phồn, ngừng mắt nhìn cậu.

Trong mắt Vị Phồn dường như không có ý tiếp tục, Thiệu Nhạc cũng vì thế mà ngừng lại. Anh hiểu Vị Phồn hôm nay bằng lòng để anh làm chuyện như vậy, đã rất đủ rồi. Nếu anh lại yêu cầu để bộ phận phát đau của bản thân tiến vào trong cơ thể Vị Phồn, Vị Phồn nhất định sẽ tức giận trở mặt.

Nghĩ nghĩ, bộ vị dưới quần lại có dấu hiệu tro tàn lại cháy. Vì thế Thiệu Nhạc leo từ trên giường xuống, một mình đi bộ chậm chậm về phía phòng tắm.

Ngã dựa vào giường Vị Phồn chẳng còn khí lực đứng dậy chăm chú nhìn bóng lưng của Thiệu Nhạc, nhìn cái mông hẹp hẹp của Thiệu Nhạc, cảm giác dư vị sau cao trào, cậu đột nhiên rất muốn hút thuốc.

Kỳ thật nếu đã lưỡng tình tương duyệt, làm chuyện này vốn là lẽ tự nhiên thôi. Nhưng hiện thời cậu tuy rằng hiểu bản thân thích Thiệu Nhạc, lại vẫn không thể vượt qua chướng ngại về mặt tâm lý.

Nếu Thiệu Nhạc có bề ngoài nhỏ nhắn giống như Tiểu Mễ vậy, hết thấy tuyệt đối không thành vấn đề. Cậu nhất định sẽ hung hăng yêu thương Thiệu Nhạc, nói không chừng sẽ yêu tới làm cho Thiệu Nhạc không cách nào xuống giường.

Nhưng Thiệu Nhạc trời sinh một dạng lớn con như vậy, khiến cậu trái nhìn phải ngó cũng chưa có cách xuống tay với Thiệu Nhạc, vào thời điểm Thiệu Nhạc nói thích cậu, chỉ nghĩ tới phải tiến công thế nào với Thiệu Nhạc, cậu đều xui hết phen nữa.

Nhưng ngay cả bản thân cũng không dự đoán được, mới vừa rồi giúp đối phương phát tiết lẫn nhau lại có thể có khoái cảm mạnh mẽ như vậy.

Với đà này, nếu đợi lâu thêm tí nữa, có lẽ cậu có đủ khả năng tiến thêm bước nữa với Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc trở mình ôm gối, trong khoảng thời gian chờ đợi Thiệu Nhạc tắm gội ra, một mặt vùng vẫy một mặt ảo tưởng, trong đầu lấp đầy dáng vẻ gợi cảm khi cao trào của Thiệu Nhạc.

Từ ngày đó về sau, quan hệ giữa Thiệu Nhạc và Vị Phồn dần dần tu bổ, cũng dần dần hòa thuận.

Hôm nay, buổi chiều là ngày nghỉ trị liệu, hai người cũng không nghĩ tới chuyện đi ra ngoài chơi, hiếm khi có cơ hội ở bên nhau tại nhà, họ sao cũng không muốn đi.

Thiệu Nhạc vẫn đang nghiên cứu các công ty cơ quan đăng báo cáo tài chính xác thực, một bên suy nghĩ tin tức tài chính kinh tế trích dẫn từ tin tức trong ngoài nước.

Thời tiết hôm nay rất không tệ, ánh mặt trời ấm áp tâm tình cũng rất tốt, Vị Phồn đột nhiên có ý niệm xẹt qua trong đầu, vì thế từ trong ngăn tủ lấy ra công cụ vẽ tranh. Bàn bị Thiệu Nhạc chiếm rồi, vì thế Vị Phồn dựa vào trên giường vẽ bản nháp, cậu cảm giác bản thân dường như vẽ thuận tay vô cùng phác họa hoàn toàn không cần suy nghĩ nhiều, đơn giản hạ bút liền mạch lưu loát.

Thiệu Nhạc vốn đang chuyên tâm vào màn hình ngẩng đầu lên nhìn thấy bóng dáng Vị Phồn đang vẽ tranh, nói: “Hình như cậu lại vẽ ra được rồi.”

“Còn đang thử.” Vị Phồn đang bận đơn giản lên tiếng trả lời, cầm chì màu không ngừng tô vẽ trên giấy, luân phiên sử dụng nhiều màu, rồi sau đó dùng ngón trỏ đẩy giấy nhám chà xát tán màu, hòa lẫn các màu thành sắc trạch hải dương sâu thẳm.

Vị Phồn cứ thế ngăn người nhìn ngắm bản vẽ màu, hình ảnh óng ánh tựa như phát quang, cảm giác như thể đã thật sự quay về.

Từ trong tài liệu chỉnh lý xuất hiện đầu mối, Thiệu Nhạc lập tức điện thoại di động trong tay, ấn dây số gọi đi.

“Alo, xin chào, cháu là Thiệu Nhạc.” Thiệu Nhạc nói: “Đã lâu không gặp, bác Vương.”

Vị Phồn không biết Thiệu Nhạc đang làm gì, tiếp theo nghe Thiệu Nhạc nói chuyện điện thoại hồi lâu, nói mấy giờ liền, cảm sặc lại tiếp tục nói, xem ra hẳn là chuyện rất quan trọng.

Tối tối, đối thoại vẫn chưa kết thúc.

Vị Phồn cầm bản vẽ vừa hoàn thành đưa ra ngoài cửa sổ vũ vũ, phủi hết bụi phấn màu còn vương trên mặt, sau lại ở trên bề mặt giấy vẽ phun thuốc định màu, dựng nó lên đợi cho khô.

Vị Phồn nghe không hiểu nội dung đối thoại của Thiệu Nhạc, cái gì vốn lưu thông, tăng vốn, nguy cơ tài vụ. Sau lại nghe Thiệu Nhạc nói tới hai chữ khiếu phiếu. Hai chữ này cậu từng loáng thoáng nghe qua, khiếu phiếu một nghĩa là chỉ những chi phiếu được ký nhưng không cách nào đổi tiền, một nghĩa khác là ý giận tới mức giậm chân.

“Lỗ hồng ba mươi triệu, nếu chỉ cần mười lăm triệu quay vòng có thể chống đỡ qua, cháu hẳn có thể giúp bác tìm ra vốn.” Thời điểm nói đến số tiền lớn như vậy, sắc mặt Thiệu Nhạc ngay cả biến cũng không biến.

“Vâng, thời gian địa điểm cháu quyết định.” Thiệu Nhạc đọc tên nhà khác của một xí nghiệp quốc nội nào đó, cùng đối phương lễ phép qua lại đôi câu, rồi cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Thiệu Nhạc vẫn không nhàn rỗi, anh nhìn màn hình máy tính, chi nhánh này mấy tháng liền tuột dốc, chi phiếu từ điểm cao nhất chỉ còn hơn mười đồng.

Trong đầu Thiệu Nhạc nổi lên một ý niệm, anh cũng đang đồng dạng cần vốn.

Hôm sau ngày Thiệu Nhạc nói chuyện điện thoại, trị liệu buổi chiều cùng công việc buổi tối đều xin nghỉ.

Tuy Vị Phồn cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng nhìn sắc mặt trầm trọng của Thiệu Nhạc, liền hiểu đây hẳn là chuyện so với trị liệu cùng đi làm phải quan trọng hơn, đợi Thiệu Nhạc xử lý.

Vừa tới hai giờ hôm nay, Thiệu Nhạc liền nhờ Vị Phồn lái xe chở anh ra ngoài.

Vì xe lần bữa trước bị phá hư mất, Vị Phồn mượn bác sĩ của Thiệu Nhạc một cái từ bệnh viện để dùng, cậu đẩy chiếc xe lăn làm bằng thiết này so với chiếc lúc đầu làm bằng gỗ sồi C của Thiệu Nhạc còn muốn nặng gấp mấy lần, đi vào một tòa building thương mại của trung tâm thành phố. Vừa vào cửa, thì có một cô gái xinh đẹp mặc trang phục công sở lập tức tiến qua, tươi cười dẫn họ lên thang tầng cao nhất.

Cửa thang máy tầng cao nhất vừa mở, là một hội trường tiệc tùng hoàn toàn mở, trung tâm có đàn piano bar rượu, hai hàng hai cạnh bên đặt thức ăn tha hồ lấy. Trên sân khấu đàn piano có một nhạc công đang

tấu nhạc, chính giữa sân khấu thì có một cô gái tướng mạo xinh đẹp nhẹ giọng hát những ca khúc thập niên tám mươi.

Một trong số những lão già ngồi bên trái sô pha chữ đang nghiêm túc nói chuyện thì nhìn thấy Thiệu Nhạc đến, lập tức đứng lên, lộ ra nụ cười giao thiệp đi về phía Thiệu Nhạc.

“Đã lâu không gặp A Nhạc!”

“Không, Noel nửa năm trước cũng vừa ghé qua nhà anh ta, ông quên rồi sao?” Họ chế nhạo nói.

Thiệu Nhạc lễ phép cùng mấy vị trưởng bối hàn huyên đôi câu, sau biết thời gian tiếp theo Vị Phồn sẽ cảm thấy rất nhàm chán, vì thế quay đầu lại thấp giọng gọi một tiếng:

“Vị Phồn.”

Vị Phồn đang nhìn không chuyển mắt nhà khách tư nhân xa hoa này phục hồi tinh thần, cúi đầu hỏi: “Chuyện gì?”

“Chuyện này cần hội đàm lâu, nếu một em tự về trước đi.” Thiệu Nhạc nói.

“Biết rồi.” Vị Phồn gật đầu.

Thiệu Nhạc đi theo mấy vị đại lão từng lăn lộn trong thương giới chính giới một thời gian rồi đi, di chuyển tới khu sô pha, họ tự nhiên ngồi xuống, bắt đầu thương lượng khoản tiền vay mười lăm triệu này nên giải quyết thế nào.

Tuy Thiệu Nhạc là người trung gian của hai bên song phương, nhưng những chú bác này vẫn vô cùng tôn trọng anh, thảo luận công sự, nhiều ít cũng hỏi ý kiến của anh, rồi tiếp tục thương lượng.

Vị Phồn đối với dạng thương chiến thế này không mấy hứng thú, cậu lượn tới khu buffet nhìn nhìn, sắp xếp theo kiểu Trung sắc hương vị hội tụ hấp dẫn sự chú ý của cậu, vì thế cầm đĩa nĩa, liền một nĩa tiếp một nĩa nếm thử.

Lúc này phục vụ bên cạnh đi tới trước mặt cười với cậu, thay cậu rót một ly champagne Pháp màu vàng kim mang theo bọt khí phát sáng.

Vị Phồn liếc mắt nhìn nam phục vụ diện mạo tuấn tú, tươi cười ngưỡng ngừng, cả người ngẩn ngơ.

A —— phục vụ này vừa khéo là tuyệt cậu thích. Vì thế cậu nhin không được mỉm cười lại với phục vụ.

Sau cậu định nhìn qua phía Thiệu Nhạc xem đã thảo luận xong chưa, ai ngờ mới vừa ngoảnh đầu, liền phát hiện khuôn mặt Thiệu Nhạc âm trầm đến đáng sợ, một đôi mắt u ám thẳng hướng nhìn qua cậu.

Vị Phồn cúi đầu tiếp tục ăn ốc bươu cùng sườn cừu của cậu, hơi chột dạ.

Thời gian thông thả trôi qua, hội đàm ngày hôm đó theo như lời Thiệu Nhạc, vẫn tiếp tục kéo dài tới tận khuya. Nhàm chán chờ đợi hồi lâu, Vị Phồn cuối cùng cũng không duy trì được bỏ mình, ngồi ở trên ghế ngủ gật.

“Đã vậy, nhất trí tán thành, chúng ta hôm nay trước hết dừng ở đây.” Họ hội đàm thẳng đến rạng sáng ba giờ, liền liệt kê tất cả các hạng mục đã thông qua, cũng quyết định kim ngạch quyết định cho mượn cùng lãi suất, sau đó bắt tay tạm biệt.

Thiệu Nhạc đi tới cạnh Vị Phồn, vỗ vỗ vai cậu.

Vị Phồn lập tức mở mắt, tỉnh táo lại. “Phải đi sao?” Vị Phồn hỏi.

“Đi thôi.” Thiệu Nhạc nói.

Vị Phồn đứng lên dùng sức vươn vai, cơ bắp toàn thân đều vì duy trì tư thế ngủ ngồi trên ghế thời gian dài, mà vô cùng đau nhức.

Một lão già vẫn chưa rời đi bước tới, tóc hoa râm có vuốt keo, vận âu phục vừa vận sạch sẽ chỉnh tề đến tìm không ra một nếp nhăn, điều này khiến ông có loại phong độ quý ông thành thực.

Lão quý ông gật đầu với Thiệu Nhạc, cảm kích nói: “Hôm nay may nhờ có cháu giúp đỡ.”

“Cháu không dám kể công, tất cả mọi người là nể mặt mũi của cha cháu mà đến thôi.” Thiệu Nhạc nói.

“Lão Thiệu lúc sinh thời đối nhân xử thế nhiệt tình khăng khái, trọng nghĩa trợ giúp rất nhiều người. Con ông cùng ông giống nhau có lòng dạ tốt, chịu vì lão già gần đất xa trời này, cùng một công ty nhỏ không có giá trị ra sức hòa giải, phụ tử hai người đều là người trọng tình trọng nghĩa, bác thật không biết nên báo đáp cháu thế nào.” Đối phương mỉm cười nói.

“Đây chỉ là chút việc nhỏ, bác không nên để lòng.” Thiệu Nhạc cũng là mượn cơ hội này, từ trong tay ngân hàng kia vay một khoản vốn khả quan.

Cả thị trường chứng khoán hiện tại vì công ty nhỏ trong miệng lão già trước mắt này gặp phải nguy cơ mà nảy sinh phản ứng dây chuyền hoàn toàn sụp đổ, hiện thời đúng là cơ hội tốt để đầu tư. Một số ngân hàng cho vay về sau sẽ hạ thấp, anh chỉ cần ngày mai tại điểm thấp nhất mua vào, ván cờ này, một bên có vốn xoay vòng, một bên kiếm được lãi không nhỏ, một bên liên đới được lợi, như vậy cả ba bên đều có thu hoạch, anh cũng không phải tự đứng làm việc nghĩa.

“Đúng rồi, các bác đều nghe qua chuyện nhà cháu, hiện thời cháu sống có tốt không?” Lão quý ông hỏi.

“Vẫn qua được.” Thiệu Nhạc gật đầu đáp lại. Chuyện Lục Kỳ chiếm đoạt tài sản Thiệu gia, tuy rằng che giấu không kể hở, nhưng chỉ cần từng xảy ra, bất kể bí mật che giấu kỹ tới đâu, chung quy cũng tới một ngày bị đưa ra ánh sáng.

“Nếu như cần giúp đỡ gì, đừng ngại mở miệng, cứ việc gọi điện tìm bác.” Lão quý ông thành khẩn nói: “Hôm nay cháu giúp bác đại ân này, giúp công ty của bác có thể vượt qua nguy cơ chuyển này. Về sau bất luận có chuyện gì, chỉ cần cháu nói một câu, bác tuyệt đối sẽ xuất lực tới cùng.”

“Cám ơn.” Thiệu Nhạc gật đầu.

Đi theo họ cùng nhau đi thang máy xuống lầu, tùy ý hàn huyên không đề cập tới vấn đề tài chính chính trị thương nghiệp, rồi sau đó ở ngoài building chia tay, tự tách ra tán đi.

Lúc chờ Thiệu Nhạc về nhà Vị Phồn ngáp liên hồi, Thiệu Nhạc thấy đáng vẻ mặt mỗi của Vị Phồn, trong lòng có chút không ổn.

Anh mở miệng nói: “Không phải bảo em về trước rồi sao?”

“Nơi này xa vậy, đi về phải hơn hai tiếng, tôi lười chạy đi chạy về.” Vị Phồn nói. Cậu bên lái xe bên hỏi: “Chuyện hôm nay đều giải quyết rồi sao? Thấy mọi người nói chuyện lâu vậy.”

“Ừ.” Thiệu Nhạc gật đầu.

“Vậy thì tốt rồi.” Vị Phồn nhìn nhìn đồng hồ điện tử trên xe. “Cũng đã hơn ba giờ đêm rồi, mọi người còn thật sự có thể nói.”

“Bàn những chuyện thế này là vậy đó, tất cả chi tiết đều phải bàn bạc.” Thiệu Nhạc giải thích.

“Về nhà, về nhà!” Vị Phồn đạp chân ga chậm rãi tăng tốc, nửa đêm trên đường không có ai, cậu nâng vận tốc lên 100, về nhà sớm một chút thì được nghỉ ngơi sớm một chút.

Hôm qua cả ngày vất vả, bốn giờ đêm mới về tới nhà.

Vị Phồn sau khi bỏ nhào lên giường thì quần lấy chăn bông muốn ngủ, nhưng Thiệu Nhạc vẫn chưa buồn ngủ, vẫn cứ một câu rồi một câu tìm đề tài, cùng cậu hàn huyên hai ba giờ tới sáng.

Có thể vì ngày hôm qua họ không thể ở chung, nên Thiệu Nhạc mới cảm thấy chưa đủ, kéo cậu nói chuyện!

Nhưng trời sáng tỏ mới ngủ, chớp mắt chưa được bao lâu, chuông cửa lại bất thành linh vang lên.

“Ông trời của tôi ơi.....” Vị Phồn đầu tranh hồi lâu mới miễn cưỡng lếch thân dậy. Cậu nhìn lên đồng hồ phát hiện giờ mới hơn chín giờ sáng, rốt cục thằng nào con nào còn sớm vậy đã tới quấy rầy mộng đẹp của người khác a.

Vị Phồn thầm nghĩ chắc là bà chủ nhà muốn tới thu tiền thuê nhà, vì thế mặt cũng không rửa răng cũng không đánh, cầm ví tiền chạy ra mở cửa.

“Chào buổi sáng, giờ đang thịnh hành rồi giường sớm vậy sao?” Vị Phồn từ trong vì tiền lấy tám ngàn đồng đưa ra, nhưng nhìn theo hướng tay duỗi thẳng qua, thì nhìn thấy một cảnh tượng kỳ quái.

Có một bé nữ sinh xa lạ đứng ở cửa nhà cậu, bé nữ sinh mặc nguyên bộ burberry mùa hạ váy ca-rô, phía sau dựng một cái vali siêu bự, khuôn mặt tươi tắn trong trẻo nhìn về phía cậu.

“Anh quái thú ~” Tiếp theo một giọng con nít mềm mại lớn tiếng thét chói tai, một vật thể hình cầu cũng mặc trang phục burberry trẻ em nhào vào lòng cậu, cao thấp không ngừng nhảy lên.

Vị Phồn đơ ra, định thần lại nhìn, mới phát giác bé con trong lòng lại là Tiểu Hỉ đã bị mẹ nó mang đi hơn nửa năm không thấy bóng dáng.

“Xin chào, em gọi là Hoan Hoan.” Hoan Hoan lễ phép gật đầu mỉm cười với cậu, dò hỏi: “Xin hỏi anh em đang ở đây sao? Chúng em từ Luân Đôn đáp máy bay về đây tìm anh!”

Hoan Hoan mới vừa nói xong, Thiệu Nhạc trong phòng đã cố gắng tự mình xuống giường, đi ra ngoài lối vào.

Vào lúc Thiệu Nhạc nhìn thấy em trai em gái mình đứng ngoài cửa, quả thực kinh ngạc đến vô pháp tin tưởng.

“Anh Nhạc ~” Tiểu Hỉ nhìn thấy anh trai mình mong nhớ ngày đêm, lớn tiếng thét lên, hai chân đạp lên bụng Vị Phồn, cấp bách muốn nhảy qua người Thiệu Nhạc.

“Nhóc từ từ dùm anh!” Vị Phồn vội vàng giữ chặt Tiểu Hỉ, ôm lấy nó. “Chân anh Nhạc còn chưa tốt, nhóc cứ vậy nhảy qua, sẽ xô ngã anh!”

“Anh ~ anh ~” Tiểu Hỉ mới không để ý Vị Phồn nói gì, nó vừa nhìn thấy Thiệu Nhạc đã phấn khởi tới gì cũng không biết, chỉ mong nhanh chóng quay lại bên cạnh anh trai.

“Vào trước đã!” Thiệu Nhạc tới cả giọng nói cũng hơi bất ổn, khàn khàn nói với người thân xa cách lâu ngày.

Hoan Hoan tao nhã gật đầu bước vào, Vị Phồn đi theo sau Hoan Hoan, một tay ôm chắc Tiểu Hỉ không cho nó loạn đánh loạn nhảy, một tay kéo vali siêu bự của Hoan Hoan vào trong phòng, sau dùng chân kéo cánh cửa, đóng cửa lại.

Trở vào phòng, sau khi Thiệu Nhạc an ổn ngồi xuống Vị Phồn mới thả Tiểu Hỉ đang trên người cậu ra, Tiểu Hỉ lập tức bò qua Thiệu Nhạc, vừa réo vừa nhảy.

“Mấy đứa là sao về vậy?” Thiệu Nhạc vừa kinh hỉ vừa buồn bực, hoàn toàn không ngờ tới Hoan Hoan sẽ tìm đến.

“Mẹ mới thám tử tư điều tra tình hình gần đây của anh, em nhìn trộm thấy địa chỉ hiện tại của anh, sau đó thừa dịp mẹ bận họp ở công ty cầm hộ chiếu, dẫn theo Tiểu Hỉ đáp máy bay về đây.” Hoan Hoan đang ngồi trên giường, quỳ gối, đúng chuẩn tư thế ngồi của Nhật.

“Dựa theo cá tính của bà, phát hiện không thấy mấy đứa, sẽ lập tức phái người đến đưa mấy đứa về, không cho em ở lại chỗ này lâu đâu.” Thiệu Nhạc nói. Trước mắt trong tay anh không có bất kỳ lợi thế nào, không thể đối đầu với Lục Kỳ.

“Em biết mà!” Hoan Hoan cười cười, khuôn mặt thanh thuần động lòng người thoáng qua đáng vẻ giỏi giang mưu lược của Lục Kỳ.

Thiệu Nhạc cau mày nhìn thoáng qua em gái mình, rồi mới hiểu mục đích lần này Hoan Hoan tới đây không đơn thuần chỉ để gặp anh mà thôi.

Vị Phồn thì đang nhìn cái vali siêu bự kia. Bự vậy, Hoan Hoan bằng cách nào đem tới đây?

“Ngồi máy bay lâu rồi, đã đói bụng chưa?” Thiệu Nhạc hỏi.

“Chút xíu.” Hoan Hoan nói.

“Tiểu Hỉ đâu? Có muốn ăn gì không?” Thiệu Nhạc cúi đầu hỏi em trai một tiếng.

“Muốn ~” Tiểu Hỉ lớn tiếng trả lời, âm cuối còn kéo thật dài.

“Trong tủ lạnh không có thức ăn, đi ra ngoài ăn đi!” Vị Phồn đề nghị: “Quán bò bít tết gia đình ở phố đối diện mười giờ đã mở cửa, cũng gần tới giờ có thể vào rồi!”

“Ừ!” Thiệu Nhạc gật đầu.

Sau khi quyết định Vị Phồn lại qua ôm lấy Tiểu Hỉ, để Thiệu Nhạc tự đứng lên, Tiểu Hỉ bị Vị Phồn xách giữa không trung hoảng a hoảng, nhưng khi nhìn thấy anh trai có thể tự mình đứng lên đi lại, kinh ngạc lớn tiếng la lên:

“Chị, chị, chân chân của anh tốt rồi a! Nhìn kia, tốt rồi a!”

“Vì dạo gần đây anh trai đều rất nghiêm túc chữa bệnh.” Vị Phồn cúi đầu nói bên tai Tiểu Hỉ.

“Anh tiến hành trị liệu.” Thiệu Nhạc nói.

Vị Phồn lúc này dường như nhìn thấy khóe miệng của Thiệu Nhạc nhếch lên, vẻ mặt thoải mái tự nhiên giống như đang mỉm cười với mấy đứa em. Cậu ngẩn người, lần thứ hai hoàn hồn Thiệu Nhạc đã khôi phục vẻ mặt thường ngày, trên mắt duy trì lãnh tĩnh, biểu tình gì cũng không có.

Vừa nãy là mình nhìn lầm sao? Vị Phồn suy nghĩ. Cậu tới giờ vẫn chưa từng nhìn thấy Thiệu Nhạc lộ ra tươi cười, cậu còn tưởng rằng Thiệu Nhạc trước nay không biết cười chứ. Nhưng vừa nãy, Thiệu Nhạc dường như mỉm cười.

Mà cậu lại vì tư thế cúi đầu của Thiệu Nhạc, không nhìn rõ khuôn mặt tươi cười của Thiệu Nhạc.

“Anh có thể đi đường thật tốt quá rồi.” Hoan Hoan chậm rãi hít một hơi, cao hứng nói.

“Là ông già Noel, ông già Noel chậm chạp, cho anh hai chân, chân chân của anh khỏe lắm nha!” Tiểu Hỉ hiện tại vẫn đang đắm chìm trong trạng thái phấn khởi, từ sau khi nhìn thấy Thiệu Nhạc, vẫn luôn la to hét lớn, dường như không được.

“Cái gì ông già Noel?” Thiệu Nhạc quay đầu qua hỏi Hoan Hoan.

Hoan Hoan cười, mới chịu nói: “Đó là nguyện vọng Giáng Sinh năm trước của chúng em, em nói với Tiểu Hỉ, chỉ cần chúng em ngoan ngoãn, lễ Giáng Sinh ông già Noel sẽ tặng quà cho chúng em. Nguyện vọng chung của chúng em chính là hy vọng Giáng Sinh ông già Noel có thể cho anh —— đôi chân khỏe mạnh, để anh có thể đi lại.”

Hoan Hoan sau đó lại nhỏ giọng nói: “Thực chất em hiểu trên đời này căn bản không có ông già Noel, em cùng Tiểu Hỉ tuyệt không ngoan. Chân của anh là do cố gắng trị liệu mới có thể đi.....”

“Không phải.” Nghe đến đó, Thiệu Nhạc xoa đầu Hoan Hoan, giọng nói khàn khàn nói: “Mấy đứa đều rất ngoan, hai chân này của anh, là vì mấy đứa, mới có thể đi trở lại.”

Anh yêu thương em trai cùng em gái của mình, trong khoảng thời gian này động lực giúp anh cố gắng kiên trì bước tới, ngoại trừ ủng hộ của Vị Phồn, chính là quyết tâm muốn mang hai đứa em về cạnh mình vẫn luôn thúc giục.

“Dạ.” Hoan Hoan hốc mắt hơi đỏ.

“Đi nào, đi ăn cơm nào!” Vị Phồn lấy gậy mượn từ bệnh viện tới đưa cho Thiệu Nhạc.

Cậu chờ Thiệu Nhạc cùng Hoan Hoan ra cửa trước, rồi mới nhanh chóng khóa cửa lại, dắt Tiểu Hỉ đuổi theo sau.

Mọi người đều đi từ từ, tuy rằng tốc độ so với đi bộ bình thường còn muốn chậm hơn gấp mấy lần, nhưng người một nhà hiếm khi có thể sóng vai bước đi, không ai để ý Thiệu Nhạc đi chậm bao nhiêu, trong lòng họ nghĩ chính là đoạn đường này càng dài càng tốt, vậy thì thời gian bên nhau, cũng có thể càng dài càng lâu hơn.

Ở quán bò bít tết gia đình ba bít tết cho người lớn, một trẻ em, bốn người bên nói chuyện bên tán dóc, mấy hát đã mở thì không tắt được, họ nói chuyện cuộc sống từ ngày chia cách, kể khi từ trong nhà lên chuồn ra rồi như thế nào tránh không để lão quản gia gián điệp bắt được.

Tiểu Hỉ vừa nói vừa cười, ăn xong bò bít tết còn vùi đầu vào ngực Thiệu Nhạc, sốt cà dính trên miệng cứ thế dây trên áo sơ mi của Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc không hề cảm thấy bất chút nào, tùy Tiểu Hỉ muốn làm thế nào thì làm, anh cũng không ngăn lại.

Một bữa cơm dùng từ mười giờ sáng tới hai giờ chiều, phục vụ tới giải thích hai giờ tới năm giờ là thời gian nghỉ trưa tạm dừng buôn bán, lúc này họ mới từ trong tiếng cười hồi phục tinh thần, chuẩn bị rời khỏi.

Thanh toán tiền xong bốn người trên đường trở về nhà, Hoan Hoan dắt Tiểu Hỉ đi chậm chậm phía sau, vừa đi vừa nhìn trưng bày sau cửa kính trong cửa hàng, vừa tản bộ vừa thưởng thức.

Thiệu Nhạc đi đằng trước hơi cách xa, cùng Vị Phồn sóng vai bước đi.

“Hai đứa, theo nhanh chút.” Hai người lớn ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn xem bé con phía sau, nếu thấy chúng cách quá xa, Vị Phồn sẽ gọi một câu.

Tiếp theo họ lại tiếp tục song hành, thỏa mãn lắng nghe tiếng cười hi ha sung sướng của hai đứa nhóc.

“Nếu cộng thêm hai đứa nó, vậy thật phải đổi một căn hộ lớn hơn chút.” Vị Phồn nghĩ nghĩ. “Thời gian trước lúc rảnh rỗi tôi đã nhìn qua mấy khu, có một căn ở ngoại thành phía tây tương đối rộng, lần sau cùng đi xem. Anh xem qua rồi hãy quyết định muốn dọn hay không.”

“Không cần.” Thiệu Nhạc nói.

“Chẳng lẽ muốn chúng cùng chúng ta ngủ trên giường sao? Phòng nhỏ vậy, hai đứa nhỏ sẽ không quen.” Vị Phồn không hiểu tại sao Thiệu Nhạc cự tuyệt.

P phía sau bỗng nhiên truyền tới một tràng tiếng phanh xe gấp, sau khi cửa xe mở, hai người mặc đồ đen đeo kính mát thân hình vạm vỡ lao ra.

Vị Phồn cùng Thiệu Nhạc vội vàng quay đầu lại, thì vừa vặn nhìn thấy hai người mới lao ra từ trong xe một người bắt Hoan Hoan, một người ôm Tiểu Hỉ, nhanh chóng trở lại trong chiếc xe đen, dùng sức đóng cửa lại, tiếp theo lập tức quay xe một trăm tám mươi độ chạy đi.

“Anh ~” Tiểu Hỉ cùng Hoan Hoan cách lớp cửa kính, ở trong xe gào khóc.

Vị Phồn lập tức lao về phía trước, liều mạng chạy theo sau xe, hy vọng có thể đuổi kịp.

Thiệu Nhạc cũng không để ý chân mình còn chưa hồi phục như cũ, chống gậy liền bước rộng chân đi, nhưng mới đi chưa được mấy bước đường lại vì quá mức nóng vội vấp phải chân chính mình, cả người ngã xuống mặt đường.

Vị Phồn liều mạng chạy, xuất ra sức mạnh sống còn đuổi theo gần nửa km. Nhưng hai chân thủy chung vẫn sánh không bằng bốn bánh xe, chỉ có thể nhìn theo chiếc xe kia cách cậu càng ngày càng xa, xa đến tận cùng chỉ còn là một điểm đen nhỏ, rồi sau đó quay xe, mất hút nơi góc đường.

Cậu chậm rãi giảm tốc độ ngừng lại, đau đớn hai tay chống gối, đứng ở ven đường há miệng không ngừng thở dốc.

Vô lực, sau đó cậu ngã ngồi trên mặt đất.

Thiệu Nhạc chống gậy rất lâu sau đó mới cố gắng đi tới chỗ của Vị Phồn, hai người họ ngưng mắt nhìn góc đường nơi chiếc xe kia biến mất, thật lâu không nói lời nào.

Sau Thiệu Nhạc mới nói: “Trở về thôi!”

Ba chữ đơn giản, trong giọng nói lại tồn tại chán nản cùng mất mát trước nay Vị Phồn chưa từng nghe qua.

Thiệu Nhạc hai tay chống gậy, khắp khiêng chuyển động thân thể khó khăn đi tới. Về mặt phần khởi khi sáng lúc nhìn thấy mấy đứa Hoan Hoan đã mất hết, Vị Phồn nhìn thấy bóng lưng cô đơn của Thiệu Nhạc, trong lòng dâng lên khổ sở.

“Đó là người mẹ kế anh phái tới sao?” Vị Phồn hỏi.

Thiệu Nhạc không trả lời.

Trên đường về nhà Thiệu Nhạc dọc đường cũng không nói gì, điều này khiến Vị Phồn hơi lo lắng cho Thiệu Nhạc.

Sau khi vào phòng Thiệu Nhạc đi tới bên giường, cúi đầu ngưng mắt nhìn vali Hoan Hoan không kịp mang đi.

Vị Phồn đóng cửa bưng ly nước, đi về chỗ ngồi của mình uống một hơi. Vừa rồi liều mạng chạy lâu như vậy, cậu khát không chịu nổi.

Chỉ thấy Thiệu Nhạc ngồi xuống, mở ra vali siêu bự kia, sau đó hai mắt nhìn chăm chăm thứ bên trong.

“Sao vậy?” Vị Phồn không ngừng uống nước, thò đầu nhìn qua.

Nhưng sau khi nhìn thấy thứ trong vali Vị Phồn chấn động quá mạnh, nước trong miệng sặc vào khí quản, làm cậu không ngừng ho khan, ho đến cả khuôn mặt hoàn toàn đỏ bừng.

Trong vali Hoan Hoan để lại toàn là dollars mệnh giá một trăm, tiền mặt này từng cọc từng cọc cột đàng hoàng xếp chồng lên nhau, nhét đến thùng không còn nữa điểm trống.

“Hiện tại mấy giờ?” Thiệu Nhạc hỏi.

Vị Phồn vội vàng cầm khăn qua lau mặt giúp cho Thiệu Nhạc, lau khô nước vừa nãy mình phun lên.

“Gần ba giờ.” Vị Phồn nói.

“Cầm cái này, chúng ta đi ngân hàng một chuyến.” Thiệu Nhạc lập tức đóng vali quan trọng này lại, rồi giao cho Vị Phồn xách theo.

“Không thành vấn đề!” Vị Phồn tiếp nhận vali, hai người mang giày xuống lầu, lập tức chạy như bay tiến về phía ngân hàng.

Tới ngân hàng, chuyên viên ngân hàng đã liên lạc trước lúc trên xe lập tức đi ra nghênh tiếp, hai người bảo vệ thay họ khiêng vali vào trong phòng VIP, nhân viên đẩy tới một máy đếm tiền, nhanh chóng thay họ đếm tiền.

“Thiệu tiên sinh,” chuyên viên cầm một xấp tài liệu lại, trong đó còn có một quyển sổ tiết kiệm, sau khi chỉnh lí hoàn hảo những thứ đó thì cung kính giao vào tay Thiệu Nhạc, dùng nụ cười chuyên nghiệp nói: “Đây là chủ tịch đã dặn dò trước, số tiền cũng đã đếm xong, ngài xem số lượng đúng hay không.”

Vị Phồn cùng Thiệu Nhạc ngồi trong phòng rộng rãi thoáng mát, Thiệu Nhạc mở sổ tiết kiệm, thoáng nhìn qua rồi gật đầu, cá nhân Vị Phồn thì đối với phòng này có chút hứng thú, trái nhìn phải ngó.

Thiệu Nhạc cùng quản lí ngân hàng lo liệu thủ tục xong xuôi, đem toàn bộ tiền hơn sáu trăm vạn dollars Hoan Hoan mang đến cùng trong tài khoản mới đặt cược vào một loại cổ phiếu.

Nhưng đợi tới lúc Thiệu Nhạc xử lí công việc, phát giác Thiệu Nhạc đối diện một nam nhân viên ngân hàng bưng trà lên mỉm cười, hai người bốn mắt giao nhau ánh mắt không biết đang trao đổi gì, Thiệu Nhạc hơi hơi không vui gọi tên Vị Phồn, cậu mới phục hồi tinh thần nhìn lại anh.

Sau khi xử lí xong tất cả mọi việc, Thiệu Nhạc không muốn ở bên ngoài quá lâu, vì thế rời khỏi ngay.

Nếu có thể, Thiệu Nhạc thật muốn giữ Vị Phồn ở cạnh anh không cho cậu nhìn bất kỳ ai, cũng không cho bất kỳ ai nhìn cậu. Anh hoài niệm ngày tháng ở Thiệu gia trước đây, khi đó bất kể Vị Phồn ngủ hay tỉnh, trong mắt cũng chỉ có thể nhìn một mình anh.

Nguyên do vì Hoan Hoan cùng Tiểu Hỉ đột ngột xuất hiện, họ bận rộn cả ngày. Sau khi về tới nhà Vị Phồn chống đỡ hết nỗi ngã phịch xuống giường, cảm giác mệt sắp chết không nâng nổi mắt.

Thiệu Nhạc từ trong túi áo lấy ra một tờ giấy, cúi đầu nhìn kỹ.

“Đó là gì vậy?” Vị Phồn hí hóp mắt hỏi.

“Tài khoản msn, không biết Hoan Hoan nhét vào trong túi anh khi nào.” Thiệu Nhạc trở lại ngồi trước máy tính khởi động máy, sau đó nhập địa chỉ email Hoan Hoan cho anh vào. Anh còn nhớ Hoan Hoan từng nói, cô em cùng bạn bè duy trì liên lạc chính là nhờ vào phương tiện internet truyền tin tức thời này.

“Em gái anh tuổi còn nhỏ đã lợi hại vậy rồi, cảm giác thật sự rất có tiền đồ.” Vị Phồn thở dài. Sáu trăm vạn dollar cứ vậy mang đến, thật sự là một cô bé đáng sợ.

“Hoan Hoan rất thông minh.” Thiệu Nhạc lấy muối muối làm kiêu ngạo.

Vị Phồn nghĩ nghĩ mới phát giác Thiệu Nhạc từ sau khi Hoan Hoan Tiểu Hỷ bị mang đi cũng không có mấy cảm giác, ngược lại lập tức quay về kiểm tra thứ Hoan Hoan để lại. Thoáng suy nghĩ cậu mới bừng tỉnh đại ngộ nói: “Vậy nên cô bé biết hoàn cảnh của anh, lần này là đặc biệt lấy tiền đến đây cung cấp cho anh điều động?”

Thiệu Nhạc gật đầu.

“Đứa nhỏ này tương lai khẳng định nguy.....” Vị Phồn hoàn toàn đại ra. Lúc cậu hơn mười tuổi cả ngày chỉ mơ tưởng chơi đùa, trong túi nhiều nhất cũng chỉ có sáu mươi đồng tiền, trình độ căn bản bì không kịp Hoan Hoan.

Nhưng dù biết Hoan Hoan cùng Tiểu Hỷ sẽ bị mang về ngay, Thiệu Nhạc vẫn khó nén vẻ mặt khổ sở, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Hoan Hoan sẽ không login nhanh vậy đâu, hiện tại có lẽ chúng chỉ vừa tới sân bay rồi đáp máy bay về Luân Đôn mà thôi, bay về Luân Đôn phải tốn hơn mười tiếng, anh không cách nào có thể sớm gặp nó.

“Đừng suy nghĩ nhiều quá.” Nhìn Thiệu Nhạc, Vị Phồn hơi đau lòng. “Anh cũng đã nói Hoan Hoan rất thông minh, cô bé sẽ tự biết chăm sóc mình cùng Tiểu Hỷ, không có việc gì đâu.”

“Ừ.” Thiệu Nhạc lên tiếng trả lời.

“Tắt máy đi! Một mỗi cả ngày cũng phải nghỉ ngơi chút nào, tối nay anh còn phải đi làm.” Vị Phồn nói.

Thiệu Nhạc cũng biết sẽ không thể nhanh vậy đã liên lạc được với Hoan Hoan, vì thế tắt máy tính cùng đèn, quay về giường nằm xuống. Nhưng dù vậy, anh lại vẫn không thể ngủ say.

Vị Phồn đắp chăn xong xuôi, vốn định ngủ, nhưng khi cậu thấy bên trong căn phòng u ám bóng dáng cô đơn của Thiệu Nhạc đưa lưng về phía cậu, thì có chút không đành lòng.

Thiệu Nhạc xưa nay chuyện gì cũng chỉ giữ trong lòng, bất kể thống khổ thế nào đi nữa, cũng không chịu nói ra. Mặc dù đáng về anh cũng không nhu nhược, nhìn như vô cùng kiên cường, nhưng chỉ khi chung sống lâu ngày thì sẽ hiểu được anh cùng y như người bình thường, sẽ bị thương sẽ thống khổ. Nhìn thấy Thiệu Nhạc khó chịu như vậy, Vị Phồn thật sự rất khó mặc kệ anh.

Vị Phồn tiến lên, đến bên cạnh Thiệu Nhạc, kéo chăn của anh rồi tiến vào trong, từ phía sau vươn tay ôm tấm lưng xem chừng vô cùng tịch mịch của anh.

Thiệu Nhạc không ngờ tới Vị Phồn sẽ có hành động như vậy, thân thể hơi chấn động.

Vị Phồn khẽ trán sát cổ Thiệu Nhạc, miệng thì thào niệm: “Đừng nghĩ, đừng nghĩ, có một ngày anh sẽ mang chúng về được.....”

“Ừ.....” Cảm nhận ôn nhu Vị Phồn truyền tới, Thiệu Nhạc nhẹ nhàng đáp lại.

“Mau ngủ đi..... Mau ngủ đi.....” Tay Vị Phồn vòng qua eo Thiệu Nhạc, mười ngón tay đan xen để ngay bụng. Miệng cậu thì thào niệm, bản thân càng niệm càng buồn ngủ, chậm rãi không biết bao lâu thì lăn ra ngủ.

Thiệu Nhạc đưa tay đặt trên mu bàn tay của Vị Phồn, chậm rãi vuốt ve từng đốt tay của Vị Phồn.

Đối mặt người thân xa cách tuy rằng cực kỳ khó chịu, nhưng Vị Phồn đã bước tới muốn cùng anh cùng nhau vượt qua, cảm nhận được tâm ý Vị Phồn truyền đạt, tâm Thiệu Nhạc cũng theo cái ôm ấm áp này mà bình tĩnh an ổn hơn nhiều.

19. Quyển 2 - Chương 8

Mùa hè oi bức chớp mắt đã trôi qua, mùa thu đã tới, khôi phục nhiệt độ mát mẻ mà thoải mái, Vị Phồn cùng Thiệu Nhạc sống chung cũng đã gần được mười tháng.

Hôm nay sau khi hoàn thành trị liệu, giống như mọi ngày, Thiệu Nhạc ở ngoài phòng chờ, Vị Phồn thì cầm biên lai đi lấy thuốc.

Đếm thuốc, Vị Phồn kiểm thuốc lại lần nữa, sau khi xác định không sai, liền đi qua phía Thiệu Nhạc đang đứng chờ cậu.

“Này, A Phiền!”

Từ phía cầu thang truyền tới tiếng gọi, Vị Phồn ngẩng đầu nhìn, phát hiện đó là bác sĩ của Thiệu Nhạc – Mộ Ai.

“Gì hả?” Cậu hỏi.

“Lại đây, lại đây!” Mộ Ai ngoắc Vị Phồn.

Vị Phồn đi qua, mà Mộ Ai đang đứng trên cầu thang khom lưng xuống, thần bí vô cùng từ trong túi áo blouse trắng lấy ra một vỉ thuốc bốn viên màu xanh ném vào trong bịch thuốc của Thiệu Nhạc.

“Gì vậy?” Vị Phồn nghi hoặc hỏi.

“Viagra!”

“Nó là gì?” Tên nghe quen quen, nhưng Vị Phồn không có ấn tượng mấy.

“Viagra đó a!” Mộ Ai nhỏ giọng nói.

“Cô lấy thứ này cho tôi làm gì?” Vị Phồn mắt trừng to, nhìn Mộ Ai.

“Cho anh ta, cho anh ta!” Mộ Ai chỉ chỉ Thiệu Nhạc đang đứng đằng xa nhìn họ: “Khó khăn lắm tôi mới moi được, hôm nay sinh nhật anh ta, đưa cho anh ta!”

“Người ta sinh nhật tặng thứ này làm gì?” Vị Phồn nhanh chóng bịt miệng bịch thuốc lại, để tránh người khác nhìn thấy vỉ thuốc bốn viên nhỏ màu xanh.

“Thứ này tốt lắm đấy!” Mộ Ai nói: “Người bị tổn thương cột sống thường đều không được, mềm mềm, không kéo dài. Hôm nay sinh nhật anh ta, nhất định sẽ trải qua cùng bạn gái, Viagra thích hợp nhất, anh ta sẽ cần!”

“Vị Phồn!” Thiệu Nhạc đợi mãi không thấy Vị Phồn qua, nhìn thấy cậu cùng Mộ Ai nói chuyện lâu vậy, vì thế lên tiếng kêu.

“Kêu rồi, tôi đi đây.” Vị Phồn ôm gói thuốc bỏ Mộ Ai lại, quay về cạnh Thiệu Nhạc.

“Tán gẫu chuyện gì mà lâu vậy?” Thiệu Nhạc hỏi.

“Không.....” Vị Phồn còn đang cân nhắc nên nói cho Thiệu Nhạc nghe chuyện Viagra không, nhớ tới Mộ Ai vừa rồi nói mềm mềm không kéo dài, Vị Phồn cảm giác bị người khác nhận định như vậy, sẽ tổn thương lòng tự trọng của Thiệu Nhạc.

“Em cùng bác sĩ Quách hình như nói chuyện rất hợp.” Thiệu Nhạc bất động thanh sắc, thăm dò hỏi.

“A, cô nàng kia à, quen lâu rồi cũng hiểu cô thật không tệ.” Vị Phồn nói: “Cô ấy cùng anh giống nhau đó, lần đầu tiên gặp thì thấy vừa hung dữ vừa khiến người khác chán ghét, bất quá dần dần sẽ phát hiện đối phương không có gì, tâm địa rất tốt.”

“Phải không?” Thiệu Nhạc đối với câu trả lời của Vị Phồn có vẻ không cao hứng mấy.

“Anh bây giờ.....” Vị Phồn cau mày nhìn qua Thiệu Nhạc. “Là rất bất mãn em cùng cô ấy hữu nghị quá mức thắm thiết sao?”

“Không có.” Thiệu Nhạc ngoài miệng không nhận.

“Chết cười!” Vị Phồn khẽ hừ một tiếng. “Em lại không thích nữ, như vậy cùng cô ấy tán gẫu đôi ba câu anh cũng có thể không vui, có phải suy nghĩ quá nhiều không!”

“Không chỉ cô ấy, em đối với ai cũng rất tốt.” Thiệu Nhạc giọng nói khó chịu.

“Em đối với anh cũng rất tốt mà.” Vị Phồn trả lời.

“Đó không giống.” Thiệu Nhạc nói.

“Chẳng lẽ anh cho rằng em đối với anh tốt là nên, đối với người khác tốt là không nên?” Vị Phồn cảm giác Thiệu Nhạc thật hơi phiền.

“Anh chỉ là hy vọng em hẳn nên cảm thấy em chỉ có thể đối tốt với một mình anh thôi.” Sau khi nói những lời đó, Thiệu Nhạc ngậm chặt miệng, không hề mở miệng. Vì bất luận Vị Phồn nói chuyện với ai, anh cũng sẽ đổ lỗi người đã chiếm lấy thời gian của Vị Phồn.

Lấy xe, họ trực tiếp đi tới quán bar Ny Ny kinh doanh, dọc đường đi Thiệu Nhạc vẫn tiếp tục giữ im lặng.

Sau khi xuống xe Thiệu Nhạc không đợi Vị Phồn, đã chống gậy trực tiếp đi vào phòng kế toán.

Vị Phồn dừng xe xong bước vào quán, phát hiện một đám cô nàng thổ đeo lỗ tai dài màu hồng phấn mang vớ lưới đen, trên hông còn gắn đuôi đi nhong nhong trong quán. Cậu không có tâm tình lý giải mấy tỷ tỷ này, đẩy cửa phòng kế toán định bước vào.

“Đáng ghét quá mà, hai người đều làm lơ tụi tôi nha!” Mấy cô nàng thổ ăn vận tỉ mỉ bực dọc nói.

“Mấy người làm gì ăn mặc thành vậy?” Vị Phồn hỏi cho có lệ.

“Gọi cảm!” Mấy cô nàng thổ bày ra tư thế khiêu gợi, nói: “Hôm qua kết thúc mừng kỷ niệm một năm, hôm nay theo thông lệ hàng năm là ngày party khánh công, chút nữa phải ra chơi đó!”

“Được.” Vị Phồn không nghe vào tai party gì đó, vừa vào cửa liền thuận tay khóa lại, ngăn cách tất cả tiếng động bên ngoài.

Thiệu Nhạc mở máy tính, đang chỉnh lí hạng mục sổ sách, gương mặt thối hết mức có thể, buồn bực không lên tiếng.

Vị Phồn ngồi trên ghế sofa mở TV xem, một lát sau tiếng gõ bàn phím nhập tài liệu của Thiệu Nhạc tạm dừng lại, nhân dịp khoảng thời gian rảnh Thiệu Nhạc nghỉ ngơi, Vị Phồn hỏi: “Còn đang giận hả?”

“Không có.” Thiệu Nhạc nói.

“Lại đây chút đi.” Vị Phồn nói.

Nghe thấy người yêu đang kêu mình, Thiệu Nhạc thoáng do dự, mới đến cạnh Vị Phồn.

Vị Phồn kéo Thiệu Nhạc một cái, Thiệu Nhạc ngã vào sofa, sau đó người bắt ngang người Thiệu Nhạc nằm xuống, đầu thuận lời gối trên đùi Thiệu Nhạc, nằm ngang xem TV. Cậu cũng không nói kêu Thiệu Nhạc qua đây muốn làm gì, cũng chỉ tiếp tục xem chương trình TV.

Thiệu Nhạc chần chờ một hồi lâu, mới đưa tay đặt lên mái tóc mềm mại của Vị Phồn, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Còn đang giận sao?” Vị Phồn lại hỏi lần nữa.

“Chút ít.....” Thiệu Nhạc lần này thành thật.

“Anh trong đầu nghĩ gì, đôi khi cũng phải nói cho em biết. Em không thích anh hờn dỗi.” Vị Phồn nói.

Tuy rằng họ mới bắt đầu không bao lâu, nhưng cậu từ trước cũng đã rất coi trọng Thiệu Nhạc, cậu không hy vọng Thiệu Nhạc không vui.

“Anh hiểu em cùng những người khác không có gì.....” Thiệu Nhạc thoáng dừng lại, rồi mới chậm rãi mở miệng: “Nhưng mỗi lần thấy em cười với người khác, nói chuyện với những người khác..... Anh liền.....”

“Liền ghen?” Vị Phồn khiêu mi.

Thiệu Nhạc không muốn trả lời. Cậu đưa tay vuốt ve tóc Vị Phồn, thâm tình mà chuyên tâm nhìn người này.

“Anh đừng đáng yêu vậy chứ?” Vị Phồn nhếch miệng cười, tươi cười sáng lạng đến chói mắt.

“Anh sẽ không dùng từ đáng yêu để hình dung một người đàn ông.” Thiệu Nhạc hơi cau mày, anh cảm giác từ đáng yêu này cùng anh không khớp miếng nào.

“Nhưng thực tế chính là vậy mà.” Vị Phồn nói.

Ngón tay Thiệu Nhạc lướt qua hai má Vị Phồn, phác họa năm đường cung của Vị Phồn, anh tựa như người mù không có mắt, ngón tay cẩn thận sờ soạng, hy vọng dựa vào ngón tay đem đường nét của người này khắc thật sâu trong tim.

Ngón tay vén tóc phía sau tai, điều này khiến Vị Phồn nổi một tảng da gà.

“Chớ có sờ lỗ tai em.” Vị Phồn giữ tay Thiệu Nhạc, chuyển tay Thiệu Nhạc qua ngực ôm lấy.

“Tại sao?” Thiệu Nhạc hỏi.

“Nơi đó rất mẫn cảm!” Vị Phồn nói. Nên cậu không thích người khác đụng vào lỗ tai mình.

“Mẫn cảm?” Thiệu Nhạc không hiểu lắm.

“Đối tượng trước đây của em rất thích ngoáy lỗ tai cho em, mỗi lần bị ngoáy đều chịu không nổi, bất kể thứ gì cũng sẽ đều ra hết.” Vị Phồn nói một câu hai nghĩa.

Thiệu Nhạc còn rảnh một tay, tiếp đến vuốt ve lỗ tai của Vị Phồn.

Vị Phồn có đôi tai xinh đẹp, hình dạng đường nét đều đẹp, vành tai sờ lên cũng vạn phần mềm mại, Thiệu Nhạc không khó hiểu tại sao có người thích ngoáy tai cậu.

“Không biết ở đây có đồ ngoáy lỗ tai không?” Thiệu Nhạc nói.

“Đừng phá.” Vị Phồn đưa tay vừa định bắt lấy bàn tay đang sờ tới sờ lui của Thiệu Nhạc.

Ai ngờ Thiệu Nhạc trở tay bắt lấy, tách giữ hai tay cậu, tiếp theo Thiệu Nhạc không báo trước, cúi người ngậm lấy môi cậu mút lấy.

Hành động thành linh của Thiệu Nhạc khiến Vị Phồn hơi chút chấn động, Thiệu Nhạc nâng đầu gối lên, Vị Phồn đang gối trên đùi anh cả ngực bị nâng lên theo, môi vừa vặn tiếp nhận nụ hôn của Thiệu Nhạc.

Đầu lưỡi Thiệu Nhạc chậm rãi xâm nhập, âu yếm mỗi một chỗ trong khoang miệng của Vị Phồn.

Đôi môi dính dấp nóng ẩm như kích thích tất cả thần kinh mẫn cảm, chỉ cần một đụng chạm của Thiệu Nhạc, liền truyền đến cảm giác tê dại, hơi thở Vị Phồn trở nên nặng nề, nhịn không được hôn đáp lại Thiệu Nhạc, cậu quần lấy đầu lưỡi Thiệu Nhạc cùng anh ma sát.

Lúc hai người hôn môi nước bọt phát ra âm hưởng nghe vào thật dâm mỹ, Thiệu Nhạc đưa tay luồn vào dưới quần áo cậu, vuốt ve làn da của cậu, ngắt nhéo đầu vú cực kỳ mẫn cảm của cậu, bị đối xử như vậy, khiến thân thể cậu không tự chủ run lên.

Tuy rằng cùng Vị Phồn hôn nhau cảm giác thủy chung rất tuyệt, nhưng hôm nay hai tay bị giữ cố định phía trên, điều này làm Vị Phồn cảm giác không thoải mái lắm, như thể cậu trở thành bên bị khống chế vậy, chỉ có thể bị động tiếp nhận cảm giác kích thích Thiệu Nhạc gây nên cho cậu.

“Không được……” Vị Phồn thở hổn hển, bắt đầu vùng vẫy muốn bật dậy. Cậu sao giống như thịt nằm trên thớt chỉ có thể mặc người xâu xé, hoàn toàn không thể động đậy.

“Cái gì không được?” Thiệu Nhạc vẫn không ngừng hôn cậu, cảm giác vẫn chưa đủ.

“Em sắp cương……” Vị Phồn nói. Cảm giác là lạ, chuyện giống thế này hẳn phải là cậu làm với Thiệu Nhạc mới đúng chứ. Sao tình hình bị đảo ngược!

“Vậy cương a.” Thiệu Nhạc đưa tay chậm rãi trượt xuống, giật dây nịt của Vị Phồn ra, kéo dây kéo xuống, dùng tay bao phủ khí quan mềm mại của Vị Phồn.

“Ừ.....” Thân thể Vị Phồn thoáng cứng đờ, hơi hơi cong người.

Thiệu Nhạc cảm giác phần thân của Vị Phồn trong tay mình càng ngày càng cứng, bàn tay bao phủ phần thân của Vị Phồn bắt đầu chậm rãi di chuyển lên xuống, tầm mắt cố định nơi mặt Vị Phồn, nhìn về mặt của cậu.

Vị Phồn nhắm mắt, cảm nhận loại cảm giác quả thật quá kỳ quái này. Nhưng khoái cảm Thiệu Nhạc mang đến to lớn thế, cậu ưỡn lưng cự tuyệt ầu yếm không ngớt của Thiệu Nhạc, chỉ có thể đạp chân vùng vẫy vô ích.

Thiệu Nhạc ngừng động tác dưới tay, phần thân Vị Phồn đã bị kích thích cũng ngày càng bành trướng. Thiệu Nhạc vuốt ve căn bộ cùng túi nang mềm mại của Vị Phồn, không ngừng vỗ về, Vị Phồn cảm giác bản thân bị biến thành lí trí tán loạn rốt cục không chịu được nữa, không lâu sau ngay dưới ầu yếm của Thiệu Nhạc không thể khắc chế bản tính.

Dịch thể ấm nóng Vị Phồn bắn ra dính đầy tay Thiệu Nhạc, nhìn thấy Vị Phồn ánh mắt ướt át về mặt say đắm, cũng khiến cổ họng anh trở nên khô nóng. Thiệu Nhạc đột nhiên rất muốn ngay tại đây muốn Vị Phồn, giờ này phút này, anh gần như suýt nhẩn nại không được nữa.

“Buông..... Buông.....” Vị Phồn khàn khàn nói.

Thiệu Nhạc buông gồng xiềng đối với Vị Phồn ra, lúc này Vị Phồn mới từ từ ngồi dậy.

Cậu rút tờ khăn giấy đưa cho Thiệu Nhạc, sau đó mặc quần vào, cài nút rồi kéo dây kéo lại.

Thiệu Nhạc phát hiện Vị Phồn vẫn đưa lưng về phía anh, hơi lo lắng hỏi: “Em không vui sao?”

Vị Phồn đối mặt tường sửa sang quần áo lại cảm giác khuôn mặt mình nóng đến phát cháy.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Theo lý thuyết hẳn phải do cậu chủ đạo hết thảy khiến Thiệu Nhạc đạt được cao trào mới phải, cơ sao hiện tại người eo vừa nhũn chân vừa run lại là cậu chứ? Chẳng lẽ Thiệu Nhạc so ra giống phía chủ động hơn?

“Vị Phồn.....” Thiệu Nhạc lo lắng gọi tên cậu.

Ngoài cửa truyền tới tiếng gõ cửa, tiếng Ny Ny vọng vào: “Hai người nhanh lên nào, party sắp bắt đầu rồi đó!”

Vị Phồn hồi phục tinh thần, vội vàng trả lời: “Biết!”

“Không có gì, đi thôi!” Vị Phồn thoáng liếc mắt nhìn Vị Phồn, suy yếu cười cười, tiếp theo đưa gậy qua cho Thiệu Nhạc.

Hai người họ mở cửa đi ra ngoài, lúc này trong đại sảnh đã phi thường náo nhiệt, trên sân khấu đèn chiếu sắc màu rực rỡ, miễn bàn tới các cô nàng đang nhảy ballet hiện đại. Do là tiết mục tự tiêu khiển, bước nhảy hỗn loạn những tràn cười không ngớt, nhưng không có nửa người để ý.

Trong đại sảnh không khí hăng say, mọi người uống rượu rồi uống rượu, nói chuyện phiếm rồi nói chuyện phiếm, khiêu vũ rồi khiêu vũ, ăn rồi ăn. Ny Ny cùng đám tỷ muội của anh đang cao hứng tán gẫu, lần này lễ kỷ niệm một năm tổ chức suốt nửa tháng, kết quả tốt đẹp khiến anh cười không khép miệng. Nên mặc kệ đám nhân viên cấp dưới khui bao nhiêu chai rượu vang đỏ cao cấp, anh mà cũng không nhẩn.

Vị Phồn lôi kéo Thiệu Nhạc đang muốn tìm chỗ ngồi xuống, lại phát giác dưới ánh đèn mờ ảo có một thân ảnh quen thuộc đi tới trước mặt họ, chính là Tiểu Mễ đã lâu rồi chưa xuất hiện.

“Hi!” Tiểu Mễ nhìn vào mặt Thiệu Nhạc, sau đó quay qua cười với Vị Phồn.

“Quen sao!” Vị Phồn thấy Tiểu Mễ, liền nhớ tới màn đụng xe liên hoàn ngày đó.

“Anh còn đang giận à?” Tiểu Mễ kéo kéo áo Thiệu Nhạc nói: “Đừng giận nữa mà, em cũng đâu phải em cố ý. Xin lỗi mà!” Cậu lập tức quay qua Thiệu Nhạc trưng ra khuôn mặt tươi cười, “Xin lỗi nha A Nhạc, bỏ qua cho tôi được không!”

Vị Phồn cảm giác Tiểu Mễ dường như không có ý khinh miệt, đến cả xin lỗi cũng cười toe toét.

“Ngày đó hai người cứ vậy chạy mất, em thật sự rất đáng thương, bị cảnh sát chụp về đồn uống thứ cà phê khó uống muốn chết, lúc anh em tới đón em lại còn bị mắng xối xả, về tới nhà mẹ em xem được tin tức, giận lắm, muốn em một tháng không được phép ra ngoài ở trong phòng đối mặt vách tường suy ngẫm, em thật sự biết sai rồi mà, Vị Phồn.....” Tiểu Mễ vẫn như trước đây, kéo kéo áo Vị Phồn, kéo cánh tay anh lắc qua lắc lại, nhỏ nhẹ năn nỉ tha thứ. Cậu biết Vị Phồn rất mềm lòng, sẽ không thật sự nhẫn tâm trách móc nặng nề cậu đâu.

Thiệu Nhạc nhìn chằm chằm hành động Tiểu Mễ thân mật với Vị Phồn, không vui, liền kéo Vị Phồn ra khỏi Tiểu Mễ.

Tươi cười trên mặt Tiểu Mễ thoáng cứng đờ, vì cậu nhìn thấy đôi con ngươi mang theo giận dữ của Thiệu Nhạc, lạnh lùng nhìn cậu, biểu tình của Thiệu Nhạc cực kỳ khủng bố, sợ tới mức cậu rụt tay lại.

“Sao vậy?” Ny Ny vốn đang cùng đồng nghiệp khoái trá tán gẫu phát hiện tình hình của ba người họ hơi kỳ quái, liền đi qua hỏi. Một vài cô nàng tỏ đang đi qua đi lại cũng trộm liếc mắt qua nhìn, không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

“Không có gì, Tiểu Mễ làm sai, đang xin lỗi A Nhạc.” Vị Phồn xua tay với Ny Ny, ý bảo Ny Ny đừng để ý tới.

Sau đó Vị Phồn nói với Tiểu Mễ: “Về sau đừng làm vậy nữa biết không hả, may mắn lần này A Nhạc không có gì, bằng không tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu!” Anh dùng ngón tay hun hăng búng lên trán Tiểu Mễ, cảnh cáo cậu.

“Đã biết!” Tiểu Mễ đau đến ôm trán nói: “Em không muốn anh ghét em, nên về sau em sẽ không làm vậy với Thiệu Nhạc.”

Vị Phồn gật đầu. Đối với thái độ của Tiểu Mễ tuy rằng không vừa lòng lắm, nhưng cũng miễn cưỡng nhận được. Họ tìm một bàn ngồi xuống, Tiểu Mễ lại giống y như kẹo cao su đeo dính lấy Vị Phồn.

Tuy Tiểu Mễ đã xin lỗi, nhưng biểu tình của Thiệu Nhạc vẫn không tốt. Anh cảm thấy Vị Phồn cùng người yêu cũ Tiểu Mễ quá mức thân thiết.

“Cậu đừng ôm tôi, đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, tôi không thích thế.” Vị Phồn một mặt đối với Tiểu Mễ oán giận, mặt khác khui chai rượu vang đỏ Thiệu Nhạc thích, đồng thời rót một ly đưa cho Thiệu Nhạc.

“Nhưng em thích a!” Tiểu Mễ cười dựa sát vào ngực của Vị Phồn.

Vốn không thích uống rượu vang đỏ, nhưng Vị Phồn bị Tiểu Mễ bám chặt muốn đi lấy chai khác cũng không được, đành phải tâm tình phiền muộn cầm chai rượu đổ vào miệng. Đã nói với Tiểu Mễ bao nhiêu lần rồi, nhưng người này đúng là bạch mục tới cực độ rồi sao cũng nghe không hiểu tiếng người, đẩy cậu ra cậu lại dính vào, nhìn thấy vẻ mặt Thiệu Nhạc ngày càng dữ tợn, Vị Phồn thật sự không biết nên làm gì giờ.

(bạch mục: hình dung những người không rõ tình hình, không biết thất thời, người tự cho mình là thông minh cùng ngu ngốc như nhau, vì hạng người này thường hay làm những hành vi khiến người khác xem thường nên dùng “bạch mục” để ám chỉ)

Tiểu Mễ nhìn thấy gương mặt đáng sợ của Thiệu Nhạc, không phục nói với anh: “Tôi đã xin lỗi anh rồi, anh không cần nhìn tôi như vậy! Vị Phồn cũng không phải của một mình anh.”

“Nhưng em ấy cũng không phải của cậu.” Thiệu Nhạc trước nay không thích chấp nhận khiêu khích nên lúc đối mặt với Tiểu Mễ, rất hiếm khi mở miệng.

“Trước đây anh ấy từng yêu tôi.” Tiểu Mễ có chút ngang bướng nói, không muốn chịu thua.

“Hiện tại cậu ấy yêu chính là tôi.” Thiệu Nhạc lạnh lùng đáp lại.

Lời nói của Thiệu Nhạc kích động Tiểu Mễ, Tiểu Mễ hốc mắt phấp phồng, môi mím chặt, cắn chặt răng.

Một ít người bên cạnh đứng thẳng lỗ tai nghe lén tình hình đều bị lời nói của Thiệu Nhạc hù dọa, trong đại sảnh tuy mở nhạc dance nhẹ nhàng, nhưng tất cả mọi người tâm tình đều trở nên trầm trọng.

Miễn bàn đến các cô nàng thổ khóc thét nứt nẻ, không ai ngờ tay chân Vị Phồn có sao lại nhanh như vậy, tức khắc cướp đi thần tượng của họ, mấy tháng trước Thiệu Nhạc rõ ràng vẫn còn độc thân không có nửa còn lại a!

Ny Ny thì đang choáng váng không thể tin nhìn Vị Phồn cùng Thiệu Nhạc, tin tức này với anh mà nói quá mức kinh hoàng.

Thấy Tiểu Mễ vẫn không chịu rời Vị Phồn, Thiệu Nhạc cảm thấy bản thân phải làm gì đó, nếu không Tiểu Mễ sẽ là bóng ma đối với anh. Anh đứng lên, đưa tay nắm áo của Tiểu Mễ, dựa vào lực cánh tay do trước đây dùng xe lăn rèn luyện nên, dễ dàng nhấc Tiểu Mễ từ dưới ghế lên, ném qua ghế sofa kế bên.

Vị Phồn hoảng sợ, mọi người cũng vậy. Sắc mặt Thiệu Nhạc chùng từng khó coi tới vậy, hôm nay Tiểu Mễ thật sự đã chọc anh nổi giận rồi.

“Cậu về trước đi!” Ny Ny vội vàng đi qua, nâng Tiểu Mễ ngã vào sofa dậy.

Tiểu Mễ mới đứng lên, hốc mắt đỏ bừng.

Vị Phồn đi tới cạnh Tiểu Mễ, do dự không biết nên nói gì, sau một hồi phân vân mới nói: “Tôi quả thật muốn ở bên Thiệu Nhạc, tình yêu không phải trò chơi gia đình, nếu đã bước chân vào, thì không nên tam tâm nhị ý. Thiệu Nhạc là một người rất nghiêm túc, tôi sẽ không đem tâm ý của anh ấy ra đùa giỡn.”

Vị Phồn nói rất rành mạch, Tiểu Mễ biết bản thân không còn hy vọng, nước mắt từ trong hốc mắt lăn dài, cắn môi nhẫn nhịn không khóc, chậm chạp đi cùng Ny Ny ra ngoài.

Vài phút sau Ny Ny một mình quay lại, khi anh đi ngang qua bàn của Vị Phồn cùng Thiệu Nhạc cũng không nói thêm gì, chỉ gõ lên trán Vị Phồn một cái, rồi trở về cùng đồng nghiệp tiếp tục tán gẫu.

Ny Ny không phản đối cậu với Thiệu Nhạc, từ nụ cười yêu thương thân nhiên của anh, Vị Phồn nhìn ra được.

Sau khi Tiểu Mễ đi rồi, chỗ họ ngồi yên tĩnh hơn nhiều. Thời gian tiếp theo Vị Phồn và Thiệu Nhạc cùng nhau uống rượu đắng, Thiệu Nhạc tuy vẫn im lặng, nhưng theo biểu tình của anh xem chừng đã không còn tức giận như lúc nãy nữa.

“Thật sự là một tên thích ăn dấm chua.” Vị Phồn nhìn Thiệu Nhạc đang cúi đầu phẩm rượu, bắt đầu dĩ cười.

Mà tại một góc của đại sảnh, nhóm cô nàng thổ vì Thiệu Nhạc bị cướp mất mà buồn bực không vui, ghen ngào khóc.

Vị Phồn sau khi về nhà chạy đi tắm rửa, rồi trở lại góc của mình xem TV. Vừa rồi uống quá nhiều rượu vang đỏ, bắt đầu hơi choáng váng, cậu mê man ý thức mơ hồ, cảm giác bản thân cũng sắp chống đỡ hết nổi công hiệu của nó.

Lúc Thiệu Nhạc từ phòng tắm bước ra Vị Phồn còn đang xem TV, anh lấy thuốc trong bọc thuốc ra mỗi loại một viên, rồi nhìn chằm chằm vỉ thuốc có màu lạ, nói: “Hôm nay thay đổi nhiều loại thuốc.”

“Phải!” Vị Phồn say rượu mờ mịt trả lời.

Bác sĩ của Thiệu Nhạc cứ cách một quãng thời gian sẽ thay Thiệu Nhạc điều chỉnh lượng thuốc phù hợp, anh rất kiên trì nhất định phải tại thời điểm thích hợp nhất phối hợp với được phẩm chính xác nhất, cũng phối hợp với trị liệu thỏa đáng nhất cố gắng kích thích cơ bắp suy thoái, nhờ vậy chân Thiệu Nhạc mới mau chóng tốt lên.

Thiệu Nhạc đem thuốc mới cùng nước, nuốt hết vào bụng, rồi sau đó mở máy tính, kết nối mạng.

Vừa đăng nhập chương trình msn truyền tin tức thời, trên màn ảnh liền xuất hiện một cửa sổ nhỏ, từ trong cửa sổ xuất hiện một khuôn mặt cười màu vàng, tiếp đó đánh một câu thăm hỏi ân cần, ghi: “Anh, sinh nhật vui vẻ, hôm nay khỏe không?”

Người đang kết nối qua đường dây từ xa, chính là Hoan Hoan đang ở Luân Đôn nước Anh.

Từ sau lần Hoan Hoan nhét tờ giấy ghi tài khoản bỏ vào túi anh, họ lợi dụng phương tiện này, vẫn duy trì liên lạc mật thiết.

“Những chuyện anh bảo em làm em đã làm xong rồi.” Hoan Hoan ghi.

Thiệu Nhạc đánh chữ cực nhanh, tiếp tục nói chuyện với Hoan Hoan.

Sau mười lăm phút bàn phím tách tách tách tách, Vị Phồn vốn đang xem TV đột nhiên a một tiếng, từ trên giường đứng phắt dậy.

Hành động này của Vị Phồn khiến Thiệu Nhạc phân tâm dời lực chú ý khỏi màn hình, nhìn qua cậu.

Vị Phồn chạy tới mở bịch thuốc của Thiệu Nhạc ra, dốc toàn bộ thuốc bên trong ra.

Cậu phát hiện vỉ thuốc Viagra màu xanh hồi chiều Mộ Ải ném vào trong bịch thuốc thiếu mất một viên, cầm vỉ thuốc kia, Vị Phồn xoay người nhìn Thiệu Nhạc đang cùng em gái tán ngẫu.

“Tiêu rồi, em đã quên nói với anh.” Vị Phồn bối rối nhìn vỉ thuốc Viagra.

“Sao vậy? Đó không phải thuốc mới sao?” Thiệu Nhạc cảm thấy vẻ mặt Vị Phồn kỳ quái, tức thì hỏi.

“Nhân duyên của anh tốt lắm..... Tất cả mọi người đều nhớ ngày sinh nhật của anh.....” Vị Phồn nói từ từ: “Vỉ thuốc này không phải bác sĩ kê cho anh đâu, là quà sinh nhật bác sĩ Quách tặng anh.”

“Quà sinh nhật, cô ấy vì sao lại tặng thuốc cho anh, là thứ gì?” Thiệu Nhạc cảm thấy mặt mày kỳ diệu.

“Nàng nói người bị tổn thương cột sống nơi đó không được..... sẽ cần thứ này..... Cho nên liền lấy một vỉ ra nói là chúc anh sinh nhật vui vẻ..... vậy đó.....” Vị Phồn nói nói, sắc mặt có vẻ hơi xấu hổ.

“Viagra?” Thiệu Nhạc biến sắc. Anh vừa mới uống Viagra!?

“Quên đi quên đi, đừng để ý tới nó!” Vị Phồn ném ba viên còn lại vào xô nhà, nói: “Uống thứ này cũng đâu có gì, dù sao chỉ cần đừng nghĩ lung tung là được, không kích thích tới, kỳ thật cũng sẽ không sao.” Vị Phồn xem qua thông tin về loại thuốc này, nếu như thanh tâm quả dục, kỳ thật cũng không “đứng dậy” được.

Sắc mặt Thiệu Nhạc vẫn rất khó xem.

“Aiz, cũng đâu phải em cố ý!” Vị Phồn cười bồi tới ngồi cạnh Thiệu Nhạc. Cậu hơi say, cười rộ ngây ngốc. “Hôm nay Tiểu Mễ chạy tới gây rối, em mới quên mất nó thôi a!”

Thiệu Nhạc lại đánh mấy chữ, ngắt kết nối với Hoan Hoan, rồi tắt máy tính, ậm ừ trong họng.

“Loại thuốc này thật sự sẽ không sao đâu, chỉ cần trong đầu thanh thản trống rỗng, đừng nghĩ tới chuyện chúng ta vừa làm trong phòng kế toán, đừng nghĩ tới phim A anh từng xem qua, chờ công hiệu của nó qua đi thì tốt rồi.” Vị Phồn miệng liến thoắng. Vì sao cậu cứ cảm giác hình như Thiệu Nhạc đang thẹn thùng?

Vào lúc Vị Phồn nói vậy, Thiệu Nhạc nhìn cậu, nói: “Anh hoàn toàn không nghĩ tới nó, em làm ơn đừng nhắc lại nữa được không?”

“Ác.....” Vị Phồn liền im miệng. “Vậy em đi ngủ đây, anh từ từ mà làm.”

Sau khi Vị Phồn bò vào trong ổ chăn, Thiệu Nhạc cũng tắt đèn, chậm rãi quay về chỗ ngủ của mình, đắp chăn lại.

Sau khi Vị Phồn nằm lên giường thì đầu óc bắt đầu cảm thấy say sẩm, cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Cậu lật người nhìn thấy bóng lưng của Thiệu Nhạc ở đầu bên kia, đột nhiên cảm giác Thiệu Nhạc đưa lưng về phía cậu thể này, khiến cậu hơi tịch mịch. Trong lòng cảm thấy trống rỗng, Vị Phồn cuộn chăn lại ôm vào lòng, lại cảm thấy không đủ thỏa mãn.

Nhớ từ lần trước ôm Thiệu Nhạc ngủ tới nay đã thật lâu rồi, cậu đột nhiên rất rất muốn ôm anh. Cậu thích cảm giác ôm Thiệu Nhạc đi vào giấc ngủ, tuy rằng không giống như thân thể thiếu niên trước đây nhỏ nhắn mảnh khảnh, nhưng ôm Thiệu Nhạc cậu sẽ cảm thấy rất thỏa mãn, rất an tâm.

Vị Phồn lập tức bật dậy, vòng qua cái bàn giặt chăn của Thiệu Nhạc ra, chui vào trong ổ chăn ấm cúng khô mát của anh, từ phía sau ôm lấy anh, ôm anh ngủ.

“Tại sao lúc này, đổi thành cậu say rượu loạn tính?” Thân thể Thiệu Nhạc thoáng cái cứng đờ. Anh liều mạng chịu đựng, chỉ sợ tác dụng của thuốc khiến dục vọng bản thân kiềm nén đã lâu sẽ như đê vỡ bờ, anh sớm đã muốn Vị Phồn muốn đến phát đau, nhưng không được cho phép đi bước tiếp theo, chỉ phải vì Vị Phồn cố gắng kiềm chế.

Vị Phồn dựa vào lưng của Thiệu Nhạc, thấp giọng cười. “Bằng không em giúp anh làm một lần cũng được, tối nay anh cũng giúp em làm mà.”

Không đợi Thiệu Nhạc nói gì, hai tay của Vị Phồn vốn đang vòng qua lưng Thiệu Nhạc từ từ trượt xuống, luồn vào dưới quần ngủ của Thiệu Nhạc cầm hạ thân đã sớm cương của anh. “Cứng quá nha, anh rốt cục là tưởng tượng cái gì, thế nhưng trưởng thành thế này?”

Vị Phồn khẽ sát tai Thiệu Nhạc nhẹ nhàng thổ lộ ngôn từ ái muội, hai tay lên xuống vuốt ve phần thân của Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc nuốt nước miếng, nói không nên lời cự tuyệt, chỉ có thể tùy ý Vị Phồn cầm hạ thân của anh không ngừng đùa bỡn.

Móng tay của Vị Phồn ấn lên lỗ nhỏ nơi đỉnh, khẽ nhẹ, toàn thân Thiệu Nhạc cứng đờ theo từng đụng chạm của cậu, cũng không vùng vẫy cự tuyệt.

Vị Phồn thích ôm Thiệu Nhạc như vậy, cảm giác chậm rãi chạm vào cơ thể rắn chắc của anh. Cậu vươn đầu lưỡi liếm mát sau gáy Thiệu Nhạc, nhẹ nhàng cắn. Lúc này, bộ phận dục vọng cứng rắn của Thiệu Nhạc thoáng nảy lên, phần đỉnh tiết ra chất lỏng trong suốt.

“Anh thơm quá.....” Thân thể sạch sẽ vừa mới tắm rửa xong có một cỗ mùi hương hương bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái, cùng hương vị nam tính thản nhiên của Thiệu Nhạc, khiến Vị Phồn kiềm lòng không nổi cũng cương.

Vị Phồn không ngừng trêu đùa phần thân của Thiệu Nhạc, nghe thấy Thiệu Nhạc phát ra tiếng thở dốc dồn dập, khi hai người ôm chặt nhau hông của Thiệu Nhạc ma sát chỗ mẫn cảm dưới quần ngủ của cậu, điều này làm cậu nảy sinh ảo giác tiến vào trong cơ thể của Thiệu Nhạc.

Vài phút sau Thiệu Nhạc như nín thở, phần thân trướng phát đau nảy lên mấy cái sau đó ở bắn ra trong tay Vị Phồn, Vị Phồn chồm người lên trước hôn mát cổ Thiệu Nhạc, có chút ý do vị tấn tiếp tục đùa bỡn bộ phận mềm nhũn của Thiệu Nhạc.

(ý do vị tấn: cảm giác như vẫn chưa đủ)

Nơi vừa mới bắn ra dưới vuốt ve của Vị Phồn lại từ từ cứng lên, Thiệu Nhạc giật tay Vị Phồn ra xoay người mặt đối mặt với Vị Phồn, sau đó vươn tay ôm Vị Phồn vào lòng, hôn cậu thật sâu.

Đầu Vị Phồn hơi trì hoãn, được Thiệu Nhạc hôn thoải mái tới suýt ngủ, cậu cảm thấy cánh tay mỗi tới nâng không nổi, vì thế tùy ý Thiệu Nhạc hôn cậu, cũng không phản kháng.

Quần áo trên người mình cùng Thiệu Nhạc, đều bị Thiệu Nhạc cởi sạch, Thiệu Nhạc càng không ngừng hôn Vị Phồn, ngón tay vuốt ve vành tay cậu, ngón trở chui vào trong lỗ tai cậu.

Vị Phồn vuốt ve lưng Thiệu Nhạc, hết thấy đều dựa vào bản năng hôn đáp trả anh.

Thiệu Nhạc vốn vẫn giữ bình tĩnh dường như trở nên nôn nóng, Thiệu Nhạc rời môi khỏi miệng cậu, cắn mát vành tai cậu, lại đẩy đầu lưỡi vào trong lỗ tai cậu khẽ liếm, điều này làm cậu run rẩy từng cơn.

“Đừng sờ lưng anh.” Thiệu Nhạc ở bên tai Vị Phồn thở hổn hển.

“Lưng là nơi mẫn cảm của anh?” Vị Phồn say khướt cười. Rồi sau đó cả mười ngón tay đều bám vào lưng Thiệu Nhạc, lượn quanh dọc theo cơ bắp đường cong lưng của Thiệu Nhạc, vuốt ve anh.

Thiệu Nhạc đem gói đầu nhét dưới thắt lưng của Vị Phồn, với tay lấy bịch thuốc trên ngăn tủ xuống, lấy ra một loại thuốc dạng gel dùng giảm đau. Sau khi nặng ra một đồng thuốc, tham nhập vào phía dưới thân thể Vị Phồn, rồi đem gel đó trét vào động khẩu tư mật của Vị Phồn, ngón tay thuận thể tiến vào trong huyết động.

Vị Phồn người say mờ mịt, chỉ cảm thấy chỗ mông hơi ngứa, căn bản không biết Thiệu Nhạc đang làm gì với cậu.

Cậu ngứa đầu nhìn Thiệu Nhạc, phát giác đôi mắt màu xanh thăm mang theo thâm thúy của cũng đang đồng dạng nhìn cậu.

Ngón tay phía dưới nhẹ nhàng di động qua lại, ma sát chỗ mẫn cảm nhất trong cơ thể đàn ông.

Vào lúc khoái cảm khó nhịn xông lên đỉnh đầu, kích thích đến nỗi cậu cương lên, Vị Phồn giờ mới ý thức được ngón tay của Thiệu Nhạc đang hoạt động trong cơ thể cậu. Mà Thiệu Nhạc lại tăng thêm một ngón tay nữa, thăm dò cấu tạo trong cơ thể Vị Phồn một cách thông thả mà có quy luật.

Vị Phồn xấu hổ và bối rối muốn đẩy Thiệu Nhạc ra, nhưng Thiệu Nhạc không chút nhượng bộ, ngón tay như trước không ngừng ra vào huyết động chật hẹp của Vị Phồn.

“Em không để người khác làm chuyện thế này, em không thích vậy.” Vị Phồn phả khí, cau mày cố gắng kiềm nén không thể bản thân kêu ra tiếng. Cảm giác Thiệu Nhạc mang đến vừa xa lạ vừa mãnh liệt, cậu khẩn trương không biết nên làm thế nào cho phải, nắm tay dùng sức nện vào bả vai Thiệu Nhạc.

“Anh cũng chưa từng làm chuyện thế này với ai cả, là em dụ dỗ anh, giờ anh chỉ muốn em thôi.” Thiệu Nhạc giọng nói khàn khàn, biểu tình khó nhịn đỏ bừng cả mặt của Vị Phồn thật sự khiến anh nhẹn đến khó chịu. Anh muốn sớm tiến vào cơ thể Vị Phồn, lại sợ quá mức nôn nóng sẽ làm tổn thương Vị Phồn.

“Em không có dụ dỗ anh.” Phần đỉnh ướt át của Vị Phồn tiết ra ít dịch thể, phần thân đã cao cao ngóc đầu dậy, ở vào trạng thái sắp sửa bùng nổ.

“Em có.” Thiệu Nhạc nhẹ nhàng đáp lời.

“Cho dù có cũng phải để em làm mới đúng, anh nghĩ sai rồi, em không phải phải bị động.” Vị Phồn liều mạng vùng vẫy.

Cậu vẫn luôn nghĩ tới cậu với Thiệu Nhạc là cậu ở trên Thiệu Nhạc ở dưới, cứ sao tình hình hôm nay lại hoàn toàn tương phản? Từ trước tới nay, cậu vẫn chưa từng bị ai thượng qua cả! Tại sao Thiệu Nhạc không giống vậy ngoan ngoãn để cậu hảo hảo yêu thương, cứ nhiên còn trái lại đặt cậu ở dưới đối cậu làm này làm kia? Thiệu Nhạc điên rồi sao? Cậu bề ngoài thoát nhìn nào giống người bị ôm a?

Thiệu Nhạc không ngừng đưa đẩy ngón tay, nghe Vị Phồn từ đôi môi mím chặt thỉnh thoảng thoát ra tiếng thở dốc trầm thấp, anh càng không ngừng mở rộng cho cậu, anh lại phát giác dù chỉ là ngón tay ở trong cơ thể Vị Phồn, thì cảm giác bao bọc nóng rực này cũng gần như sắp làm anh cao trào.

Thiệu Nhạc từ từ rút ngón tay ra, tuy rằng đã cực kỳ cẩn thận, nhưng cảm giác khó chịu khi dị vật rời khỏi, vẫn khiến Vị Phồn khê rên.

Phát hiện Thiệu Nhạc đã rời khỏi mình, Vị Phồn vội vàng bật dậy muốn chạy trốn. Nhưng cậu vừa mới dùng hai gối ở trên giường lách chừa tới năm cm, đã bị Thiệu Nhạc dùng sức tha trở về.

Vị Phồn thành tư thế quỳ đầu vùi trên chăn, mông bị nâng lên cao cao, Thiệu Nhạc áp sát cậu, đẩy hai bờ mông cậu ra từ từ đem phần thân thẳng tiến vào.

Vị Phồn còn chưa kịp kháng cự đã bị đâm vào khốc thét lên, nhưng tiếng khốc này nghe vào tai Thiệu Nhạc, lại là rên rỉ ngọt ngào.

Thiệu Nhạc có thể cảm nhận được cửa vào mềm mại của Vị Phồn đã hoàn toàn mở rộng dần dần tiếp nhận bộ phận cứng rắn nóng rực, anh có phần nôn nóng, rồi lại cố gắng không cho tốc độ quá nhanh, mãi đến sau khi nơi kia hoàn toàn nuốt hết anh, anh mới chậm rãi thở một hơi.

“Có đau không?” Thiệu Nhạc hỏi.

“Cảm giác rất kỳ quái!” Vị Phồn bất mãn gầm nhẹ. Cậu chưa từng dùng tư thế như vậy làm tình, vì chẳng sau bị cường ngạch tiến vào, làm cậu khắc chế không được xung động muốn bắn tinh. Cậu căn bản chưa hề chuẩn bị xiu nào tâm lý bị Thiệu Nhạc thượng, hôm nay đột nhiên phát triển thành tình huống này, quả thật khiến cậu không cách nào tiếp nhận.

Thiệu Nhạc giữ thắt lưng Vị Phồn, hơi rút ra, rồi sau đó tiến vào thật sâu.

Cảm giác kỳ lạ từ chỗ trong cơ thể bị đàn ông hoàn toàn kéo căng làm Vị Phồn run lên, hai gối cậu phát run, rõ ràng chán ghét hành vi này, lại khó mà khống chế hưng phấn dâng cao. Có thể vì người tiến vào là Thiệu Nhạc, chỉ cần nghĩ tới Thiệu Nhạc đang làm gì với mình, cậu liền thở dồn dập tim đập thình thịch.

Động tác rút đẩy của Thiệu Nhạc dần dần nhanh hơn, vốn là dong đưa nhẹ nhàng, dần dần biến thành va chạm mãnh liệt một lần lại một lần.

Vị Phồn hai tay nắm chặt chần, cắn răng kiềm chế khoái cảm, Thiệu Nhạc mỗi một lần thúc đẩy đều khiến cậu toàn thân như nhũn ra, thắt lưng tê dại vô lực, đôi lần cậu vì ma sát mãnh liệt mà thiếu điều hét lên.

Vị Phồn xoay mông muốn thoát khỏi khoái cảm Thiệu Nhạc mang đến, nhưng tay Thiệu Nhạc giữ chặt thắt lưng cậu, mỗi lần cậu ngọ nguậy co rút chỉ gây cho Thiệu Nhạc khoái cảm lớn hơn mà thôi, làm Thiệu Nhạc càng thêm thâm nhập vào cơ thể cậu ma sát điểm mẫn cảm của cậu.

Thiệu Nhạc không ngừng lao tới, thẳng đến lúc đạt tới đỉnh điểm đột nhiên ngừng động tác, trong vòng hai giây này Vị Phồn cảm giác chỗ mông liên tiếp truyền đến rung động từ phần thân của Thiệu Nhạc, chỗ bị kéo căng rộng hơn bình thường rất nhiều khó có thể khống chế co siết lại, Thiệu Nhạc vậy mà bắn ra, bắn *** vào chỗ sau trong trực tràng của cậu.

Hai người đều thở hổn hển, Vị Phồn kéo giãn khoảng cách rời xa Thiệu Nhạc, để phần thân của Thiệu Nhạc không còn nhét trong cơ thể cậu nữa.

“Còn chưa xong.” Thiệu Nhạc hơn lên lưng cậu, thấp giọng nói.

“Không phải anh đạt cao trào rồi còn gì.” Vị Phồn gầm nhẹ.

“Nhưng em thì chưa.” Thiệu Nhạc nói.

“Tôi bị làm vậy sao có thể đạt cao trào.” Vị Phồn quay đầu lại, phần nộ trường mắt liếc nhìn anh.

Vị Phồn không biết đôi mắt sưng mù của bản thân cùng đôi gò má vì hưng phấn mà đỏ bừng cho dù là tức giận, ở trong mắt Thiệu Nhạc cũng cực kỳ mê người.

Thiệu Nhạc đột nhiên giữ chặt mông Vị Phồn, không hề báo trước lại tiến vào trong cơ thể Vị Phồn. Nơi đó nóng bỏng cùng chặt khít bao bọc lấy phần thân của anh, anh hít thở dồn dập, tăng nhanh tốc độ chiếm lấy nơi chưa từng có ai hưởng dụng.

Vị Phồn bị Thiệu Nhạc không báo trước đâm vào, cậu ngã lại xuống giường bật ra tiếng khó chịu, Thiệu Nhạc nâng mông cậu lên cao, tiến vào thật sâu. Chịu không nổi bị làm liên tục, Vị Phồn vốn vẫn cố gắng kiềm nén không thể tiếp tục chống đỡ nữa, không lâu sau đạt tới cao trào.

Sau khi Vị Phồn phóng thích, thì Thiệu Nhạc mới thả lỏng thắt lưng của cậu, để cậu ngã nằm xuống giường.

Thiệu Nhạc nghiêng người tìm kiếm đôi môi của Vị Phồn, giữ đầu cậu hôn không ngừng, liếm láp khoang miệng cậu. Ngón tay lại càng không ngừng âu yếm phần thân đã phát tiết trở nên mệt mỏi mềm nhũn của Vị Phồn.

Vị Phồn từ trong kích tình dần dần khôi phục, ý thức cũng dần dần thanh tỉnh.

Hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, Vị Phồn càng nghĩ càng tức giận, cậu là do uống nhiều rượu tay mềm chân nhũn mới không thể phản kháng, Thiệu Nhạc cứ vậy đem cậu đè xuống ăn sạch sẽ.

Thấy Thiệu Nhạc vẫn không có ý định rời khỏi mình, Vị Phồn thở hồng hộc cắn tức nhìn Thiệu Nhạc, giờ nắm tay lên liên quát vào bụng Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc khẽ rên, hơi cau mày. Ngực anh vẫn vì mới nãy kịch liệt quá mức mà phập phồng, nên dù bị Vị Phồn đánh, anh vẫn dùng đôi mắt thâm tình nhìn chăm chăm Vị Phồn.

“Vừa nãy anh làm em đau sao?” Thiệu Nhạc thấp giọng hỏi.

Vị Phồn sắc mặt tái nhợt, quay đầu tránh Thiệu Nhạc, trở về phần giường của mình.

Vị Phồn chưa từng nghĩ tới mình cứ nhiên cũng có một ngày dưới sự xâm nhập của đàn ông mà cao trào bản tính, tuy rằng là người mình thích, nhưng vẫn không xua tan được cảm giác khuất nhục.

Ngẫm lại thì thấy bản thân quá buồn cười, trước đây còn đối với chuyện làm cách nào tiếp nhận Thiệu Nhạc mà phiền lâu hồi lâu, nào biết cậu hoàn toàn suy nghĩ theo hướng sai lầm. Thiệu Nhạc tuy rằng thoát nhìn cô đơn tịch mịch cần có người yêu thương, cùng những đối tượng trước đây cậu qua lại tương đối giống nhau, nhưng hóa ra căn bản không phải là tuyết người như họ. Thiệu Nhạc cùng cậu là dạng người giống nhau. Là dạng người chỉ muốn ôm đối tượng mình thích, hung hăng tiến vào, dùng sức yêu thương đối phương.

Sau khi Vị Phồn bỏ đi, Thiệu Nhạc một thân một mình cảm thấy hơi mất mát.

Thiệu Nhạc biết Vị Phồn đang tức giận, vì kỳ thật Vị Phồn cũng không nguyện ý bị ôm. Nhưng anh chính là muốn mãnh liệt chiếm lấy hết thấy của Vị Phồn, Vị Phồn hẳn cũng có cảm giác này, huyết động chặt hẹp mới vừa nãy siết chặt lấy anh, giống như không muốn rời khỏi anh.

Đêm nay họ ngủ cách nhau một cái bàn nhỏ. Thiệu Nhạc kỳ thật rất muốn lại ôm Vị Phồn, nhưng chỉ sợ bản thân vừa đụng tới cậu lại muốn cậu nữa, vì thế chỉ có thể từ xa xa nhìn bóng lưng của cậu, mãi đến lúc bản thân mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Vị Phồn có vẻ hơi phiền muộn. Dù đã qua vài ngày, Thiệu Nhạc cũng biết Vị Phồn không muốn gần gũi anh. Thiệu Nhạc biết bản thân quá mức nóng nảy, Vị Phồn lại vì vậy mà có khúc mắc với mình. Như quay về đêm Giáng Sinh năm đó, giữa hai người hình thành khoảng cách vô vình.

20. Quyển 2 - Chương 9

Hôm nay tới giờ trị liệu, Vị Phồn cảm thấy hơi hỗn loạn. Sau khi Thiệu Nhạc đi vào phòng trị liệu, cậu ngồi trên ghế dài bên ngoài khẽ chớp mắt.

Mộ Ải cầm biên bản từ trong đi ra, tới ngồi cạnh Vị Phồn hỏi đôi câu: “Sao thế, sao mệt vậy hử?”

Vị Phồn ngẩng đầu chậm rãi nói: “Sao cô ra đây, Thiệu Nhạc đâu?”

“Anh ta đi làm thủy liệu, tôi giờ đang rảnh.” Mộ Ải đưa tay qua sờ trán Vị Phồn, rồi nói: “Nhìn cậu sắc mặt hơi đỏ thì thấy không bình thường rồi, cậu phát sốt, xuống dưới lầu đăng ký khám đi!”

“Không cần, tôi ngủ một lát là ổn thôi.” Vị Phồn nói, lại nhắm mắt.

Vị Phồn ngủ gật, ngủ đến say sưa, đầu không tự giác gục lên vai Mộ Ải. Mộ Ải cũng không tránh, xem như giúp Vị Phồn một việc gấp, không làm phiền cậu ngủ.

Khoảng nửa giờ sau Thiệu Nhạc chống gậy từ trong phòng trị liệu đi ra, thấy một màn thân mật của hai người, sắc mặt hơi thay đổi.

“Em anh phát sốt.” Mộ Ải lật lật biên bản, cầm cây bút bi xanh liên tục viết viết xóa xóa.

“Có lẽ do hai ngày nay ngủ đá chẵn.” Thiệu Nhạc ngực thoáng siết chặt, anh vẫn không thể chấp nhận Vị Phồn tiếp xúc cùng bất kỳ ai. “Em ấy dựa vào cổ ngủ như vậy, cô không ngại sao?”

“Sẽ không a ~” Mộ Ải nói: “Cậu ấy rất đáng yêu mà, vừa hay thuộc tuyết người tôi thích.” Công việc làm sắp xong, Mộ Ải quay qua vỗ vỗ hai má Vị Phồn đánh thức cậu dậy.

Vị Phồn mở mắt ngồi thẳng dậy, lúc này mới phát hiện Thiệu Nhạc đã ở đây.

“Đi thôi.” Thiệu Nhạc xoay người đi về phía thang máy, nhấn nút xuống lầu. Thấy Vị Phồn dựa vào người khác ngủ an tâm như vậy, điều này khiến Thiệu Nhạc hơi ghen tị.

Vị Phồn cùng Mộ Ải nói câu tạm biệt, rồi đi vượt qua Thiệu Nhạc đang xuống lầu.

Lúc ngồi vào xe, Thiệu Nhạc nhận một cú điện thoại, rồi đột nhiên nói: “Hôm nay muốn đi xem nhà.”

“Hà?” Vị Phồn hơi nghi hoặc nhìn nhìn Thiệu Nhạc.

“Đi thôi!” Thiệu Nhạc không muốn giải thích nhiều.

Họ một đường lái xe hướng phía vùng ngoại ô, Vị Phồn đi chiếu theo địa chỉ Thiệu Nhạc nói, cuối cùng đứng trước một tòa biệt thự quen đến không thể quen hơn nữa.

Biển đề chữ “Bán” treo trước biệt thự nay đã không còn, một gã viên chức mặc đồng phục của công ty địa ốc Trọng Giới cười cầu tài chạy ra, mở ra cổng chính đúc đồng khắc rồng theo phong cách cổ điển, để họ lái xe vào trong.

Đình viện Thiệu gia đã sửa sang lại gọn gọn gang gang, dù mười tháng qua không ai ở, cũng vẫn giữ được hình dạng như trước khi họ đi, sạch sẽ ngăn nắp, trên đường đi ngay cả một phiến lá khô cũng không có.

Họ xuống xe, nhân viên Trọng Giới đi tới nói: “Thiệu tiên sinh, vật dụng gia đình để ở nhà kho phía sau đã chiếu theo lời ngài căn dặn chuyển vào trong bài trí xong xuôi rồi, đây là remote cùng chìa khóa các nơi khác.” Nhân viên Trọng Giới giao một xâu chìa khóa cho Thiệu Nhạc. “Kế tiếp xin mời ngài vào trong xem xét, nếu có chỗ nào không hài lòng, hoan nghênh ngài liên lạc với tôi bất cứ lúc nào, tôi sẽ lập tức chạy tới xử lý cho ngài.” Nhân viên địa ốc sau khi giao nhà, lập tức ra về.

Thiệu Nhạc gật đầu, rồi kêu Vị Phồn.

Vị Phồn – đang ngơ ngác đứng ở trung tâm đình viện nhìn nhìn tòa nhà – quay lại cạnh Thiệu Nhạc, khó mà tin nói: “Anh mua chỗ này? Anh làm gì có nhiều tiền vậy a?”

Thiệu Nhạc cầm chìa khóa mở cửa lớn màu đồng đen, từ cửa nhìn vào trong nhà, tất cả trang hoàng bài trí đều khôi phục như xưa, sô pha màu đỏ sậm đặt quanh lò sưởi âm tường, trong lò đang đốt củi ẩm áp, đèn thủy tinh khổng lồ của Áo bắt trên trần nhà lấp lánh ánh sáng chói mắt.

Thiệu Nhạc chống gậy gỗ màu nâu sẫm, khập khiễng chậm rãi bước vào gia viên cách biệt đã lâu của anh.

Vị Phồn đi theo sau anh tiến vào, thuận tay đóng cửa lại.

Thiệu Nhạc dường như đang chìm trong bên trong xúc động của chính mình không còn tâm tư nào giải thích với cậu đến cùng đang xảy ra chuyện gì, Vị Phồn cũng chỉ có thể đứng cạnh Thiệu Nhạc, cùng anh đi qua đi lại trong này, ngắm nhìn khắp nơi.

Đi một vòng trong nhà, Thiệu Nhạc cuối cùng cũng quay về điểm khởi đầu, đứng trong đại sảnh, ngồi ở vị trí trung tâm của sô pha đỏ.

Vị Phồn mờ mịt nhìn Thiệu Nhạc, không biết anh làm thế nào làm được. Nhưng cậu cũng biết Thiệu Nhạc chính là có bản lĩnh này, trong tự điển của anh không có ba chữ không thể được, anh dựa vào nghị lực để có thể lần nữa đi lại được, cũng dựa vào thông minh tài trí mua lại tòa nhà này.

Thiệu Nhạc cúi đầu, ngoắc Vị Phồn lại. Vị Phồn chỉ ngậy ra nhìn anh, cũng không có dự tính đi qua.

“Lại đây nào.” Thiệu Nhạc nói.

“Tôi mệt, muốn lên lầu ngủ.” Vị Phồn không có hơi sức nói.

“Lại đây.” Thiệu Nhạc lặp lại lần nữa.

Vị Phồn thoáng do dự, mới đi qua cạnh Thiệu Nhạc. Cậu đứng trước mặt Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc ngồi trên sô pha đỏ cầm tay cậu, cúi đầu, để tay cậu trên trán của mình.

“Nếu em không thích loại chuyện đó, anh thề về sau anh sẽ không làm gì với em nữa.” Thiệu Nhạc cảm giác tay Vị Phồn hơi hơi nóng lên, giống như Giáng Sinh lần trước vậy, Vị Phồn bị anh dọa thật rồi. “Anh dựa vào cổ phiếu lời được chút tiền, mau lại tòa nhà này. Nhưng nơi này một người ở quả thực quá lớn, cho nên, em có thể ở lại đây cùng anh được không?”

Vị Phồn hơi do dự, hồi lâu mới nói: “Anh có tiền, vừa mau lại được nhà, đích thật cũng không cần thiết ở chỗ của tôi. Trước đây tôi là vì làm việc cho anh nên mới dọn tới đây, nhưng giờ tôi hình như có thể về lại rồi, tôi muốn ở nhà của tôi chuyên tâm vẽ tranh, không có thời gian tiếp tục làm việc cho anh.”

“Em không cần làm việc cho anh.” Thiệu Nhạc nói: “Em chỉ cần ở đây là được rồi, những điều khác cũng không cần làm.”

“Đau chết được.” Vị Phồn đầu óc choáng váng, cảm giác tay Thiệu Nhạc siết ngày càng chặt.

Thiệu Nhạc phát giác bản thân thất lễ, vội vàng buông tay Vị Phồn ra.

“Tôi lên lầu ngủ.” Vị Phồn đi lại thang máy, ý tứ những lời này chính là nói, cậu bằng lòng ở lại. Nhưng kỳ thật cậu sao lại sẽ đi chứ? Thiệu Nhạc thật sự suy nghĩ quá nhiều rồi. Tuy đích thực cậu để ý chuyện mấy hôm trước, nhưng chuyện nào ra chuyện nấy, tâm ý thích Thiệu Nhạc của cậu vẫn không hề thay đổi.

Lục Kỳ cả ngày nhận điện thoại không xuể, cổ phiếu Thiệu thị mấy tháng qua không ngừng rớt giá, mức độ giảm thấp gần như trước nay chưa từng có. Các nhà máy cửa hàng trước nay luôn hợp tác cùng công ty họ không phải rút đơn đặt hàng, thì là trường hợp bị công ty khác tranh thủ cướp mất, tình huống này trước nay chưa từng xảy ra, Lục Kỳ có phần trở tay không kịp.

Bà gọi điện tìm đối phương thương thảo, lại chỉ nhận được một câu trả lời chủ tịch không nhận điện thoại, những người đó rõ ràng đều là bạn già từng hợp tác lâu dài cùng chồng bà. Lục Kỳ trong đầu giận vô cùng, lại hoàn toàn tìm không ra manh mối, nghe ngóng tốt cùng đã xảy ra chuyện gì.

Quay về nhà ở Luân Đôn, bà cởi khăn choàng cổ cùng áo khoác ra, tiện tay ném lên sofa, khuôn mặt lạnh lùng ngồi xuống.

“Bà chủ uống trà.” Quản gia bưng ly trà sâm bồi bổ khí huyết lên. “Công ty bất động sản ở Đài Loan vừa mới gọi đến, nói tòa nhà của cậu chủ đã bán rồi.” Quản gia ôm mâm đứng một bên báo cáo.

“Bán rồi?” Lục Kỳ kinh ngạc đến cầm chén không vững, nước trà nóng hắt ra. “Tôi không phải đã nói rõ tạm thời không bán sao?”

“Đối phương nói chúng ta có liên lạc họ thủ tục mua bán, tài liệu cũng là chúng ta ký tên xong gửi về. Lão đã đối chứng với họ, văn kiện vừa được chuyển tới, mới phát hiện trên đó chính là con dấu cá nhân của ngài.” Quản gia nói.

Lục Kỳ nghĩ mấy ngày gần đây đủ chuyện không thuận lợi, trong đầu cố gắng liên kết mọi chuyện, cuối cùng bà nghĩ người có thể làm nên chuyện này, cũng chỉ có cặp anh em kia thôi!

Bà đập ly để xuống bàn, hỏi: “Cô chủ đâu?”

“Đang luyện đàn.” Quản gia trả lời.

Lục Kỳ tức điên người đi lên lầu hai, mở cửa phòng nhạc ra rít lên: “Hoan Hoan, đây là chuyện tốt con làm!”

Hoan Hoan đang học đàn ngừng động tác ngón tay, thầy giáo người Áo đứng kế bên đang say sưa múa gậy chỉ huy bị giật mình không ít, dùng tiếng Anh không mấy lưu loát nói:

“Bà chủ, ngài quấy rầy chúng tôi học!”

“Ông đi ra ngoài cho tôi!” Lục Kỳ chỉ vào vị thầy giáo.

Quản gia nhanh chóng mang vị thầy giáo kia ra ngoài.

Lục Kỳ đi đến trước mặt Hoan Hoan, cúi đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm nào: “Chuyện tòa nhà, là con làm?”

Đối mặt người mẹ nghiêm khắc mà bất cận nhân tình, Hoan Hoan không hề có lấy một tia sợ hãi, trên mặt vẫn như trước duy trì vẻ tươi cười, phỉ phỉ vẩy, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, mẹ.”

“Con đứa nhỏ này, từ lúc sinh ra đã vậy muốn chọc tức chết mẹ sao!” Lục Kỳ không thể tin kể hoạch hảo hảo của mình cứ nhiên nửa chừng nhảy ra một Trình Giảo Kim, bị phá hỏng hoàn toàn.

“Anh bảo con nói với mẹ, có gì bất mãn thì về Đài Loan cùng anh nói chuyện, anh giờ nhàm chán sẽ lại đùa giỡn chút cổ phiếu của công ty ba ba, nên bảo mẹ muốn làm gì thì phải nhanh lên, công ty ba ba không biết còn có thể chống đỡ bao lâu nữa.” Hoan Hoan mỉm cười nói.

“Tên hỗn đản này, đó là tâm huyết của lão gia a!” Lục Kỳ súp đổ thét lên, dùng sức đạp giày cao gót, xạch xạch xạch đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Quản gia, đặt chuyến bay sớm nhất, tôi phải về Đài Loan.”

“Anh còn nói, xin mẹ tốt nhất nên nhớ rõ mang con cùng Tiểu Hỉ về chung.” Hoan Hoan bổ sung.

“Đặt bốn chỗ.” Lục Kỳ quát.

“Dạ vâng bà chủ!” Quần gia vui mừng lau nước mắt nơi khóe mắt.

Bà chủ nhà ông rất cục thừa nhận năng lực của cậu chủ, chuẩn bị để cho họ quay về Đài Loan đoàn tụ với cậu chủ.

Từ sau khi trở về đại trạch Thiệu gia, Thiệu Nhạc từ chức chỗ quán bar của Ny Ny, chuyển tâm ở nhà chơi thị trường chứng khoán sở trường của anh.

Số tiền Hoan Hoan trước đây mang về cùng khoản tiền anh mượn ngân hàng của bạn tốt cha mình, giúp anh ra vào thị trường chứng khoán vài lần, số tiền tăng vèo mấy chục lần. Số tiền lời được, đa phần anh dùng để mua lại tòa nhà này.

Mà đám bạn già của cha sau khi biết được mẹ kế tự tung tự tác, lòng đầy căm phẫn chủ động giúp đỡ đối phó công ty của bà, hành động này khiến cho Lục Kỳ sứt đầu mẻ trán. Nhưng điều khiến Thiệu Nhạc nghi ngờ chính là, tuy tính của mẹ kế không nhân từ, nhưng yêu cha, hơn nữa Hoan Hoan từng nhắc đến mẹ kế chính là giả vờ đấu giá tòa nhà này, nhưng đến sau lại không có hành động khác, thậm chí ngay cả vật dụng gia đình đồ đạc linh tinh mà lúc trước anh nghĩ đã bị thanh lí sạch, cũng đều nguyên vẹn để trong nhà kho lớn phía sau. Giữa nhà kho, còn dùng một hộp giấy cẩn thận cất giữ một tấm ảnh, đó là tấm ảnh chụp gia đình họ.

Thiệu Nhạc từ trong lòng vẫn luôn không tin Lục Kỳ sẽ vì tài sản, làm ra việc thế này.

Anh treo tấm ảnh kia ở vị trí nổi bật nhất giữa đại sảnh. Đó là tấm ảnh họ chụp khi cha còn sống. Lục Kỳ đang mang thai cười vô cùng hạnh phúc, rúc vào lòng cha. Anh ngồi trên xe lăn gương mặt không hề cười, Hoan Hoan thì ngồi trên đùi anh, ôm cánh tay anh hướng về máy ảnh cười.

Nhìn thấy gương mặt cha, Thiệu Nhạc đột nhiên nhớ lại một câu cha vẫn thường nói: “Chỉ cần con có thể đi, cha có thể yên tâm giao công ty cho con, cùng mẹ con về hưu rồi.”

Hai chân tàn phế không thể đi của anh, là tiếc nuối mãi mãi không nguôi của cha.

Mà từ sau khi cha qua đời, câu nói này chuyển qua miệng của Lục Kỳ, liền thay đổi bên ngoài. Lục Kỳ luôn nói: “Chỉ cần anh có thể sử dụng hai chân để đi từng bước, tôi lập tức đem Thiệu thị hai tay dâng trả cho anh.”

Đối chiếu với tình hình ngày nay, anh đột nhiên phát giác, câu nói của Lục Kỳ đúng là một lời hai nghĩa. Hóa ra, Lục Kỳ tới giờ đều là hy vọng anh có thể đứng lên được, hoàn thành tâm nguyện của cha.

Tám giờ tối, lúc mới vừa dùng bữa tối xong, chuông cửa đột nhiên vang lên leng keng leng keng.

Vị Phồn vẽ tranh mệt ngủ gật trong phòng khách vùng dậy, sau khi nhìn qua hình ảnh trên bộ đàm, trực tiếp vặn chốt mở cửa.

“Mẹ anh về rồi nè!” Vị Phồn quay đầu nói với Thiệu Nhạc.

“Phải không, nhanh vậy?” Thiệu Nhạc sớm đoán được Lục Kỳ sẽ trở về.

Vài phút sau, Lục Kỳ mặc áo khoác prada đi vào, theo sau bà là Hoan Hoan cùng Tiểu Hỉ, Tiểu Hỉ nhảy một phát từ cạnh mẹ mình chạy tới trước, trực tiếp nhào vào lòng Thiệu Nhạc.

“Anh.” Cậu chui vào trong lòng Thiệu Nhạc, vui vẻ vô cùng.

Thiệu Nhạc xoa đầu em trai, rồi Hoan Hoan cũng đi qua.

“Em muốn lên lầu nghỉ ngơi trước, mọi người từ từ nói chuyện!” Hoan Hoan dùng nụ cười ngọt ngào xưa nay của mình nói, sau quay đầu qua nhìn Vị Phồn: “Xin hỏi phòng của em đã sửa sang lại xong chưa?”

“Người của công ty Trọng Giới lúc trước đã sửa sang lại xong xuôi rồi.” Vị Phồn nói.

Hoan Hoan đi lên lầu, Tiểu Hỉ còn đang ở trong lòng Thiệu Nhạc không chịu xuống.

“Tiểu Hỉ, cùng chị đi lên ngủ nào.” Thiệu Nhạc nói.

“Không muốn!” Tiểu Hỉ dùng sức lắc đầu.

“Tiểu Hỉ tiên sinh, về nhà thì phải nghe lời anh trai chứ, có biết không. Bằng không anh trai nổi giận, sẽ cho ngài đi qua sống với mẹ, không để ngài ôm nữa đó!” Vị Phồn đi tới ôm lấy Tiểu Hỉ, thả cậu nhóc lên mặt đất, vỗ mông cậu nhóc một phát rồi tha cậu về hướng lên lầu.

Tiểu Hỉ nhăn mặt muốn khóc, cậu nhóc nhìn qua anh trai, nhìn nhìn lại mẹ, cuối cùng lại nhìn anh quái thú của mình, tiếp theo một mặt gọi chị, mặt khác nghẹn ngào leo lên lầu.

“Cậu còn ở đây làm gì!” Lục Kỳ liếc qua Vị Phồn.

“A Nhạc bảo tôi cùng ở lại đây, bà quản được không.” Vị Phồn cũng không thích Lục Kỳ cho lắm, cậu làm mặt quỷ khó coi với Lục Kỳ, không để ý tới bà.

Thái độ không đem bà để vào mắt của Vị Phồn, khiến sắc mặt Lục Kỳ đen ngay tại chỗ.

“Quên đi, dù sao hiện tại tôi trong tay không có gì, cổ phiếu thấp đến vậy, đầu tư bên ngoài cũng bị rút hết, công ty giờ quả thực chỉ còn lại vỏ rỗng mà thôi, đợi chút nữa luật sư cùng nhân viên kế toán cao cấp sẽ qua đây, ký văn kiện xong, thứ không đáng tiền này anh muốn lấy thì cứ lấy hết đi, tôi cũng không cần!” Lục Kỳ cầm di động lên liền bấm dãy số của luật sư.

“Bà chủ,” Lão quản gia trong mắt hàm lệ, bị thương gọi bà chủ đã hầu hạ nhiều năm, tiếp theo lại nhìn về phía cậu chủ của ông, nghẹn ngào nói: “Cậu chủ, thực ra bà chủ làm những chuyện thế này đều có nỗi khổ, cậu ngàn vạn lần đừng hiểu lầm bà chủ a. Bà đuổi cậu đi, để cậu một mình cô đơn đấu tranh với cuộc sống bên ngoài, đều là vì.....”

“Vì giúp tôi có thể đứng lên lại, tôi biết.” Lão quản gia còn chưa nói xong, Thiệu Nhạc đã tiếp lời.

“Hả?” Lão quản gia không đoán được phản ứng của Thiệu Nhạc, cảm xúc vốn đang mãnh liệt ngưng tụ, nước mắt đã gần như muốn rơi xuống vì lời nói của Thiệu Nhạc, nước mắt cá sấu rốt cuộc chảy không ra.

Vị Phồn chẳng biết gì cả, chỉ là chế nhạo nhìn người nhà này. Hiện đang trình diễn chính là tuồng ân oán nhà giàu hay là luân lý thân tình, cậu có cảm giác đang xem phân cảnh phim trinh thám.

“Bà trước đây tôi xuống vực sâu, mang Hoan Hoan cùng Tiểu Hỉ đi, chắc chắn tôi sẽ vì tội nó cố gắng tỉnh lại, tiếp theo nhờ bạn của ba ba người kinh doanh bệnh viện tới tìm tôi, sắp xếp tôi nhận trị liệu, kích thích tôi đứng lên.” Thiệu Nhạc lời ra hết thấy những điểm không hợp lẽ thường ra cẩn thận suy tư, mới phát hiện mục đích thật sự phía sau chuyện mẹ kế chiếm gia sản của anh. Lục Kỳ quá yêu cha, hơn nữa trước nay luôn đối xử nghiêm khắc với chính mình, bà nghiêm ngặt tự gò bó chính mình, cũng sẽ không là hạng người có tính tham lam.

Lục Kỳ kinh ngạc tới độ sững sờ, từ trong di động truyền tới tiếng a lô a lô a lô, mà nàng không cách nào trả lời.

“Ngồi máy bay lâu vậy, nếu mệt mỏi, thì đi lên ngủ đi!” Thiệu Nhạc chống gậy, xoay người bỏ đi. “Phòng của bà vẫn giữ nguyên trạng như trước đây.”

“Vậy tôi về phòng làm việc tiếp.” Vị Phồn thu dọn chì màu cùng bản phác thảo để lung tung trên bàn, nói với Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc gật đầu.

Hai người cùng đi thang máy lên lầu hai, để lại Lục Kỳ cùng lão quản gia vẫn đang sững sờ tại chỗ.

“Bác Phúc, chuyện này là ông nói với anh ta sao?” Lục Kỳ hỏi.

“Oan uổng qua bà chủ, ngài cho tôi gan hùm tim gấu tôi cũng không để lộ nửa chữ.” Lão quản gia lắc đầu phủ nhận.

“Vì anh ấy là con của ba ba a!” Từ chỗ lan can lầu hai, Hoan Hoan chồm người ra, cười nói. “Con của ba ba chính là rất thông minh.”

Lục Kỳ ngẩng đầu, phát hiện hai đứa nhỏ của mình đều đang đứng ở đó.

Tiểu Hỉ hai chân vắt qua lan can đang đưa trong không trung cầm mô hình ô tô vừa ráp xong, ném từ trên xuống vừa vịn trúng ngay cái trán hói của lão quản gia.

“Quần gia xấu xa!” Tiểu Hỉ nắm lan can, la ó với quần gia mấy ngày ngay nhốt nó trong nhà ở Luân Đôn, không cho nó ra ngoài chơi.

Lục Kỳ nhìn thấy tấm ảnh chụp gia đình treo trong đại sảnh, biết rõ công ty bị Thiệu Nhạc làm thành như vậy, phải tốn thời gian tương đối dài mới có thể khôi phục như cũ. Suy nghĩ một lúc, cầm lấy áo khoác cùng ví da trên tay quần gia, quay về căn phòng đã mười tháng rồi chưa từng đặt chân vào.

Mùa thu giữa tháng mười, không khí vùng núi hơi lạnh, tuy rằng trong phòng có máy điều hòa, nhưng Vị Phồn lại vẫn luôn cảm thấy không khí lạnh từ ngoài theo khe cửa sổ thổi vào, làm cậu lạnh không ngủ được chút nào.

Chăn chỗ này tuy rằng chất liệu nhẵn mịn lại giữ ấm tốt, nhưng ôm vào lòng lại không có cảm giác gì, Vị Phồn cảm thấy hơi trống rỗng, cho dù ôm thêm bao nhiêu chăn đi nữa cũng không cách nào lấp đầy.

Thời gian chung sống lâu vậy, cậu cùng Thiệu Nhạc lần đầu tiên ngủ riêng, mở mắt ra cảm giác trong phòng không có ai bên cạnh, tâm tình tịch mịch cô đơn giống như khi xưa bị người ta vứt bỏ, ngủ thế nào lạnh thế nào khó chịu thế nào.

Vị Phồn bò dậy đi qua phòng Thiệu Nhạc, mở cửa phòng anh ra chui vào. Hình như Thiệu Nhạc ngủ rất ngon, không phát giác có người bước vào. Xốc chăn của Thiệu Nhạc lên, Vị Phồn chui vào, mở hai tay ra liền từ phía sau ôm lấy Thiệu Nhạc, áp sát lưng anh, hấp thụ nhiệt độ cơ thể anh.

Trong lúc mơ màng đột nhiên bị ôm lấy, Thiệu Nhạc giật mình bừng tỉnh dậy.

“Là em!” Vị Phồn lên tiếng. “Em một mình lạnh ngủ không được, anh cho em mượn ôm một lát.” Thiệu Nhạc là cái gối ôm tốt nhất, lúc ngủ không nhúc nhích, lại sẽ càng không lăn qua lăn lại. Cảm giác ôm anh rất an ổn, có thể khiến người an tâm. Nhưng không biết tại sao, người Thiệu Nhạc có vẻ hơi cứng nhắc.

“Còn đang phát sốt sao?” Trong giọng nói của Thiệu Nhạc mang theo lo lắng.

“Chút thôi!”

“Em hẳn nên đi gặp bác sĩ khám.”

“Không cần, ngủ một giấc là ổn rồi.” Ôm Thiệu Nhạc, Vị Phồn buồn ngủ nói.

Kỳ thật Vị Phồn cũng không phải người quá xem trọng tình dục, cảm thấy có người làm bạn so với suốt ngày làm tình thì quan trọng hơn, chỉ là cảm giác đụng chạm lẫn nhau thật tuyệt, nên cậu mới có thể muốn Thiệu Nhạc. Dấu ấn khuất nhục bị cưỡng thượng trong đầu không cách nào xóa tan được, loại ức chế cùng hưng phấn này, cậu cũng thật muốn để cho Thiệu Nhạc hảo hảo ném thử.

Sáng sớm, Lục Kỳ ngủ không được cầm tài liệu lục từ vali ra, đi xuống lầu định vào bếp pha ly cà phê uống cho tỉnh táo.

Sáng sớm vốn yên tĩnh im ắng chỉ có tiếng chim hót ríu rít ngoài cửa sổ, đột nhiên vang lên tiếng mở cửa.

Lục Kỳ ngẩng đầu, thấy Vị Phồn từ trong phòng Thiệu Nhạc đi ra, Vị Phồn vẻ mặt buồn ngủ không thấy Lục Kỳ đang đứng chỗ quẹo xuống cầu thang, dụi mắt lim dim ngủ cứ vậy đi về phòng mình.

Lục Kỳ mặt tái xanh, thật lâu không nói câu nào.

Bà tiếp tục đến bếp pha ly cà phê đen, lật ra văn kiện mấy hôm trước phòng thám tử vừa gửi tới cho bà, nhìn ảnh chụp lúc trước của đối phương. Trong đó có tấm, Thiệu Nhạc đứng trước cửa bệnh viện, Vị Phồn đi về phía bãi giữ xe lấy xe, đáng vẻ Thiệu Nhạc chăm chú nhìn theo bóng lưng của Vị Phồn quá mức rõ ràng, ôn nhu cùng lưu luyến trong mắt, Lục Kỳ chưa từng nhìn thấy.

Sắc mặt Lục Kỳ càng xanh thêm. Trước đây bà biết Thiệu Nhạc có vấn đề về phương diện này, Thiệu Nhạc trước đây thích một người bạn học chung thời trung học cũng chính là anh trai của tiểu tử Vị Phồn này, Thiệu Nhạc vì người kia thương tâm thương thần làm vào khổ luyện. Không nghĩ tới bây giờ nó lại chuyển dời lực chú ý lên người em trai đối phương, là muốn dùng em trai thay thế anh trai sao?

“.....” Lục Kỳ trầm ngâm chốc lát rồi khếp tài liệu lại, uống một hơi cạn sạch cà phê đen trong ly.

Chuyện công ty cùng nhà cửa bị thua một quân, nàng đến giờ vẫn còn tức. Thiệu Nhạc thật là nhân hạ thoả mái, một mặt chính bà mặt khác thì nói chuyện yêu đương.

Theo như sự quan sát của bà, Vị Phồn một bộ thanh niên đương thời, Thiệu Nhạc tính cách móp mép cứng nhắc sớm hay muộn cũng sẽ bị chơi rồi quăng đi. Bà thấy hai người họ không môn đăng hộ đối chút nào, sớm tách ra thì sớm ổn.

Vì thế, Lục Kỳ trong lòng tính toán.

Bước chân của mùa đông đang dần dần đập tới, Thiệu Nhạc trong thời gian một năm này liên tục trị liệu, hai chân đi ngày càng vững, dù đi bộ thời gian dài cũng không cần ai dìu.

Sau khi khúc mắc giữa Lục Kỳ và Thiệu Nhạc được cởi bỏ, lại khôi phục cuộc sống bốn ba bận rộn, Thiệu Nhạc ở nhà quan sát liên hệ điều khiển quản lý công ty, bà thì phụ trách bộ phận đối ngoại thương lượng, hai người một tĩnh một động, hợp tác chặt chẽ.

Hoan Hoan quay về trường tiếp tục việc học, mà Vị Phồn thì suốt ngày vui đầu phác thảo vẽ tranh, cả ngày cả đêm gần như không nghỉ ngơi.

Đầu tháng mười hai, lại là thời gian cận kề lễ Giáng Sinh.

Ứng thuận yêu cầu của Tiểu Hỉ, Vị Phồn mua một gốc cây thông Noel vĩ đại ca gần hai tầng lầu, chỉ là hiện giờ cây vẫn còn đang trụi lủi, chờ đến đêm trước Giáng Sinh mới treo trang trí phát sáng.

“Kim câu bối nhân, kim câu bối nhân, kim câu bối nhân a a ~” Tiểu Hỉ một mình ở trong phòng khách hát bài ca ngày Giáng Sinh, một bên tắm rửa cho con vịt vàng của mình.

Sáu giờ tối, Lục Kỳ vốn nói không về nhà đột nhiên quay về, bà nhìn nhìn cây thông cao hơn hai mét trong phòng khách, lại nhìn nhìn con mình đang vọc nước vọc tới cao hứng.

Vị Phồn bưng một bát mì ăn liền từ trong bếp đi ra, vừa vụng vụng phải Lục Kỳ.

“A Nhạc đâu?” Lục Kỳ hỏi.

“Chắc ở trong phòng sách đọc sách?” Vị Phồn cũng không biết.

“Đừng để cho Hoan Hoan vọc nước, nó sẽ cảm mạo.” Lục Kỳ liếc mắt nhìn qua con mình, giống như đang căn dặn nhưng người hầu khác, ra lệnh cho Vị Phồn.

“Nó là con bà, bà làm ơn cũng nên quan tâm tới nó.” Vị Phồn không muốn để ý tới Lục Kỳ, cậu vốn cũng không phải người hầu, không cần thiết phải để ý tới mệnh lệnh của Lục Kỳ.

“Tiểu Hỉ,” Vị Phồn tiếp theo quay qua nói với Tiểu Hỉ: “Nhanh chóng thu dọn đồ đạc lại nào.”

Thấy Vị Phồn hoàn toàn không để ý tới mình, Lục Kỳ mất hứng hừ một tiếng, đi lên phòng sách tìm Thiệu Nhạc.

Bà gõ cũng không gõ đã đẩy cửa vào thẳng, Thiệu Nhạc đang đọc sách ngẩng đầu lên, thấy là nàng, hỏi: “Sao lại đột nhiên quay về?”

“Còn nhớ viện trưởng bệnh viện Thiên Sinh không?” Lục Kỳ nói: “Mấy hôm trước tôi gặp lại ông ấy, sau lại hàn huyên tán đôi ba câu, phát hiện tuổi của con gái ông ấy cũng ngang ngửa anh, giống anh cũng đều đã tới tuổi kết hôn.”

“Tôi không đi xem mắt.” Thiệu Nhạc vẫn nhớ viện trưởng bệnh viện Thiên Sinh, anh chính là tiến hành vật lý trị liệu ở bệnh viện đó.

“Không đi không được, chân của anh là nhờ đó mà bình phục, luận về lễ phép quả không thể từ chối.” Lục Kỳ nói: “Dù sao cũng chỉ phải lộ mặt chút là xong rồi, có nhìn vừa mắt hay không đều tùy anh thôi.”

“Vậy tôi ăn một bữa rồi đi.” Thiệu Nhạc lật sách, biết ra ngoài làm việc, khó tránh khỏi có một số việc phải chiếu theo lễ nghĩa, không thể thất lễ với người. Huống hồ viện trưởng của Thiên Sinh đích thực đã giúp anh rất nhiều.

“Vậy đi.” Lục Kỳ nói xong, quay đầu bước đi. Tuy Thiệu Nhạc đã cùng Lục Kỳ giải hòa, nhưng thành kiến lẫn nhau vẫn còn, nhưng thói quen chung sống trước này cho phép, ngoại trừ công việc ra, hai người vẫn như trước rất hiếm khi nói chuyện.

Lúc này Vị Phồn bưng mì ăn liền vào phòng Thiệu Nhạc, khẽ sụt qua người Lục Kỳ.

21. Quyển 2 - Chương 10

Thiệu Nhạc thấy Vị Phồn lại pha mì ăn liền, nhin không được nói: “Sao lại ăn thứ này?”

“Quần gia nhà anh nấu mấy thứ siêu khó ăn, em đành phải pha mì ăn liền.” Vị Phồn nói.

Hai người trong phòng đối thoại tự nhiên mà thân thiết, một chút cũng không để ý Lục Kỳ vẫn còn đứng ở cửa chưa đi.

Lục Kỳ lại thoáng nhìn qua họ, rồi mới xoay người quay về phòng mình.

Còn hai tuần nữa là tới lễ Giáng Sinh, Vị Phồn cuối cùng cũng hoàn thành xong tất cả bản vẽ. Cậu bỏ hơn ba mươi tờ bản thảo màu cùng văn tự chuyện cổ tích vào trong túi giấy, còn chêm thêm giấy cứng tránh nhàu nát, sau đó thu dọn lại chì màu bị gãy thành đồng trên bàn.

Hơn năm giờ chiều, Thiệu Nhạc đang chuẩn bị đi tới nhà hàng đã hẹn trước, anh lấy một cái cà vạt màu xám sáng, nhanh chóng thắt nơ. Lúc Vị Phồn đẩy cửa đi vào, anh đang mặc áo vét âu phục vào, định đi ra.

“Đi ra ngoài hả?” Vị Phồn nhìn Thiệu Nhạc ăn mặc vô cùng chỉnh chu.

“Đi dùng cơm với bạn.” Thiệu Nhạc chỉ đơn giản đáp lại một câu.

“Bạn nữ? Bằng không sao ăn mặc bảnh bao như vậy?” Vị Phồn đi một vòng quanh Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc thoáng do dự, đáp: “Là nam.”

“Nam? Đây là lần đầu tiên em nghe thấy anh có bạn nam đó.” Vị Phồn ngờ vực nói. Thiệu Nhạc là lạ, cùng bạn bè ăn cơm mà phải ăn mặc thể diện như vậy.

“Ừ.” Thiệu Nhạc sửa sang quần áo, vội vàng hôn phớt qua khóe miệng của Vị Phồn rồi đi ra ngoài. “Tài xế đang đợi dưới lầu.”

Kỳ thật Vị Phồn vốn định hẹn Thiệu Nhạc ra ngoài, cho anh xem những bức tranh do mình nghiêm túc vẽ xong rồi cùng đi nộp bản thảo, sau đó họ có thể đi ra ngoài hít thở không khí. Nhưng nếu Thiệu Nhạc có hẹn, quên đi. Vị Phồn hơi mất mát cảm bản thảo của mình đi xuống lầu.

Ngay vào lúc Vị Phồn chuẩn bị ra ngoài, Lục Kỳ đột nhiên quay về.

“Thiệu Nhạc đâu?” Lục Kỳ cời khăn quàng trên cổ xuống ném lên ghế, hỏi.

“Đi ăn cơm, anh ấy nói có hẹn với bạn.” Vị Phồn cầm túi giấy đi về phía cửa.

“Ừm, tôi nhớ rồi, hôm nay anh ta đi tới Pháp Lam Ti xem mắt.” Lục Kỳ ngã xuống sofa, giọng điệu mệt mỏi. Hôm nay bà cố ý về sớm hơn, cố ý đem tin tức Thiệu Nhạc đi xem mắt nói cho Vị Phồn nghe.

“Xem mắt?” Vị Phồn cau mày. Cái gì xem mắt? Thiệu Nhạc không nói với cậu! Đây là chuyện gì? Thiệu Nhạc chạy đi xem mắt? Không phải nói cùng bạn bè dùng cơm sao? Cái quỷ gì đây.

Lục Kỳ nhìn thấy sắc mặt Vị Phồn nháy mắt trở nên khó coi, trong lòng khẽ cười lạnh: “Cậu cùng A Nhạc đã bao lâu rồi?”

“Tôi không cùng anh ta.” Vị Phồn tức giận nói. Lục Kỳ nói cứ như cậu là cái bồ của Thiệu Nhạc không bằng.

“Dù sao cậu ở lại bên anh ta cũng không vì gì khác ngoài tiền. Ánh mắt của cậu rất chuẩn, biết anh ta nhất định trở mình được. Thế này đi, tôi cho cậu một trăm vạn, coi như thù lao bấy lâu nay cậu vất vả.” Lục Kỳ đưa ra một tờ chi phiếu, ghi một con số đưa cho Vị Phồn. “Đối tượng mới của A Nhạc là thiên kim của viện trưởng một bệnh viện, cô ấy cùng A Nhạc vô cùng xứng đôi, cha mẹ hai bên cũng cảm thấy hẳn nên

nhau chóng để họ kết hôn. Thời gian đại khái là vào tháng hai, nhận lấy tờ chi phiếu này, hôn lễ cậu cũng khỏi phải đến. Bằng không mọi người đều khó xử.”

“Đây là ý của Thiệu Nhạc sao?” Vị Phồn không có ý nhận.

“Ý của tôi chính là ý của anh ta.” Lục Kỳ lộ ra vẻ mặt phiền chán, nhét tờ chi phiếu vào trong túi giấy của Vị Phồn.

Nhìn thấy động tác ngang ngược của Lục Kỳ, sắc mặt Vị Phồn cũng trở nên xấu hơn. “Bà già này, bà sẽ phá hư những thứ trong túi của tôi.” Mép bản vẽ bị Lục Kỳ miễn cưỡng nhét vào hơi nhăn, tim cậu cũng hơi đau.

“Được rồi, cậu có thể đi!” Lục Kỳ không vui phất tay, cũng không để ý tới Vị Phồn có bằng lòng đi hay không.

Lão quần gia vốn vẫn tiêu thất vô ảnh lúc này lại vô thanh vô tức xuất hiện, ở bên tai Vị Phồn nói: “Bà chủ bảo cậu đi, thì cậu đi đi!” Quần gia chậm rãi đẩy Vị Phồn, một bên đẩy một bên âm hiểm cười: “Cậu chủ là vì nói không nên lời mới không cùng cậu kể chuyện cậu ấy phải đi xem mắt kết hôn với cậu, cậu cũng đừng cứ đến quán lấy cậu chủ, đi đi!”

“Cái gì mà quán anh ta, con mắt nào của ông thấy tôi quán anh ta!” Vị Phồn bực bội cự lại.

“Buổi tối cậu thường tới phòng anh ta.” Lục Kỳ đột nhiên nói những lời này, ánh nhìn lãnh liệt hướng thẳng tới Vị Phồn.

Mặt Vị Phồn nháy mắt đỏ lên, tuy cậu chỉ là vì ngủ không được qua tìm gối ôm mà thôi, nhưng thái độ này của Lục Kỳ khiến cậu cũng chẳng thiết giải thích, cắn răng, liền lên lầu thu dọn đồ đạc.

Vừa hay cậu cũng muốn tìm Thiệu Nhạc hỏi rõ đến cùng là xảy ra chuyện gì, có sao anh đi xem mắt mà lại lừa cậu đi dùng cơm cùng bạn bè, anh biết cậu ghét nhất là bị người khác lừa, vậy sẽ khiến cậu nhớ tới chuyện bị đá liên tục hai lần vì rất ngốc!

Vị Phồn mang theo vali đi ra ga ra lấy xe, nổi giận đùng đùng rời khỏi Thiệu gia.

Vị Phồn nhớ rõ nhà hàng cao cấp kia kêu là Pháp Lam Ti, đầu bếp là mời từ Pháp qua, đạt được ba sao của nhà hàng Michelin, mọi thứ ở đó nổi tiếng mắc tiền, người bình thường nếu không hẹn trước nửa năm, khó mà vào được đó.

Cậu lái xe như bão táp xuống chân núi, thẳng hướng Pháp Lam Ti, lúc xe cậu dừng ở góc đường đối diện, thì vừa hay thấy A Nghĩa tài xế của Thiệu gia lái chiếc Cadillac từ từ tới trước cửa nhà hàng.

Thiệu Nhạc xuống xe, dáng dấp mặc âu phục thoát nhìn cao lớn đỉnh đạc.

Hôm nay anh không mang theo gậy, đi đường gần như cùng người bình thường không khác nhau mấy, chỉ có cậu người thời gian dài quan sát hai chân anh, mới biết nửa người dưới của anh trọng tâm không vững, lúc bước đi thiên hướng sẽ hơi nghiêng sang phải.

Sau khi Thiệu Nhạc đi vào Pháp Lam Ti, Vị Phồn cũng theo xuống xe, cậu phải tìm Thiệu Nhạc trước hỏi rõ mới được.

Nhưng lúc Vị Phồn đi tới cửa, đã bị hai phục vụ tươi cười đi qua, thái độ hữu lễ cúi đầu hỏi: “Xin hỏi tên ngài hẹn trước là?”

“Tôi không có hẹn trước.” Sắc mặt Vị Phồn không tốt lắm, cậu chỉ muốn đi vào tìm Thiệu Nhạc.

“Thật xin lỗi, vì hiện giờ đã không còn chỗ ngồi, nên nếu ngài không có hẹn trước, có thể mời ngài lần sau hãy gọi điện tới hẹn trước hay không? Thật vô cùng xin lỗi, quý khách!” Phục vụ mỉm cười nói.

Vị Phồn giờ phút này lửa giận ngập trời, nhưng nhìn tới gương mặt tươi cười đón tiếp của phục vụ, một bụng lửa cũng không biết phát thế nào. Cậu đi cũng không được, vào cũng không xong, liền cùng hai phục vụ đôi co ở cửa, phục vụ thấy cậu không có ý bỏ đi, biểu tình đều hơi xấu hổ.

Một chiếc xe cao cấp dừng lại trước cửa nhà hàng, một cô gái mặc bộ đầm màu xám từ trong xe bước xuống.

“A Phiên, cậu ở đây làm gì!”

Đột nhiên có người gọi, Vị Phồn quay đầu lại, phát hiện đúng là Quách Mộ Ải bác sĩ của Thiệu Nhạc.

Mộ Ải đi lại, nhìn cách ăn mặc chu đáo của cô có phần lãnh diễm, cô nhìn nhìn phục vụ đứng chặn trước cửa, tức thì hỏi: “Cậu muốn vào ăn gì không?”

“Không hẹn trước, không có chỗ.” Vị Phồn nói.

“Chúng ta cùng vào, tôi hẹn lúc sáu giờ.” Mộ Ải đi qua nói với phục vụ.

“Mời cô Quách.” Đám phục vụ mỉm cười, lập tức dẫn đường dắt họ vào trong.

“Nhà hàng này đồ ăn ngon lắm.” Mộ Ải vừa đi vừa nói. “Chút nữa cậu nhất định phải ăn bồ câu nướng, món đó ăn ngon bạo.” Mộ Ải nói chuyện không ưa vờ vịt, phong thái khí chất tiêu thụ khuê các linh tinh gì đó, với cô mà nói không quan trọng.

“Nhưng cô tới một mình sao?” Vị Phồn cảm thấy đúng là gặp được cứu tinh, cư nhiên tình cờ như vậy được Mộ Ải dẫn mình vào.

“Không phải.” Mộ Ải nói: “Hôm nay bị ba ba bắt tới xem mắt, đùn đẩy không được, hết cách.”

Nghe được hai chữ xem mắt này, Vị Phồn nhất thời vẫn chưa lĩnh hội được, nhưng tới lúc phục vụ dẫn họ tới trước bàn ăn, có một thân ảnh quen thuộc ngẩng đầu lên nhìn họ, tình huống trở nên có phần không không chế được.

“Là cô!” Thiệu Nhạc nhìn thấy đối tượng xem mắt tới trễ hơn anh, hơi kinh ngạc. Anh lúc này mới phát hiện bác sĩ trị liệu của anh họ Quách, viện trưởng bệnh viện anh phải tới tiến hành trị liệu cũng họ Quách, tất cả mọi việc hóa ra đều do Lục Kỳ chu đáo sắp đặt, hết thảy không phải trùng hợp.

“Là tôi.” Mộ Ải nói. Lúc cô nghe ba mình nói chuyện xem mắt với Thiệu Nhạc vốn chẳng định đến, nhưng vừa nghe nơi hẹn là Pháp Lam Ti, liền bại trận trước ẩm thực Pháp.

Thiệu Nhạc lại liếc mắt nhìn qua Vị Phồn, phát giác sắc mặt Vị Phồn không được tốt lắm, hai người nhìn nhau vài lần, Thiệu Nhạc mới nói: “Ngồi vào bàn trước đi!”

Sau khi Mộ Ải cùng Thiệu Nhạc gọi thức ăn xong, Vị Phồn vẫn luôn im lặng.

Thiệu Nhạc cảm thấy tình hình có chút không ổn, trước nay hỉ nộ ái ố của Vị Phồn luôn dễ dàng hiện rõ trên mặt, mà giờ phút này Vị Phồn vẻ mặt tức giận mang theo chút nghi hoặc cùng khó hiểu, điều này khiến Thiệu Nhạc cũng rất khó mở miệng giải thích. Dù sao anh vì không muốn để Vị Phồn biết bản thân đến xem mắt, mới nói dối cậu. Mà anh nghĩ rằng Vị Phồn hẳn không biết chuyện hôm nay, anh không biết Vị Phồn có sao lại xuất hiện ở đây.

Thức ăn được bưng lên từng đĩa từng đĩa, Mộ Ải mặc kệ hai người bên cạnh đang trừng mắt đến mức không khí sắp phát hỏa, chỉ lo ăn.

Thiệu Nhạc suy tư nên giải thích thế nào với Vị Phồn, khó có thể mở miệng.

“Tôi từng nói với anh, tôi ghét nhất bị người khác lừa chưa?” Vị Phồn mở miệng trước.

“Chưa.” Thiệu Nhạc trả lời.

“Vậy hiện tại tôi nói.” Cậu lạnh lùng nhìn Thiệu Nhạc, kiềm nén lửa giận trong lòng thấp giọng nói: “Tôi đời này hận nhất chính là bị người khác lừa, trước đây một người ra ngoài ăn vụng xem tôi như kẻ ngốc không hay biết gì, lại thêm một người cầm tiền của tôi biến mất tăm. Tôi vốn tưởng rằng anh sẽ không giống như họ, ai ngờ anh còn lợi hại hơn, dính hôn với người khác. Kể tiếp có phải kết hôn mời khách cũng không cần phải nói, đem tôi gặt qua một bên hay không?”

Vị Phồn thật sự phát hỏa, vừa rồi bị Lục Kỳ gọt một trận đã làm cậu tức giận không tiêu, chạy tới tìm Thiệu Nhạc lại phát giác anh lừa cậu cùng bác sĩ của anh làm chuyện mờ ám, chuyện thối nát như vậy, người không có đầu óc mới có thể chịu nổi.

“Anh không muốn em suy nghĩ lung tung, mới không nói cho em việc này.” Thiệu Nhạc bị Vị Phồn rống như vậy, sắc mặt cũng hơi xám ngoét. Anh giận chính là hóa ra Vị Phồn nhìn anh như vậy, không tin nhiệm anh chút nào. Anh chỉ là không muốn chuyện này trở nên phức tạp mới không nói ra, nhưng lại làm Vị Phồn hiểu lầm càng sâu.

“Tôi không suy nghĩ lung tung.” Vị Phồn từ trong túi quần lấy ra tờ chi phiếu Lục Kỳ ghi cho cậu, ném lên đĩa món nguội của Thiệu Nhạc.

Nước sốt đậm đà của món nguội dính ướt tờ chi phiếu, nhưng vẫn nhìn thấy được số tiền một trăm vạn cùng tên họ của người ký. Đó là do Lục Kỳ ghi.

“Đây là chuyện gì?” Thiệu Nhạc lập tức hỏi.

“Mẹ anh nói, ý bà chính là ý anh, bà ta muốn tôi đi, cũng chính là anh muốn tôi đi, đây chắc là phí bịt miệng.” Vị Phồn lạnh lùng nói.

Mộ Ải vừa ăn vừa nghĩ. A Phiền cùng Thiệu Nhạc không phải anh em sao? Mẹ nó làm gì phải cho phí bịt miệng?

“Tôi chưa từng nói vậy.” Mặt Thiệu Nhạc ngày càng khó coi.

“Lần này tôi thật sự nhịn anh đủ rồi.” Vị Phồn giọng điệu lạnh nhạt chỉ còn lại cơn giận sôi gan. “Trong lòng nghĩ gì không ai biết, chướng muốn chết, lại còn không nói thật, mỗi lần vừa ôm anh thì anh toàn thân cứng nhắc, nếu không thoải mái thì nói đi, tôi thà tình nguyện ngủ một mình cũng không muốn chọc người khác chê bai. Anh muốn kết hôn phải không, vậy tôi sẽ giúp anh toại nguyện, ngay bây giờ, chúng ta chia tay, về sau đường ai nấy đi đừng tìm nhau nữa.”

Thiệu Nhạc mặt như vẩn xoắn, vì tức giận mà trở nên dữ tợn.

Anh nào có thể nói rõ ra miệng mình chính là bị Vị Phồn ôm từ phía sau, liền vì chịu không được xúc cảm giữa da thịt với nhau mà cương, Vị Phồn một chút cũng không hiểu được anh muốn cậu nhiều lắm, muốn đến đâu vô cùng, nhưng Vị Phồn từng nói qua không thích cùng anh làm tình, nên anh mới khổ sở nhẫn nhịn.

Vị Phồn cảm thấy bản thân đang ở tình trạng lửa dâng lên đỉnh đầu, nghĩ tới Thiệu Nhạc có đôi khi còn thừa dịp cậu ngủ say rời khỏi lòng cậu, thì liền chịu không nổi. Nếu cứ nói tiếp nữa, khẳng định sẽ chỉ khiến mọi việc càng thêm trầm trọng, cậu tiện tay cầm lấy ly rượu, uống sạch rượu vang đỏ bên trong, đứng lên đi ra ngoài, không muốn tiếp tục đối mặt với Thiệu Nhạc.

“Không đuổi theo sao?” Mộ Ải vừa ăn xà lách vừa hỏi.

Thiệu Nhạc không trả lời. Vị Phồn tự mình rời đi là vì muốn hạ nhiệt quan hệ giữa hai người, anh biết, nên cũng chịu đựng không đuổi theo.

“Có lẽ cậu ấy về nhà chờ anh đó. Bằng không chúng ta ăn nhanh lên xong chạy về, bạn trai tôi cũng đang ở nhà chờ tôi.” Mộ Ải tăng tốc độ động tác tay. Cô – từ nhỏ đã ăn cơm Tây chính thống ăn tới lớn – linh hoạt sử dụng dao nĩa, không phát ra bất kỳ tiếng động nào, vừa mau lẹ vừa tao nhã.

Nhưng mà, Thiệu Nhạc lại không xác định chút nữa phải làm sao tìm Vị Phồn. Vị Phồn tính tình kiên quyết, nếu dám đi khỏi Thiệu gia, thì sẽ không về. Rời khỏi Thiệu gia, anh phải tới đâu mới tìm được cậu đây?

Vị Phồn tức điên người đi ra Pháp Lam Ti, quay đầu lại liếc nhìn nhà hàng cao cấp này một phát, nhận thấy Thiệu Nhạc không theo ra. Cậu dừng lại nửa giây, lửa giận vừa nãy vốn còn đầy ngập, giờ lại dần dần tan biến, phát cáu xong rồi, đầu cũng dần dần nguội lại.

Lần này luôn bị Lục Kỳ điều khiển, khiến cậu một bụng hỏa. Hơn nữa từ lần uống rượu say hồ hồ đồ đồ lật thuyền trở về sau, Thiệu Nhạc chưa từng chạm qua cậu, đến dùng tay phát tiết thậm chí hôn sâu cũng không có, cậu chạy qua ôm Thiệu Nhạc còn làm Thiệu Nhạc toàn thân cứng nhắc ngủ không ngon, hết thấy những điều này khiến cậu cảm giác Thiệu Nhạc giống như không yêu cậu, mình lại sắp thành một người không ai muốn.

Hơn nữa Lục Kỳ muốn cậu đi, cậu chạy tới tìm Thiệu Nhạc hỏi rõ ràng, lại để cậu phát hiện Thiệu Nhạc lừa cậu cùng bạn bè dùng cơm, kỳ thật là tới xem mắt.

Thiệu Nhạc ăn mặc bảnh bao như vậy cũng là vì để cho cô gái kia tán thưởng, đừng phải cảnh này dù cho cậu muốn bình tĩnh, cũng bình tĩnh không được.

Đứng ở đầu phố vài phút, hút một điếu thuốc.

Sau khi Vị Phồn hết giận, mới nghĩ lại hình như hồi nãy mình đã nói những lời rất thậm tệ, đặc biệt còn hướng Thiệu Nhạc đòi chia tay. Cậu quanh quẩn ngoài cửa một lúc muốn chạy vào lại, nhưng đến cùng vẫn không thể hạ mình.

Đi qua đường lấy xe, Vị Phồn đầu óc trống rỗng. Vạn nhất chia tay thật, người luyến tiếc nhất hẳn là mình đi..... Cậu vất vả biết bao mới quen được việc ôm gối lớn Thiệu Nhạc, sau khi chia tay nhất định sẽ hoài niệm thê thảm.....

Cuối cùng cậu thoáng nhìn qua bản thảo trên ghế cạnh ghế tài xế, cầm túi giấy lên rút ra mấy tờ xem. Những thứ này đều do có Thiệu Nhạc bên cạnh, mới thuận lợi ra đời. Mỗi ngày trôi qua cậu vẽ nên vô số đường nét đan xen nhau trên bản vẽ, bên trong bao hàm tình cảm ngày đó của cậu đối với Thiệu Nhạc, cùng quyến luyến của cậu đối với Thiệu Nhạc.

Khởi động xe, Vị Phồn đặt nó về chỗ cũ. Có lẽ cả hai cần thời gian bình tĩnh lại cũng tốt, hai người nên ngẫm lại xem có thích hợp với đối phương hay không, dù sao hai người họ đâu cùng một dạng, chỉ là trong mấy ngày qua vô ý yêu đối phương thôi. Hai người chỉ muốn sở hữu đối phương giữ đối phương lại, cứ tiếp tục thế này quả thật đau khổ.

Vị Phồn trước lái xe về nhà trẻ trả lại cho Đại Hùng, rồi đi thêm chặng đường hai mươi phút nữa tới chỗ xuất bản gần đây giao bản thảo.

Vị Phồn đi tới một tòa nhà hỗn hợp thương mại và dân cư, đăng ký khách viếng thăm, rồi bảo vệ liền dẫn Vị Phồn lên lầu.

Vào lúc Vị Phồn nhìn thấy biên tập của cậu thì giật mình.

Rõ ràng một cô gái mới hai mươi mấy tuổi lại lộ ra đôi mắt thâm quầng nặng, tóc thì dùng kẹp tùy tiện kẹp lên, sợi tóc tán loạn, trên người mặc quần áo không biết nhiều ngày chưa thay, nhiều nếp nhăn, tay còn đang ghim kim truyền nước biển, bịch nước biển thì treo trên cửa sổ cạnh bên.

Trên bàn để một đồng hồ uống giúp nâng cao tinh thần đã trống rỗng, xem ra đồ uống này là trà.

Trong nhà xuất bản đã loạn thành một nùi, các tờ bản thảo văn kiện bay đầy trời, đằng này một đồng hồ tài liệu chưa chỉnh sửa, đằng kia một đồng hồ sách chờ gởi cho họa sĩ. Bốn bàn giờ chỉ còn một biên tập văn một biên tập mỹ, tình trạng hai người cũng không khác nhau mấy, đáng vẻ mặt sắp chết.

“Sao chỉ còn lại hai người?” Vị Phồn đặt bản thảo lên bàn biên tập.

“Hai người khác bị ông chủ dẫn theo xuất ngoại rồi, bàn bạc bản quyền sách nhi đồng nước ngoài.” Biên tập uể oải nói.

“Bản thảo của tôi vẽ xong rồi, cô cứ từ từ xem, tôi đi trước!” Vị Phồn nói.

“Đợi đã!” Biên tập văn đang quét mắt lướt qua bản thảo đột nhiên giữ chặt cậu, đôi mắt đắm lệ nhìn cậu.

“A Phồn, anh thật sự nhẫn tâm vậy sao, bỏ lại chúng tôi hai cô gái yếu đuối mà đi? Anh không phát hiện chúng tôi đang mệt chết khiếp, một người thì truyền nước biển một người mỗi ngày uống bull, bị rượt tới sắp không xong rồi sao?”

“Anh giao bản thảo rồi, vậy sắp tới sẽ rất ung dung, không làm gì cả!” Biên tập hỏi.

“Đúng vậy!” Vị Phồn trả lời rõ ràng.

“Vậy ở lại đây giúp đỡ đi được không?” Biên tập đột nhiên hai mắt lấp lánh nước mắt, đáng thương nhìn cậu. “Chúng tôi mệt sắp chết rồi, thấy A Phồn anh nhẫn tâm thế sao một mình đi chơi, bỏ mặc chúng tôi ở đây chết dần chết mòn.”

“..... Tôi cũng có rất nhiều chuyện muốn làm.....” Vị Phồn chậm rãi di chuyển về phía cửa, nhưng biên tập vẫn lại níu kéo quần áo cậu, làm cậu di chuyển khó khăn.

“Sẽ chết, thật sự sẽ chết. Chúng tôi giờ chỉ trông vào Bull cùng truyền nước biển còn có ý chí để chống đỡ, đều là do người giao bản thảo chậm trễ, trễ lắm mới gửi bản thảo cho chúng tôi, hại chúng tôi bị dí tới chết đi sống lại.” Biên tập níu kéo Vị Phồn, toàn thân vô lực mềm nhũn đi.

“..... Nhưng tôi ở lại cũng đâu giúp được gì.....” Vị Phồn nhìn thấy họ hai cô gái đáng thương như vậy, liền mềm lòng.

“Tuyệt đối giúp được.” Hai biên tập trầm miệng một lời nói.

Buổi tối lúc Thiệu Nhạc về nhà, Lục Kỳ đang ngồi trên sofa xem báo, nhìn thấy bộ dạng Lục Kỳ giống như mọi chuyện không liên quan tới mình, Thiệu Nhạc cảm thấy hơi tức giận. Anh không nói nửa lời, lên lầu hai tắm rửa thay quần áo thường ngày, không muốn nói chuyện với Lục Kỳ.

Tối nay anh không hề buồn ngủ, mở to mắt ở trên giường đợi Vị Phồn đợi cho tới hừng đông. Nhưng Vị Phồn thật sự không quay về.

Anh kiềm nén sợ hãi đang chậm rãi sinh sôi trong lòng, trời vừa sáng liền ra ngoài tìm cậu, Vị Phồn cũng không quay về căn phòng trọ của cậu. Lo lắng nếu mình quay về Thiệu gia có thể sẽ lướt ngang qua Vị Phồn, ôm tâm tình như vậy, anh ở ngoài phòng trọ của Vị Phồn đợi cậu suốt ba ngày.

Đêm ngày thứ ba anh rốt cục từ bỏ, nếu Vị Phồn có ý muốn tránh anh, vậy anh cũng không dễ gì tìm được cậu.

Một mối không chịu nổi về đến nhà, nằm trên giường, Thiệu Nhạc hốc mắt sâu hoắm nhưng không cách nào vào mộng được. Trong tay anh nắm tờ chi phiếu Vị Phồn ném cho anh, tựa như chỉ cần nghiêng người thì vẫn có thể cảm giác nhiệt độ cơ thể lúc Vị Phồn ôm anh, nhưng giờ hai người trên giường chỉ còn lại mỗi mình anh, Vị Phồn đã đi rồi.

Thiệu Nhạc chờ đợi Vị Phồn quay về, cảm thấy dù cậu có đi, đại khái cũng chỉ là sinh chút hờn dỗi nhỏ, sau đó sẽ lại xuất hiện. Anh chống gậy đi tới trước cửa phòng Vị Phồn, mở ra, lúc này mới hoảng loạn phát hiện chì vẽ giấy vẽ vốn đặt trên bàn đã sớm mất rồi, quần áo trong tủ đã bị mang đi hết.

Thiệu Nhạc ngồi xuống giường Vị Phồn, nhắm hai mắt hít một hơi thật sâu muốn để bản thân bình tĩnh lại. Nhưng mà bất luận nỗ lực bình tĩnh thế nào, nội tâm sợ hãi lại ngày càng trở nên mãnh liệt.

Cậu đi thật rồi, cậu sẽ không quay về. Hết thấy đều giống như dự cảm ngày đó của anh ở nhà hàng, anh sẽ tìm không được cậu, mất đi cậu.

Cảm xúc tích lũy mấy ngày nay rốt cục không chế không được tựa như nước tràn đê, Thiệu Nhạc tức giận đứng lên, dùng sức ném gậy vào vách tường, hung hãn đá bàn một cước. Gạt chiếc đèn bàn bảo vệ mắt cố ý mua cho Vị Phồn xuống đất, biến phòng thành một bãi hoang tàn.

Anh bắt đầu hối hận, vì sao ngày đó anh không đuổi theo ra, như vậy Vị Phồn cũng sẽ không biến mất khỏi tầm mắt anh như vậy.

Thiệu Nhạc đi ra khỏi phòng Vị Phồn, đi tới trước cửa phòng Lục Kỳ, siết chặt nắm tay dùng sức đập lên cửa.

Lục Kỳ ở trong phòng bị tiếng đập cửa đánh thức, bà xuống giường khoác áo choàng ngủ vào lập tức đi ra mở cửa. Lúc bà phát hiện người ngoài cửa đứng là Thiệu Nhạc, có vẻ hơi ngoài ý muốn vả lại còn không thông cảm.

“Anh có biết giờ là mấy giờ không?” Lục Kỳ nói.

“Bà có biết tại sao lâu nay tôi đối với hành vi tự tung tự tác của bà đều dùng thái độ dễ dàng tha thứ hay không?” Nắm tay của Thiệu Nhạc siết càng chặt, sắc mặt tái mét.

Lục Kỳ vốn vẻ mặt không vui oán giận, lúc này cũng cảm thấy hơi kỳ quái, vội thu liễm thái độ của mình. “Tôi không rõ anh đang nói gì.”

“Sau khi về nhà lại, bà vẫn như trước kiểm soát tất cả hành động của tôi, bắt luận là đến công ty đi làm hay sắp xếp xem mắt. Tôi tôn trọng bà là mẹ của Hoan Hoan và Tiểu Hỉ, tôn trọng bà là vợ của cha tôi, nên không có ý kiến với những điều này.” Thiệu Nhạc hiếm khi nói nhiều như vậy.

“Tất cả những gì tôi làm đều là vì tốt cho anh.” Lục Kỳ cho rằng bản thân đã sắp xếp tất cả mọi việc trong nhà rất ổn thỏa.

Lục Kỳ biết Thiệu Nhạc chỉ là vì Vị Phồn. “Vì cậu ta lỗ mãng, không trưởng thành lại không kiên định, anh cho rằng hai người các anh phù hợp sao? Tôi chỉ dùng một kế xem mắt và một trăm vạn thì tổng cổ được cậu ta đi rồi, giữa hai người cơ bản không vượt qua nổi một thử thách, còn có gì đáng lưu luyến?” Lục Kỳ hừ một tiếng.

“Vào lúc nào bà biết chuyện giữa chúng tôi?” Thiệu Nhạc kiềm chế cơn giận, hỏi.

“Sau khi quay về Thiệu gia.”

“Bà hiểu tính cách của tôi. Bà chắc phải biết tôi thật lòng với em ấy.”

“Nếu thực sự thích anh, cậu ta sẽ không đi. Nếu không thích, thì sẽ giống như những gì anh thấy đây, cầm trong tay một trăm vạn ngoảnh mặt bỏ đi.”

“Em ấy không lấy một trăm vạn, nhưng đã bỏ đi rồi! Bà không hề hiểu em ấy chút nào, em ấy không phải hạng người như bà nghĩ.” Thiệu Nhạc không thể nhịn nữa ném tờ chi phiếu đã bị anh vò nát vào người Lục Kỳ.

“Anh làm gì vậy.” Lục Kỳ hơi kinh ngạc, không ngờ rằng Thiệu Nhạc lại đối xử với bà không phép tắc như vậy.

“Tôi đã dễ dàng tha thứ cho bà quá nhiều rồi, tại sao bà lại phải hết lần này tới lần khác giẫm lên điểm mấu chốt của tôi. Vị Phồn không giống như những người khác, tôi coi trọng em ấy hơn hết thảy, em ấy không phải quân cờ của bà, đừng đem những thủ đoạn thương trường của bà áp dụng lên em ấy.”

“Thì đã sao?” Lục Kỳ nói như chuyện chả liên quan gì mình: “Không cần một trăm vạn còn thở hổn hển rời khỏi đây, không phải đã chứng minh cậu ta rất để ý tới anh. Anh lại đi tìm cậu ta về không phải được rồi sao.”

Thiệu Nhạc không còn gì để nói. Anh không thể tin nổi Lục Kỳ cư nhiên vì lí do buồn cười như vậy, bày ra thế cục ngày nay.

Chứng kiến Thiệu Nhạc vì mất đi một người mà khổ sở thành như vậy, trong lòng Lục Kỳ cũng hơi ngạc nhiên, bà hơi ngáp ngừng rồi nói: “Nếu cậu ta không về, cùng lắm thì tìm một người khác.”

Lục Kỳ kích động đến Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc khó có thể tiếp tục kiềm chế mà gầm nhẹ với nàng: “Vì sao bà vẫn không hiểu được!”

“Tôi không hiểu gì?” Lục Kỳ trước nay luôn nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay, không có gì không hiểu.

Thiệu Nhạc căm tức nhìn Lục Kỳ, tiếng nói nghẹn ngào lộ rõ kiên quyết tuyệt không nhượng bộ: “Tôi yêu em ấy, cũng giống như bà yêu cha tôi. Địa vị của cha trong lòng bà không thể thay thế, em ấy cũng không thể.”

Lục Kỳ nhìn chằm chằm Thiệu Nhạc, đối diện ánh mắt của Thiệu Nhạc bà tuyệt đối không sợ hãi. Thiệu Nhạc có thể nói ra như vậy, chứng tỏ Thiệu Nhạc thật sự rất thích người kia, có lẽ bà đã tính sót rồi, không dự đoán được nếu Vị Phồn bỏ đi, người tổn thương sâu sắc nhất lại chính là Thiệu Nhạc.

Quản gia vẫn luôn núp sau cửa nghe lén, quan sát bầu không khí nóng nảy trong phòng của Thiệu Nhạc. Ngay cả ông cũng không dự đoán được cậu chủ lần này lại phát cáu nhiều đến vậy, vì người ngoài mà quát tháo bà chủ.

“Hiện giờ, phiền bà rời khỏi đây, tôi không bao giờ muốn gặp lại bà nữa.” Thiệu Nhạc nói.

Quản gia vội vàng đi vào giảng hòa, gấp gáp bồi cười nói: “Cậu chủ, kỳ thật bà chủ cũng là xuất phát từ lòng hảo tâm, bà chỉ là muốn giúp tình cảm của hai người thêm chắc chắn.....”

“Tôi cũng không muốn gặp ông.” Thiệu Nhạc cúi đầu, nắm tay siết chặt.

“Cậu chủ.....” Quân gia vẻ mặt như khóc tang.

22. Quyển 2 - Chương 11

Tôi có thể làm bạn tuần lộc tốt của ông, xin ông đừng vĩnh viễn tự nhốt mình trong nhà.

Tôi cũng có thể làm chân của ông, ông muốn đi đâu, tôi cũng sẽ đưa ông đi!

Ngày 24 tháng 12, đêm Noel.

Trong nhà xuất bản vẫn lộn xộn như cũ, họ phải cấp tốc trước sáng mai xuất bản bản thảo của một họa sĩ khác.

Sách Vị Phồn đã in xong, sau khi cầm sách lên không mấy cảm động, lập tức khiêng một thùng rồi một thùng vừa được đưa tới vào trong kho hàng.

Biên tập lật xem truyện mới của Vị Phồn, hai người châu đầu ghé tai thì thầm to nhỏ, không dám để Vị Phồn nghe thấy. “Nhất định là đang yêu không sai! Mỗi lần chỉ cần anh ta đang yêu thì vẽ tranh rất tuyệt, vừa thất tình liền vẽ không được.”

“Khó trách lại viết ra những câu thế này.”

Chuông cửa nhà xuất bản vang lên, Vị Phồn từ trong kho hàng đi ra mở cửa.

Hai biên tập sau khi lật xem sách xác nhận không có vấn đề gì, lại lập tức cúi đầu cấp tốc làm việc. Cơm trưa của hai cô đều chưa đụng tới, bánh ú thịt Vị Phồn đặc biệt chạy đi mau để lên bàn, đã sớm nguội lạnh.

Vị Phồn mở cửa ra nhìn thấy, phát hiện đứng ở ngoài cửa là Hoan Hoan cùng em trai Tiểu Hỉ.

“Sao mấy đứa biết anh ở đây?” Cậu kinh ngạc hỏi.

“Anh ~” Tiểu Hỉ cao hứng đu lên người Vị Phồn.

“A Phồn, em trai em gái anh à?” Biên tập quay đầu qua hỏi. “Bảo chúng đi vào trong ngồi đi a!”

“Quấy rầy rồi, chúng em sẽ đi nhanh thôi, không cần phiền phức đâu ạ.” Hoan Hoan lễ phép gật đầu với hai chị lớn bên trong, rồi nói với Vị Phồn: “Là anh trai hỏi từ chỗ chị Ny Ny của anh đấy, chị ấy nói chắc anh đang ở đây.”

“Vậy ư?” Thấy Tiểu Hỉ vọt vào trong kho hàng lục sách, Vị Phồn lập tức kéo nó lại bế lên.

Tiểu Hỉ cầm trong tay quyển sách bìa cứng vừa mới in của cậu, “Wow!” một tiếng ôm chặt vào lòng.

“Tiểu Hỉ không được!” Hoan Hoan vội vàng mở miệng ngăn lại.

“Anh ơi kể chuyện cổ tích cho Tiểu Hỉ nghe.” Tiểu Hỉ không ngừng nhảy nháy.

“Không sao đâu, đây là truyện mới của anh, đợi lát nữa anh nói với biên tập một tiếng là được rồi.” Vị Phồn nói vậy với Hoan Hoan, rồi quay đầu dùng trán nhẹ nhàng蹭 đầu Tiểu Hỉ một cái: “Thằng nhóc này, im lặng cho anh chút nào.”

“Dạ.” Tiểu Hỉ rất nghe lời ôm sách ngoan ngoãn bắt động.

“Hôm nay chính là đêm Noel, nhưng trong nhà rất vắng vẻ không hề có không khí của ngày lễ, Tiểu Hỉ nói rất nhớ anh nên em muốn mời anh tối nay đến nhà cùng tụi em dùng bữa tối, được chứ anh Vị Phồn?” Hoan Hoan mỉm cười.

“Hiện giờ anh hơi bận.” Vị Phồn xoay đầu nhìn đôi mắt thâm quầng của hai biên tập.

“Hơn năm giờ rồi,” Hoan Hoan nhìn nhìn đồng hồ, nói: “Vẫn chưa thể đi sao? Vậy chúng em cần phải đợi tới mấy giờ anh mới có thể xong việc đây?”

“Mười hai giờ!” Vị Phồn cố ý nói vậy. Cậu cũng biết mục đích hôm nay Hoan Hoan tới đây, Hoan Hoan là tới làm thuyết khách cho ai kia. Nhưng vì sao Thiệu Nhạc không tự mình tới? Đã nhiều ngày vậy rồi mà Thiệu Nhạc cũng chưa tới tìm cậu, cậu mới không thêm xuống nước trước quay về Thiệu gia.

“Anh ấy nói, anh ấy cùng cãi nhau với anh.” Hoan Hoan dùng giọng điệu trẻ con nói.

“Đúng vậy, cãi nhau chiến tranh lạnh, nên không muốn tới.” Vị Phồn nói.

“Hóa ra là vậy, khó trách gần đây anh ấy bị bệnh.” Hoan Hoan nói.

“Bị bệnh? Anh ấy bị bệnh gì?” Vị Phồn hơi khấn trương hỏi. Thân thể Thiệu Nhạc luôn luôn khỏe mạnh, sao có thể lại bị bệnh.

“Bệnh tương tư!” Hoan Hoan nhìn thấy phản ứng của Vị Phồn, nhin không được bật cười. “Vì anh vẫn giận anh ấy không chịu về, chân anh ấy vẫn chưa hoàn toàn khỏe lại nhưng mỗi ngày đều chạy ra ngoài tìm anh. Nếu không phải chị Ny Ny nói cho anh ấy biết anh ở đây, anh ấy nhất định sẽ nhớ anh tới cơm ăn không vô, biến mình thành thuyền đẹp mắt.”

“Hừ, em nói khoa trương quá đi!” Vị Phồn tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại bắt đầu mềm nhũn. Thiệu Nhạc thật sự vẫn luôn đi tìm cậu sao? Sớm biết thế, cậu hẳn nên về. Nhưng chuyện đã quây tới nước này mà cứ vậy quay về thật sự rất mất mặt, huống hồ biến thành như giờ lại không phải lỗi của cậu, Thiệu Nhạc cũng phải chịu một nửa trách nhiệm.

“Anh ấy vì anh cãi nhau dữ dội với mẹ, đuổi mẹ và quản gia về Luân Đôn. Lúc em về nhà nhìn thấy anh ấy cũng giật mình, anh ấy trở nên rất tiêu tụy, vì không ai để ý tới anh ấy, anh ấy cũng không biết tự chăm sóc cho bản thân, lại vì rất nhớ anh, kết người người gây sọc đi.” Hoan Hoan cau mày ra vẻ như rất đau lòng nói, đem mọi chuyện nói đến rất nghiêm trọng.

“Thật vậy sao.....” Nghe thấy tình trạng của Thiệu Nhạc gần đây thì Vị Phồn đã hơi đau lòng. Đã sớm nói rồi mà, cậu không nên đi, nhìn không thấy Thiệu Nhạc cũng không biết anh trở nên thế nào, ngày đó cậu hẳn nên ở lại mới đúng.

Chuyện ai trên ai dưới vốn chẳng có gì đáng để cãi nhau, cậu tự kiểm điểm, dù sao chỉ cần hai người có thể hạnh phúc bên nhau, cậu nhượng bộ một bước cũng chẳng sao. Chuyện xem mắt càng buồn cười hơn, cũng không phải đã kết hôn, cậu gốc mới đi giận Thiệu Nhạc chuyện này, biết rõ Thiệu Nhạc chỉ là xã giao mà thôi, cậu lại đánh đổ bình dấm chua.

“Anh ấy thật sự rất đáng thương đó!” Hoan Hoan lắc lắc đầu ầu ầu sâu thở dài. “Ngay cả em cũng nhận ra anh ấy rất thích anh, nhưng anh lại bỏ đi. Nội tâm của anh ấy một chút cũng không giống như bề ngoài kiên cường của anh, anh ấy kỳ thật rất yếu đuối. Nếu anh thật sự bỏ anh đi, nói không chừng anh sẽ giống như trước vậy ngồi trên xe lăn không chịu đứng dậy.”

“Không nghiêm trọng vậy chứ!” Vị Phồn cảm thấy Hoan Hoan nói rất khoa trương.

“Nhưng chính là nghiêm trọng vậy đó!” Hoan Hoan khổ sở nói.

“Đúng vậy đúng vậy!” Tiểu Hỉ cái gì cũng không biết hòa theo chị mình gật đầu.

Vị Phồn cúi đầu, vừa gãi đầu vừa qua lại, tâm tình lo lắng cho Thiệu Nhạc đã viết hết lên mặt, tâm tư đơn thuần như vậy, rất dễ dàng bị nhận ra.

Hoan Hoan khước miệng nhếch lên tiểu ý nhạt tới nỗi không thể nhạt hơn.

Qua nhiên, như Hoan Hoan dự liệu, Vị Phồn hơi do dự, mở miệng nói: “Mấy đứa về trước đi, anh về nhà tắm rửa cái đã rồi chạy qua.” Chuyện ở nhà xuất bản vừa nhiều vừa vội, đã ba ngày rồi cậu không thay đồ.

“Vây lát nữa em nhờ A Nghĩa qua nhà rước anh nha.” Hoan Hoan cười ngọt ngào.

“Ừ.....” Vị Phồn gãi gãi trán.

Cậu quay đầu lại nói với biên tập một tiếng không cách nào ở lại giúp đỡ tiếp được, biên tập nào bộ cặn kiết khốc théc ngả lên bàn bỏ mình ngay tại chỗ, Vị Phồn mặc áo khoác thu dọn thu dọn hành lý cùng ba thứ linh tinh trong kho hàng, thuận tiện cầm mấy quyển truyện, bé Tiểu Hỉ đi theo Hoan Hoan xuống lầu.

Tài xế A Nghĩa đang chờ dưới lầu. Sau khi nhìn thấy họ đi ra, lập tức mở cửa để họ vào xe.

Tài xế chở Vị Phồn về khu nhà trọ cậu ở trước, rồi mới chở Hoan Hoan cùng Tiểu Hỉ về Thiệu gia.

Vị Phồn sau khi xuống xe, dọc đường về nhà Tiểu Hỉ lập tức đưa quyển sách cầm trong tay cho chị gái Hoan Hoan, con người to tròn xoe tha thiết nhìn cô bé.

“Em làm gì gấp vậy chứ!” Hoan Hoan nhận lấy sách.

Cô bé gỡ bao ni lông bên ngoài ra, phát hiện góc quyển sách này in mấy chữ nho nhỏ “Các ông già Noel”, mà tên sách rất kỳ quái, gọi là “Ông già Noel cười một cái”. Hoan Hoan nhớ rõ trong phòng Tiểu Hỉ có vài quyển truyện cổ tích trong tuyển tập này, cốt truyện nói về các ông già Noel trong các thế giới khác nhau.

“Tiểu Hỉ, quyển sách này là do anh quái thú của em vẽ đó!” Hoan Hoan hơi ngạc nhiên, dựng thẳng sách trước mặt Tiểu Hỉ, để cậu nhóc nhìn rõ bìa sách một chút.

Sách này trắng, trang bìa cùng trang nền giống nhau, chỉ là góc dưới trang bìa, có vẽ mũ đội trên đầu của ông già Noel, cái mũ kia tạo cảm giác như do ông già Noel đánh rơi, mang hương vị cô tịch mà lạnh lẽo.

“Wow a ~” Tiểu Hỉ vừa hét vừa nhảy, cậu cũng không hiểu lời chị nói sách này là do anh quái thú vẽ có ý gì, nhưng sách này có quan hệ với anh quái thú, khiến cậu rất hưng phấn.

Hoan Hoan lật trang đầu tiên của quyển sách, nhìn thấy thế giới dưới ngòi bút của Vị Phồn rực rỡ sáng lạn, rồi sau đó đọc từng câu từng chữ tình tiết viết trong sách, Tiểu Hỉ vốn đang nhón nháo không ngừng cũng dần dần im lặng, cẩn thận lắng nghe những câu chị gái đọc, đắm chìm vào trong truyện cổ tích kỳ diệu vô hạn tưởng tượng.

Từ thuở xa xưa, có một thôn Kỳ Quái ngự giữa ngọn núi cao, có một đám thôn dân kỳ quái sống ở đó.

Mùa đông đến, tuyết trắng phủ kín đường, chôn vùi căn nhà gỗ nhỏ nhắn vừa sửa sang trang trí đèn bảy màu, chỉ còn mỗi ống khói cùng ánh đèn xuyên thấu qua lớp tuyết trắng nhấp nháy tỏa sáng.

Căn nhà dưới tuyết ánh đèn lập lờ, trong nhà một lò sưởi ấm áp đang cháy bùng bùng, có một tuần lộc kéo xe trượt tuyết lướt trên đường đi tới, nó gõ gõ cửa sổ, hỏi vọng vào cửa sổ:

“Xin hỏi đây có phải Bắc Cực không?”

Từ trong cửa sổ một con gấu nhỏ nhỏ, thân cao chưa tới ngực tuần lộc. Gấu nhìn nhìn một vị khách thật bự tới chơi, nói: “Không phải, đây là thôn Kỳ Quái, không phải Bắc Cực.”

“Oa, làm sao giờ, tôi bị lạc, tôi muốn tới Bắc Cực làm việc! Hôm nay đã ngày 24, tôi bị muộn rồi.” Tuần lộc bối rối không biết nên làm sao giờ.

“Để tôi thử giúp cậu hỏi thăm Bắc Cực đi thế nào!” Gấu sai những bước chân ngắn ngủn của mình trong tuyết, đi tới cửa sổ nhà kế bên, sau đó một con cừu từ trong cửa sổ cố gắng ngoi ra.

“Bắc Cực đi thế nào?” Gấu hỏi cừu.

“Hả, Bắc Cực có phải ở phía Bắc không hả?” Cừu không biết.

Cừu với gấu lại cùng nhau chạy qua gõ cửa nhà kế bên, một con hồ ly đang nướng khoai đi ra, hồ ly nói nó không chắc chắn. Vì thế mọi người cùng nhau cố gắng gõ cửa sổ, sau lại gõ ra một đóa hoa, một con thỏ, một con chó, một sinh vật kỳ quái hình dáng như nửa vàng trắng. Cuối cùng họ tìm được con cú mèo.

Cú mèo đẩy đẩy gọng kiếng kết băng, nói: “Tôi biết Bắc Cực ở đâu!”

“Thật chứ?” Mọi người thật cao hứng xoay vòng.

“Cú cú, Bắc Cực nằm ngay phía trên núi này chỗ cao nhất, nơi tuyết rơi quanh năm.” Cú mèo nói.

“Đi thế nào?” Tuần lộc này giờ lạc đường nhìn không được phương xa, lo lắng nói. “Xe trượt tuyết của tôi vốn có thể phân biệt phương hướng, nhưng nó đột nhiên hư mất, phải dựa vào ma pháp của ông già Noel mới có thể khởi động lại, không có ông già Noel, tôi sẽ lại lạc đường nữa thôi!”

“Ông già Noel là gì vậy?” Hoa hỏi.

“Ông già Noel chính là lão già ở Bắc Cực,” Cú mèo nói: “Ngọn núi kia từ trước đây rất rất lâu, đã có một ông già Noel, cho nên nơi đó chính là Bắc Cực!”

“Wow, cú mèo thật là lợi hại nha.” Mọi người vui sướng xoay vòng.

“Tuần lộc này, nếu cậu lại tiếp tục lạc đường nữa, vậy chúng tôi dẫn cậu đi tìm ông già Noel cùng Bắc Cực!” Gấu cùng cú mèo nói với vị khác ngoại lai.

Họ ngồi lên lưng tuần lộc, nhờ sao chỉ dẫn đường cho họ lên núi, sao nghe thấy nguyện vọng của họ, phát ra ánh sáng lộng lẫy xếp thành một đường, nói cho họ biết phương hướng. Vì thế họ đi a đi a, đi tới chỗ cao nhất trên núi.

Chỗ cao nhất trên núi có một căn nhà gỗ nhỏ rất nhỏ, nhỏ đến ngay cả gấu nhỏ nhắn cũng chen không vào.

Ba người họ áp mặt vào cửa sổ, thật cẩn thận xem xét bên trong, quả nhiên thấy gương mặt một ông già đội mũ đỏ mặc quần áo đỏ, bụng to to, với chòm râu trắng đang ngủ.

Tuần lộc dùng sừng gõ cửa, mãi đến lúc ông già Noel tỉnh dậy.

Ông già Noel rất giận từ trong nhà nói vọng ra: “Mấy người là ai, sao lại chạy tới ngoài nhà tôi?”

“Xin hỏi đây là Bắc Cực phải không?” Tuần lộc hỏi: “Ông có thể để tôi vào làm việc không?”

“Đây không phải Bắc Cực, Bắc Cực ở nơi xa hơn kia.” Ông già Noel nói.

“Vậy làm sao giờ! Tôi đi làm muộn mất rồi!” Tuần lộc khóc lên.

Ông già Noel thoát nhìn rất hung dữ, nói chuyện cũng rất hung dữ, cũng rất kích động nói: “Xin cậu đừng khóc, không phải tôi cố ý a!”

Tuần lộc nói: “Ông già Noel, xin hỏi ông có thể dùng ma pháp của mình khởi động lại xe trượt tuyết không, để tôi có đi Bắc Cực?”

“Không được,” Ông già Noel nói: “Chân của tôi đã bị cắt đứt, tôi không muốn ra khỏi cửa, tôi chỉ có thể vĩnh viễn nhốt mình trong căn nhà này.”

“Vì sao chân bị cắt đứt thì phải vĩnh viễn nhốt mình trong nhà chứ?” Gấu cùng cú mèo ôm đầu xoay vòng vòng. Nhốt ở trong nhà không thể cùng chơi đùa với các thôn dân, sẽ rất buồn chán a!

“Vì thật lâu thật lâu trước đây tôi gặp tai nạn, đụng phải một tòa nhà cao tầng của nhân loại, hại chết con tuần lộc bạn tốt của tôi trước đây, nên chân tôi không thể bước đi, mất hết tất cả ma pháp, tôi cũng không muốn đi ra ngoài.” Ông già Noel bi thương kể.

Thấy ông già Noel khổ sở như vậy, thế nên mọi người cùng nhau nghĩ cách.

Tuần lộc nói: “Nguồn gốc ma pháp của ông già Noel, chính là tiếng cười của ông.”

Gấu lớn tiếng nói: “Tôi biết rồi!”

Tiếp theo nó ở cạnh tai tuần lộc nói nhỏ, nói cậu nên làm thế nào.

Vì thế tuần lộc cố lườn đầu vào trong, cắn cổ áo ông già Noel, tha ông ra.

Tuần lộc càng không ngừng dùng hai móng chọt chọt nách ông già Noel, kết quả ông già Noel rất sợ nhột, “——” liền cười vang.

Vào lúc ông già Noel cười, ma pháp cũng khởi động, trên xe trượt tuyết vốn đọng một lớp tuyết thật dày cũng tan biến hết, tuần lộc cùng xe trượt tuyết cùng nhau tỏa sáng lấp lánh, từ từ lơ lửng.

Ông già Noel cười càng lớn tiếng, tuần lộc hài lòng đụng đụng bụng nhỏ của ông già Noel, gấu cùng cú mèo cao hứng xoay vòng vòng, ông già Noel rốt cục cười rồi.

“Ông bằng lòng cùng tôi đi Bắc Cực không?” Tuần lộc hỏi ông già Noel. “Tôi có thể làm bạn tuần lộc tốt của ông, xin ông đừng vĩnh viễn tự nhốt mình trong nhà.”

“Nhưng chân của tôi đã bị chặt đứt, ngoài trừ căn nhà này, không cách nào đi đâu cả!” Ông già Noel nói.

“Tôi cũng có thể làm chân của ông, ông muốn đi đâu, tôi cũng sẽ đưa ông đi!” Tuần lộc trả lời.

“Nhưng tôi không cách nào tự mình cưỡi cả, khởi động được xe trượt tuyết là vì cậu làm tôi cười.”

“Tôi có thể mỗi ngày đều chọc lét ông, vậy mỗi ngày ông đều sẽ vui vẻ cười.”

Ông già Noel rút cục đồng ý đề nghị của tuần lộc, họ muốn cùng nhau quay về Bắc Cực.

Nhưng Bắc Cực thật sự rất xa xôi, họ không kịp trước nửa đêm quay về phân phát quà.

Cú mèo vỗ cánh, gọng kính kết băng hơi ánh lên. “Thôn Kỳ Quái có biển Kỳ Quái, chỉ cần biết nơi phải tới, nó có thể mang các người xuyên qua tất cả chướng ngại, để các người quay về nhà.”

“Đúng, đúng!” Gấu gật đầu.

Cuối cùng họ cùng điều khiển xe trượt tuyết quay về thôn, thôn dân đã giúp đỡ họ cạy mặt băng trên biển ra, cùng đưa họ về.

Tốc độ xe trượt tuyết nhanh như sao băng, gấu cùng cú mèo sau khi ngấm đúng cừu thì nhảy xuống, an toàn đáp xuống trên lông cừu rồi bong bong, xe trượt tuyết trượt trên mặt biển kích khởi sóng biển, sao trên bầu trời lóe sáng, ông già Noel cùng tuần lộc còn có xe trượt tuyết từ từ biến mất, thuận lợi bay về phương Bắc.

Thôn dân của thôn Kỳ Quái vui vẻ nhảy múa, mọi người tay trong tay không ngừng xoay vòng.

Họ hôm nay đã gặp phải một chuyện kỳ quái, có tuần lộc kỳ quái cùng ông già Noel kỳ quái vượt qua biển Kỳ Quái của họ, sủu sủu về nhà.

Vào đại sảnh, Hoan Hoan phát hiện anh trai Thiệu Nhạc đang an vị trên sofa đỏ chờ nó, sắc mặt anh vẫn trầm trọng như cũ.

Tài xế A Nghĩa ôm Tiểu Hỉ đang ngủ lên lầu, nó thì đi tới cạnh anh trai.

“Anh Vị Phồn nói trễ chút nữa sẽ qua, chúng ta có thể bảo đầu bếp chuẩn bị rồi.” Vì hôm nay là bữa tối Giáng Sinh, anh nó đã mời đầu bếp giỏi nhất về.

“Em ấy thật sự đồng ý?” Thiệu Nhạc vẫn có chút không dám tin.

“Đúng vậy!” Hoan Hoan cười vui vẻ, sau đó đem quà hôm nay nhận được đưa cho anh trai. “Đây là truyện mới của anh Vị Phồn cho Tiểu Hỉ! Sao anh chưa từng đề cập chuyện anh Vị Phồn là họa sĩ a? Hại lúc em biết rất ngạc nhiên đó!”

“Vẫn chưa có cơ hội nói với em thôi.” Thiệu Nhạc nhìn chăm chăm quyển sách màu trắng trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve bìa sách. Thấy tác phẩm của Vị Phồn, liền giống như nhìn thấy người của cậu.

“Em cùng Tiểu Hỉ đã xem rồi, rất thú vị nha!” Hoan Hoan mỉm cười nói. “Anh cũng nên xem đi, anh Vị Phồn đem anh viết vào sách đấy.”

Không rõ ý của em gái, Thiệu Nhạc nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn cô bé.

Hoan Hoan cười với anh, cũng không nói rõ, tự thân lên lầu.

Thiệu Nhạc khó hiểu lật sách của Vị Phồn ra, nhìn thấy thế giới dị tưởng dưới ngòi bút của Vị Phồn. Trong truyện có vài cảnh anh vẫn còn nhớ rõ, là Vị Phồn từng nét từng nét phác họa lên giấy, mà nay thành sách, có một cảm giác vô cùng lạ lẫm.

Anh chậm rãi sờ từng trang hình do Vị Phồn chăm chỉ vẽ ra, tuy rằng chỉ là một câu chuyện cổ tích đơn giản, nhưng dưới ngòi bút của Vị Phồn, mỗi người mỗi vật đều có vẻ ảm áp tinh tế đến thế, thậm chí cả cảnh tuyết lạnh giá, dường như cũng là tuyết trắng ảm áp, khiến người khác không hề cảm nhận một chút giá lạnh nào.

Đọc truyện mãi đến màn ông già Noel xuất hiện, Thiệu Nhạc mới hiểu ra ý trong lời nói của Hoan Hoan.

Trong truyện, vào lúc tuần lộc hỏi ông già Noel: “Ông bằng lòng cùng tôi đi Bắc Cực không? Tôi có thể làm bạn tuần lộc tốt của ông, xin ông đừng vĩnh viễn tự nhốt mình trong nhà.” Ông già Noel trả lời: “Nhưng chân của tôi đã bị chặt đứt, ngoài trừ căn nhà này, không cách nào đi đâu cả!”

Đây là ám chỉ chuyện đã xảy ra khi Vị Phồn gặp anh lúc anh còn chưa đi được.

Tuần lộc cố gắng không ngừng nói với ông già Noel cô độc: “Tôi cũng có thể làm chân của ông, ông muốn đi đâu, tôi cũng sẽ đưa ông đi!”

Chuyện cổ tích cuối cùng tuần lộc cũng thuyết phục được ông già Noel, cùng nhau quay về nơi thuộc về họ.

Truyện này hẳn là hoàn thành trước khi họ xa nhau! Có lẽ khi đó Vị Phồn đã nghĩ vậy, nhưng còn giờ thì sao? Nhân tố không chắc chắn này khiến Thiệu Nhạc đối với bữa tối sắp tới vẫn lo lắng không yên. Anh không biết Vị Phồn còn ôm tâm tình như xưa với anh không, có thể giống như trong truyện miêu tả hay không, hy vọng hai người có thể mãi mãi bên nhau không rời xa.

Đúng bảy giờ, Vị Phồn nhấn chuông cửa Thiệu gia. Cổng chính rất nhanh chóng mở ra, cậu từ tốn bước vào, một bước chân đều cảm thấy thật khó khăn.

Cửa chính cũng đã mở, Vị Phồn bước vào đại sảnh của Thiệu gia.

Cây thông Noel cao hai tầng lầu đứng sừng sững, treo đầy đồ trang trí cùng đèn bảy màu, thoát nhìn trắng lè mà xa hoa. Trong đại sảnh treo băng rôn vàng, kéo dài từ tường bên đây qua tường bên kia, giọng hát trong trẻo mềm mại chậm chậm của Lisa Ono, từ truyền hình vọng ra. Ánh đèn ấm áp mờ mờ trong đại sảnh, Thiệu Nhạc cùng em trai em gái anh đang ngồi xung quanh bàn ăn bài trí thanh lịch, cùng đợi cậu đến.

Thiệu Nhạc mặc âu phục truyền thống, sửa soạn bản thân kỹ lưỡng. Cách ăn mặc của Hoan Hoan cùng Tiểu Hỉ cũng không qua loa, hoàn toàn theo anh trai mình.

Hơi cảm thấy gò bó, Vị Phồn thoáng lưỡng lự rồi mới kéo ghế ra ngồi xuống.

Bàn hình chữ nhật, Thiệu Nhạc vừa hay ngồi đầu bên kia, đầu bếp dọn món lên Vị Phồn nhìn thấy thức ăn thì bắt đầu ăn từng ngụm từng ngụm, kỳ thật dù người đã tới, bắt quá vẫn thủy chung cảm thấy có chút ngại ngùng, hơn nữa cũng không biết nên mở miệng nói gì. Huống chi ngay cả Thiệu Nhạc ở đầu kia cũng mặt mày vắn vẹo không nói một câu, cậu liền dứt khoát ngay cả nói cũng miễn, đỡ mất công biến tình hình càng thêm tệ hơn.

Dọn đến món thứ ba, Vị Phồn nâng ly rượu vang đỏ lên uống một hớp.

Tiểu Hỉ trước đó đã được dặn dò phải ngoan ngoãn không được quấy, Hoan Hoan im lặng ăn phần của mình, bốn người nói cũng không nói, khiến không khí bữa tối có vẻ hơi canggung.

Vị Phồn buông ly rượu để người ta dọn xuống khỏi bàn, lúc này Thiệu Nhạc ở đối diện cậu đột nhiên cầm ly rượu vang đỏ lên nốc một hơi hết sạch rồi dùng sức đứng dậy, tiếp theo đi đến trước mặt cậu cúi đầu nhìn.

Vị Phồn ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc vẫn gương mặt lãnh đạm kia, bắt lấy cánh tay cậu, mạnh mẽ kéo cậu đi lên lầu. Vị Phồn có chút mặc danh kỳ diệu, cơm mới ăn phân nửa, lúc này Thiệu Nhạc lại làm sao vậy?

Đi vào phòng ngủ trên lầu hai, Thiệu Nhạc đóng cửa phòng lại cách ly hai người họ với thế giới bên ngoài.

Vị Phồn lập tức vùng ra khỏi tay Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc im lặng mà áp bách, khiến cậu có chút không biết ứng phó thế nào.

“Hoan Hoan nói anh tìm tôi, nên tôi mới đến.” Vị Phồn nói: “Có chuyện gì thì nói nhanh đi, đừng ậm ừ trong họng.”

Thiệu Nhạc không biết nên nói từ đâu, anh vừa nãy từ phút đầu tiên nhìn thấy Vị Phồn cũng chỉ nghĩ tới kéo Vị Phồn ôm vào lòng mà thôi, nhưng anh biết quá xúc động sẽ phản tác dụng, im lặng chốc lát, mới từ trong mớ suy nghĩ hỗn loạn sắp xếp lại tư tưởng nói: “Đi xem mắt không phải ý của anh, bác sĩ Quách là con gái của viện trưởng bệnh viện anh điều trị, ông ấy đã giúp đỡ anh rất nhiều, nên anh chỉ lễ phép cùng bác sĩ Quách dùng bữa cơm, không có gì khác.”

“Phải không?” Vị Phồn tùy tiện trả lời, còn chưa nghĩ ra mình nên nói những lời kiểu nào, làm phản ứng kiểu nào. Hiện giờ hai người đơn độc bên nhau, trong lòng Vị Phồn cũng có chút bối rối.

“Người anh thích..... Chỉ có mỗi mình em thôi.....” Thiệu Nhạc thật khó khăn mở miệng, có khi muốn bản thân nói ra những lời trong lòng cũng không phải dễ dàng gì.

“Tôi thì không cảm thấy anh có bao nhiêu thích tôi.” Vị Phồn hừ lại, lại nhớ tới hồi ức tệ hại.

“Tại sao em nói vậy?” Thiệu Nhạc kinh ngạc hỏi.

“Ngày đó ở Pháp Lam Ti không phải tôi đã nói rồi sao.” Vị Phồn thoáng dừng lại rồi tiếp: “Việc trước đây anh làm với tôi tôi đã sớm không so đo, tôi đã cho rằng tình cảm chúng ta hẳn đã tới một mức độ nhất định, nhưng tôi không ngờ mỗi lần tôi chỉ muốn ôm anh thôi, anh liền khó chịu giống hệt như bị tra tấn. Nếu không thích tại sao không nói ra, tôi một mình tự ngủ cũng không sao cả.” Tuy rằng có hơi trống rỗng.

“Chuyện không phải như em nghĩ đâu.” Thiệu Nhạc nói.

“Nhưng tôi thấy chính là vậy đấy.” Vị Phồn hơi ngờ vực không vui nói.

“Đó là vì anh rất muốn em, mỗi lần em tới gần anh, chỉ cần ngửi thấy mùi hương trên người em anh sẽ chịu không nổi, huống hồ em cả người kề sát ôm anh chặt vậy, anh không chế không được bản thân sinh phản ứng với em.” Thiệu Nhạc quay đầu, kiềm chế chế nói.

“Hả?” Vị Phồn nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thiệu Nhạc cùng hai má ửng đỏ của anh, vô cùng kinh ngạc. “Cho nên anh mới không thích để em ôm.”

Thiệu Nhạc hơi khó khăn mở miệng: “Bởi vì em không thích anh chạm em, anh chỉ có thể chịu đựng.” Anh trước nay không phải người có thói quen thẳng thắng nói ra những suy nghĩ trong lòng, vì Vị Phồn, anh đã nói ra rất nhiều lời ngày thường sẽ không nói, không quen cùng xấu hổ khiến anh không dám nhìn thẳng Vị Phồn, chỉ đành cúi đầu di chuyển tầm mắt.

“Thật chứ?” Vị Phồn hơi ngớ người. Cậu không ngờ tới hóa ra khúc mắc giữa hai người là chuyện như vậy.

“Ừm.” Thiệu Nhạc bối rối trả lời.

“..... Thật ra cũng không phải không thích, dùng tay để giải quyết cũng có thể chấp nhận, nhưng bị đặt ở dưới thì thật sự rất khó chấp nhận.” Vị Phồn gãi gãi đầu, thành thật nói. Cơn giận của cậu đã sớm tiêu tan, đối với Thiệu Nhạc cũng chẳng ghi hận gì cả, chuyện tới nông nổi này mình cũng có phần trách nhiệm, chỉ trách suy nghĩ quá nông nổi, không đứng ở lập trường của Thiệu Nhạc suy nghĩ.

“Vậy nên, chỉ cần không ở dưới là được phải không?” Biết ý của Vị Phồn, Thiệu Nhạc quay đầu qua nhìn Vị Phồn, hỏi vậy.

“Hả?” Vị Phồn nhìn Thiệu Nhạc. Cậu không cách đọc được ý nghĩ gì từ trong ánh mắt đầy tâm tình phức tạp của anh.

“Tối nay em ở lại được không?” Thiệu Nhạc thấp giọng hỏi.

“Xem tình hình, cơm còn chưa ăn xong.” Vị Phồn bị đôi mắt thâm thúy của Thiệu Nhạc nhìn, tim liền lỗi nhịp đập cuồng loạn.

“Anh xin lỗi vì hành vi trước đây của mình.” Thiệu Nhạc giọng nói trầm thấp khàn khàn mà mềm mại, xuất phát từ đáy lòng đầy chân thành nói: “Từ nay về sau bất kể chuyện gì chỉ cần em mở miệng hỏi anh, anh sẽ thành thật kể với em, sẽ không giấu diếm lừa gạt em.”

Thiệu Nhạc do dự bước lên, cuối cùng lựa chọn tiến về phía trước ôm lấy Vị Phồn. Anh ở bên tai Vị Phồn nhẹ giọng nói: “Em chịu nhận lời xin lỗi của anh chứ?”

Lỗ tai Vị Phồn bị Thiệu Nhạc hà hơi nhẹ thấy hơi nhột, cậu giơ tay lên định che tai lại, lại để cho Thiệu Nhạc nhanh tay bắt lấy.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Thiệu Nhạc ở bên tai Vị Phồn nói. Vô số lần.

“Được rồi, anh đừng vậy mà. Anh làm vậy em không quen chút nào.” Vị Phồn thở dài. “Em vốn đã định về, nhưng anh mãi chẳng chịu tới tìm em, mới hại em muốn về cũng không được. Em giờ đã hiểu hết rồi, cũng không giận anh nữa, anh buông ra đi.”

Biết Vị Phồn tha thứ cho mình, Thiệu Nhạc lúc này mới nhẹ nhàng thở phào. Nhưng anh vẫn muốn tiếp tục ôm Vị Phồn thêm lúc nữa, không muốn buông ra. Có điều thân thể tiếp xúc thân mật, lại khiến Vị Phồn xấu hổ phát hiện Thiệu Nhạc lại hơi có phản ứng.

“Ghê hèn.” Vị Phồn vội vàng đẩy Thiệu Nhạc ra.

“Anh chỉ cần vừa đụng vào em thì sẽ vậy.” Thiệu Nhạc nói.

“Em không cho anh làm, anh sẽ không tự mình làm sao? Em thấy anh chính là tích lũy nhiều quá không chỗ phát tiết mà thôi.” Vị Phồn ho khụ khụ.

“Không phải em, cảm giác sẽ không giống.” Thiệu Nhạc thẳng thắn nói ra miệng, trong giọng nói mang theo mê hoặc.

Đụng tới Thiệu Nhạc cố kiềm nén lại hừng hực khát vọng tiếp xúc thân thể như vậy, lý trí Vị Phồn lập tức bị quăng ra sau đầu, toàn thân như nhũn ra. Vị Phồn sặc một tiếng. Cậu không ghét làm loại chuyện này với Thiệu Nhạc, nhưng về sau thường khó mà thắng lại. Thiệu Nhạc mặc áo phộc phẳng phiu, quần áo chỉnh tề đứng trước mặt cậu, mặt còn hơi phồng hồng, tóc vốn chải vuốt lên trên nay cũng rơi xuống hết, hô hấp hỗn loạn, giống như đang quỵn rũ cậu, chờ đợi phản ứng của cậu.

“Kệ đi.” Vị Phồn đi lại khóa cửa, rồi quay ngoắt đầu qua bắt đầu cởi cà vạt cùng nút áo của Thiệu Nhạc.

Xa cách lâu vậy rồi, khi ở một mình nghĩ tới Thiệu Nhạc cũng muốn phát tiết. Lúc cậu muốn Thiệu Nhạc cậu tuyệt đối sẽ không phủ nhận, cậu muốn nhanh chóng phui bay quần áo bó buộc cơ thể Thiệu Nhạc, hôn lên toàn thân anh.

Thiệu Nhạc xoa nắn sau gáy Vị Phồn, ấn cậu về phía mình, hôn thật sâu.

Vị Phồn còn đang chưa kịp phản ứng, đã bị Thiệu Nhạc đẩy lên giường, mà hôn liên tục không ngừng, xa cách những đụng chạm này đã lâu khiến Vị Phồn hưng phấn không thôi, cậu cũng đáp lại Thiệu Nhạc.

Cà vạt của Thiệu Nhạc bị Vị Phồn giật ra, ném xuống giường, áo vét cũng bị cởi, chỉ còn mỗi cái áo sơ mi thiếu một nút nữa là cởi ra hết, lồng ngực trần trụi dưới lớp áo sơ mi đang phập phồng, Vị Phồn găm cắn một đường dọc theo ngực anh, đi xuống bụng loang quanh.

Vị Phồn vốn rất muốn đụng chạm với Vị Phồn sau khi cảm nhận đối phương động tác như đang rất vội vã, trong lòng khẽ rùng mình, Vị Phồn giờ cùng anh đều muốn nhanh chóng chiếm lấy đối phương, nhưng chỉ cần có một người muốn ở trên, vậy nhất định có người phải ở dưới. Cảm nhận đầu lưỡi Vị Phồn dao động trên da thịt mình, hạ thân anh bị kích động cũng vừa thống khổ muốn tìm chỗ phóng thích.

Thiệu Nhạc hoang mang cơ thể bản thân thế này có thể nào khiến Vị Phồn nổi dậy phản ứng, hướng hồ chân anh còn hơi khập khiễng. Cơ thể Vị Phồn xinh đẹp hơn, da màu mạch nha sáng bóng đều đều lại co dãn, giống như morphine khiến người ta sinh nghiện.

Nhưng chỉ cần là Vị Phồn mong muốn, anh vẫn có thể làm được. Tựa như anh quyền luyến Vị Phồn mới muốn có được cậu, Vị Phồn cũng vì nhân tố giống vậy, mới đối cơ thể anh có dục vọng.

Rút dây nịt ra, mở nút lưng quần cùng dây kéo, Vị Phồn nhấc đầu lên nhìn Thiệu Nhạc, chỉ thấy Thiệu Nhạc đang nằm trên giường vẻ mặt căng thẳng, giống như đang khằng khái hy sinh, cánh tay che đi gương mặt có hơi cứng nhắc.

“A Nhạc..... Anh hôm nay là lạ.....” Vị Phồn dừng động tác, nhìn thấy Thiệu Nhạc đáng vẻ như đang chờ đợi bị đem lên thớt, đột nhiên bao nhiêu hứng thú bay biến.

“Vì sao không làm?” Thiệu Nhạc dời cánh tay, nghi hoặc chống người lên, nhìn Vị Phồn.

“Anh hôm nay là định để em chủ động sao?” Vị Phồn hỏi.

Thiệu Nhạc dừng lại một lúc lâu, mới khó khăn gạt đầu.

“Nhưng đáng vẻ anh hiện giờ thoát nhìn như đang rất khó chịu, nếu anh không thích, không cần ủy khuất chính mình để em tiến vào đâu. Em cũng không thành vấn đề.” Vị Phồn tuy rằng thật sự có chút ý muốn thử xem, nhưng thấy đáng vẻ này của Thiệu Nhạc, trong lòng nghĩ vẫn là không nên gây sức ép với anh.

“Vì sao không tiến vào?” Thiệu Nhạc hỏi một câu như vậy, sau lại phát hiện mình hơi lớn tiếng quá, ngừng ngừng ngoảnh mặt đi, mặt nháy mắt đỏ bừng hết lên. “Em là đối với cơ thể của anh không có hứng thú, nên mới không muốn làm?”

Vị Phồn vốn cũng không muốn miễn cưỡng Thiệu Nhạc, nhưng nhìn thấy phản ứng phiền tình như vậy của anh, lại nghe anh nói ra những lời đáng yêu thế nữa, trong đầu một cơn tê dại chạy thẳng xuống bụng dưới, ý tưởng dâm loạn muốn làm chuyện đó với Thiệu Nhạc, đều hiện lên.

“Anh thật sự muốn để em làm?” Vị Phồn thật cẩn thận hỏi lại lần nữa.

“Ừm.” Thiệu Nhạc gật đầu.

“Anh cam tâm để em thưởng anh?” Vị Phồn hỏi lại lần nữa.

Thiệu Nhạc cắn môi, khàn khàn nói: “Phải.”

Vị Phồn tà tà cười với Thiệu Nhạc, nhanh chóng tuột quần Thiệu Nhạc. “A Nhạc, anh trước nay cũng chưa từng thành thật như vậy nha, anh khiến em vui lắm, em tuyệt đối sẽ hảo hảo ‘yêu’ anh.”

Tay cậu vuốt ve trượt theo cơ bụng trơn nhẵn của Thiệu Nhạc xuống dưới, cầm phần thân của Thiệu Nhạc nhẹ nhàng lên xuống. Thiệu Nhạc liền lập tức “đứng dậy”, tưởng đến như sắp sửa bùng nổ ngay lập tức.

Vị Phồn áp đầu xuống, dùng đầu lưỡi liếm qua đỉnh đầu của anh, Thiệu Nhạc hít sâu một hơi, lần thứ hai vùi mặt vào trong cánh tay.

Cậu ngậm phần thân của Thiệu Nhạc vào miệng liếm láp, lúc nghe thấy tiếng thở dốc lỗi nhịp của Thiệu Nhạc, thì càng tăng thêm tốc độ nuốt vào nữa ra. lát sau cậu thoáng rời khỏi khối nóng bỏng kia, phun nước bọt của mình lên tay, tách bắp đùi rắn chắc của Thiệu Nhạc ra, lách vào khe hở ẩm ướt nóng bỏng, từ ngoài cửa động dò xét tiến vào.

Đầu lưỡi từ phần gốc liếm láp qua lại, ngón tay ma sát dừng đạo chặt khít, cậu mút mát nếp nhăn trên túi nang rồi lại quay về đỉnh đầu, từ cao xuống thấp ngậm hết Thiệu Nhạc vào miệng, nhắm nháp hương vị của anh.

Thiệu Nhạc thở dốc ngày càng kịch liệt, liều mạng kiềm chế bản thân, cơ đùi bị kích động kéo căng gần như quăn bện, Vị Phồn lại đẩy vào một ngón tay cào xước huyết động mãnh mẽ của Thiệu Nhạc, cậu hơi ngừng đầu lên, nhìn thấy môi Thiệu Nhạc khẽ nhếch thở dốc không ngừng, khuôn mặt khêu gợi vì kích tình mà phồng hồng.

Đáng vẻ Thiệu Nhạc cố chống cự khoái cảm gia tăng nhần nại, khiến Vị Phồn nhìn thấy huyết mạch sôi trào thiếu chút nữa chịu không nổi.

Cậu mút phần thân của Thiệu Nhạc một cái, chà mạnh qua điểm mẫn cảm trong cơ thể anh, Thiệu Nhạc người khó mà chịu nổi cong lưng, sau đó cậu xoay người Thiệu Nhạc qua, để ngay cửa động của anh, rồi từ từ đẩy mình vào trong. Bên trong của Thiệu Nhạc gắt gao bao lấy cậu, nội bích nóng rực mà chặt đến buộc đau người không ngừng co lại, cậu mới vào được một nửa, đã bị Thiệu Nhạc dồn ép đến suýt chịu không nổi.

“Chậm chút.....” Thiệu Nhạc thấp giọng biểu đạt.

“Thả lỏng.” Vị Phồn khó khăn ngừng động tác, nhẹ nhàng vỗ về lưng Thiệu Nhạc.

Cậu cúi người hôn lên cơ bắp nổi lên trên lưng Thiệu Nhạc, say mê dùng răng nanh cạ lên cơ lưng mẫn cảm của anh. Thiệu Nhạc hơi run rẩy, khoái cảm lần áp khó chịu bị dị vật xâm phạm. Phát giác cơ thể Thiệu Nhạc không còn cứng nhắc như vừa rồi, Vị Phồn ngừng lại hai giây, thẳng tiến một phát, hoàn toàn tiến vào trong cơ thể Thiệu Nhạc.

Vị Phồn dùng ngón tay vuốt ve cửa động chật hẹp bị mở rộng đang chứa đựng mình của Thiệu Nhạc, cảm giác Thiệu Nhạc dưới thân một cơn run rẩy phấn khởi.

“Em đi vào trong cơ thể anh, anh cảm thấy thế nào?” Vị Phồn thấp giọng cười.

“Ừm.....” Thiệu Nhạc gần như đáp không ra lời.

Vị Phồn kéo thân thể mình ra chút ít, rồi sau đó lại đâm vào trong Thiệu Nhạc, Thiệu Nhạc giọng nói như bị bóp nghẹn. Cậu biết nên làm thế nào để Thiệu Nhạc cũng có thể hưởng thụ, vào lúc không ngừng đưa đẩy tiến vào, nắm phần thân của Thiệu Nhạc vuốt ve, gây cho người dưới thân nhiều khoái cảm hơn nữa.

Lại lần nữa hung hăng đẩy vào, không tiến vào hết, Vị Phồn lại xoay người Thiệu Nhạc qua, nâng chân anh lên, hôn lên hai đùi từng không thể đi lại, mút thật mạnh để lại dấu tích màu đỏ, Thiệu Nhạc khó nhịn ngẩng đầu lên, người vốn kỹ lưỡng giờ dưới tình dục mê hôn hấp dồn dập tóc tai tán loạn.

Vị Phồn kéo chân phải của Thiệu Nhạc lên cao, không ngừng đưa đẩy trong cơ thể Thiệu Nhạc, cúi người nói với Thiệu Nhạc: “Hôn em.”

Thiệu Nhạc mở đôi mắt đã bị khoái cảm làm cho say đắm, nắm tóc Vị Phồn kéo cậu lại gần, vươn lưỡi không ngừng chuyển động ở trong khoang miệng Vị Phồn, đợi đến lúc tiếp xúc với đầu lưỡi của Vị Phồn, biến thành nụ hôn sâu nhiệt liệt dây dưa, anh dưới sự tiến công của Vị Phồn, nhả nãi khoái cảm nuốt hết nước bọt của Vị Phồn.

Động tác vốn đang ra vào ổn định đến sau lại ngày càng nhanh hơn, biến thành mãnh liệt va chạm. Thiệu Nhạc nhắm mắt quay đầu ngược lại giường, ngoại trừ chuyên tâm thừa nhận dòng khoái cảm mãnh liệt rút ra đâm vào mang đến, cơ bản không thể làm gì cả.

Vị Phồn lại xoay Thiệu Nhạc qua, tiếp tục dùng sức tiến vào. Cậu cúi người cắn xương bả vai trên cơ thể đơn bạc, để lại mỗi một chỗ đi qua một dấu cắn màu đỏ.

Cậu cảm giác cơ thể Thiệu Nhạc bắt đầu run nhẹ, nội bích ẩm áp không ngừng co rút siết chặt cậu khiến cậu thấy hơi đau đớn, cậu tiếp tục dùng sức va chạm cơ thể Thiệu Nhạc, hô hấp dồn dập kịch liệt không thôi. Thiệu Nhạc nhắm mắt tiếp được nữa đạt cao trào phóng thích trước, Vị Phồn sau khi Thiệu Nhạc bắn tinh vẫn tiếp tục đưa đẩy, mãi đến lúc không thể khống chế được ở trong cơ thể Thiệu Nhạc bùng nổ, từng cơn từng cơn, trút dịch thể nồng đặc nóng bỏng của mình vào chỗ sâu nhất trong cơ thể Thiệu Nhạc.

Thở hổn hển, Vị Phồn từ sau lưng ôm Thiệu Nhạc, tê dại dựa trên lưng Thiệu Nhạc.

Thiệu Nhạc hơi thở hổn loạn ánh mắt rã rời, bị gây sức ép tới gần như không thể nhúc nhích.

Dư vị cao trào làm phần thân của Vị Phồn còn đang ở trong cơ thể Thiệu Nhạc hơi nảy lên, dần dần cương lên. Cậu liền thông thả co rút bộ phận tương liên giữa hai người, động tác còn dịu dàng ôn thuận hơn vừa nãy nhiều lần. Cậu hôn lên cổ cùng bờ vai của Thiệu Nhạc, mãi đến vài phút sau mới đạt được đỉnh điểm, bắn ra dòng trọc lưu thứ hai vào trong cơ thể Thiệu Nhạc.

Một đến hít thở nặng nề, Vị Phồn lúc này mới rút khỏi cơ thể Thiệu Nhạc, xoay người nằm qua bên cạnh. Tuy rằng gần như tỉnh bì lực tẫn, nhưng lại cảm thấy rất dạt dào, không giống chút nào thứ cảm giác hoang vắng tịch mịch có sau khi một mình thủ dâm. Quả nhiên, vẫn là ở bên cạnh Thiệu Nhạc tốt nhất.

Thiệu Nhạc lật người lại, chăm chú nhìn Vị Phồn nằm bên cạnh. Anh nhào người qua cúi đầu hôn Vị Phồn, nụ hôn mang theo quyến luyến cùng thâm tình, nồng nàn đến gần như không thể tách rời. Vị Phồn bị Thiệu Nhạc hôn đến ý loạn tình mê, tim trong lồng ngực đập thình thịch thình thịch, lâu sau cũng không thể bình phục.

Vị Phồn nâng tay ôm vai Thiệu Nhạc, tùy ý đầu lưỡi anh ma sát từng ngõ ngách trong miệng mình. Trước đây cậu cũng không cảm thấy làm tình là chuyện tuyệt vời tới mức này, hai thân thể quấn quít lấy nhau bất quá cũng chỉ là tìm kiếm phát tiết mà thôi.

Nhưng cùng Thiệu Nhạc bên nhau lại không giống vậy, cậu thích cảm giác lúc cùng Thiệu Nhạc làm tình. Người này yêu cậu, cậu cũng yêu người này, khi tiến vào trong đối phương, đau đớn được “yêu” khắc sâu trong tâm trí, hóa thành sung sướng tuôn trào dâng lên.

Thiệu Nhạc ngẩng đầu vuốt ve hai má Vị Phồn, liếm láp khoe miệng cậu. Cậu cảm thấy hơi nhột, nhẹn không được bật cười.

Vị Phồn ôm cổ Thiệu Nhạc chia xẻ nhiệt độ cơ thể của Thiệu Nhạc, thỏa mãn thở ra. Thiệu Nhạc mặc dù có kiên trì của bản thân, nhưng cũng bằng lòng để cậu ôm.

Trả giá cho nhau là điều tuyệt vời nhất. Không cần để ý là mình muốn đối phương, hay là được đối phương muốn.

Chỉ cần đối phương có thể lộ ra vẻ mặt vui vẻ, vấn đề “yêu” người hay được người “yêu”, đến cuối cùng tất cả những điều đó, bất quá chỉ quan trọng chút mà thôi.

Ban đêm luồng khí lạnh thổi tới, vùng núi rét lạnh vô cùng.

Trong một căn phòng nhỏ nào đó một tòa nhà lớn, có một đôi chị em đang chuẩn lên giường.

Hoan Hoan gấp quyển sách mới trong tuyển tập các ông già Noel lại, đắp chăn cho em trai Tiểu Hỉ.

“Tiểu Hỉ năm nay cũng là bé ngoan, vào dịp Giáng Sinh muốn ông già Noel tặng quà gì nào?” Hoan Hoan ở bên cạnh em trai hỏi.

“Kẹo ~ Ông già Noel cho Tiểu Hỉ kẹo ~” Tiểu Hỉ cao hứng ở trên giường nhích qua nhích lại, quà hằng năm nó muốn đều giống như nhau.

“Là ông già Noel!” Hoan Hoan bật cười.

“Còn chị? Chị muốn quà kẹo hông?” Tiểu Hỉ hưng phấn hỏi.

“Chị hả,” Hoan Hoan nằm trên giường nói: “Chị hy vọng tất cả mọi người có thể vui vui vẻ vẻ.” Nó hiểu được duy chỉ có vui vẻ, là không thể dùng tiền tài mua được.

“Tiểu Hỉ cũng muốn mọi người vui vui vẻ vẻ.” Tiểu Hỉ bắt chước nói theo chị mình. Tuy rằng nó không rõ vui vui vẻ vẻ rốt cục là thứ gì.

“Ngủ nào!” Hoan Hoan vỗ tay hai nhịp, sau khi công tắc điều khiển bằng âm thanh cảm ứng được, tất hết đèn trong phòng. Hệ thống lò sưởi rung động nhẹ, chăn lông khô mát thoải mái bao trùm lấy người.

Thiệu Nhạc vốn đã nhắm mắt muốn ngủ rồi đột nhiên nhớ tới đã lâu lắm rồi không thấy mẹ mình đâu cả, bất chợt mở miệng hỏi: “Chị ơi, mẹ đâu rồi?”

“Mẹ hư lắm, nên bị anh phạt đi Luân Đôn. Ông quản gia cũng giống vậy.”

“Không thể về nữa sao?” Tiểu Hỉ hỏi.

“Anh nói chờ chừng nào mẹ cùng quản gia biết sai rồi, sẽ đi Luân Đôn đón họ về.”

“Mẹ phải ngoan ngoan nha!” Tiểu Hỉ nói.

Tối nay, không khí vùng núi đầy hơi nước, tuyết trắng tinh hiem thấy hạ xuống, phủ trắng tất cả cây cối hoa cỏ giữa núi, ngay cả đèn đường trên cao, cũng tích một tầng băng tuyết.

Hai chị em hạnh phúc cùng chui trong chăn say ngủ.

Nguyện vọng năm trước, ông già Noel đã nghe thấy. Anh họ đã có chân mới.

Nguyện vọng năm nay, hy vọng ông già Noel cũng sẽ nghe thấy. Thực hiện khát vọng của bé ngoan, để người chúng yêu, có thể vui vui vẻ vẻ. – Toàn văn Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-gia-noel-cuoi-mot-cai>